

HARUKI MURAKAMI

1Q84

II

POLIROM

Traducerea acestei cărți a beneficiat de sprijin din partea Japan Foundation.

Haruki Murakami, *1Q84*

Copyright © 2009 by Haruki Murakami All rights reserved

© 2011 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

MURAKAMI, HARUKI

1Q84 / Haruki Murakami; trad, de Iuliana Oprina și Florin Oprina. — Iași: Polirom, 2011

3 vol.

ISBN: 978-973-46-2005-0

Vol. 2 - 2011 - ISBN: 978-973-46-2007-4

I. Oprina, Iuliana (trad.)

II. Oprina, Florin (trad.)

821.521-94=135.1

HARUKI MURAKAMI

1Q84

II

Traducere din limba japoneză și note

de Iuliana Oprina și Florin Oprina

POLIROM

2011

CUPRINS

HARUKI MURAKAMI.....	2
1Q84.....	2
II.....	2
iulie -septembrie.....	5
Capitolul 1 Cel mai plicticos oraș din lume.....	5
Capitolul 2 În afară de suflet, n-au ce să-mi ia.....	24

Capitolul 3 Nu-ți alegi cum te naști, dar poți alege cum să mori	43
Capitolul 4 Mai bine să nu îmi doresc asta.....	62
Capitolul 5 Șoarecele și pisica vegetariană.....	72
Capitolul 6 Avem brațul lung.....	85
Capitolul 7 Locul în care vei păși.....	104
Capitolul 8 E vremea să apară pisicile.....	115
Capitolul 9 Plată pentru un har divin.....	135
Capitolul 10 Ne refuzați oferta.....	148
Capitolul 11 Echilibrul în sine e un lucru bun.....	164
Capitolul 12 Nu se pot număra pe degete.....	182
Capitolul 13 Fără dragostea ta.....	196
Capitolul 14 Pachetul înmânat.....	211
Capitolul 15 Apar fantomele.....	224
Capitolul 16 Ca o corabie fantomă.....	244
Capitolul 17 Șoarecii scoși la iveală.....	258
Capitolul 18 Un satelit taciturn.....	273
Capitolul 19 Când filia se trezește.....	285
Capitolul 20 Morsa și Pălărierul nebun.....	305
Capitolul 21 Ce să fac?.....	310
Capitolul 22 Câtă vreme sunt două luni pe cer.....	320

Capitolul 23	Un tigru în rezervorul dumneavoastră.....	330
Capitolul 24	Cât rămâne căldura.....	341
Capitolul 1	Cel mai plicticos oraș din lume.....	6
Capitolul 2	În afară de suflet, n-au ce să-mi ia.....	25
Capitolul 3	Nu-ți alegi cum te naști, dar poți alege cum să mori.....	45
Capitolul 4	Mai bine să nu îmi doresc asta.....	65
Capitolul 5	Șoarecele și pisica vegetariană.....	75
Capitolul 6	Avem brațul lung.....	88
Capitolul 7	Locul în care vei păși.....	108
Capitolul 8	E vremea să apară pisicile.....	119
Capitolul 9	Plată pentru un har divin.....	140
Capitolul 10	Ne refuzați oferta.....	154
Capitolul 11	Echilibrul în sine e un lucru bun.....	171
Capitolul 12	Nu se pot număra pe degete.....	189
Capitolul 13	Fără dragostea ta.....	204
Capitolul 14	Pachetul înmânat.....	220
Capitolul 15	Apar fantomele.....	234
Capitolul 16	Ca o corabie fantomă.....	254
Capitolul 17	Șoarecii scoși la iveală.....	269
Capitolul 18	Un satelit taciturn.....	284

Capitolul 19	Când filia se trezește.....	296
Capitolul 20	Morsa și Pălărierul nebun.....	317
Capitolul 21	Ce să fac?.....	322
Capitolul 22	Câtă vreme sunt două luni pe cer.....	333
Capitolul 23	Un tigru în rezervorul dumneavoastră.....	343
Capitolul 24	Cât rămâne căldura.....	354

iulie -septembrie

Capitolul 1 Cel mai plicticos oraș din lume

Anotimpul ploios încă nu se declarase încheiat în mod

oficial, însă cerul era limpede ca sticla, iar soarele vărtic își revărsa cu dărnicie razele pe pământ. Sălciile încărcate de frunze verzi își legăneau din nou umbra lor deasă.

Tamaru o întâmpină pe Aomame la intrare, îmbrăcat într-un costum subțire, închis la culoare, cămașă albă și cravată fără model. Nu se vedea pe el nici pic de transpirație. Pentru Aomame era un adevărat mister cum acest bărbat atât de mare de statură nu transpira nici măcar în zilele toride.

Văzând-o, Tamaru înclină ușor din cap, murmură un salut rapid și aproape inaudibil, după care nu mai rosti niciun cuvânt. Trecu și peste conversația scurtă pe care o purtau de obicei și o conduse prin holul cel lung, fără să arunce o privire înapoi, până în încăperea în care o aștepta Doamna. Aomame își imaginează că nu îi ardea de stat la taclale. Probabil că era afectat de moartea câinelui. Îi spusese la telefon ca „se găsește alt câine de pază” de parcă ar fi discutat despre vreme. Însă Aomame știa că altceva era în sufletul lui. Tamaru ținea mult la cățeaua aceea ciobănesc german și ani de-a rândul fuseseră atașați unul de celălalt. Moartea ei subită și inexplicabilă o luase ca pe un afront personal la adresa lui sau ca pe o provocare la duel. Privindu-i spatele tăcut și lat cât poarta, Aomame își putea închipui ce mânie mocnea în el.

Tamaru deschise ușa de la sufragerie, o pofti pe Aomame înăuntru și se opri în prag, așteptând indicațiile Doamnei.

— Deocamdată nu ne trebuie nimic de băut, îi spuse aceasta.

Tamaru încuviință scurt, fără să spună nimic și închise încet ușa. În carnetă rămaseră doar ele două. Pe masa de lângă fotoliul în care stătea Doamna era un acvariu rotund în care înotau doi peștișori roșii. Un acvariu cu totul banal și niște peștișori cu totul banali. În apă pluteau obișnuitele alge verzi. Aomame fusese de mai multe ori în această sufragerie dichisită, dar era prima dată când vedea peștii. Aerul condiționat părea să funcționeze la o treaptă scăzută,

deoarece simțea din când în când pe piele o adiere răcoroasă. Pe masa din spatele ei era o vază cu trei crini albi. Florile mari și diafane arătau ca niște făpturi exotice, cufundate în meditație.

Doamna îi făcu semn lui Aomame să se așeze pe canapeaua de alături. Fereastra care dădea către grădină era acoperită de o perdea albă, însă razele soarelui de după-amiază de vară străluceau foarte intens. Lumina o făcea să arate istovită. Stătea cufundată în fotoliul acela mare, cu bărbia proptită fără vlagă în mâna subțirică. Avea ochii tulburi și gâtul mai ridat ca de obicei. Buzele îi erau palide, iar sprâncenele ei lungi stăteau ușor coborâte, de parcă renunțaseră să se mai opună gravitației. Avea pielea albă ca varul, probabil din cauza circulației slabe. Arăta mai bătrână cu cinci, șase ani față de ultima dată când o văzuse, în plus, nici nu părea să bage de seamă epuizarea pe care o emana. Era ceva neobișnuit. Aomame o vedea drept o persoană mereu îngrijită, capabilă să-și mobilizeze întreaga voință, să mențină o postură dreaptă, o expresie fermă și care se străduia să nu lase să se strecoare până la exterior niciun semn de bătrânețe. Iar acel efort culmina cu un succes demn de toată admirația.

Aomame observă că în ziua aceea erau mai multe lucruri care arătau altfel. Până și lumina căpătase o sclipire diferită. Și mai era și acel acvariu banal cu pești, care nu se potrivea deloc cu încăperea cu tavan înalt, decorată cu mobilier vechi și elegant.

Doamna nu spuse nimic o vreme. Stătea cu privirea ațintită într-un punct de lângă Aomame, cu cotul sprijinit pe brațul fotoliului și bărbia în palmă. Aomame își dădea seama că în acel punct nu se afla nimic anume. Avea nevoie doar de o direcție oarecare în care să-și îndrepte temporar privirea.

— Ți-e sete? o întrebă ea încet.

— Nu, nu mi-e sete, răspunse Aomame.

Doamna arătă cu degetul către o măsuță de serviciu

aflată lângă intrare, pe care era un vas cu ceai cu lămâie și gheață. Alături erau trei pahare de cristal de culori diferite.

— Mulțumesc, spuse Aomame, dar rămase nemișcată, așteptând-o să mai spună ceva.

Doamna rămase din nou tăcută o vreme. Probabil că avea să-i spună ceva, dar, odată rostit, acel lucru s-ar fi transformat în certitudine absolută. Iar tăcerea ei dădea de înțeles că încerca să amâne pe cât posibil acel moment. Aruncă o privire către acvariul cu pești, apoi, lăsându-se parcă păgubașă, se uită direct în ochii lui Aomame. Își ținea buzele strâns lipite, făcând un efort să zâmbească.

— Ți-a spus Tamaru că a murit câinele care păzea adăpostul? Că a murit în condiții inexplicabile? o întrebă Doamna.

— Da, mi-a spus.

— Apoi a dispărut Tsubasa.

Aomame se încruntă ușor.

— A dispărut?

— S-a făcut nevăzută, probabil în timpul nopții. Azi-dimineață nu mai era.

Aomame strâmbă din buze, neștiind ce să spună. Nu își găsea cuvintele.

— Dar înțelesesem că Tsubasa dormea mereu cu cineva. Că stătea cu ea în aceeași cameră, ca să aibă grijă de ea.

— Așa e. Dar se pare că femeia respectivă dormea buștean și habar n-a avut că dispăruse. Când s-a trezit de dimineață, a observat că Tsubasa nu mai era în patul ei.

— Deci a dispărut a doua zi după ce a murit câinele, spuse Aomame ca să confirme.

Doamna încuviință.

— Încă nu știm precis dacă există o legătură între cele două evenimente. Dar eu cred că există.

Aomame se uită către acvariul de pe masă, fără niciun motiv anume. Cei doi pești se fâțâiau înfrigurați prin micul lor heleșteu de sticlă, dând ușor din aripioare. Lumina soarelui se răsfrângea straniu în acvariu, creând iluzia că

priveai un crâmpei din adâncurile oceanului, încărcat cu mistere.

— Am cumpărat peștișorii pentru Tsubasa, explică Doamna, privind-o pe Aomame. S-a ținut un mic festival în Azabu și m-am dus cu ea acolo în plimbare. M-am gândit că nu-i face bine să stea tot timpul închisă în casă. Sigur, a venit și Tamaru cu noi. Am cumpărat acvariul și peștii de la bazarul de noapte de acolo. Se arătase foarte interesată de ei. Îi ținea la ea în cameră și se uita la ei toată ziua, fără să se plictisească. Dar, dacă ea a dispărut, i-am adus înapoi. Și eu la fel, îi tot privesc. Doar stau și mă uit, fără să fac nimic. E ciudat, dar nu mă mai satur de ei, deși până acum nu mi s-a mai întâmplat niciodată să mă uit cu atâta interes la niște pești.

— Aveți vreo idee unde poate să fie? o întrebă Aomame.

— Niciuna. Nu are rude la care să poată sta. Din câte știu eu, nu are unde se duce pe lumea asta.

— Există posibilitatea să fi fost luată de cineva cu forța?

Doamna scutură scurt din cap, de parcă ar fi alungat o musculiță invizibilă.

— Nu, fetița *pur și simplu* a plecat de acolo. Nu a luat-o nimeni cu forța. Dacă era să se întâmple așa ceva, s-ar fi trezit cineva. Femeile de acolo oricum au un somn ușor. Eu cred că Tsubasa a plecat pentru că așa s-a hotărât ea să facă. A coborât scările fără să facă zgomot, a descuiat încet ușa de la intrare, a ieșit și dusă a fost. Pot să-mi imaginez foarte bine scena. Câinele n-a lătrat, pentru că deja murise cu o noapte în urmă. Nici nu s-a schimbat de pijama. Avea un rând de haine pregătit lângă pat, dar a plecat cum era îmbrăcată. Iar bani nu are de unde să aibă.

Aomame se încruntă și mai mult.

— Singură, în pijama?

— Da, încuviință Doamna. Unde se poate duce o copilă de zece ani singură, în pijama, în toiul nopții, fără un ban la ea? Greu de închipuit. Și totuși, nu știu de ce, dar nu mi se pare un lucru neapărat straniu. De fapt, chiar am senzația

că s-a întâmplat ce trebuia să se întâmple. De aceea nici măcar nu încerc să-i dau de urmă. Doar stau și mă uit la pești, fără să fac nimic.

Doamna aruncă din nou un ochi la acvariu, apoi își întoarse privirea către Aomame.

— Pentru că știi că degeaba aș căuta-o. Acum e deja într-un loc unde noi nu putem ajunge.

Cu aceste cuvinte, își ridică bărbia din palmă și expiră încet aerul pe care îl ținea în ea de multă vreme. Își lăsă ambele mâini pe genunchi.

— Dar de ce să fi plecat? se întrebă Aomame. În adăpost era ocrotită și n-avea unde merge în altă parte.

— Nu știi motivul, dar am senzația că moartea câinelui a declanșat totul. L-a îndrăgit din clipa în care a ajuns aici și se atașase mult și câinele de ea. Erau ca doi prieteni buni. Tsubasa a fost foarte șocată, cu atât mai mult cu cât a fost o moarte atât de sângeroasă și inexplicabilă. E normal. Toate femeile de acolo au fost șocate. Dar, dacă stau acum să mă gândesc, poate că acea moarte atroce a fost de fapt un mesaj la adresa lui Tsubasa.

— Un mesaj?

— Da, un mesaj care îi spune că nu are voie să mai stea aici. Noi știm că te ascunzi aici. Trebuie să pleci, altfel cei din jurul tău s-ar putea să pățească lucruri și mai rele.

Doamna bătea cu degetele pe genunchi un ritm imaginar. Aomame o așteaptă să continue.

— Copila a înțeles sensul mesajului și a plecat singură de aici. Sigur nu a făcut-o de bunăvoie. Știa bine că nu are unde se duce, dar că nu are încotro. Mi se pare îngrozitor ca un copil de numai zece ani să fie nevoit să ia o asemenea hotărâre.

Lui Aomame îi veni să se întindă către ea și să-i strângă mâna, însă se răzgândi. Încă nu terminase de povestit.

— Nu mai e nevoie să spun că pentru mine a fost un șoc uriaș, continuă Doamna. Parcă mi-ar fi fost smulsă o parte din mine. Eu voiam s-o adopt și s-o cresc ca pe propriul

meu copil. Sigur că știam că lucrurile nu sunt atât de simple. Eram conștientă de dificultăți și, totuși, îmi doream asta. N-am niciun motiv anume să mă plâng, dar, sinceră să fiu, îmi resimt anii.

— Dar poate că, într-o bună zi, Tsubasa o să se întoarcă, zise Aomame. Dacă nu are nici bani și nici unde se duce.

— Asta aș vrea să cred și eu, dar așa ceva n-o să se întâmple, zise Doamna pe un ton lipsit de inflexiuni. Are ea doar zece ani, dar gândește cu capul ei și singură s-a hotărât să plece. N-o să se întoarcă ea de la sine.

Aomame se scuză și se ridică, apoi se duse la măsuța de serviciu de lângă ușă și turnă *ice tea* într-un pahar albastru de cristal. Nu-i era neapărat sete, dar simțise nevoia să se ridice și să ia o mică pauză. Se întoarse pe canapea, bău o gură de ceai și puse paharul pe masă.

— Deocamdată atât am avut să-ți spun despre Tsubasa, zise Doamna după ce Aomame încetă să se mai foiască.

Și, parcă pentru a pune punct acelei discuții, își dezmoști bine gâtul și își împreună degetele în fața ei.

— Mai departe vorbim despre liderul Pionierilor. Am să-ți spun ce am aflat despre el. Este motivul principal pentru care te-am chemat astăzi aici. Desigur, într-un final, e o chestiune care o implică și pe Tsubasa.

Aomame încuviință. La asta se așteptase și ea.

— După cum ți-am mai spus, orice s-ar întâmpla, noi trebuie să îl *aranjăm* pe acest individ numit Liderul. Adică *să-l trimitem pe lumea cealaltă*. Deja știi că are obiceiul să violeze fetițe de zece ani. Toate, fete care încă nu au menstruație. Ca să-și justifice faptele, a inventat o dogmă care să-i convină lui și se ascunde în spatele sectei. Am încercat să aflu cât mai multe detalii despre aceste lucruri. Am apelat la toate sursele posibile și am pus la bătaie o sumă frumușică de bani. Nu a fost ușor. A fost nevoie de o sumă mai mare decât mă așteptam, dar am reușit să identific patru fete despre care se spune că au fost violate de acel bărbat. Cea de-a patra e chiar Tsubasa.

Aomame ridică paharul de ceai și luă o înghițitură. Nu avea niciun gust. Parcă ar fi avut gura plină cu vată, care îi absorbea tot gustul.

— Amănuntele încă n-au fost confirmate, însă cel puțin două dintre cele patru fete trăiesc și acum în cadrul sectei, spuse Doamna. Fac parte din anturajul lui, ca un soi de vestale. Nu se arată deloc în fața credincioșilor de rând. Nu știu dacă au rămas acolo din proprie voință sau nu au avut încotro pentru că nu pot să fugă. Nu este clar nici dacă între ele și Lider încă mai există raporturi sexuale. În orice caz, cert este că locuiesc în același loc. Ca o familie. Accesul în zona în care se află locuința Liderului este strict interzis și credincioșii de rând nici nu se pot apropia. Mai totul e învăluit în mister.

Pe paharul de cristal de pe masă începuse să se formeze condens. Doamna făcu o pauză ca să-și tragă răsuflarea, apoi continuă.

— Un singur lucru este cert. Și anume faptul că prima victimă a Liderului a fost chiar fiica lui.

Aomame se încruntă. Mușchii feței i se contorsionară puternic, involuntar. Încercă să spună ceva, însă nu reuși să dea glas cuvintelor.

— Așa cum ai auzit. Se pare că prima fată pe care a violat-o Liderul este propria lui fiică. Cu șapte ani în urmă, când avea zece ani.

*

Doamna ridică receptorul de la interfon și îl rugă pe Tamaru să aducă o sticlă de *sherry* și două pahare. În acest timp, amândouă rămaseră tăcute, fiecare cu gândurile ei. Tamaru aduse pe o tavă o sticlă nedesfăcută de *sherry* și două pahare elegante de cristal. Le lăsă pe masă și desfăcu dopul de la sticlă cu o mișcare scurtă și sigură, ca și cum ar fi sucit gâtul unei păsări. Turnă apoi cu zgomot în pahare. Doamna făcu un semn din cap, iar Tamaru ieși din încăperea cu o plecăciune. Nu rostise niciun cuvânt. Nici pașii nu i se auziseră.

Deci nu era vorba doar de câine, își zise Aomame. Faptul că fetița (care era și atât de importantă pentru Doamna) a dispărut de sub nasul lui l-a rănit adânc. Nu se poate spune că e vina lui. El nu locuiește aici și, atâta vreme cât nu are anumite treburi de rezolvat, seara ajunge pe jos acasă în zece minute și se duce la culcare. Și moartea câinelui, și dispariția fetei s-au petrecut în timpul nopții, când el nu era. Nu avea cum să le prevină. Treaba lui este să fie paznicul Doamnei și al Vilei cu sălcii și nu are cum să asigure și paza adăpostului, care oricum se află în afara perimetrului vilei. Însă Tamaru le-a luat ca pe o înfrângere personală, ca pe o insultă de neiertat la adresa lui.

— Ești pregătită să te ocupi de individul acela? o întrebă Doamna pe Aomame.

— Sunt, răspunse aceasta răspicat.

— Nu o să fie ușor. Sigur, nimic din ce te rog pe tine să faci nu e ușor. Însă, de data aceasta, e vorba despre ceva *deosebit de greu*. Eu am să fac absolut tot ce îmi stă în putință, dar deocamdată nu sunt sigură cât de bine îți pot asigura protecția. Riscurile sunt mai numeroase decât de obicei.

— Sunt conștientă de asta.

— După cum ți-am mai zis, nu vreau să te expun pericolului, dar, de data aceasta, pur și simplu nu avem de ales.

— Nu mă deranjează, zise Aomame. Nu-i mai putem permite acelui individ să trăiască.

Doamna luă paharul și sorbi încet o gură de *sherry*. Apoi rămase din nou o vreme cu privirea ațintită la peștișori.

— Dintotdeauna mi-a plăcut să beau un *sherry* la temperatura carnerii în după-amiezile de vară. Nu prea îmi place să beau rece atunci când e afară cald. De obicei, după ce îl beau, mă întind puțin și mă fură somnul. Când mă trezesc, mă simt un pic mai răcorită. Așa mi-ar plăcea să mor. Să beau un pic *sherry* într-o după-amiază de vară, să mă întind pe canapea, să mă fure somnul și să nu mă

mai trezesc.

Aomame luă și ea paharul în mână și gustă. Nu prea îi plăcea, însă avea chef să bea ceva. Spre deosebire de *ice tea*, acesta avea un oarece gust. Simțea cum alcoolul îi înțeapă limba.

— Aș vrea să-mi răspunzi sincer la o întrebare, îi spuse Doamna. Ți-e teamă de moarte?

Aomame nu avu nevoie de timp de gândire. Scutură din cap.

— Nu prea mi-e teamă. Față de viața pe care o duc...

Doamna flutură un zâmbet. Culoarea îi revenise și arăta mai întinerită ca mai devreme. Probabil o stimulase conversația cu Aomame. Sau poate își făcuse *sherry*-ul efectul.

— Dar parcă iubeai un bărbat.

— Da, însă șansele de a fi în realitate împreună cu el sunt aproape nule. Deci, dacă ar fi să mor în acest moment, numărul lucrurilor care s-ar pierde așa ar fi practic zero.

Doamna își miji ochii.

— Ai vreun motiv concret să crezi că n-o să fii niciodată împreună cu el?

— Nu neapărat, răspuse Aomame. În afară de faptul că eu sunt eu.

— Nu ai de gând să întreprinzi nimic în legătură cu el, nu?

Aomame clătină din cap.

— Cel mai important pentru mine e să mi-l doresc din adâncul inimii.

Doamna o privi un timp admirativ.

— Vezi lucrurile foarte tranșant.

— Sunt nevoită s-o fac, spuse Aomame și duse paharul cu *sherry* la gură doar de formă. N-o fac din plăcere.

O vreme, în încăpere se așternu liniștea. Crinii stăteau mai departe cu capul plecat, iar peștii continuau să înoate prin razele soarelui răsfrânte în acvariu.

— Pot aranja ca tu să rămâi singură cu Liderul, spuse

Doamna. Nu va fi simplu și va dura mult timp, dar până la urmă am să reușesc. Iar atunci, tu vei putea să faci *ce faci de obicei*. Doar că de data aceasta va trebui apoi să dispari. O să faci operații estetice. Evident, îți dai demisia de unde lucrezi acum și te duci undeva departe. Îți schimbi și numele. Trebuie să arunci absolut tot ce ai acum. O să te transformi în altcineva. Desigur, o să primești o sumă mare de bani. Iar de tot restul răspund eu. E bine așa?

— După cum vă ziceam și mai devreme, eu nu am nimic de pierdut. Serviciul meu, numele, viața mea din Tokio nu înseamnă nimic pentru mine. Nu am nicio obiecție.

— Nici să-ți schimbi înfățișarea?

— E vorba să o îmbunătățesc?

— Dacă asta vrei, sigur că se poate, răspunse Doamna pe un ton serios. Poți să-ți faci chipul pe care ți-l dorești tu, în anumite limite, evident.

— Atunci poate ar fi bine să-mi măresc sânii.

— Ar fi o idee bună, încuviință Doamna. Asta ca să te deghizezi mai bine.

— Era o glumă, spuse Aomame, cu o expresie mai degajată. Nu prea am eu cu ce mă mândri, dar nu mă deranjează să-mi păstrez sânii așa cum sunt. Sunt ușori, deci nu mi-e greu să-i car după mine, și mi-ar fi chiar peste mână să mă apuc să-mi cumpăr lenjerie de altă mărime.

— Dar îți pot cumpăra eu câtă vrei.

— Și asta era tot o glumă.

Doamna zâmbi și ea.

— Scuză-mă. Nu prea sunt obișnuită să te aud glumind.

— Nu mă opun cu nimic operațiilor estetice, spuse Aomame. Nu mi-am dorit niciodată așa ceva până acum, dar nici n-am vreun motiv să le refuz. Oricum, nu mă dau în vânt după fața mea și nici alții nu prea se dau.

— Îți vei pierde și prietenii.

— Nu am pe nimeni pe care să-l consider prieten, zise Aomame și imediat își aduse aminte de Ayumi.

Dacă aș dispărea subit, Ayumi probabil că mi-ar duce

lipsa, se gândi ea. Sau poate că s-ar simți trădată. Dar s-o numesc pe ea prietena mea a fost un lucru forțat de la bun început. E prea periculos să mă împrietenesc cu o polițistă.

— Eu am avut doi copii, spuse Doamna. Un băiat și o fată cu trei ani mai mică. Fata a murit. După cum ți-am mai zis, s-a sinucis. Copii nu a avut. Cu băiatul nu mă înțeleg prea bine de multă vreme, din diverse motive. Acum nu ne mai vorbim aproape deloc. Am trei nepoți, dar nu i-am mai văzut de mult. Însă, când am să mor, mai toată averea mea o să le rămână în mod automat băiatului și copiilor lui. În ultima vreme, testamentul nu mai e la fel de bătut în cuie ca odinioară. Dar deocamdată am la dispoziție o sumă considerabilă de bani cu care pot să fac ce vreau. Dacă reușești să duci treaba asta la bun sfârșit, aș vrea să îți cedez ție o bună parte din ea. N-aș vrea să mă înțelegi greșit. Să nu crezi că încerc să te cumpăr. Ce vreau eu să spun e că pe tine te văd ca pe propria mea fiică și că mi-ar fi plăcut să fi fost fata mea.

Aomame o privi în tăcere. Doamna puse paharul pe masă, de parcă tocmai își amintise de el. Aruncă apoi o privire în spate, la petalele strălucitoare ale crinilor. Trase în piept mireasma lor bogată și se întoarse la loc către Aomame.

— Ți-am mai spus, eu aveam de gând să o înfiez pe Tsubasa. Dar am pierdut-o. Nu am ajutat-o cu nimic. Am stat cu mâinile în sân și m-am uitat la ea cum dispare în noapte. Iar acum urmează să te pun și pe tine într-o situație periculoasă. Chiar n-aș vrea să fac asta, însă, din păcate, nu am cum altfel să-mi ating scopul. Tot ce pot să fac e să mă revanșez față de tine într-un mod concret.

Aomame o asculta fără să spună nimic. Când Doamna tăcu, din spatele ușii de sticlă se auzi ciripitul cristalin al unei păsări. După câteva triluri, pasărea își luă zborul.

— Individul ăsta trebuie *aranjat* orice-ar fi, zise Aomame. Este cel mai important lucru în momentul de față. Vă sunt foarte recunoscătoare că mă prețuiți atât de mult. După

cum știți, din anumite motive, eu mi-am părăsit părinții. Și, din anumite motive, părinții m-au abandonat pe mine în copilărie. Am fost forțată să urmez un drum lipsit de orice afecțiune părintească. A trebuit să mă adaptez la acest mod de gândire ca să reușesc să supraviețuiesc de una singură. N-a fost deloc ușor. Uneori, mă simt ca un fel de deșeu. Un deșeu dezgustător și fără nicio noimă. Deci mă înțelegeți cât vă sunt de recunoscătoare pentru ce îmi spuneți. Pentru mine e un pic cam târziu să-mi mai schimb modul de gândire sau stilul de viață. Dar pentru Tsubasa nu e. Ea încă mai poate fi salvată. Vă rog să nu renunțați ușor la ea. Nu vă pierdeți speranța, aduceți-o înapoi!

Doamna încuviință.

— Cred că m-am exprimat greșit. Sigur că nu renunț la Tsubasa. Am de gând să fac tot ce pot ca s-o aduc înapoi. Dar, după cum vezi, acum sunt prea obosită. Nu am putut s-o ajut și asta mi-a dat un sentiment cumplit de neputință. Am nevoie de puțin timp ca să-mi recapăt energia. Deși poate că la mine vârsta își spune cuvântul și n-o să mai am niciodată suficientă forță.

Aomame se ridică de pe canapea și se duse lângă ea. Se așeză pe brațul fotoliului și strânse mâna delicată și fină a Doamnei.

— Sunteți o femeie incredibil de tare, îi spuse ea. Sunteți mai puternică decât oricine. Acum sunteți doar necăjită și obosită. Ar fi bine să vă întindeți și să vă odihniți puțin. Când o să vă treziți, o să fiți ca nouă.

— Mulțumesc, spuse Doamna și îi strânse lui Aomame mâna. Da, chiar ar trebui să dorm puțin.

— Plec și eu. Aștept să luați legătura cu mine. O să-mi pun și toate lucrurile în ordine. Bagaje multe nu am, oricum.

— Fă-le astfel încât să te poți deplasa lejer. Dacă ar fi să nu-ți ajungă ceva, îți pregătesc eu imediat.

Aomame îi lăsă Doamnei mâna și se ridică.

— Somn ușor! O să meargă toate bine.

Doamna încuviință și închise ochii. Aomame mai aruncă o privire către acvariul de pe masă, trase în piept mirosul crinilor și părăsi sufrageria.

*

Tamaru o aștepta în hol. Se făcuse ora cinci, dar soarele era încă sus pe cer și nu își pierduse deloc vigoarea. Pantofii lui negri de cordovan erau la fel de bine lustruiți și reflectau orbitor lumina. În văzduh se vedeau câțiva nori albi, văratici, care parcă stăteau retrași într-un colț, ca să nu incomodeze soarele în vreun fel. Era prea devreme pentru sfârșitul anotimpului ploios, însă în ultimele zile fusese o vreme demnă de miezul verii. Dinspre copacii din grădină se auzea țârâitul cicadelor. Încă nu răsuna foarte intens, ci mai degrabă ușor reținut. Însă aceștia erau niște vestitori de încredere. Lumea mergea mai departe, ca de obicei. Cicadele țârâiau, norii alunecau pe cer, iar pantofii din piele ai lui Tamaru nu aveau nicio pată. Și, totuși, lui Aomame i se părea înviorător faptul că lumea mergea înainte neschimbată.

— Tamaru-san, zise ea. Putem să stăm un pic de vorbă? Ai timp?

— Da, răspunse acesta fără să-și schimbe expresia feței. Am timp. Să-mi omor vremea face parte din însărcinările mele.

Tamaru se așeză pe un scaun de grădină, imediat în apropierea ușii de la intrare. Aomame se așeză lângă el. Streașina boltită bloca razele soarelui, oferindu-le o umbră răcoroasă. Mirosea a iarbă proaspătă.

— A venit vara, zise Tamaru.

— Au început și cicadele să cânte.

— Mi se pare că anul ăsta au început un pic mai devreme ca de obicei. Prin zona asta o să fie tot mai gălăgioase. Ajung să te doară urechile. Când am stat în orașul ăla de lângă cascada Niagara, exact așa se auzea. De dimineața până seara, fără încetare. O gălăgie de parcă țârâiau un milion de cicade de toate mărimile.

— Ai fost la Niagara?

Tamaru încuviință.

— E cel mai plicticos oraș din lume. Am stat acolo singur trei zile și altceva decât să ascult vuietul cascadei n-am avut ce face. Nu puteam nici să citesc de gălăgie ce era.

— Și ce ai făcut trei zile singur la Niagara?

Tamaru nu răspunse. Doar clătină ușor din cap.

Cei doi tăcură un timp, ascultând țârâitul modest al cicadelor.

— Am o rugămintă, zise Aomame.

Vorbele ei stârniră interesul lui Tamaru. Aomame nu era genul de om care să vină prea des cu rugăminți.

— E o rugămintă mai neobișnuită, spuse ea. Sper că nu o să te deranjeze.

— Nu știu dacă te pot ajuta cu ceva, dar te ascult. În orice caz, politețea îmi spune să nu mă deranjeze rugămințile venite din partea unei domnișoare.

— Îmi trebuie un pistol, spuse Aomame pe un ton profesional. Ca mărime, cât să-mi încapă în geantă. Cu recul mic, distructiv și fiabil. Nu vreun pistol replică modificat sau vreo copie filipineză. De folosit, l-aș folosi o singură dată. Probabil că mi-ar ajunge un singur glonț.

Se lăsă tăcerea. Tamaru nu își dezlipea ochii de pe chipul lui Aomame. Privirea lui nu se clintea din loc nici cu un milimetru.

Tamaru vorbi răspicat, ca să se asigure că se face înțeles:

— În țara asta e interzis prin lege ca un cetățean obișnuit să dețină arme de foc. Știai asta, da?

— Sigur ca da.

— Uite, să-ți spun o chestie. Să știi că eu nu am primit niciodată vreo condamnare pentru ceva. Cu alte cuvinte, nu am antecedente penale. Poate că am avut niscaiva scăpări în afara legii, asta nu neg. Dar cazierul meu e intact. Impecabil, nepătat. Sunt *gay*, dar asta nu e ilegal. Îmi plătesc taxele, așa cum mi se cere, și mă duc și la vot. Nu că ar fi ieșit vreodată candidații votații de mine. Îmi achit și

amenzile de parcare la termen. Amendă pentru încălcarea limitei de viteză n-am mai luat de zece ani. Îmi plătesc contribuțiile la sănătate. Și taxa radio-TV, direct din contul bancar. Am cârduri American Express și Mastercard. Nu că am intenția să fac așa ceva, dar, dacă vreau, cred că pot să obțin și un credit imobiliar pe treizeci de ani. Și sunt foarte mulțumit de situația asta a mea. Iar tu vii și îi ceri unui cetățean care poate fi pe bună dreptate numit un adevărat stâlp al societății să-ți faci rost de un pistol. Îți dai seama de asta, nu?

— Păi, nu ți-am zis că sper să nu te deranjeze?

— Asta am auzit.

— Îmi pare rău, dar chiar nu am pe altcineva la care să pot apela.

Tamaru mormăi ceva din fundul gâtului. Sunase ca un oftat reprimat.

— Presupunând că aș fi în poziția în care să-ți pot face rost de așa ceva, bunul simț m-ar îndemna să-ți pun următoarea întrebare: Pe cine vrei tu să împuști cu el?

Aomame își indică tâmpla cu degetul arătător.

— Uite pe cine.

Tamaru îi privi degetul fără nicio expresie pe chip.

— Din ce motiv? te-aș întreba eu mai departe.

— Pentru că nu vreau să fiu prinsă. Nu mi-e teamă să mor. Ar fi neplăcut să ajung la pușcărie, dar aș accepta ideea și gata. Însă nu mi-ar conveni să mă prindă știu eu ce indivizi și să mă tortureze, fiindcă nu vreau să dau în vileag numele nimănui. Înțelegi ce vreau să spun, nu?

— Da.

— Nu ai de gând să împuști pe cineva și nici să jefuiești vreo bancă. Atunci înseamnă că n-ai nevoie de o armă mare, cu douăzeci de focuri. Îți trebuie ceva compact și cu recul mic.

— Și otrava ar fi o alternativă. O opțiune mai realistă decât un pistol.

— Dar durează până o scoți și o înghiți. Până apuci să

zdrobești capsula între dinți, ar putea să-ți înfigă mâna în gură și să nu mai poți să miști. Dar cu un pistol poți să-i ții la distanță până îți rezolvi problema.

Tamaru mai reflectă puțin asupra problemei, cu sprânceana dreaptă ușor ridicată.

— Dacă se poate, eu unul n-aș vrea să te pierd, îi zise el. Îmi place destul de mult de tine. Personal.

Aomame schiță un zâmbet.

— În ciuda faptului că sunt femeie, asta vrei să zici?

— Femeie, bărbat sau câine, mie unul nu-mi sunt simpatici mulți indivizi, indiferent ce-ar fi ei, zise Tamaru fără să-și schimbe expresia.

— Desigur.

— Dar, în același timp, sănătatea și siguranța Doamnei sunt cele mai importante lucruri pentru mine la ora actuală. În plus, cum să zic, eu sunt un profesionist.

— Nici nu încap vorbe.

— Deci, privind lucrurile din unghiul ăsta, o să încerc să văd ce pot face. Nu-ți garantez nimic, dar e posibil să găsesc vreo cunoștință care să-ți poată îndeplini dorința. Asta e o chestiune extrem de delicată. Nu e ca și cum ai comanda prin poștă o pătură electrică. Cred că o să dureze cam o săptămână până vin cu un răspuns.

— E foarte bine.

Tamaru se uită către copacii din care se auzeau cicadele, mijindu-și ochii.

— Mă rog ca toate lucrurile să meargă bine. Eu o să fac tot ce pot, în limitele rezonabilului.

— Mulțumesc. Asta o să fie ultima mea misiune și probabil că n-o să ne mai vedem niciodată.

Tamaru își întinse brațele, cu palmele îndreptate în sus, ca un om în mijlocul deșertului, care așteaptă să înceapă ploaia. Însă nu spuse nimic. Palmele lui erau mari și groase, brăzdate de răni. Arătau mai degrabă ca o piesă dintr-un enorm utilaj greu decât o parte din corpul uman.

— Nu-mi place să-mi iau rămas bun, zise Tamaru. Eu nu

mi-am luat rămas bun nici de la părinți.

— Au murit?

— Nu știu dacă mai trăiesc sau nu. Eu m-am născut în Sahalin, cu un an înainte de sfârșitul războiului. Sudul Sahalinului era teritoriu japonez și pe atunci i se spunea Karafuto, dar în vara lui 1945 a fost ocupat de trupele sovietice, iar părinții mei au fost luați prizonieri. Cred că tata lucra la instalații portuare. Majoritatea deținuților civili japonezi au fost repatriați, dar, pentru că părinții mei erau coreeni trimiși acolo la muncă, nu li s-a permis să se întoarcă. Guvernul japonez a refuzat să-i preia, pe motiv că, odată cu sfârșitul războiului, persoanele originare din Peninsula Coreeană nu mai erau cetățeni ai Imperiului Japonez. Oribilă poveste. Unde e bunătaea? Dacă voiau, puteau să se ducă în Coreea de Nord, dar în sud nu se mai puteau duce, pentru că, pe atunci, Uniunea Sovietică nu recunoștea Coreea de Sud. Părinții mei se trăgeau dintr-un sat de pescari din regiunea Pusan și nu voiau să plece în nord. Nu aveau nici rude, nici cunoștințe acolo. Pe mine, care eram un bebeluș, m-au încredințat unor japonezi care se întorceau în țară și care m-au trecut în Hokkaido. La vremea aceea, situația proviziilor în Sahalin era foarte proastă, iar armata sovietică îi trata cumplit pe deținuți. Părinții mei aveau mai mulți copii și le-ar fi fost greu să mă crească acolo. Probabil s-au gândit că or să mă trimită înainte în Hokkaido în ideea că o să ne reîntâlnim mai târziu. Sau poate doar au vrut să scape de mine în mod discret. Nu cunosc detaliile. În orice caz, nu ne-am mai întâlnit niciodată. Părinții mei trebuie să fie încă în Sahalin. Asta în cazul în care n-au murit deja.

— Nu-ți mai amintești nimic despre ei?

— Absolut nimic, pentru că aveam doar un an și ceva când ne-am despărțit. Pe mine m-a crescut un timp acel cuplu, apoi m-au dus la un orfelinat aflat în munți, pe lângă Hakodate. Nu puteau nici ei să aibă grijă de mine la nesfârșit. Era un orfelinat condus de catolici, un loc foarte

dur. După război rămăseseră mulți orfani, iar alimentele și căldura erau insuficiente. Ca să supraviețuiesc, a trebuit să fac tot felul de lucruri, zise Tamaru privind-și dosul palmei drepte. Acolo am fost adoptat doar de formă, am obținut cetățenia japoneză și mi s-a dat și un nume japonez. Ken'ichi Tamaru. Numele meu adevărat este Pak, dar asta e tot ce știu. Iar coreeni cu numele de Pak sunt cu nemiluita.

Aomame și Tamaru stăteau unul lângă celălalt, cu urechea ciulită la țârâitul cicadelor.

— Ar fi bine să iei alt câine, zise Aomame.

— Și Doamna a zis același lucru, că e nevoie de un câine nou de pază la adăpost. Dar mie nu prea îmi vine.

— Te cred. Dar trebuie să găsești altul. Nu sunt eu în poziția de a-ți da sfaturi, însă asta cred.

— O să caut, zise Tamaru. Trebuie să fie unul gata dresat. O să mă interesez cât mai curând.

Aomame își privi ceasul și se ridică. Mai era ceva timp până la apusul soarelui, însă apăruseră deja semnele înserării. O nuanță diferită de albastru începea să se amestece în azurul cerului. Aomame încă se mai simțea ușor amețită de la *sherry*. Oare Doamna mai dormea?

— Uite ce zice Cehov, spuse Tamaru ridicându-se. Dacă în povestire apare un pistol, e musai să se tragă cu el.

— Cum adică?

Tamaru stătea drept în fața ei. Era doar cu câțiva centimetri mai înalt decât ea.

— Adică într-o narațiune nu introduci elemente de recuzită inutile. Dacă e vorba să apară un pistol, înseamnă că la un moment dat cineva trebuie să tragă cu el. Lui Cehov îi plăcea să scrie romane lipsite de orice înflorituri inutile.

Aomame își aranjă mânecile de la rochie și își puse geanta pe umăr.

— Iar pe tine te sâcâie chestia asta. Că, dacă apare un pistol, se va trage neapărat cu el.

— Din perspectiva lui Cehov.

— Și ai vrea, dacă se poate, să nu-mi pui un pistol în mână.

— E periculos și ilegal. Iar Cehov e un scriitor în care am încredere.

— Dar asta nu e o povestire. E realitatea.

Tamaru o fixă cu privirea pe Aomame, mijindu-și ochii, apoi spuse fără grabă:

— Cine poate să știe?

Capitolul 2 În afară de suflet, n-au ce să-mi ia

Tengo puse discul cu *Sinfonietta* lui Janáček la pick-up și apășă butonul de redare. Era o interpretare a orchestrei simfonice din Chicago, dirijată de Seiji Ōzawa. Platanul începu să se învârtă cu treizeci și trei de rotații pe minut, brațul pick-upului pomi către centru, iar acul alunecă de-a lungul șanțului de pe disc. Din boxe se revărsă mai întâi sunetul alămurilor, urmat de bubuitul voios al timpanului. Era partea care îi plăcea cel mai mult lui Tengo.

În timp ce asculta muzica, lucra la procesorul de text. Era un obicei de-al lui să se delecteze dis-de-diminează cu *Sinfonietta* lui Janáček. Era o piesă care căpătase un sens aparte pentru el de când fusese percuționist ad-hoc în liceu. Muzica aceea îl încuraja și îl proteja. Sau, cel puțin, asta simțea el.

Uneori asculta *Sinfonietta* împreună cu iubita sa. „Nu-rea”, spusese ea. Numai că ea prefera jazzul vechi. Cu cât mai vechi, cu atât mai bine. Avea niște gusturi un pic mai neobișnuite pentru o femeie de vârsta ei. Îi plăcea în mod special unul dintre discurile din tinerețe ale lui Louis Armstrong, în care cânta bluesurile lui W. C. Handy, cu Barney Bigard la clarinet și Trummy Young la trombon. Îi făcuse și lui Tengo cadou acel disc, dar nu atât pentru el, cât mai degrabă ca să-l aibă la îndemână și la el acasă.

După ce făceau sex, ascultau adesea albumul acela, întinși pe pat. Ea nu se sătura de el, indiferent de cât de multe ori îl punea. „În niciun caz nu poți să te plângi nici de cântece și nici de trompeta lui Armstrong, dar părerea mea e că ce merită să asculți cu cea mai mare atenție e clarinetul lui Barney Bigard”, îi spusese ea. Totuși, pe acel album erau puține solouri ale lui Bigard, iar cele care erau, erau scurte. Până la urmă, discul îl avea ca artist principal pe Louis Armstrong. Ea memorase însă cu drag puținele părți ale lui Bigard și le fredona încet.

Există probabil clarinetiști mai pricepuți decât Barney Bigard, dar nu găsești pe nimeni care să cânte jazz cu atâta căldură și delicatețe, îi explicase ea. Bucățile interpretate de el, atunci când îi ies bine, îți creează în minte o priveliște. Tengo însă nu avea habar de alți clarinetiști de jazz. Dar, tot ascultând acel disc, începuse și el, încetul cu încetul, să aprecieze sunetul frumos și bogat al clarinetului, plin de imaginație și deloc obositor. Dar nici nu ar fi băgat de seamă aceste calități dacă nu ar fi avut un ghid priceput și dacă nu și-ar fi dat silința.

— Barney Bigard e ca un jucător talentat de baseball de la baza a doua, îi explicase ea cândva. Sigur că și solourile lui sunt minunate, dar cel mai mult strălucește atunci când trece în fundal. Face cu ușurință un lucru foarte greu, iar acest merit nu-i poate fi apreciat decât de cei care știu să asculte cu atenție.

Când începea al șaselea cântec de pe partea B a discului, *Atlanta Blues*, ea se agăța întotdeauna de Tengo și lauda neconținut partea de clarinet simplă și minunată a lui Bigard, strecurată între refren și soloul lui Armstrong.

— Ascultă atent, la început e ca țipătul unui copil surprins. Nu știi dacă e un strigăt de uimire, de bucurie sau de fericire. Apoi se transformă într-un suspin plăcut și alunecă de-a lungul meandrelor unui râu pentru ca, în cele din urmă, să dispară lin într-un loc neștiut și minunat. Numai el știe să cânte un solo care să te atingă în felul

ăsta. Jimmie Noone, Sidney Bechet, Pee Wee Russell sau Benny Goodman sunt cu toții niște clarinetiști foarte buni, dar niciunul dintre ei nu e în stare să producă un asemenea obiect de artă.

— Cum de te pricepi atât de bine la jazz vechi? o întrebase Tengo.

— Sunt multe lucruri din trecutul meu pe care nu le știi. Un trecut pe care nimeni nu-l poate schimba, răspunsese ea mângâindu-i testiculele cu palma.

*

Odată terminată munca de dimineată, Tengo făcu o plimbare până la gară, de unde își cumpără un ziar. Apoi intră într-o cafenea și comandă un mic dejun cu ouă fierte și pâine prăjită. Până când veni mâncarea, citi ziarul și își bău cafeaua. După cum îl prevenise Komatsu, în partea de jos a paginii de știri sociale era un articol despre Fukaeri, nu foarte lung, chiar deasupra unei reclame la Mitsubishi.

Tânăra scriitoare a dispărut, informa titlul.

Fukaeri, autoarea bestsellerului *Crisalida de aer*, pe numele adevărat Eriko Fukada (17 ani), a fost declarată dispărută în după-amiaza zilei de **. Tutorele său, specialistul în antropologie culturală Takayuki Ebisuno (63 ani), a depus o sesizare la secția de poliție din Oume. Conform spuselor sale, Eriko Fukaeri nu s-a mai întors la reședința din Oume sau în apartamentul său din Tokio din seara zilei de 27 iunie și nici nu a mai luat legătura cu tutorele său. Prin telefon, domnul Ebisuno ne-a informat că, ultima dată când a văzut-o pe Eriko Fukada, aceasta era sănătoasă și nimic nu era în neregulă. Nu se cunoaște nicio cauză care să-i motiveze dispariția. Până în prezent, nu s-a întâmplat niciodată ca adolescenta să fugă de acasă. Există suspiciunea unui accident.

Crisalida de aer a fost publicată de editura **. Yuji Komatsu, redactor la această editură, afirmă: „Este de șase săptămâni în topul celor mai bine vândute cărți. Fukada-san, autoarea, se ferește însă de mass-media. Nu știm dacă

disparația ei are sau nu legătură cu dorința sa de a se ține departe de atenția publică. Fukada-san este o scriitoare foarte tânără și talentată, de la care avem mari speranțe pentru viitor. Sperăm din tot sufletul să reapară nevătămată cât mai curând.”

Poliția a demarat deja o investigație, luând în calcul mai multe posibilități.

În stadiul ăsta, mai mult nici nu aveau ce să scrie, își zise Tengo. Dacă ar fi prezentat-o ca pe o știre de senzație, iar peste două zile Fukaei s-ar fi întors acasă bine-mersi, atât cel care a scris articolul, cât și ziarul s-ar fi pus într-o lumină proastă. Cam același lucru se poate spune și despre poliție. Dau o declarație neutră și simplă, încercând să ia pulsul situației, și așteaptă apoi să vadă încotro se îndreaptă lucrurile. Povestea o să stârnească valuri abia când o să apară în revistele săptămânale și la televizor, la știri. Dar, până atunci, mai aveau un răgaz de câteva zile.

Nu exista însă urmă de îndoială că, mai devreme sau mai târziu, știrea avea să ia amploare. *Crisalida de aer* era un bestseller scris de o tânără frumoasă de șaptesprezece ani, care atrăgea privirile tuturor. Iar acum autoarea lui dispăruse. Nu exista niciun motiv să nu se stârnească ditamai scandalul. Doar patru oameni pe lume știau că fata nu fusese răpită, ci că se ascundea pe undeva. Știa Fukaei, desigur, apoi Tengo, profesorul Ebisuno și Azami. În rest, însă, nimeni nu putea bănui că dispariția fetei era o înșelătorie pusă la cale tocmai ca să stârnească atenția publicului.

Tengo nici nu știa dacă să se bucure sau să fie îngrijorat că e unul dintre foarte puținii care cunoșteau situația reală. Probabil a trebuia să se bucure, fiindcă, cel puțin, o știa pe Fukaei în siguranță și nu avea de ce să își facă griji în privința ei. Pe de altă parte, intrase într-o mașinație complicată. Profesorul Ebisuno dăduse la o parte cu ranga un bolovan funest și se pregătea să vadă ce se târăște afară de sub el. Tengo se ședea alături de profesor împotriva

voinței lui, pentru că nu își dorea câtuși de puțin să afle ce se va ivi de sub bolovan. Ar fi vrut, dacă putea, să nu se uite deloc. Sigur nu urmau să apară de acolo decât lucruri neplăcute, aducătoare de necazuri. Dar ceva îi spunea că va fi nevoit să se uite.

După ce termină de mâncat și își bău cafeaua, lăsă ziarul pe masă și ieși din cafenea. Se întoarse acasă, se spală pe dinți și își făcu un duș. Apoi se pregăti să se ducă la școală.

*

În timpul pauzei de prânz îl căută un necunoscut. După cursurile de dimineață, se dusesse să se odihnească în cancelarie și locmai se pregătea să se uite pe niște ziare, când apăru secretara directorului. Era o femeie talentată, mai în vârstă cu un an decât el. Deși pe hârtie era doar o secretară, ea se ocupa de fapt de aproape toate treburile administrative ale școlii. Avea trăsături prea neregulate ca să poți spune că era frumoasă, dar avea bun gust și știa să se îmbrace.

— Te caută un domn Ushikawa, îl anunță ea.

Numele îi era necunoscut. Femeia se încruntă și spuse:

— Zice că e o chestiune foarte importantă și că dorește să vorbiți între patru ochi.

— Chestiune importantă? se miră Tengo. Ce treburi importante putea el să aibă la școala aceasta?

— I-am spus că e liberă sala de consiliu. Deși, la poziția pe care o ocupi, nu prea ai dreptul să intri acolo după bunul tău plac.

— Mulțumesc mult, spuse Tengo, zâmbind cât putea de drăguț.

Fără să-i acorde însă pic de atenție, femeia își răsuci mânecele taiorului *agnes b.* și plecă cu pași grăbiți.

Ushikawa era un individ scund și gras. Talia sa își pierduse orice formă. Chiar și pe la gât îi atârna grăsime. Puteai presupune că are vreo patruzeci și cinci de ani, dar Tengo nu era sigur ce vârstă să îi dea. Din pricina aspectului său neobișnuit, era greu să identifici acele repere după care

judeci de obicei vârsta unui om. Putea să fie și mai bătrân, dar și mai tânăr. Puteai să îl plasezi oriunde între treizeci și doi și cincizeci și șase de ani. Avea dinții strâmbi și spinarea încovoiată într-un unghi neobișnuit. În creștet era chel și neted ca în palmă, dar zona din jur avea o formă neregulată. Chelia aceea netedă te ducea cu gândul la un heliport militar, construit într-o poziție strategică, pe vârful unui deal. Tengo văzuse așa ceva în documentarele despre războiul din Vietnam. Părul creț care îi creștea în jurul cheliei era gros și negru. Stătea ca agățat de capul lui strâmb și atârna, neîngrijit, peste urechi. Dintr-o sută de oameni, nouăzeci și opt ar fi asemuit claii aceea cu părul pubian. La ce s-ar fi gândit ceilalți doi însă, Tengo nu avea de unde să știe.

La individul acela totul era asimetric, de la corp până la față. Acesta fu primul lucru pe care Tengo îl observă. Sigur că orice trup este mai mult sau mai puțin asimetric și nu e nimic nefiresc în asta. Și el avea pleoapele puțin diferite între ele, iar testiculul stâng îi atârna puțin mai jos decât dreptul. La urma urmelor, oamenii nu sunt niște obiecte produse în masă, pe linia de fabricație, conform unor măsurători exacte. Cu toate acestea, bărbatul din față sa depășea sfera acceptabilă a asimetriei. Această lipsă de echilibru, pe care nu puteai să nu o observi de îndată ce te aflai în față lui, îți agresa simțurile. Parcă te-ai fi aflat în față unei oglinzi diforme, dar extrem de limpezi.

Purta un costum cenușiu, plin de nenumărate cute, care te duceau cu gândul la un teren erodat de ghețari. O mânecă de la cămașă îi atârna de sub sacou, iar nodul de la cravată îi stătea strâmb de parcă s-ar fi zbatut, nemulțumit că trebuie să se afle acolo. Nici cămașa, nici cravata și nici costumul nu erau de mărimea potrivită. Modelul de pe cravată părea un mănunchi de spaghete încurcate, pictate de un elev nepriceput. Îmbrăcămintea lui arata cumpărată în grabă, de la un magazin ieftin. Dar, pe măsură ce-l priveai, începea să îți se facă milă de bietele haine. Lui

Tengo nu prea-i păsa ce punea pe el, dar îl preocupa felul în care se îmbrăcau ceilalți. Dacă ar fi trebuit să aleagă omul cu cele mai urâte haine pe care îl văzuse în ultimii zece ani, individul din fața lui ar fi ajuns cel puțin în selecția finală. Nu numai că era îmbrăcat oribil, dar dădea impresia că încearcă în mod voit să calce în picioare însuși conceptul de vestimentație.

Când Tengo păși în sala de consiliu, bărbatul se ridică și, făcând o plecăciune, îi întinse o carte de vizită. Pe ea scria „Toshiharu Ushikawa”, iar dedesubt, „Manager permanent, Noua Asociație Japoneză pentru Promovarea Științei și Artei”. Adresa asociației era undeva în Kōjimachi, în sectorul Chiyoda și era trecut și numărul de telefon. Tengo nu avea nici cea mai vagă idee ce mai era și Noua Asociație Japoneză pentru Promovarea Științei și Artei și nici ce fel de poziție era aceea de manager permanent. Spre deosebire de ținuta lui, cartea de vizită arăta elegant, cu o emblemă embosată și nu părea făcută în grabă. Tengo o studie o vreme, apoi aruncă din nou o privire către bărbatul din fața sa. Nu-ți lasă deloc impresia pe care ar trebui să ți-o lase o persoană cu o asemenea funcție, își spuse el.

Cei doi se așezară fiecare pe un fotoliu și se priviră peste măsuta scundă dintre ei. Bărbatul își șterse de câteva ori transpirația de pe frunte cu o batistă jalnică, apoi o îndesă la loc într-un buzunar al sacoului. Fata de la recepție le aduse ceai. Tengo îi mulțumi, dar Ushikawa nu spuse nimic.

— Vă rog să mă iertați că va răpesc din timpul pauzei și că am venit neanunțat, se scuză Ushikawa.

Vorbea politicos, dar pe un ton familiar. Încă un lucru care nu-i era pe plac lui Tengo.

— Ați luat prânzul? Dacă doriți, putem să discutăm în timp ce luăm masa.

— Nu mănânc de prânz când sunt la serviciu, răspuse Tengo. Iau o masă ușoară abia după orele de după-amiază. Nu vă faceți griji în privința asta.

— Am înțeles. Atunci putem rămâne aici să vorbim pe

îndelete și în liniște, spuse Ushikawa dând roată cu privirea în sala de consiliu, de parcă încerca să-i evalueze prețul. Nu era cine știe ce încăpere. Pe un perete atârna un tablou mare cu un munte, care îți reținea privirile doar prin faptul că era prea încărcat de culoare. Într-o vază erau niște flori care aduceau cu daliile. Niște flori plicticoase ca o femeie nătângă între două vârste. Tengo se întreba de ce oare școala avea nevoie de o sală de consiliu atât de deprimantă.

— Am uitat să mă prezint. Mă numesc Ushikawa, după cum scrie și pe cartea de vizită. Toți prietenii însă îmi spun Ushi. Nu-mi spune nimeni pe nume, numai Ushi în sus, Ushi în jos, spuse bărbatul și zâmbi.

Prieteni? Oare ce fel de oameni ar putea fi prieteni de bună voie cu un asemenea individ? se îndoii în sinea sa Tengo. Era o îndoială născută din pură curiozitate.

*

Prima impresie pe care i-o lăsase Ushikawa fusese aceea de vietate care se târâse afară dintr-o văgăună din fundul pământului.

O vietate cu o formă nedefinită, slinoasă, care nu ar fi trebuit să iasă vreodată la lumina zilei. Poate că acest individ era una dintre creaturile pe care le stârnise profesorul Ebisuno de sub bolovan. Tengo se încruntă involuntar și lăsă pe masă cartea de vizită. Toshiharu Ushikawa, acesta era numele bărbatului.

— Domnule Kawana, sunt convins că sunteți un om ocupat. De aceea, vă rog să îmi permiteți să intru direct în subiect, fără ocolișuri, spuse Ushikawa.

Tengo încuviință.

Ushikawa bău o gură de ceai, apoi intră în miezul problemei:

— Probabil că nu ați mai auzit până acum de Noua Asociație japoneză pentru Promovarea Științei și Artei (Tengo încuviință). Este o societate formată relativ recent, a cărei activitate principală este aceea de a oferi ajutor

tinerilor talentați, oameni de știință sau artiști independenți, în speță celor care încă nu au avut ocazia de a fi recunoscuți public. Pe scurt, creștem mlădițele care vor reprezenta viitoarea generație, în toate aspectele culturii japoneze. Colaborăm cu cercetători din toate domeniile pentru a alege candidații cei mai potriviți. În fiecare an selectăm cinci persoane, artiști și cercetători, cărora le oferim sprijin financiar. Pentru o perioadă de un an, aceștia își pot urma preocupările după bunul plac, fără niciun fel de obligație. Tot ce trebuie să facă este să predea la sfârșitul anului un raport, dar asta nu este decât o formalitate. Nu trebuie decât să scrie pe scurt ce activități și ce rezultate au avut în anul respectiv. Raportul acesta este ulterior publicat în revista asociației. Niciun fel de alte bătaii de cap. Pentru că e vorba de o activitate recent începută, cel mai important este să obținem rezultate palpabile. Pe scurt, abia am plantat semințele. Concret, este vorba de o bursă de trei milioane de yeni pe an.

— Sunteți foarte generoși, zise Tengo.

— Dacă vrei să clădești ceva cu însemnătate sau să descoperi ceva important, e nevoie și de timp, dar și de bani. Desigur, doar cu bani și timp nu obții neapărat ceva deosebit. Dar niciuna, nici alta nu au cum să dăuneze. Mai ales timpul este foarte limitat. Ceasul ticăie fără încetare, chiar și acum. Timpul zboară, ocaziile se pierd. Dar, dacă ai bani, îți poți cumpăra timpul de care ai nevoie. Dacă vrei, poți să-ți cumperi libertatea. Timp și libertate, acestea sunt cele mai importante lucruri pe care oamenii le pot obține cu bani.

Din reflex, Tengo își aruncă privirea către ceas. Timpul curgea, într-adevăr, fără încetare.

— Îmi cer scuze că vă răpesc din timp, se panică Ushikawa, gesticulând grăbit. Să nu ne mai lungim. Desigur, trei milioane de yeni pe an reprezintă o sumă modestă, care nu asigură un trai îndestulat. Dar pentru tineri este totuși un ajutor destul de bun. Noi vrem să își

permită să se ocupe de cercetare și de creația artistică după placul inimii, fără să fie nevoiți să muncească pentru a-și câștiga traiul. Dacă la evaluarea de la sfârșit de an, consiliul de conducere concluzionează că au existat rezultate pozitive, ajutorul financiar se poate prelungi chiar și pentru o perioadă mai lungă de un an.

Tengo așteaptă continuarea, fără să spună nimic.

— Am audiat zilele trecute cursurile dumneavoastră de la această școală. Foarte interesante, spuse Ushikawa. Eu nu mă pricep deloc la matematică, de fapt nu mi-a plăcut niciodată. Nici când eram la școală nu puteam suporta orele de matematică. Numai când auzeam cuvântul mă crispam și o rupeam la goană. Dar cursurile dumneavoastră, domnule Kawana, au fost foarte interesante. Sigur că nu înțeleg o boabă din principiile analizei, dar ascultându-vă mi s-a părut atât de interesant, că mi-a venit să mă pun pe învățat matematică. Sunteți formidabil! Aveți un talent cu totul aparte. S-ar putea spune chiar un talent care îi captivează pe oameni. Am auzit că v-ați câștigat o reputație bună ca profesor aici și vă pot spune că e binemeritată.

Tengo se întreba de unde și cum îi audiase Ushikawa cursurile. El îi scruta atent pe cei prezenți la ore. Nu-i ținea neapărat minte pe toți elevii, dar dacă printre ei ar fi apărut unul atât de neobișnuit ca Ushikawa, nu ar fi avut cum să-l treacă cu vederea. I-ar fi atras atenția imediat, ca un gândac în zaharniță. Nu pomeni totuși nimic despre asta. Nu ar fi făcut decât să lungească și mai mult o poveste care oricum era prea lungă.

— După cum știți, eu nu sunt decât un profesor la această școală pregătitoare, spuse el în schimb, ca să scurteze discuția. Nu mă ocup cu studii de matematică. Nu fac decât să explic elevilor într-un mod interesant și ușor de înțeles lucruri care sunt deja cunoscute. Le predau metode cât mai eficiente de a rezolva problemele care le vor fi date la examenul de admitere. Asta fac - sau măcar încerc. Am renunțat de mult să devin cercetător. Și din cauză că nu mi-

am permis financiar, dar și din cauză că nu am nici dispoziția și nici talentul necesare pentru n-mi face o carieră în lumea academică. Din acest motiv, nu cred ca vă sunt de vreun folos.

Ushikawa ridică grăbit o mână, cu palma îndreptată către Tengo.

— Nu, nu e vorba despre asta. Am deviat eu discuția. Vă rog să mă scuzați. Desigur, cursurile dumneavoastră de matematică sunt grozave. Sunt unice, pline de originalitate. Dar nu pentru asta am venit azi să vă vorbesc. Ce ne-a atras nouă atenția este activitatea dumneavoastră de scriitor.

Tengo fu luat atât de tare prin surprindere, încât rămase mut câteva momente.

— Activitatea mea de scriitor? Întrebă în cele din urmă.

— Întocmai.

— Nu prea înțeleg ce vreți să spuneți. E adevărat, de câțiva ani scriu romane, dar, până acum, niciunul nu a văzut lumina tiparului. Nu puteți să numiți scriitor pe cineva care nu a publicat nimic. Și cum de v-a atras atenția?

Ushikawa observă reacția lui Tengo, apoi rânji fericit, dezvelindu-și dinții strâmbi. Dinții săi erau murdari în toate felurile posibile și se curbau în diverse unghiuri, orientați în toate direcțiile, ca niște țărugi pe o plajă măturată de valuri puternice. Probabil că ortodonția era deja tardivă, dar cineva tot ar fi trebuit să-i explice măcar cum să se spele corect pe dinți.

— În privința asta, asociația noastră este unică, spuse Ushikawa cu satisfacție. Investigatorii cu care colaborăm noi știu să îi găsească pe cei care încă nu au fost remarcați de public. Acesta este unul dintre țelurile lor. După cum spuneți, domnule Kawana, lucrările dumneavoastră nu au fost publicate. Știu foarte bine lucrul acesta. Dar ați participat în fiecare an, sub pseudonim, la concursul pentru debut literar. Din păcate, nu ați câștigat, dar m mai multe rânduri ați răzbătut până în faza finală. Și asta ajunge sub

privirile unui număr nu tocmai mic de persoane. Dintre acestea, câteva v-au remarcat talentul. Cu siguranță, în viitorul apropiat veți câștiga premiul și vă veți face debutul ca scriitor. Aceasta este părerea investigatorilor noștri. Obiectivul nostru de bază este să investim din timp, așa cum v-am mai spus, și să creștem mlădițele care vor reprezenta generația viitoare.

Tengo luă ceșcuța și bău puțin din ceaiul care începuse să se răcească.

— Vreți să spuneți că m-ați ales drept candidat la bursă, ca scriitor începător?

— Exact. Numai că nu sunteți doar un candidat, ci chiar ați câștigat-o deja. Dacă o acceptați, am autoritatea să încheiem formalitățile. Îmi semnați niște hârtii și în puțin timp vă intră cele trei milioane de yenî în bancă. Puteți să vă luați jumătate de an sau chiar un an întreg sabatic și să vă ocupați de scris. Am înțeles că în prezent lucrați la un roman de dimensiuni mai mari. E o oportunitate numai bună.

Tengo se încruntă.

— De unde știți ce scriu eu?

Ushikawa își dezveli din nou dinții. Ochii însă nu-i zâmbeau deloc. Lucirea din fundul pupilelor era de gheață.

— Investigatorii noștri sunt pricepuți și zeloși. Analizează fiecare candidat din toate punctele de vedere. Câțiva dintre oamenii din cercul dumneavoastră știu probabil la ce lucrați în prezent. Până la urmă, lucrurile astea se află.

Komatsu știa că scrie un roman mai lung. Știa și iubita lui. În afară de ei, însă, mai știa cineva? Probabil că nu.

— Aș vrea să-mi dați mai multe amănunte despre asociația dumneavoastră, zise Tengo.

— Desigur, întrebați-mă ce doriți.

— De unde vine finanțarea dumneavoastră?

— Suntem finanțați de anumite persoane. S-ar putea spune că asociația le aparține. Între noi fie vorba, asociația are și un anume rol în scutiri de taxe. Desigur, asta este alt

aspect, dar aceste persoane sunt deosebit de interesate de artă și știință și doresc să îi ajute pe cei din tânăra generație. Mai mult de atât nu vă pot spune deocamdată. Persoanele în cauză, precum și gruparea pe care o dețin doresc să își păstreze anonimatul. Administrarea este lăsată pe seama comitetului asociației. Iar eu fac parte dintre membrii acestui comitet.

Tengo se gândi câteva clipe la toate acestea. Dar nici nu prea avea la ce să se gândească. Doar puse în ordine spusele lui Ushikawa, înșiruindu-le în linie dreaptă.

— Vă deranjează dacă fumez? întrebă Ushikawa.

— Poftiți, răspuse Tengo împingând către el scrumiera grea din sticlă.

Ushikawa scoase dintr-un buzunar al sacoului un pachet de Seven Stars, luă o țigară și și-o aprinse cu o brichetă de aur. O brichetă elegantă, care arăta a fi foarte scumpă.

— Așadar, domnule Kawana? făcu el. Sunteți dornic să primiți ajutorul financiar oferit de noi? Adevărul este că, după ce v-am ascultat cursul acela atât de captivant, sunt foarte interesat să aflu ce direcție vor lua în viitor demersurile dumneavoastră literare.

— Vă sunt foarte recunoscător pentru oferta generoasă, spuse Tengo. Este o onoare pe care nu știu dacă o merit. Totuși, nu pot să accept acești bani.

Fumul se ridica drept din țigara dintre degetele lui Ushikawa. Bărbatul își miji ochii și spuse:

— Adică, cum?

— Mai întâi, nu pot să accept bani de la o persoană pe care nu o cunosc. În al doilea rând, în prezent nu am nevoie de bani. Am ore aici de trei ori pe săptămână, iar în restul timpului îmi văd de scris, deci mă descurc în privința asta. Nu vreau să-mi schimb modul de trai. Acestea sunt motivele mele.

În al treilea rând, domnule Ushikawa, nu vreau să mă încurc cu cineva ca tine. În al patrulea rând, povestea cu bursa e, oricum ai privi-o, cam suspectă. Sună prea bine ca

să fie doar asta, sigur există și dedesubturi. Nu oi fi eu tipul cu cea mai bună intuiție din lume, dar până și eu îmi dau seama că ceva pute în povestea asta. Desigur, Tengo nu spuse lucrurile acestea cu glas tare.

— Înțeleg, făcu Ushikawa, apoi trase adânc fum în plămâni și îl expiră cu multă plăcere. Vă înțeleg chiar foarte bine. Aveți dreptate. Totuși, domnule Kawana, nu trebuie să îmi dați un răspuns definitiv chiar acum. Duceți-vă acasă și gândiți-vă două, trei zile. Noi nu ne grăbim. Luați în considerare oferta noastră, fără grabă. Doar nu e vorba de nimic rău.

Tengo clătină din cap scurt, dar hotărât.

— Vă mulțumesc, dar prefer să vă dau un răspuns pe loc. Evităm, astfel, necazuri și pierdere de timp pentru amândoi. Mă simt onorat că m-ați luat în calcul pentru această bursă și vă sunt recunoscător că ați binevoit să veniți să-mi dați aceste informații. Dar refuzul meu rămâne - și acesta este răspunsul meu final. Nu mai încape loc de îndoială.

Ushikawa încuviință de câteva ori, apoi stinse cu regret țigara din care trăsesese doar două fumuri.

— În regulă. V-am înțeles punctul de vedere și vă respect părerea. Îmi cer scuze că v-am răpit din timp. Ne oprim așadar aici.

Ushikawa însă nu dădea niciun semn să se ridice și să plece. Se scărpină la ceafă și își mijeia ochii.

— Știți, domnule Kawana, poate că nu vă dați seama, dar se așteaptă multe de la cariera dumneavoastră de scriitor. Sunteți talentat. Poate că nu există o legătură directă între matematică și literatură, dar la ore parcă spuneți o poveste. Țsta nu e un lucru pe care să-l poată face oricine. Aveți ceva special de spus. Asta e clar până și pentru unul ca mine. De aceea ar trebui să aveți mai multă grijă de dumneavoastră. V-o spun din inimă, cel mai bine ar fi să vă urmați propriul drum, fără să vă amestecați în ce nu trebuie.

— În ce nu trebuie? întrebă Tengo.

— De exemplu, se pare că aveți anumite legături cu Eriko Fukada, cea care a scris *Crisalida de aer*. Sau, mă rog, că v-ați întâlnit cu ea în repetate rânduri. Din întâmplare am citit în ziarul de azi că Fukada e dată dispărută. Mass-media o să stârnească un scandal cu chestia asta. O să ajungă negreșit o știre de prima pagină.

— Să zicem că am întâlnit-o pe Eriko Fukada. Ce însemnătate are asta?

Ushikawa își îndreptă din nou palma către Tengo. Avea mâna mică, dar degetele groase.

— Ei, ei, să nu ne ambalăm! N-am vrut să zic nimic de rău! Ce voiam eu să spun e că e păcat să vă irosiți timpul și talentul pe alte lucruri, asta nu vă aduce nimic bun. Îmi iertați insolența, dar nu aș vrea să văd că, din pricina unor banalități mărunte, se pierde un talent ca al dumneavoastră, care așteaptă doar să fie șlefuit, ca un diamant. Dacă s-ar afla despre legătura dintre dumneavoastră și Fukada, sunt oameni care nu v-ar mai da pace, s-ar ține de dumneavoastră ca scaiul. Ar scorni vrute și nevrute. Fiindcă sunt insistenți, de-aia.

Tengo îl privi pe Ushikawa fără să spună nimic. Cu ochii mijiiți, acesta se scărpină de zor la ureche. Avea urechile mici, dar lobi anormal de mari. Puteai să te minunezi o zi întreagă de cât de anapoda era clădit acest om.

— Nu, nu, să nu credeți cumva că se află de la mine, zise Ushikawa, mimând că închide un fermoar în dreptul gurii. Vă promit. Poate că nu par, dar știu să-mi țin gura. Ai zice că într-o viață anterioară am fost un pește. Lucrul ăsta rămâne strict între noi doi, ca dovadă a stimei pe care v-o port.

Cu aceste cuvinte, Ushikawa se ridică în cele din urmă de pe fotoliu și își netezi costumul șifonat. Gest inutil, deoarece cutele nu dispăreau. Scopul lor era să îți atragă inutil privirea.

— Dacă vă schimbați cumva hotărârea în ceea ce privește bursa, mă puteți găsi oricând la numărul de telefon

de pe cartea de vizită. Încă mai e timp. Și, dacă nu anul ăsta, mai avem și la anul, spuse el și mimă cu degetele arătătoare cum pământul se învâрте în jurul soarelui. Noi nu ne grăbim, continuă el. De data asta, măcar am avut ocazia să vă cunosc și să vă transmit mesajul nostru.

Ushikawa rânji din nou, etalându-și dinții catastrofalii, se întoarse și părăsi încăperea.

*

Până la începutul următorului curs, Tengo rederulă în minte conversația pe care tocmai o avusese. Ushikawa aflase cumva că el era implicat în povestea cu *Crisalida de aer*. Își dăduse seama după felul în care vorbea. „Nu aduce nimic bun să-ți irosești timpul și talentul”, o luase el pe ocolite.

Noi știm – acesta era mesajul lor.

„De data asta, măcar am avut ocazia să vă cunosc și să vă transmit mesajul *nostru*.”

Oare îl trimiseseră pe Ushikawa să-i ofere „bursa” de trei milioane de yeni doar pentru asta, doar ca să-i transmită acest mesaj? Nu prea avea logică. Nu avea rost să urzească un plan așa de complicat pentru atâta lucru. Îl aveau la mână. Dacă voiau, puteau să îl amenințe fără ocolișuri. Sau încercau, de fapt, să îl cumpere cu această bursă? Oricum, erau foarte teatrali. Dar oare cine erau? Noua Asociație Japoneză avea oare legătură cu Pionierii? Exista cu adevărat o asemenea asociație?

Tengo se duse la secretară cu cartea de vizită a lui Ushikawa.

— Pot să te rog ceva?

— Sigur! Ce e? spuse ea ridicând privirea către Tengo.

— Sună, te rog, la numărul ăsta și întreabă dacă e Noua Asociație Japoneză pentru Promovarea Științei și Artei. Și dacă e acolo managerul Ushikawa. Dacă nu e, întreabă cam pe la ce oră îl găsești. Dacă vor să știe cine îl caută, inventează un nume fals. Aș suna eu, dar nu aș vrea să-mi recunoască vocea.

Secretara formă numărul. La capătul celălalt răspunde de îndată o voce profesionistă. Purtară o discuție scurtă, ca între profesioniști.

— Asociația există cu adevărat. Mi-a răspuns fata de la recepție. Vreo douăzeci și ceva de ani, destul de politicoasă. Ushikawa lucrează într-adevăr acolo. Se întoarce la birou pe la ora trei și jumătate. Dar nu m-a întrebat cine sunt. Eu una aș fi întrebat.

— Bineînțeles că ai fi întrebat, spuse Tengo. Mulțumesc.

— Cu plăcere, răspunde ea și îi dădu înapoi cartea de vizită. Ushikawa ăsta e tipul de mai devreme?

— Da.

— N-am apucat să-l văd bine, dar arăta destul de înspăimântător.

— Și, dacă aveai timp să te uiți mai bine la el, nu ți-ai fi schimbat părerea, răspunde Tengo băgând cartea de vizită în portofel.

— Încerc să nu judec oamenii după aparențe. Mi s-a întâmplat în trecut să fac greșeala asta și să o regret. Dar pe tipul ăsta ajunge să-l vezi ca să nu ai încredere în el. Asta e impresia mea.

— Nu ești singura, răspunde Tengo.

— Nu sunt singura, repeta ea de parcă încerca să analizeze sintactic propoziția.

— Apropo, foarte mișto jacheta! spuse Tengo. Nu încerca să o flateze, chiar îi plăcea. După ce fusese nevoit să îndure priveliștea costumului ieftin și șifonat al lui Ushikawa, jacheta aceea de in, croită cum se cuvine, părea o haină coborâtă din ceruri într-o după-amiază liniștită.

— Mulțumesc! răspunde ea.

— Dar chiar dacă au răspuns la telefon, asta nu înseamnă că asociația există cu adevărat.

— Așa e. Poate să fie o înșelătorie destul de elaborată. Îți tragi o linie telefonică și îți iei un număr, nu-ți trebuie mai mult. Ca în filmul ala, *Cacealmaua*. Dar de ce ar face asta? Nu te supăra că-ți zic, dar nu arăți tocmai ca un bogătaş pe

care sa îl poată escroca.

— Da, n-au ce să-mi ia. În afară de suflet.

— Deja mă aștept să apară Mefistofel!

— Cred că ar fi mai bine să mă duc până acolo ca să mă asigur că există un birou la adresa aia.

— Să-mi spui și mie ce afli, zise ea inspectându-și unghiile.

*

Noua Asociație Japoneză pentru Promovarea Științei și Artei exista cu adevărat. După ce termină cursurile, Tengo luă trenul până la Yotsuya și de acolo merse pe jos până la Kojimachi. La adresa de pe cartea de vizită era o clădire cu trei etaje. La intrare avea o placă metalică pe care era trecut numele asociației. Birourile se aflau la etajul doi. La același etaj mai erau Studiourile Muzicale Mikimoto și Biroul de Contabilitate Sawada. După dimensiunile clădirii, nu puteau fi niște birouri foarte mari și nici nu arătau prea înfloritoare. Desigur, numai de-afară nu-ți puteai face o idee corectă. Tengo luă în calcul dacă să se suie în lift și să urce până la etajul trei. Ar fi vrut sa deschidă ușa și să vadă cum arăta biroul. Dar ar fi fost foarte neplăcut să dea nas în nas cu Ushikawa pe coridor.

Tengo se întoarse acasă cu trenul și îi telefonă lui Komatsu. În mod neașteptat, acesta era la serviciu și îi răspunse chiar repede.

— Ai nimerit prost, spuse Komatsu, mai repede și mai agitat decât de obicei. Scuză-mă, dar nu prea pot să vorbesc acum.

— E ceva foarte important, Komatsu-san! spuse Tengo. Azi m-a căutat la școală un individ ciudat. Știa ceva despre legătura mea cu *Crisalida de aer!*

Komatsu rămase tăcut preț de câteva secunde.

— Te sun eu în douăj' de minute. Ești acasă?

— Da, răspunse Tengo și Komatsu închise.

Cât timp așteaptă telefonul de la Komatsu, Tengo ascuți două cuțite de bucătărie și își fierse apă pentru ceai. După

fix douăzeci de minute, telefonul sună. Neobișnuit din partea lui Komatsu să fie atât de punctual.

Avea un ton mult mai calm de data aceasta. Părea că se mutase într-un loc mai liniștit, unde putea vorbi. Tengo îi poveste pe scurt întrevvederea cu Ushikawa.

— N-am auzit de asociația asta. Și ce mai poveste, că vor să îți dea trei milioane de yeni! Sigur că tu ai un viitor ca scriitor, asta ți-am spus și eu, dar încă nu ai publicat nimic. Ce poveste de neînchipuit! Sigur se ascunde ceva în spatele ei.

— Asta cred și eu.

— Lasă-mă puțin să investighez eu ce-i cu asociația asta. Dacă aflu ceva îți dau de veste. Oricum, Ushikawa ăsta știe de legătura dintre tine și Fukaeri.

— Întocmai.

— Asta nu-i bine deloc.

— Se mișcă lucrurile, spuse Tengo. Am urnit din loc un bolovan și de sub el au început să se târască afară tot felul de creaturi de negândit.

Komatsu oftă în receptor.

— Și pe mine m-au încolțit. Au început să se agite cei de la hebdomadare. Și chiar și cei de la televiziune. Azi au venit de dimineață de la poliție să îmi pună întrebări. Au aflat de legătura dintre Fukaeri și Pionieri. Bineînțeles, și de faptul că ambii ei părinți sunt dispăruți. O să curgă multă cerneală pe tema asta.

— Ce face profesorul Ebisuno?

— N-am mai reușit să iau legătura cu el de ceva vreme. Nu dau de el la telefon și nici el nu m-a mai căutat. O avea și el problemele lui. Sau și-a făcut vreun plan secret.

— Chiar așa, mă scuzați că schimb vorba, dar ați mai spus cuiva că scriu un roman lung?

— Nu, n-am zis nimănui, răspunse Komatsu imediat. Cui să-i zic așa ceva?

— În regulă. Voiam doar să știu.

Komatsu tăcu o vreme. Apoi spuse:

— Tengo, probabil că nu mai are niciun rost să zic asta acum, dar mi-e teamă că ne-am băgat în niște chestii cam urâte.

— În orice ne-om fi băgat, cert este că deja nu mai avem cale de întoarcere.

— Dacă n-avem drum de întoarcere, nu ne rămâne decât să mergem înainte. Chiar dacă, așa cum zici tu, am stârnit tot felul de creaturi de negândit.

— Să ne punem centurile de siguranță! adăugă Tengo.

— Așa-i, spuse Komatsu și aici conversația lor luă sfârșit.

Fusese o zi lungă. Tengo se așeză la masă și se gândi la Fukaeri, în timp ce-și bea ceaiul deja rece. Închisă singură în ascunzătoarea ei, oare cum își petrecea zilele? Nu știa nimeni ce făcea Fukaeri.

Oamenii cei Mici pot să-ți facă rău, și ție, și Profesorului, spusesse Fukaeri în înregistrarea de pe casetă. Trebuie să ai grijă în pădure. Instinctiv, Tengo privi în jurul său. Pădurea era *lumea lor*.

Capitolul 3 Nu-ți alegi cum te naști, dar poți alege cum să mori

În acea seară de sfârșit de iulie, când norii groși care acoperiseră cerul atâta vreme se împrăștiară în sfârșit, în văzduh, se vedeau două luni. Aomame le privea din micul ei balcon. Îi venea să dea cuiva telefon și să zică: „Te rog frumos, scoate capul pe geam și uită-te pe cer! Câte luni vezi? La mine se văd foarte clar două. La tine?”

Dar nu avea cui să dea un asemenea telefon. Poate lui Ayumi, dar nu voia să întărească și mai mult relația cu ea. Ea era polițistă. În curând, Aomame urma să mai ucidă un bărbat, să-și schimbe numele și înfățișarea, să se mute și să dispară. Iar atunci nu avea să se mai poată vedea cu Ayumi. Nici să mai ia legătura cu ea. Odată ce te apropii de oameni, îți vine greu să tai legăturile cu ei.

Aomame se întoarse în casă, închise ușa și porni aerul

condiționat. Trase draperiile, punând astfel o barieră între ea și cele două luni, care nu făceau decât să o tulbure. Păreau să dezechilibreze gravitația pământului și să o afecteze și pe ea fizic. Mai dura până avea să-i vină ciclul, dar își simțea corpul neobișnuit de moale și greoi. Avea pielea uscată și pulsul neregulat. Aomame își propuse să nu se mai gândească la cele două luni, chiar dacă era un lucru la care *trebuia să se gândească*.

Ca să-și alunge moleșeala, Aomame se așează pe covor și începu să facă stretching. Se ocupă pe rând de fiecare mușchi pe care nu avea ocazia să-l folosească în activitățile zilnice și îl exersă sistematic și meticulos. Mușchii țipau în surdină, iar broboanele de transpirație picurau pe jos. Își făcuse singură acel program de stretching, pe care zilnic îl adapta astfel încât să fie și mai eficient și mai drastic. Era un *program* merit numai ei. Nu îl folosea la clubul sportiv, pentru că oamenii obișnuiți nu rezistă la atâta durere. Majoritatea celorlalți instructori de acolo se văitau.

În tot acest timp, Aomame asculta la pick-up discul cu *Sinfonietta* lui Janáček, sub bagheta dirijorului György Széll. Piesa dura aproximativ douăzeci și cinci de minute, suficient cât să-și chinuie eficient toți mușchii. Nici prea mult, nici prea puțin. Numai bine. Când piesa se încheie, discul se opri și brațul reveni automat la poziția inițială, Aomame își simțea capul și corpul stoarse ca o cârpă.

Știa deja *Sinfonietta* până în cel mai mic detaliu. Muzica aceea pe care o asculta în timp ce își întindea mușchii până la limită îi provoca, în mod straniu, o stare de liniște. Tortura și în același timp era torturată. Forța și în același timp era forțată. Această autonomie orientată către interior era ceea ce ea își dorea, ceea ce îi oferea consolare. Iar *Sinfonietta* lui Janáček era ideală ca muzică de fond.

*

Cu puțin înainte de ora zece seara, sună telefonul. Aomame ridică receptorul și auzi vocea lui Tamaru.

— Ce program ai mâine? întrebă el.

— Termin munca la șase și jumătate.

— Poți să treci apoi pe aici?

— Da.

— Bine, răspunse el și se auzi cum notează în agendă.

— Apropo, ai făcut rost de alt câine? Întrebă Aomame.

— De câine? Da, am ales tot o femelă ciobănesc german.

Încă nu-i știu prea bine temperamentul, dar are un dresaj elementar și ascultă ce-i zici. Am adus-o acum zece zile și s-a obișnuit, în mare. Și femeile se simt mai liniștite de când a venit.

— Ce bine!

— Asta se mulțumește cu mâncare obișnuită pentru câini. Nu-mi face probleme.

— De regulă, ciobăneștii germani nu mănâncă spanac.

— Cealaltă era destul de ciudată. Iar în anumite anotimpuri, spanacul nu era tocmai ieftin, boscorodi Tamaru pe un ton melancolic, apoi schimbă subiectul după câteva clipe de tăcere. Azi se văd frumos stelele.

Aomame se încruntă ușor.

— Ce-ți veni să aduci în discuție stelele?

— Am și eu dreptul să mai vorbesc uneori despre ele.

— Sigur, zise Aomame. Dar nu ești genul care vorbește la telefon despre frumusețile naturii fără un motiv anume, adăugă ea în gând.

Tamaru tăcu o vreme, apoi spuse:

— Acum ceva vreme ai adus tu vorba despre stele la telefon. Mai ții minte? Iar de atunci m-am tot gândit la ele. Și mai devreme m-am uitat pe cer, nu era niciun nor, iar stelele se vedeau foarte frumos.

Și luna? Câte luni erau? era gata-gata să întrebe Aomame. Dar se opri la timp. Era prea periculos. Cu un timp în urmă, Tamaru îi vorbise despre el. Despre cum crescuse ca orfan care nu-și știa părinții, despre cetățenia lui. Fusesse prima dată când îl auzise vorbind atât de mult. Iar el, de felul lui, oricum nu vorbea mult despre propria-i persoană. De Aomame îi plăcea în mod particular și își

lăsase garda în fața ei. Însă el era un profesionist și era antrenat să urmeze calea cea mai scurtă pentru a-și atinge scopul. Mai bine nu se apuca să vorbească în plus.

— Termin serviciul și pe la șapte cred că pot să ajung, zise ea.

— E bine. Presupun că o să-ți fie foame. Mâine bucătarul are liber și nu putem să-ți oferim o masă ca lumea, dar dacă te mulțumești cu niște sandvișuri, pot să le pregătesc eu.

— Mersi.

— Am nevoie de permisul tău de conducere, pașaport și asigurarea de sănătate. Să le iei mâine la tine. Și adu-mi și o copie după cheia de la casă. Poți?

— Cred că da.

— Și încă un lucru. În legătură cu cealaltă chestiune, aș vrea să discut cu tine între patru ochi. Lasă-ți puțin timp după ce termini cu Doamna.

— Cealaltă chestiune?

Tamaru nu mai spuse nimic o vreme. Se lăsă o tăcere grea ca un sac cu nisip.

— Voi ai să-ți fac rost de ceva. Ai uitat?

— Sigur că nu, zise Aomame în grabă. Încă mai era cu mîntea la cele două luni.

— Pe mâine, la șapte, zise Tamaru și închise.

*

În seara următoare, numărul lunilor rămăsese neschimbat. Când Aomame ieșise din clubul sportiv, după ce terminase serviciul și făcuse un duș rapid, pe cerul de est, unde încă mai stăruia o geană de lumină, se vedeau două luni palide. Aomame se opri pe pasarela care trecea pe deasupra bulevardului Gaien-nishi și le privi, sprijinită de balustradă. Nimeni altcineva nu se mai uita într-adins la ele. Oamenii care treceau pe lângă ea doar îi aruncau priviri mirate, văzând-o oprită acolo, cu ochii în văzduh. Se îndreptau grăbiți către stația de metrou, fără să-i intereseze câtuși de puțin cerul. Privind lunile, pe Aomame o cuprinse

din nou starea de moleșeală pe care o avusese cu o zi în urmă. Gata, trebuie să nu mă mai holbez atâta la ele, își propuse ea. Nu au o influență bună asupra mea. Dar, oricât se străduia să-și abată ochii, le simțea privirea pe piele. Pot să nu mă uit eu, că se uită ele la mine, își zise ea. Ele știu ce urmează să fac.

*

Doamna și Aomame beau cafea fierbinte și tare din niște cești vechi, frumos decorate. Doamna își turnă doar un strop de lapte, apoi bău fără să amestece. Și fără zahăr. Aomame o prefera neagră, ca de obicei. Tamaru adusese niște sandvișuri, așa cum promisese. Erau tăiate în bucățele mici, cât să înghiți o dată. Aomame luă câteva bucățele. Erau simple, din pâine neagră cu castravete și brânză, dar aveau un gust deosebit. Tamaru știa să prepare mâncăruri simple, dar foarte rafinate. Se pricepea să mânuiască bine cuțitul și tăia toate ingredientele la mărimea și grosimea adecvate. Știa în ce ordine să le pregătească, iar asta influența uimitor de mult gustul mâncării.

— Ți-ai făcut bagajele? întrebă Doamna.

— Am donat hainele și cărțile de care nu mai aveam nevoie. Lucrurile care îmi trebuie pentru noua mea viață le-am îndesat într-o geantă ușor de cărat. În casă au mai rămas aparatura electrică, ustensilele de gătit, patul cu așternutul și vesela.

— Ne ocupăm noi de ce mai rămâne. Să nu-ți bați capul cu contractul de la casă sau alte formalități mărunte. Tu doar să ai pregătit bagajul, ca să poți să-l iei și să pleci.

— N-ar trebui să spun ceva și la serviciu? Să nu li se pară suspect dacă într-o bună zi dispar brusc.

Doamna puse încet ceașca pe măsuță.

— Nu trebuie să-ți bați capul nici cu asta, spuse ea.

Aomame încuviință în tăcere. Mai luă un sandviș și bău o gură de cafea.

— Apropo, ai bani la bancă? întrebă Doamna.

— Da, am șase sute de mii de yeni într-un cont de

economii. Și un depozit la termen de două milioane.

Doamna chibzui cu grijă asupra sumei.

— Din contul de economii poți să scoți până la patru sute de mii de yeni, în mai multe tranșe. Dar nu te atinge de depozit. Nu ar da bine să-l lichidezi acum. Probabil că în acest moment ei îți investighează viața particulară. Să fim cât se poate de prudente. Restul îl acopăr eu mai târziu. Alte bunuri mai ai?

— Ce am primit de la dumneavoastră, puși într-un seif la bancă.

— Să îi scoți de acolo, dar să nu-i ții în casă. Găsește un loc potrivit unde să-i păstrezi.

— Am înțeles.

— Asta e tot ce te rog să faci deocamdată. Și să te porți ca de obicei. Fără să-ți schimbi cumva stilul de viață, fără să faci ceva care să atragă atenția. Și să nu discuți la telefon lucruri importante.

Odată ce termină ce avea de spus, Doamna se cufundă adânc în scaun, de parcă își epuizase toate resursele de onergie.

— S-a fixat data? întrebă Aomame.

— Din păcate, încă nu știu, răspuse Doamna. Așteptăm să ne contacteze cineva. Treburile sunt deja aranjate, însă programul lor nu se hotărăște decât în ultimul moment. S-ar putea să fie peste o săptămână sau peste o lună. Nici locul nu se cunoaște. Știu că asta te ține pe ghimpi, dar te rog să fii pregătită și să aștepți în continuare.

— Nu mă deranjează să aștept, zise Aomame. Dar n-ați putea să-mi spuneți în mare cam cum o să decurgă lucrurile?

— O să faci cu el o ședință de stretching. Ceea ce faci de obicei. Are niște probleme de sănătate. Nimic grav, care să-i pună viața în pericol, dar se pare că are de tras destul de rău. A încercat până acum tot felul de remedii ca să-și rezolve „problema”. Nu doar medicină convențională, ci și presopunctură, acupunctură, masaj, tot ce se poate. Dar

până în momentul de față niciuna nu a dat rezultate vizibile. Această „problemă” fizică este unicul punct slab al Liderului, care acum ne servește nouă drept breșă.

Geamurile din spatele Doamnei erau acoperite cu draperii. Nu se vedeau lunile, însă Aomame simțea pe piele privirea lor rece. Tăcerea lor plină de complicitate se strecura până în cameră.

— Avem un informator înăuntrul sectei, prin intermediul căruia le-am servit informația că ești o adevărată expertă în stretching muscular. Nici n-a fost prea greu, pentru că asta și ești. Iar acum sunt foarte interesați de tine. Inițial au vrut să te cheme la ei, la sediul sectei din Yamanashi, dar li s-a spus că serviciul nu îți permite sub nicio formă să părăsești orașul. În orice caz, individul vine o dată pe lună la Tokio cu treburi. Și ca să nu atragă atenția, se cazează la un hotel din oraș. Tu urmează să te duci la el la hotel pentru o ședință de stretching. Iar atunci o să pui în aplicare *ce faci tu de obicei*.

Aomame își imaginează scena respectivă. Camera de hotel. Bărbatul stă întins pe salteaua de yoga, iar ea îi lucrează mușchii. Nu i se vede fața. Ceafa bărbatului întins pe burtă e complet expusă. Aomame întinde mâna și scoate din geantă dălțița.

— Putem rămâne singuri în cameră? întrebă ea.

Doamna încuviință.

— Liderul încearcă să nu-și dezvăluie această slăbiciune în fața celorlalți credincioși. Deci veți rămâne singuri.

— Îmi cunosc deja numele și locul de muncă?

— Sunt niște oameni foarte precauți. Sigur au făcut deja o verificare amănunțită legată de tine. Însă se pare că nu au găsit probleme. Ieri mi s-a transmis că vor să te duci la hotelul la care se cazează. Locul și ora vor fi anunțate imediat ce se stabilesc.

— Dar n-ar putea să suspecteze că am o legătură cu dumneavoastră dacă văd că vin aici?

— Eu sunt membră la clubul sportiv la care lucrezi și

facem și lecții în particular, la domiciliu, atâta tot. Nu au niciun motiv să-și imagineze că ar exista și altă legătură între noi.

Aomame încuviință.

— Când Liderul părăsește sediul sectei, e de obicei însoțit de doi bodyguarzi. Ambii credincioși, cu centură neagră la karate. Nu știu dacă sunt înarmați sau nu, dar de capabili sunt capabili. Se antrenează zilnic. Deși, după părerea lui Tamaru, în fond sunt doar niște amatori.

— Sunt altfel decât Tamaru-san?

— Da. Tamaru a fost în trupele de comando ale Forțelor de Autoapărare. E antrenat să pună în aplicare rapid și fără șovăială orice este necesar pentru îndeplinirea scopului. Nu ezită, indiferent de cine e persoana vizată. Amatorii ezită. Mai ales dacă e vorba de o femeie tânără.

Doamna își lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de spetează, și oftă. Apoi se îndreptă la loc și o privi pe Aomame drept în ochi.

— Cât timp te ocupi tu de Lider, cei doi bodyguarzi vor aștepta într-o cameră alăturată. Tu o să ai la dispoziție cam o oră singură cu el. Asta aranjăm noi acum. Cu toate acestea, nimeni nu știe ce o să se întâmple de fapt la fața locului. Detaliile se pot modifica oricând. Liderul are grijă să nu-și dezvăluie programul până în ultimul moment.

— Cam câți ani are?

— În jur de cincizeci și cinci și e mare de statură. Din păcate, încă nu știm mai multe despre el.

*

Tamaru aștepta în hol. Aomame îi înmână o cheie de la casa, permisul de conducere, pașaportul și asigurarea de sănătate. Tamaru se duse undeva în spate și făcu copii după acte. Le verifică, apoi îi înapoie lui Aomame originalele. O conduse apoi în camera lui, aflată lângă ușa de la intrare. Era o încăpere mică și pătrată, fără niciun obiect decorativ. Avea o umilă ferestruică, îndreptată către grădină. Aparatul de aer condiționat fixat pe perete vâjâia

slab. Tamaru o invită pe Aomame să se așeze pe un scaunel din lemn, iar el se așeză pe cel de la birou. Pe perete erau aliniate patru monitoare. Unghiul carnerelor de luat vederi putea fi ajustat după nevoie. Există un număr egal de aparate video care înregistrau imaginile redade. Pe ecrane se vedea zona din afara gardului. În cel mai din dreapta se vedea ușa de la intrarea în adăpostul unde locuiau femeile. Se zărea și câinele cel nou, care se odihnea întins pe pământ. Era mai mic decât cel de dinainte.

— Moartea câinelui nu apare pe casete, zise Tamaru anticipând întrebarea lui Aomame. La momentul respectiv nu era legat. Și cum nu putea să se dezlege singur, înseamnă că a făcut-o cineva.

— Cineva la care câinele să nu latre.

— Exact.

— Straniu.

Tamaru încuviință, dar nu spuse nimic. Se gândise și el până se săturase la diversele variante. Iar în acel moment nu avea nimic de comunicat. Întinse apoi mâna și deschise un sertar de la cabinetul de alături, din care scoase o pungă neagră de plastic. În pungă era un prosop albastru spălăcit pe care îl desfăcu, iar dinăuntru apărură un obiect metalic cu reflexe negre. Era un mic pistol automat. Tamaru i-l întinse lui Aomame fără să spună nimic. Aceasta îl luă și ea în tăcere. Îl cântări în mână. Era mult mai ușor decât părea. Uimitor cum un lucru atât de ușor putea lua viața unui om.

— Tocmai ai făcut două greșeli uriașe. Știi care? o întrebă Tamaru.

Aomame își regândi mișcările, dar nu reuși să-și dea seama ce făcuse greșit. Doar luase pistolul întins.

— Nu știi, răspunse ea.

— În momentul în care ai luat pistolul nu ai verificat dacă este încărcat și, în caz că era încărcat, dacă are piedica pusă. Și a doua, după ce ai luat pistolul, l-ai îndreptat o fracțiune de secundă către mine. Ambele lucruri sunt absolut interzise. Iar când nu ai intenția să tragi, e bine să

nu ții degetul pe trăgaci.

— Am înțeles. O să am grijă.

— Cu excepția cazurilor de urgență, atunci când umbli cu pistolul, îl înmânezi cuiva sau îl cari cu tine, trebuie s-o faci fără niciun glonț în el. Și totuși, când vezi un pistol, trebuie să umbli cu el ca și cum ar fi încărcat. Până te asiguri că nu e. Pistoalele sunt făcute cu scopul de a răni sau a ucide oameni. Niciodată nu poți da dovadă de prea multă atenție. Unii poate ar râde de mine că sunt prea precaut. Însă accidente stupide chiar se întâmplă, iar cei care mor sau se rănesc grav sunt chiar cei care râd de oamenii prea atenți.

Tamaru scoase din buzunarul de la haină o pungă de plastic. În ea erau șapte cartușe nou-nouțe, pe care le puse pe masă.

— După cum vezi, acum nu e încărcat. Încărcătorul e montat, dar e gol. Nici pe țeava nu are glonț.

Aomame încuviință.

— Consideră-l un cadou din partea mea. Te rog doar să mi-l înapoiezi dacă nu-l folosești.

— Desigur, zise Aomame cu o voce uscată. Dar pe tine te-a costat ca să faci rost de el, nu?

— Nu-ți face probleme. Cu altele trebuie să-ți bați tu capul. Dar hai să vedem. Ai tras vreodată cu un pistol?

— Niciodată, răspunse Aomame clătinând din cap.

— Adevărul e că un revolver ar fi mai ușor de folosit decât un pistol. Mai ales de către un amator. Are un mecanism simplu, e ușor de mânuit și greșeli nu se fac multe. Iar un revolver mai performant e voluminos și mai greu de transportat. Așa că cel pe care îl avem aici e numai bun. Heckler & Koch HK4. Fabricat în Germania, cântărește patru sute optzeci de grame fără cartușe. E mic și ușor, dar are un calibru de nouă milimetri și e foarte puternic. Are și recul mic. Nu te aștepta să tragă cu precizie la distanță mare, dar altfel e numai bun pentru ce îți trebuie ție. Heckler & Koch e o companie producătoare de arme de foc înființată după război, dar acest HK4 e bazat pe reputatul

Mauser HSc, care se folosea de dinainte de război. Se produce din 1968 și încă mai e în uz. Are cerere. Nu e nou, dar a fost folosit de o persoană cu bun simț, care l-a întreținut foarte bine. Pistoalele sunt ca mașinile. Poți avea mai multă încredere în unul la mâna a doua în stare bună decât în unul nou-nouț.

Tamaru lua pistolul de la Aomame și îi arătă cum să-l folosească. Cum se pune și se eliberează piedica sau cum se scoate și se introduce încărcătorul.

— Când scoți încărcătorul, e obligatoriu să fie piedica pusă. După ce tragi clapeta și îl scoți, acționezi înapoi manșonul și cartușul din cameră sare afară. Acum n-a ieșit nimic pentru că nu e încărcat. Manșonul rămâne deschis, așa că apeși pe trăgaci ca să-l închizi. În acest moment e armat. Mai apeși o dată pe trăgaci și percutorul coboară. Acum poți să introduci încărcătorul.

Tamaru efectua cu îndemânare și repeziciune toată seria de mișcări. Apoi repetă încet fiecare mișcare în parte. Aomame îl privea absorbită.

— Încearcă!

Aomame scoase încărcătorul cu atenție, trase manșonul, goli camera de tragere, eliberă percutorul și introduse din nou încărcătorul.

— E bine, zise Tamaru, apoi luă arma, îi scoase încărcătorul, puse cu grijă cele șapte cartușe și îl reatașă, cu un puternic sunet metalic. Trase manșonul, introducând astfel un cartuș în cameră. Apoi lăsă piedica de pe partea din stânga a pistolului, ca să îl asigure.

— Mai fă o dată ce ai făcut, dar de data asta cu el încărcat complet. Are deja un cartuș în cameră. Siguranța e pusă, dar tot este interzis să-l îndrepti către cineva, zise Tamaru.

Aomame luă pistolul încărcat și observă ca nu mai era la fel de ușor. Se simțea în el prezența morții. Este o unealtă atent concepută ca să omoare, se gândi ea și simți cum transpiră la subraț.

Aomame se încredință că siguranța era pusă, împinse clapeta, scoase încărcătorul și îl puse pe masă. Apoi trase mașonul și cartușul din cameră fu aruncat afară. Căzu pe podeaua de lemn cu un sunet sec. Apăsă trăgaciul ca să închidă mașonul și încă o dată ca să elibereze percutorul. Ridică apoi de pe jos cartușul de nouă milimetri cu mâna tremurândă. Avea gâtul uscat și simțea o împunsătură în piept la fiecare răsuflare.

— Pentru prima dată, nu e rău, zise Tamaru introducând înapoi în încărcător cartușul căzut pe jos. Dar trebuie să mai exersezi. Îți tremură mâna. Să repeți de mai multe ori pe zi cum se scoate și se pune încărcătorul și să te obișnuiești cât mai bine cu atingerea pistolului. Trebuie să ajungi s-o faci rapid, cum ți-am arătat eu, în mod automat. Să poți să te descurci și pe întuneric. În cazul tău, n-o să fie nevoie să schimbi încărcătorul, dar acestea sunt cele mai de bază mișcări la mânărea unui pistol. Trebuie să te deprinzi cu ele.

— Nu trebuie să exersezi și trageri?

— Păi tu nu ai de gând să împuști pe cineva. Doar pe tine, nu?

Aomame încuviință.

— Atunci nu e nevoie să exersezi. Ajunge să știi bine cum se încarcă, cum se scoate siguranța și care e greutatea trăgaciului. Unde aveai de gând să exersezi?

Aomame clătină din cap. Nu avea în minte vreun loc anume.

— Apropo, cum te gândeai să te împuști? Arată-mi puțin.

Tamaru introduse încărcătorul, se asigură că piedica era pusă și îi înmână pistolul lui Aomame.

— E pusă siguranța, zise el.

Aomame așinti țeava pistolului la tâmplă. Simți răceala oțelului. Tamaru o privi, apoi clătină din cap de câteva ori.

— Uite ce te sfătuiesc eu. Evită să te împuști în tâmplă. E mult mai greu să-ți zbori creierii prin tâmplă decât îți imaginezi tu. La momentul respectiv, mâna tremură, iar

asta modifică traiectoria glonțului. Doar cu craniul perforat, crește riscul să nu mori. Nu vrei să pățești așa ceva, nu?

Aomame încuviință în tăcere.

— După sfârșitul războiului, când Hideki Tōjō era gata să fie capturat de armata americană, a vrut să se împuște în inimă. A tras, dar a nimerit în stomac și nu a murit. Să fii tu militar de rang superior și să nu fii în stare să te sinucizi cu un pistol! În fine, a ajuns imediat la spital, a fost doftoricit frumos de medicii americani, și-a revenit, apoi l-au trimis în judecată și a fost condamnat la spânzurătoare. E o moarte oribilă. Pentru un om e foarte important felul în care moare. Nu-ți alegi cum te naști, dar poți alege cum să mori.

Aomame își mușcă buzele.

— Cea mai sigură metodă e să bagi țeava în gură și să-ți zbori creierii trăgând în sus. Uite așa.

Tamaru îi luă pistolul și îi arătă. Aomame știa că piedica era pusă și, totuși, priveliștea aceea o făcu să se încordeze. Respira greu, de parcă i se oprise ceva în gât.

— Dar nici metoda asta nu e sută la sută sigură. Eu chiar știu un tip care nu a reușit să moară și a trecut prin ceva îngrozitor. Am fost împreună în Forțele de Autoapărare. A fixat o lingură în trăgaci, și-a înfipt în gură țeava de la pușcă și a tras cu degetele mari de la picioare. Dar probabil că s-a mișcat țeava. Nu a murit, dar a rămas în stare vegetativă și a mai trăit așa zece ani. Nu e chiar așa ușor să-ți curmi viața. Nu e ca în filme. În filme toată lumea se sinucide foarte simplu. Se stinge fără urmă de durere. Dar în realitate lucrurile nu stau chiar așa. Poți să nu mori, să rămâi țintuit la pat și să faci pe tine zece ani de zile.

Aomame încuviință în tăcere.

Tamaru scoase cartușele din încărcător și din pistol, apoi le vârî înapoi în pungă. Îi înmână separat lui Aomame pistolul și cartușele.

— Nu e încărcat.

Aomame încuviință și le luă.

— Uite ce zic eu. Ar fi mai înțelept să te gândești să rămâi în viață. E și mai realist. Țsta e sfatul meu.

— Am înțeles, răspunse Aomame cu o voce uscată.

Luă pistolul aspru ca o piesă de utilaj și îl înfășură într-o eșarfă, apoi îl băgă în geantă. Vârî și punga cu cartușe într-un compartiment. Geanta câștigă cinci sute de grame în greutate, dar nu-și schimbă forma. Pistolul chiar era micuț.

— Amatorii nu prea ar trebui să umble cu așa ceva, zise Tamaru. Știu din experiență că nu e bine. Dar tu cred că te descurci. Semeni cu mine în mai multe privințe. În momente critice, tu ești în stare să acorzi o mai mare prioritate regulilor decât propriei tale persoane.

— Asta fiindcă propria mea persoană nu există de fapt.

Tamaru nu comentă nimic.

— Ai fost în Forțele de Autoapărare? întrebă ea.

— Da, în cea mai dură unitate. Ne puneau să mâncăm șobolani, șerpi și lăcuste. Nu erau necomestibile, dar nici bune la gust.

— Și după aceea ce ai făcut?

— Tot felul de lucruri. Pază și protecție, în speță bodyguard. Sau, mai bine spus, gorilă. Eu nu prea am spirit de echipă și mă axez pe activitatea individuală. Pentru o scurtă perioadă de timp, am fost nevoit să mă amestec și prin lumea interlopă. Am văzut acolo o sumedenie de lucruri pe care alții nu ajung să le vadă o viață întreagă. Dar am reușit să nu mă afund. Am avut grijă mereu să nu alunec. Eu sunt foarte precaut din fire, iar *yakuza*¹ nu-mi place. De-asta, după cum ți-am mai zis, eu am un cazier curat. După aceea am venit înapoi, zise Tamaru arătând cu degetul către podea. Iar aici am găsit tihnă. Nu zic că scopul meu în viață e să am stabilitate, dar n-aș vrea să pierd traiul pe care îl am aici, pentru că nu e ușor să găsești un loc de muncă să-ți placă.

— Desigur, zise Aomame. Ești sigur că nu vrei banii pe el?

1 Mafia japoneză

— Nu-mi trebuie niciun ban, răspuse el clătinând din cap. Lumea asta funcționează mai degrabă pe ideea de dat și luat cu împrumut decât pe bani. Mie unul nu-mi place să rămân dator, așa că încerc să dau cât mai mult cu împrumut.

— Mulțumesc.

— Dacă, cine știe cum, te întreabă poliția de unde îl ai, să nu le dai numele meu. Bine, dacă ar veni poliția, și eu aș nega vehement tot și n-aș sufla o vorbă nici bătut. Dar, dacă o amestecăm la mijloc pe Doamna, eu unul îmi pătez reputația.

— Sigur că nu le dau niciun nume.

Tamaru scoase din buzunar o hârtiuță împăturită și i-o întinse lui Aomame. Pe ea era trecut un nume de bărbat.

— În data de 4 iulie, în cafeneaua Renoir de lângă stația Sendagaya, ai primit de la bărbatul acesta un pistol și șapte cartușe în schimbul a cincizeci de mii de yeni, plătiți cu bani gheață. Încearcă să faci rost de o armă, iar el a auzit și te-a contactat. În caz că poliția îl chestionează, el o să recunoască imediat totul. Apoi intră câțiva ani la închisoare. Tu nu trebuie să dai mai multe detalii. Dacă poliția reușește să stabilească ruta prin care a fost obținut pistolul, iese cu obrazul curat. Tu probabil ai primi o scurtă condamnare cu suspendare pentru încălcarea legii armelor și munițiilor.

Aomame memoră numele scris pe hârtiuță și i-o înapoie lui Tamaru, care o rupse în bucățele mici și o aruncă la coșul de gunoi.

— După cum ți-am zis și mai devreme, spuse Tamaru, eu sunt foarte precaut din fire. Foarte rar apelez la cineva, dar de împrumutat, nu iau nimic cu împrumut. Nu las niciodată lucrurile în voia soartei. Iar ceea ce îmi doresc cel mai mult e să-mi înapoiezi pistolul fără să te fi folosit de el. Așa, nimeni nu are de suferit. Nu moare nimeni, nu se rănește nimeni, nu merge nimeni la pușcărie.

Aomame încuviință.

— Adică să dăm peste cap tehnica lui Cehov?

— Exact. Cehov e un scriitor strălucit, dar, evident, felul lui de a face lucrurile nu e unica opțiune pe lume. Nu e chiar musai să se tragă cu toate pistoalele care apar în povestire, zise Tamaru apoi făcu o grimasă, de parcă tocmai își amintise ceva. A, era gata să uit ceva important. Trebuie să-ți dau un pager.

Tamaru scoase dintr-un sertar un mic aparat și îl puse pe birou. Avea o clemă metalică, cu ajutorul căreia se putea fixa pe curea. Ridică receptorul și formă un număr din trei cifre de pe lista de apelare rapidă. După al treilea sunet de apel, pagerul începu să emită un sunet intermitent. Tamaru mări volumul, apoi apăsă un buton și opri sunetul. Mijindu-și ochii, se asigură că pe afișaj apărea numărul apelantului, apoi i-l înmână lui Aomame.

— Te-aș ruga să-l ai tot timpul asupra ta, zise Tamaru. Sau, cel puțin, să nu te îndepărtezi prea mult de el. Când sună înseamnă că ai primit un mesaj de la mine. Un mesaj important. N-o să sune fiindcă vreau să vorbim despre vreme. Atunci să apelezi imediat numărul afișat, neapărat de la un telefon public. Și încă un lucru: dacă ai bagaje sau ceva, lasă-le într-o boxă în stația Shinjuku.

— Stația Shinjuku, repetă Aomame.

— Nu mai e nevoie să-ți spun să ai cât mai puține la tine.

— Nu e.

*

Întoarsă acasă, Aomame trase bine draperiile de la geamuri și scoase din geantă pistolul Heckler & Koch HK4 și cartușele. Se așeză apoi la masă și exersă de mai multe ori extragerea și introducerea încărcătorului gol. Cu fiecare repetare, devenea mai rapidă. Mișcările începeau să prindă ritm, iar mâna nu-i mai tremura. Aomame înveli pistolul într-un tricou vechi și îl vârî într-o cutie de pantofi, iar pe aceasta o ascunse în fundul dulapului. Punga cu cartușe o băgă în buzunarul interior al unei pelerine de ploaie puse pe un umerăș. Îi era cumplit de sete, așa că luă niște ceai de cereale din frigider și bău trei pahare. Își simțea umerii

înțepeniți de la încordare, iar transpirația de la subraț avea alt iz decât de obicei. Simplul fapt că în acel moment deținea o armă făcea să-i schimbe un pic optica asupra lumii. Peisajul din jurul ei prinsese o tentă bizară, nefamiliară.

Aomame se dezbracă și făcu un duș fierbinte, ca să scape de mirosul neplăcut de transpirație.

Nu e musai să se tragă cu toate pistoalele, își repetă Aomame în timp ce se spăla. Pistolul nu este decât un instrument. Iar eu nu trăiesc într-o povestire, ci în lumea reală, plină de găuri, neconcordanțe și evenimente anticlimactice.

*

Următoarele două săptămâni trecură fără să se întâmple nimic. Aomame se ducea ca de obicei la clubul sportiv, unde ținea ore de arte marțiale și de stretching. Nu avea voie să-și schimbe stilul de viață. Încerca pe cât posibil să respecte întocmai tot ce-i spusese Doamna. Seara venea acasă, lua masa singură, apoi trăgea draperiile, se așeza la masa de bucătărie și se antrena cu pistolul Heckler & Koch HK4. Greutatea, duritatea, mirosul lui de ulei de mașină, agresivitatea și muțenia lui deveniseră deja o parte din ea.

Uneori se lega la ochi cu o eșarfă și exersa așa. Chiar dacă nu vedea nimic, reușea să introducă rapid încărcătorul, să scoată piedica și să tragă manșonul. Sunetele ritmice și curate care însoțeau fiecare mișcare îi gâdilau plăcut auzul. În întuneric, sunetele reale pe care le scotea arma și percepția ei asupra lor se contopeau treptat. Granița dintre ea și mișcările sale devenea tot mai neclară, până dispăru de tot.

O dată pe zi se posta în fața oglinzii din baie și își băga în gură țeava pistolului încărcat. Simțind în dinți duritatea metalului, se imagina apăsând trăgaciul. Era tot ce trebuia pentru ca viața ei să se curme. În clipa următoare ar fi dispărut de pe lumea aceasta. Câteva lucruri la care trebuie să ai grijă, își repeta Aomame în oglindă. Să nu-ți tremure

mâna. Să contracarezi bine reculul. Să nu te temi. Și mai ales să nu eziți.

Dacă vreau, pot s-o fac și acum, se gândea ea. N-am decât să-mi mișc degetul un centimetru către interior. E banal. Și chiar îi venea s-o facă. Însă se răzgândea și își scotea arma din gură, o descărca, puneă piedica și o lăsa pe chiuvetă, între peria de păr și tubul cu pastă de dinți. Nu, e prea devreme. Mai am de făcut niște chestii înainte.

*

Purta mereu pagerul la brâu, așa cum îi spusese Tamaru. La culcare, îl puneă lângă ceasul deșteptător. Era pregătită să reacționeze imediat, oricând ar fi sunat. Însă pagerul nu suna. Așa mai trecu o săptămână.

Pistolul din cutia de pantofi, cele șapte cartușe din buzunarul de la pelerina de ploaie, pagerul mut, dălțița specială cu acul ei bine ascuțit și letal, strictul necesar îndesat într-o geantă de voiaj. Chipul nou care o aștepta și viața cea nouă. Teancul de bani încuiat în boxa de bagaje din stația Shinjuku. Aomame petrecea zilele de miez de vară în compania tuturor acestor lucruri. Lumea intra în concediu, majoritatea magazinelor aveau obloanele trase și străzile erau aproape pustii. Mașinile se împușinaseră, iar orașul se cufundase în liniște. Uneori aproape că uita unde era. *Oare asta să fie realitatea?* se întreba ea. Dar, dacă nu era, nici că avea habar unde s-o caute în altă parte. Prin urmare, n-avea decât s-o accepte pe aceasta drept singura realitate și să facă tot ce-i stătea în putință ca să-i supraviețuiască.

Nu mi-e teamă să mor, se reasigură Aomame. Teamă mi-e să nu mi-o ia înainte realitatea. Să nu mă lase în urmă.

Își pusese ordine în lucruri. Era pregătită și sufletește. Putea să plece imediat ce o contacta Tamaru. Dar nu primea nicio veste. Filele din calendar se apropiau de sfârșitul lui august. În curând, vara avea să se termine, iar cicadele își strigau ultima cântare. Cu toate că fiecare zi părea cumplit de lungă, o lună de zile trecuse incredibil de

repede.

Întoarsă de la clubul sportiv, Aomame se dezbracă, aruncă în coșul de rufe hainele îmbibate în transpirație și rămase într-un maiou și o pereche de pantaloni scurți. În după-amiaza aceea trăsese o ploaie zdravănă. Cerul se înnegurase, stropii de ploaie de mărimea unor pietricele căzuseră cu zgomot pe pământ și tunetele se ținuseră lanț. Ploaia lăsase în urma ei străzile pline de apă. Soarele își făcuse din nou apariția, o evaporase cu putere, iar orașul era învăluit în aburi ca într-un val de căldură. Pe seară reveniseră norii, care aruncaseră un voal gros pe toată întinderea cerului. Luna nu se vedea.

Înainte să se apuce de pregătirile pentru cina, Aomame simți nevoia să se odihnească un pic. Bău un pahar cu ceai de cereale și întinse pe masa din bucătărie ediția de seară a ziarului, ronțăind *edamame* fierte din timp. Își aruncă un ochi pe articole începând cu prima pagină, apoi întoarse pe rând foile. Nimic nu îi capta interesul. Era o banală ediție de seară. Însă, când deschise pagina de știri sociale, fotografia lui Ayumi îi sări drept în ochi. Aomame se încruntă, cu respirația tăiată.

E imposibil, își spuse ea inițial. Am confundat-o cu cineva care seamănă mult cu ea. Pai ce motiv ar avea Ayumi să apară cu poză cu tot în ditamai articolul din ziar? Însă, oricât ar fi încercat să se uite cu alți ochi la ea, acela era chipul atât de familiar al tinerei polițiste. Partenera ei cu care aranja din când în când mici serate erotice. Fotografia o înfățișa schițând un surâs. Un zâmbet țeapăn, artificial. În realitate, Ayumi zâmbea cu tot chipul, mult mai natural și mai deschis. Părea să fie o fotografie făcută pentru un album oficial. Rigiditatea aceea avea în ea ceva alarmant.

Lui Aomame nu-i venea să citească articolul, pentru că văzuse titlul de lângă fotografie și bănuia deja despre ce era vorba. Dar nu putea să nu-l citească. Aceasta era realitatea. Iar realitatea nu putea fi evitată, indiferent despre ce ar fi fost vorba. Aomame trase adânc aer în piept

și începu să citească.

Ayumi Nakano, 26 de ani. Necăsătorită. Domiciliată în sectorul Shinjuku, Tokio.

Fusese ucisă într-o cameră de hotel din Shibuya, strangulată cu cordonul de la halatul de baie. Era goală. Avea mâinile legate cu cătușe de speteaza patului. Gura îi fusese astupată cu un căluș, ca să nu poată țipa. Un angajat al hotelului mersese să verifice camera înainte de prânz și descoperise cadavrul. Femeia intrase în cameră cu un bărbat înainte de ora unsprezece, cu o seară în urmă, iar bărbatul plecase în zori. Camera fusese achitată în avans. Nimic ieșit din comun într-un oraș atât de mare. În metropole se adună fel de fel de oameni, iar spiritele se încing. Uneori se transformă în violență. Ziarele erau mereu pline de astfel de cazuri. Însă, de data aceasta, situația era mai puțin convențională. Victima era o polițistă în serviciu activ, care lucra la Departamentul de Poliție Metropolitană, iar cătușele folosite pentru jocul erotic erau chiar cele din dotare. Nu erau niște jucării ieftine, luate de la sex shop. Firește, această știre captase atenția lumii.

Capitolul 4 Mai bine să nu îmi doresc asta

Ea oare ce face? O mai fi încă în Biserica Martorilor?

Desigur, fiecare e liber să creadă ce vrea, dar ce bine ar fi să nu mai aibă de-a face cu secta aia, își spuse Tengo. Nu era treaba lui să se bage, dar fata aceea nu părea deloc bucuroasă să facă parte din Biserica Martorilor.

În studenție lucrase cu jumătate de normă la un magazin engros cu băuturi alcoolice. Plata nu era rea, dar trebuia să care cutii grele și munca era obositoare. La sfârșitul zilei, chiar și pe Tengo, cât era el de solid, tot îl dureau încheieturile din tot corpul. Întâmplarea face că acolo lucra și un tânăr care fusese crescut în credința Bisericii Martorilor. Era un tip plăcut și politicoș. Avea aceeași vârstă cu Tengo și muncea cu seriozitate, fără să se plângă sau să

lenevească. Odată, după serviciu, se dusesese cu el și încă un coleg la bere. Cei doi erau prieteni din copilărie dar, din anumite motive, își abandonaseră credința cu mulți ani în urmă. Pășiseră amândoi în lumea reală. Din ce vedea Tengo însă, niciunul dintre ei nu era pregătit să facă față vieții. Din cauză că încă de la naștere fuseseră crescuți într-o comunitate închisă, le era greu să accepte și să înțeleagă regulile din lumea cea mare. Uneori erau confuzi și nu reușeau să judece lucrurile cum trebuie. Abandonându-și credința, trăiau un sentiment de eliberare, dar, în același timp, și cu îndoiala că poate făcuseră o alegere greșită.

Lui Tengo îi era milă de ei. Dacă ar fi scăpat de acolo când încă erau mici, înainte să li se cristalizeze personalitatea, ar fi avut destule șanse să se integreze în societate, dar ei pierduseră această ocazie. Singurele alternative pe care le aveau erau fie să trăiască în cadrul Bisericii Martorilor, după valorile acesteia, fie să se jertfească și să-și schimbe viața și modul de gândire prin forțe proprii. De câte ori vorbea cu ei își amintea de fata aceea. Spera ca ea să nu treacă prin aceleași greutăți.

*

După ce fata își desfăcuse mâna de pe a lui și plecase iute din clasă, fără măcar să se uite în urmă, Tengo rămăsese încremenit o vreme, fără să fie în stare să facă nimic. Fata îl strânsese cu putere. Atingerea degetelor ei îi rămăsese viu întipărită în palmă și stăruise acolo câteva zile întregi. Apoi, cu vremea, se estompase, dar în inimă îi rămăsese pecetluită așa cum era.

La puțin timp după întâmplarea aceasta, avusese prima ejaculare. Din vârful penisului erect ieșiseră câțiva stropi de lichid, mai vâcos decât urina. Simțise și o zvâcnire vag dureroasă. Pe atunci, Tengo nu știa că aceea era spermă. El nu mai văzuse niciodată așa ceva și se neliniștise. Poate că avea o problemă. Însă nu putea să vorbească nici cu tatăl său și nici cu colegii. Se trezise noaptea dintr-un vis (nu mai ținea minte ce anume visase) și avea chiloții uzi.

Rămăsese cu senzația că, ținându-l de mână, fata scosese la iveală ceva din el.

După povestea aceea, nu mai interacționase cu ea. Aomame rămânea în continuare izolată și nu vorbea cu nimeni. Înainte de masă, spunea cu voce tare rugăciunea ei stranie. Dacă se întâmpla să treacă unul pe lângă altul, nici nu tresărea, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Parcă nici nu-l vedea pe Tengo.

Tengo, pe de altă parte, o studia pe furiș pe Aomame de câte ori i se ivea ocazia, atent însă să nu trezească suspiciunile celor din jur. Avea un chip frumos sau cel puțin destul de plăcut. Era înaltă și purta mereu haine decolorate, care nu-i veneau bine. La orele de sport, când era în trening, observai că sânii încă nu începuseră să-i crească. Avea o expresie ștearsă, nu vorbea mai deloc și era mereu cu privirea pierdută în depărtare. Nu se simțea viață în pupilele ei. Lucrul acesta i se părea straniu lui Tengo, pentru că în ziua aceea avusese niște ochi atât de limpezi și plini de strălucire.

După ce-l ținuse de mână, Tengo înțeleșese că în fata aceea slăbănoagă se ascunde o forță tenace, cum nu găsești la majoritatea oamenilor. Îl strânsese cu tărie de mână, dar nu despre forța fizică era vorba. Spiritul ei era extraordinar de puternic. Ținea bine ascunsă față de ceilalți colegi această energie. Deschidea gura numai atunci când era pusă de profesori la ore să răspundă (ba, uneori, nici atunci), dar la lucrări nu lua note proaste. Tengo bănuia că, dacă și-ar fi pus mintea, ar fi avut rezultate și mai bune. Poate că nu răspundea la toate întrebările tocmai ca să nu atragă atenția asupra ei. Asta învață să facă un copil pus în situația ei, ca să minimalizeze rănila pe care le suferă. Să fie cât mai nebăgat de seamă. Să fie transparent.

Tengo își dorea mult ca ea să fi fost o fată normală și să poată intra în vorbă cu ea. Ar fi fost prieteni buni. Nu e tocmai ușor ca, la vârsta lor, un băiat și o fată să fie buni prieteni. E de fapt unul dintre cele mai grele lucruri de pe

lume. Dar măcar ar fi avut din când în când ocazia să poarte câte o discuție prietenoasă. Din păcate, asemenea oportunități nu se iveau. Ea nu era o fată obișnuită. Era singură în mijlocul întregii clase, fără prieteni și își apăra mușenia cu îndărătnicie. Decât să forțeze o relație cu Aomame cea adevărată, Tengo prefera să o păstreze pe cea din amintire și din fantezie.

La zece ani nu avea o imagine concretă despre ce înseamnă sexul. Ce își dorea el de la fată era să îl mai țină de mână. Să-l strângă puternic, într-un loc unde să fie numai ei doi. Și să vorbească cu el, să-i spună orice ar fi vrut despre ea. Să-i destăinuie în șoaptă secretul de a fi o fetiță de zece ani. El ar fi încercat să-l înțeleagă. Și poate că așa ar fi început ceva. Ce ar fi putut să înceapă Tengo încă nu știa.

*

În aprilie, când trecuseră într-a cincea, Tengo și fata nimeriseră în clase separate. Mai treceau uneori unul pe lângă altul pe coridoarele școlii sau se întâlneau în stația de autobuz. Fata însă, ca întotdeauna, nu-i acorda niciun fel de atenție lui Tengo. Cel puțin așa i se părea lui. Când era lângă el, nu clintea nicio geană și nu-și mișca privirea din loc. Ochii ei rămâneau în continuare fără adâncime și fără lucire. Tengo se întreba ce se întâmplase atunci, în clasă. Uneori i se părea că nu fusese decât un vis, că nu se întâmplase în realitate. Pe de altă parte, încă mai simțea în mână forța neobișnuită a degetelor ei. Pentru Tengo, lumea era prea plină de mistere.

La un moment dat își dădu seama că fata pe nume Aomame nu mai era la școală. Probabil se transferase în altă parte, dar nu știa niciun fel de detaliu. Nu știa nimeni unde se mutase. Singurul din toată școala cât de cât mirat și mișcat de dispariția ei fusese el.

Multă vreme Tengo își regretase acțiunile. Sau, mai degrabă, lipsa acestora. Acum știa exact ce ar fi trebuit și

ce ar fi vrut să-i spună fetei. Gândindu-se acum, realiza că nu ar fi fost așa de greu să o strige și să-i vorbească. Nu era nevoie decât să găsească un pretext potrivit și să-și adune curajul. Acum însă era prea târziu. Pierduse șansa pentru totdeauna.

*

Și după ce terminase școala primară și intrase la gimnaziu, Tengo își amintea adesea de Aomame. Începuse să aibă erecții frecvente și uneori se masturba gândindu-se la ea. Întotdeauna cu mâna stângă, care mai păstra încă senzația atingerii degetelor ei. În mintea lui, Aomame rămăsese o fată slăbănoagă, căreia nu-i crescuseră încă sânii. Dar asta nu-l împiedica să ejaculeze în timp ce-și reamintea silueta ei în trening.

În liceu începuse să iasă cu fete. Când le vedea clar prin haine forma proaspătă a sânilor, lui Tengo i se îngreuna respirația. Dar chiar și în acea perioadă, când se băga seara în pat, tot imaginea pieptului plat al lui Aomame era cea care îl ațâța în timp ce-și făcea de lucru cu mâna stângă. Și de fiecare dată simțea că a comis un păcat grav. Sigur e ceva strâmb în el, ceva greșit, își spunea.

Intrat la facultate însă, amintirea lui Aomame începuse să revină mult mai rar. Motivul principal era faptul că ieșea cu fete în carne și oase și că se culca cu ele. Era deja bărbat în toată firea și, în mod firesc, imaginea unei fete în trening nu mai putea face obiectul libidoului său.

Nu a mai trăit însă niciodată o experiență atât de intensă ca momentul în care fetița îl luase de mână, în clasa goală. Niciuna dintre femeile cu care se întâmplase să fie împreună din timpul studenției și până acum nu îi lăsase o impresie la fel de proaspătă și de puternică. Nu izbutea să găsească în ele ceea ce căuta el cu adevărat. Avusese și femei frumoase, și femei cu sufletul cald, și femei care îl trataseră cu multă afecțiune. Până la urmă, însă, ele veneau și plecau, ca niște păsări vii colorate care se așază pe o creangă doar ca să își ia zborul câteva momente mai

târziu. Nu îl mulțumeau pe Tengo și nici el nu le putea mulțumi pe ele.

Acum, ajuns la treizeci de ani, când nu avea ce face și mintea îi zbura pe unde voia, se surprindea că se gândește iarăși la fata aceea de zece ani. În sala de clasă rămasă goală după ore, îi prinsese mâna într-a sa și îl privise adânc în ochi. Uneori și-o amintea în trening, la ora de sport. Sau în spatele mamei ei, umblând duminica dimineața pe străzile aglomerate din Ichikawa. Cu buzele strâns lipite și privirea pierdută într-un loc inexistent.

Nu pot să mi-o scot din minte, își spunea Tengo în aceste momente. Și încă îi părea rău că nu intrase în vorbă cu ea pe culoarul școlii. Dacă i-aș fi vorbit, viața mea ar fi arătat poate altfel.

*

Acum își aminti de Aomame când cumpără de la supermarket niște fasole verde. În timp ce alegea fasolea, își aminti firesc de ea. Fără să-și dea seama, rămase pierdut în reverie, cu câteva păstăi în mână. Nu știa cât stătuse așa, nemișcat, dar îl readuse la realitate o voce de femeie:

— Îmi dați voie, vă rog?

Cu corpul său masiv, Tengo blocase raftul cu totul. Își ceru scuze, puse fasolea în coș și se îndreptă spre casă. Mai luase crevete, lapte, tofu, salată și biscuiți. Se așeză la coadă, împreună cu gospodinele din cartier. Era pe înserat, când magazinele se aglomerează, iar casierul era un începător care se mișca greu. Coada înainta lent, dar lui Tengo nu-i păsa.

Dacă Aomame ar fi fost și ea la coada asta, oare ar fi recunoscut-o din prima? Nu se mai văzuseră totuși de douăzeci de ani. Șansa să se recunoască era destul de slabă. Dacă ar fi trecut pe lângă ea, ar fi fost oare în stare să o oprească și să intre în vorbă? Nu era prea convins că ar fi făcut-o. Și-ar fi pierdut stăpânirea de sine și ar fi trecut pe lângă ea fără să spună nimic. Apoi ar fi regretat din nou

că nu a intrat în vorbă cu ea.

„Ție-ți lipsește inițiativa și însuflețirea”, îi spunea Komatsu adesea. Avea dreptate. Când nu știa ce să facă, se mulțumea să ridice din umeri și se lăsa imediat păgubaș. Așa era firea sa.

Dar dacă, prin cine știe ce întâmplare, ne-am întâlni și am avea norocul să ne recunoaștem, i-aș destăinui totul, fără ocolișuri și fără ascunzișuri. Am intra într-o cafenea din apropiere și am vorbi, așezați față în față – sigur, dacă ea ar avea timp și ar da curs invitației mele.

Aș avea multe să-i spun lui Aomame. Și acum îmi amintesc foarte bine cum m-ai luat de mână în clasă. Aș fi vrut să fim prieteni, să știu mai multe despre tine. Dar nu am putut, din diferite motive. Însă motivul principal este că eram prea timid. Am regretat mereu asta, chiar și acum. Mă gândesc adesea la tine. Nu i-aș spune totuși că mă masturbam gândindu-mă la ea. Asta intră într-un alt nivel al onestității.

Poate ar fi mai bine să nu-mi doresc asta. Poate că e mai bine să nu ne revedem. Cine știe, dacă aș vedea-o acum poate că aș fi dezamăgit. Poate că are o față obosită și un serviciu plictisitor într-un birou oarecare. Poate că e o mamă nesatisfăcută care își ceartă copiii cu o voce ascuțită. Există, desigur, și posibilitatea asta. În cazul ăsta aș pierde pentru totdeauna unul dintre lucrurile pe care le păstrez în suflet ca pe ceva extrem de important. Dar sunt convins că nu e așa, de fapt. În ochii ei hotărâți și pe chipul ei ferm se vedea că nu o să-i dea voie timpului să o ofilească.

Dar oare eu cum am ajuns? se îngrijoră Tengo.

Poate că, dimpotrivă, dacă s-ar fi întâlnit acum, Aomame ar fi fost cea dezamăgită. În școala primară, Tengo fusese considerat un copil-minune al matematicii, avusese note bune la toate materiile, era bine legat și făcea și sport. Profesorii îl remarcaseră și își puneau mari speranțe în viitorul lui. Poate că fata îl vedea ca pe un fel de erou.

Acum însă avea un contract de colaborare cu o școală pregătitoare. Nici nu-l puteai numi un serviciu adevărat. Sigur că munca era lejeră și că se descurca de unul singur, dar era departe de a fi unul dintre stâlpii societății. Pe lângă orele de la școală, scria, dar încă nu fusese publicat. Mai făcea horoscoape prin reviste pentru femei. Da, erau apreciate, dar nu erau decât niște minciuni bine întoarse din condei. N-avea prieteni și nici iubită. Singura lui legătură umană erau întâlnirile clandestine o dată pe săptămână cu femeia aceea măritată. Unicul rezultat cu care se putea mândri până acum era că scrisese din umbră *Crisalida de aer*, care devenise bestseller, dar acest lucru nu-l putea dezvălui nici în ruptul capului.

Toate acestea îi trecură prin cap până când casierul îi lua coșul de cumpărături.

*

Se întoarse acasă cu punga de cumpărături. Se schimbă în pantaloni scurți, își scoase o bere rece din frigider și o bău stând în picioare, în timp ce puse apă la fiert într-o oală mare. Până clocoti apa, curăță fasolea și o frecă puțin cu sare pe tocător. Apoi o trânti în oală.

Se întrebă de ce oare imaginea fetei slăbuțe de zece ani îi stăruia încă în suflet. După ore, venise și îl prinsese de mână, fără să-i adreseze vreun cuvânt. Asta fusese tot. Numai că, atunci când plecase, Aomame luase cu ea o parte din el, din sufletul sau din corpul său. Îi lăsase în schimb o parte din ea. Acest lucru extraordinar se întâmplase într-un răstimp foarte scurt.

Tengo mărunți niște ghimbir cu un cuțit, apoi tăie țelină și ciuperci. Tocă și câteva frunze de coriandru. Curăță creveții și îi spală la robinet. Îi alinie apoi pe un șervet de hârtie, ca pe niște soldați. După ce fierse fasolea, o lăsă într-o strecurătoare să se răcească. Apoi încinse o tigaie, turnă niște ulei de susan și îl întinse uniform. Căli la foc mic ghimbirul tocat.

*

Aș vrea să mă întâlnesc cu Aomame, își spuse Tengo din nou. Chiar dacă aș dezamăgi-o sau chiar dacă eu aș rămâne puțin decepționat. Nu contează asta. Își dorea să o revadă. Voia să știe ce fel de viață ducea, ce lucruri o bucurau și ce o întrista. Indiferent de cât de mult s-ar fi schimbat amândoi, chiar dacă pierduseră deja șansa de a fi împreună, rămânea faptul că demult, în clasa goală, între ei se petrecuse ceva important.

Tengo puse în tigaie țelina și ciupercile și dădu focul mai mare. Agita tigaia și amestecă în ea temeinic cu o paletă de bambus. Presără pe deasupra sare și piper. Când legumele începură să se pătrundă, adăugă și creveții pe care îi lăsase la scurs. Puse încă o dată sare și piper. Vărsă deasupra un păhărel de sake și stropi cu sos de soia. La sfârșit adăugă coriandrul tocat.

Toate acestea le făcu mecanic, ca un avion trecut pe pilot automat. Nu era deloc cu gândul la ce făcea. Nici nu gătea ceva prea complicat. Mâinile i se mișcau singure, în timp ce mintea îi era la Aomame.

Când termină, mută totul într-o farfurie. Scoase încă o bere din frigider și o puse pe masă. Înghiți încet mâncarea încă aburindă, pierdut în gânduri.

În ultimele luni a început să se schimbe vizibil ceva în mine, își spuse Tengo. S-ar putea spune că mă maturizez spiritual. În sfârșit la treizeci de ani... Mare chestie, se autoironiza el, cu berea în mână. Păi, în ritmul ăsta, câtă vreme o să mai treacă până o să mă maturizez de-a binelea?

În orice caz, schimbarea aceasta fusese declanșată de *Crisalida de aer*. Rescriindu-i povestea lui Fukaeri, se întetșise în el dorința de a scrie propriile sale povești, care zăceau înlăuntrul lui. Se născuse în el o *însuflețire* nouă, care îl îndemna să o găsească pe Aomame. Începuse să se gândească des la ea. Era mereu purtat înapoi în clasa aceea de acum douăzeci de ani. De parcă stătea pe malul mării și valurile îl trăgeau cu putere.

Bău doar o parte din bere, iar mâncarea o lăsă pe jumătate neatinsă. Vărsă băutura în chiuvetă și mută mâncarea rămasă pe o farfurie mai mică. O înveli în folie de plastic și o puse în frigider.

*

După masă se așeză la birou și dădu drumul la procesorul de text.

Simțea că nu avea rost să rescrie trecutul. Întocmai cum îi spusese prietena sa. Avusese dreptate până la urmă. Oricât de minuțios și de înfocat ai rescrie trecutul, prezentul va rămâne, în linii mari, același. Timpul are forța necesară de a anula una după alta orice schimbare artificială. Indiferent de câte corecturi și revizii i-ai face, se întoarce negreșit la curgerea lui inițială. Chiar dacă reușea să aducă mici modificări reale, până la urmă Tengo rămânea Tengo și nimeni altul.

Ce trebuia el să facă acum era să stea la răscrucea prezentului, să se uite cu sinceritate la trecut și să scrie un viitor care va schimba trecutul. Aceasta era singura cale.

Durerea și întristarea
Îmi frâng inima păcătoasă
Iar lacrimile ce le plâng
Un mir regesc
Ție lisuse Ți le ofer

Erau versurile din *Patimile după Matei* pe care le cântase Fukaeri acum câțeva vreme. Intrigat, Tengo ascultase din nou discul și căutase traducerea. Era partea de la începutul *Patimilor*, despre ungerea din Betania. Iisus se afla în Betania, în casa unui lepros, când o femeie i-a turnat mir scump pe cap. Ucenicii din jur au certat-o pentru risipă. „Mirul acesta se putea vinde scump, iar banii să se dea săracilor”, au spus ei. Iisus însă i-a liniștit pe discipolii supărați și le-a zis: „A făcut bine. A uns trupul Meu spre înmormântare.”

Femeia știa. În puțină vreme, Iisus trebuia să moară. De aceea trebuise să îl ungă pe cap cu mirul scump, ca și când acesta ar fi fost lacrimile sale. Iisus știa și el că urma să pășească în curând pe ultimul drum. A spus: „Oriunde se va propovădui Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune și ce-a făcut ea, spre pomenirea ei”.

Nu puteau schimba viitorul.

*

Tengo închise din nou ochii, respiră adânc și își alese în gând vorbele potrivite. Schimba ordinea cuvintelor și clarifica imaginile. Găsea ritmul potrivit.

Ca Vladimir Horowitz așezat în fața celor optzeci și opt de clape ale pianului, își flexa degetele în aer. Apoi își luă inima în dinți și începu să scrie.

Descrisa priveliștea dintr-o lume în care, pe înserat, pe cerul de est apăreau două luni. Povestea despre oamenii din lumea aceea, despre curgerea timpului de acolo.

„Oriunde se va propovădui Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune și ce-a făcut ea, spre pomenirea ei.”

Capitolul 5 Șoarecele și pisica vegetariană

Odată ce acceptă moartea lui Ayumi ca pe o certitudine, mintea lui Aomame se luptă să se adapteze la noua realitate. După ce se mai domoli un pic, începu să plângă. Își prinse fața în mâini și plânse încet, în tăcere. Doar umerii îi tresăltau ușor. De parcă voia ca nimeni din lumea întregă să nu-i vadă lacrimile.

Draperiile acopereau perfect ferestrele, dar nu poți și niciodată când te privește cineva și de unde. În seara aceea, Aomame rămase la masa de bucătărie cu ediția de seară a ziarului deschisă în față și plânse încontinuu. Din când în când mai scăpa câte un suspin, dar altfel plângea fără să scoată vreun zgomot. Lacrimile i se prelingeau pe mâini și cădeau pe ziar.

Aomame nu plângea cu una, cu două. Dacă o supăra

ceva, mai degrabă se înfuria. Pe altul sau pe ea însăși. De aceea era foarte straniu pentru ea să verse lacrimi. Pe de altă parte, odată ce lacrimile se porneau, erau imposibil de stăvilit. Nu mai plânsese atât de mult de la moartea lui Tamaki, cu mulți ani în urmă. Atât de mulți, că nici nu-și mai amintea exact. Și atunci plânsese de nu se mai putea opri, câteva zile la rând. Nu mâncase nimic și nu ieșise din casă. Din când în când, doar își suplimenta apa pierdută din corp prin lacrimi sau se prăvălea în pat și moțăia un pic. În rest, plânsese încontinuu.

Ayumi nu mai era pe lumea aceasta. Se transformase într-un cadavru rece, care probabil acum era supus autopsiei. După ce se termina autopsia, urma să fie cusută la loc, să se țină un scurt serviciu religios, apoi să fie dusă la crematoriu și arsă. Fumul avea să se înalțe în aer și să se amestece printre nori. Urma să se transforme în ploaie și să cadă pe pământ, hrănind iarba. O iarbă fără glas și fără nume. Aomame nu avea s-o mai vadă niciodată pe Ayumi în viață. Era un lucru împotriva firii, ceva extrem de nedrept. Un gând illogic, complet deplasat.

De când se prăpădise Tamaki, Aomame nu mai simțise nimic vecin cu prietenia față de altcineva, cu excepția lui Ayumi. Însă, din păcate, prietenia aceasta avea limitele ei. Ayumi era o polițistă în serviciu activ, iar Aomame o ucigașă în serie. O făcea ea cu convingere și cu conștiința împăcată, însă o ucigașă rămâne ucigașă, iar din punct de vedere legal, Aomame era o criminală, fără urmă de dubiu. Ea era de partea celor care sunt arestați, iar Ayumi de partea celor care arestează.

Chiar dacă și-ar fi dorit să se apropie mai mult de ea, Aomame își împietrise inima și se străduise să nu dea curs acestui imbold. Dacă ar fi ajuns la o relație atât de apropiată încât să aibă zilnic nevoie una de alta, ar fi ieșit la iveală tot felul de contradicții și neconcordanțe, care lui Aomame îi puteau fi fatale. Ea era o persoană sinceră și directă. Nu putea să lege o relație onestă cu cineva mințind

sau ascunzând diverse lucruri. O astfel de situație ar fi deabusolat-o, iar ea nu-și dorea așa ceva.

Într-o oarecare măsură, Ayumi știa că Aomame avea un secret pe care nu-l putea împărtăși și de aceea încerca să pună voit o anumită distanță între ele. Ayumi avea o intuiție bună. Deschiderea pe care o afișa era pe jumătate teatru, dar în spatele ei se ascundea un amestec de sensibilitate și fragilitate. Aomame știa asta. Ayumi se simțise probabil singură în fața atitudinii sale defensive. Se simțise poate respinsă și ținută la distanță. La gândul acesta, Aomame simți o împunsătură puternică în capul pieptului.

*

Așa fusese ucisă Ayumi. Probabil agățase în oraș vreun necunoscut, băuseră ceva împreună și se duseseră la hotel. Iar în camera aceea întunecată și secretă începuse jocul erotic. Cătușe, căluș, legătură la ochi. Aomame putea să-și imagineze toată scena. Bărbatul o sugrumă cu cordonul de la halatul de baie, se excită văzând-o în agonie și ejaculează. Însă strânge prea tare cordonul și totul se sfârșește așa, în loc să se oprească la limită.

Ayumi singură se temea și ea că avea să pățească asta la un moment dat. Ea avea nevoie în mod regulat de sex violent. Asta îi cerea trupul – sau poate mintea. Însă nu voia un iubit. Relațiile stabile o sufocau și o nelinișteau, drept pentru care făcea sex cu câte un bărbat întâmplător. Din acest punct de vedere, nu se deosebea mult de Aomame. Însă ea avea tendința să împingă lucrurile mai departe. Ei îi plăcea mai degrabă sexul riscant și sălbatic, iar la un nivel inconștient voia să fie rănită. Aomame, nu. Aomame era precaută și nu lăsa pe nimeni să o rănească. Când simțea că cineva încearcă s-o facă, opunea o rezistență puternică. Însă Ayumi tindea să facă pe plac, indiferent ce i s-ar fi cerut. Iar persoana în cauză aștepta cu nerăbdare să vadă ce urmează să i se ofere. O tendință foarte periculoasă. La urma urmei, era vorba de niște necunoscuți, ale căror pofte sau porniri ascunse le aflai abia la fața locului. Ayumi

recunoștea și ea acel pericol. Tocmai de aceea avea nevoie de un partener stabil ca Aomame. De cineva care să o țină în frâu și să stea cu ochii pe ea.

Și Aomame avea nevoie de Ayumi, pentru că avea niște calități care ei îi lipseau. O fire veselă și deschisă, care făcea lumea să se simtă în largul ei. Bunăvoință, curiozitate firească, optimism copilăresc, conversații interesante. Un piept mare, care atrăgea privirile. Pentru Aomame era suficient să stea alături și să afișeze un zâmbet misterios. Bărbații voiau imediat să afle ce se ascunde în spatele lui. Din acest punct de vedere, Aomame și Ayumi formau perechea ideală. O mașinărie de sex imbatabilă.

Orice s-ar fi întâmplat, trebuia să o fi acceptat mai mult pe Ayumi, își zise Aomame. Să răspund la ce simțea și să o strâng puternic în brațe. Este exact ce își dorea ea. Să fie acceptată în mod necondiționat și strânsă în brațe. Să se simtă liniștită, chiar și pentru un timp scurt. Dar eu nu i-am putut oferi asta. La mine au fost mai puternice instinctul de conservare și ideea de a nu păta amintirea lui Tamaki.

Așa se face că Ayumi ieșise singură noaptea în oraș, fără Aomame și murise strangulată. Cu cătușe reci la mâini, legată la ochi și cu un ciorap sau un chilot îndesat în gură. Lucrul de care chiar ea se temea mereu devenise realitate. Dacă Aomame ar fi fost mai bună cu ea, nu ar mai fi ieșit singură în oraș în seara aceea. I-ar fi dat un telefon și ar fi invitat-o și pe ea. Ar fi mers într-un loc mai sigur și s-ar fi abandonat în brațele bărbaților având grijă una de cealaltă. Dar Ayumi o lăsase în pace. Iar Aomame n-o sunase niciodată cu de la sine putere s-o invite undeva.

Pe la ora patru dimineața, nemaisuportând să stea singură în casă, Aomame își puse niște sandale și ieși. Colindă străzile întunecate, îmbrăcată doar în pantaloni scurți și maiou. Auzi pe cineva strigând-o, dar nu întoarse capul. Mergând, i se făcu sete, așa că intră într-un magazin non-stop, cumpără o cutie mare de suc de portocale și o bău pe toată pe loc. Se întoarse apoi acasă și mai plânse un

timp. Țineam mult la Ayumi, își spuse ea. Țineam la ea mai mult decât îmi dădeam seama. Trebuia s-o las să mă atingă cât și unde avea ea chef.

*

În dimineața următoare apăru din nou în presă un articol despre „polițista strangulată în hotelul din Shibuya”. Poliția făcea tot posibilul să dea de urma bărbatului dispărut. Colegii ei de cămin erau uimiți, spunea articolul. Ayumi era o fată veselă, îndrăgită de toți, energică, cu simțul responsabilității și rezultate de excepție ca polițist. Provenea dintr-o familie unită, în care multe dintre rude erau în serviciul poliției, începând cu tatăl și cu fratele ei. Nimeni nu înțelegea cum se putuse întâmpla așa ceva. Erau cu toții perplecși.

Nimeni nu știe, își spuse Aomame. Dar eu știu. Ayumi purta în ea un foarte mare gol. Ca un deșert aflat la capătul lumii. Oricâtă apă ar fi turnat, o înghițea pe toată și nu rămânea în urmă nici măcar un strop de umezeală. Nicio viață nu putea prinde rădăcină acolo. Nici păsările nu zburau pe deasupra aceluși loc. Ce anume crease acea pustietate dinlăuntrul ei doar Ayumi știa. Sau poate că nici măcar ea. Însă cu siguranță una dintre cauzele principale fuseseră poftele perverse pe care bărbaiții și le impuneau cu forța asupra ei. Pentru a îngrădi acel gol letal, trebuise să se reinventeze ca persoană. Dacă ai fi desfăcut unul câte unul acele euri de decor astfel create, în urmă n-ar mai fi rămas decât un hău, care aducea cu el o uscăciune cumplită. Și, oricât s-ar fi străduit să-l uite, acel vid reapărea în mod constant. În câte o după-amiază ploioasă, cufundată în singurătate sau poate dimineața, când se trezea dintr-un vis urât. Iar în acele momente simțea nevoia să fie îmbrățișată de cineva, *de oricine*.

Aomame scoase pistolul din cutia de pantofi îi puse încărcătorul cu îndemânare, lăsă piedica, trase înapoi manșonul, trimițând un cartuș în cameră și armând perculatorul, apoi îl apucă bine în ambele mâini și ținti un

punct de pe perete. Țeava nu clintea. Nu-i mai tremurau mâinile. Aomame își opri respirația, se concentra, apoi expiră prelung. Coborî arma și puse la loc piedica. Cântări pistolul în mână, privindu-i lucirea slabă. Îl simțea ca pe o parte din trupul ei.

Trebuie să mă stăpânesc, se îndemnă Aomame. Dacă îi pedepsesc pe unchiul și pe fratele ei, ei nici nu vor înțelege pentru ce au primit pedeapsa. Și oricum nimic n-ar mai aduce-o înapoi pe Ayumi. Îmi pare rău pentru ea, dar asta tot avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Se îndrepta încet, dar inevitabil către centrul unui vortex letal. Eu, chiar dacă m-aș fi hotărât să o accept cu mai multă căldură, tot n-aș fi putut s-o fac necondiționat. Gata cu plânsul! Trebuie să te pui la loc pe picioare. Regulile trebuie să aibă mai multă prioritate decât propria ta persoană, asta contează. După cum a zis Tamaru.

*

Pagerul sună în dimineața celei de-a cincea zile după moartea lui Ayumi. Aomame fierbe apă pentru cafea, ascultând buletinul de știri de la radio. Pagerul era pe masă. Aomame privi numărul de telefon afișat pe micul ecran. Nu-l știa, însă era cert că mesajul venea de la Tamaru. Se duse la un telefon public din apropiere și formă acel număr. La al treilea sunet de apel, răspunse Tamaru.

— Ești pregătită? întrebă el.

— Bineînțeles.

— Am un mesaj de la Doamna. Diseară la ora șapte, în holul corpului principal al Hotelului Okura. Pregătește-te pentru activitățile obișnuite. Îmi pare rău că te iau așa din scurt, dar lucrurile s-au aranjat abia în ultimul moment.

— Diseară la ora șapte, în holul corpului principal al Hotelului Okura, repetă Aomame mecanic.

— Ți-aș ura noroc, dar nu cred că te-ar ajuta la ceva.

— Pentru că tu nu mizezi pe noroc.

— Și chiar dacă aș miza, nici nu știu exact ce anume este norocul, zise Tamaru. Nu l-am văzut niciodată cu ochii mei.

— Atunci nu-mi ura nimic. În schimb, aş vrea să faci ceva pentru mine. Am în casă un ghiveci cu un arbore de cauciuc, de care te-aş ruga să ai grijă. Nu mi-a venit să-l arunc.

— Îl iau eu.

— Mulţumesc.

— Un arbore de cauciuc e mai uşor de îngrijit decât o pisică sau nişte peştişori. Altceva?

— Atât. Poţi să arunci tot ce-a mai rămas.

— După ce-ţi termini treaba, du-te în staţia Shinjuku şi mai sună o dată la numărul ăsta. Am să-ţi dau atunci următoarele instrucţiuni.

— După ce-mi termin treaba, mă duc în staţia Shinjuku şi mai sun o dată la numărul ăsta, repetă Aomame.

— Presupun că ştii deja să nu-ţi notezi numărul. Când pleci de acasă, distruge pagerul şi aruncă-l undeva.

— Am înţeles. Aşa am să fac.

— Totul este bine pus la punct. Să nu-ţi faci probleme. Lasă tot ce urmează în grija noastră.

— Nu-mi fac.

Tamaru tăcu un timp.

— Pot să-ţi spun părerea mea sinceră? Întrebă el.

— Te rog.

— Nu zic că ceea ce faceţi voi este inutil. Asta este problema voastră, nu a mea. Dar, cu îngăduinţă fie spus, e nechibzuit. Şi fără sfârşit.

— Aşa o fi, răspunse Aomame. Dar e un lucru care nu poate fi schimbat.

— Aşa cum primăvara se produc avalanşe.

— Poate.

— Dar un om cu scaun la cap nu se apropie de locurile periculoase tocmai în anotimpul avalanşelor.

— Un om cu scaun la cap n-ar purta discuţia asta cu tine de la bun început.

— Asta aşa e, recunosc Tamaru. Şi, că veni vorba, ai pe cineva din familie pe care să-l contactăm în caz că te prinde

avalanșa?

— Nu am familie.

— Nu ai deloc sau *ai, dar de fapt nu ai?*

— Am, dar de fapt nu am.

— Am înțeles, zise Tamaru. Cel mai important lucru e să te poți mișca lejer. Un arbore de cauciuc e ideal pe post de familie.

— Am văzut peștii la Doamna și am vrut și eu. M-am gândit că mi-ar prinde bine să am și eu așa ceva în casă. Peștii sunt mici, muți și nu par să aibă multe nevoi. A doua zi m-am dus la un magazin cu animale de companie din apropierea gării, dar când i-am văzut acolo, în acvariu, mi-a pierit cheful. Așa că am luat în schimb un ghiveci cu un arbore de cauciuc prăpădit, rămas nevândut de cine știe când.

— Mi se pare alegerea corectă.

— Probabil că n-o să-mi pot lua peștișori niciodată.

— Probabil. Dar ai putea să-ți mai iei un arbore de cauciuc.

Se lăsă o tăcere scurtă.

— Diseară la ora șapte, în holul corpului principal al Hotelului Okura, confirmă din nou Aomame.

— Te așezi și aștepți. Te găsesc ei.

— Mă găsesc ei.

Tamaru tuși încet.

— Apropo, știi povestea cu șoarecele și pisica vegetariană?

— Nu.

— Vrei s-o auzi?

— Absolut.

— Într-o bună zi, un șoarece se întâlnește în pod cu un motan vegetarian. Șoarecele e încolțit și nu mai poate scăpa. Tremurând tot, zice: „Domnule motan, te rog să nu mă mănânci! Trebuie să mă întorc la familia mea. Mă așteaptă acasă copiii flămânzi. Te rog să mă cruți!” Motanul răspunde: „Nu-ți face griji, că nu te mănânc. N-aș vrea să

afle toată lumea, dar adevărul este că eu sunt vegetarian. Nu mă ating de carne. Să te socotești norocos că ai dat de mine!” „Vai, ce zi minunată! Ce șoarece norocos sunt, să întâlnesc o pisică vegetariană!” Însă, în secunda următoare, motanul se năpusti, îl țintui cu ghearele la pământ și își înfipse colții în gâtul lui. În agonie, șoarecele îl întrebă cu ultima suflare: „Dar n-ai zis că ești vegetarian și că nu te atingi de carne? Era o minciună?” Motanul răspunse, lingându-se pe bot: „Păi nu mănânc carne. Nu te-am mințit. Te duc și te dau la schimb pe o salată”.

Aomame se gândi câteva clipe.

— Și care e morala?

— Nu are o morală anume. A venit vorba mai devreme de noroc și mi-am adus aminte de povestea asta. Atâta tot. Dar ești liberă să găsești ce morală vrei.

— O poveste încântătoare.

— Și încă ceva. Înainte, or să te percheziționeze și or să-ți verifice bagajul. Tipii sunt precauți, să îți minte asta.

— O să țin.

— Bine atunci, zise Tamaru. Ne-om mai vedea noi cândva.

— Ne-om mai vedea, repetă Aomame din reflex.

Convorbirea se întrerupse. Aomame privi puțin receptorul, se încruntă un pic și îl puse în furcă. Apoi memoră numărul de telefon afișat pe ecranul pagerului și îl șterse. Ne-om mai vedea noi cândva, repetă ea în minte. Însă știa deja că probabil nu avea să-l mai vadă niciodată pe Tamaru.

*

Parcuse ziarul de la un capăt la altul, însă nu mai găsi niciun articol legat de moartea lui Ayumi. Se părea că deocamdată ancheta nu mai înaintase. Probabil că, în scurt timp, presa avea să abandoneze cu totul acest caz bizar. O tânără polițistă în serviciu activ antrenată în jocuri sexuale cu cătușe într-un hotel cu ora din Shibuya. În pielea goală, strangulată. Însă Aomame nu voia să citească astfel de

articole ca să se amuze. De când se întâmplase asta, nici nu mai pornise televizorul. Nu voia să audă despre moartea lui Ayumi din gura unui crainic TV cu voce pițigăiată și artificială.

Sigur că-și dorea ca ucigașul să fie prins. Trebuia neapărat pedepsit. Însă la ce ajuta dacă îl arestau, îl trimiteau în judecată și ieșeau la iveală tot felul de detalii legate de crimă? Ayumi n-avea cum să se întoarcă din morți, orice s-ar fi întâmplat. Asta era clar. Iar sentința sigur ar fi fost ușoară. Ar fi fost clasificat drept un caz de omor prin imprudență, nu crimă. Desigur, o condamnare la moarte nu ar fi compensat cu nimic cele întâmplate. Aomame închise ziarul, se sprijini cu coatele de masă și își prinse fața în mâini. Se gândi la Ayumi. Însă lacrimile nu mai apăreau. Era doar furioasă.

*

Mai avea timp destul până la ora șapte seara și nimic de făcut. Nu avea ore la clubul sportiv. Mica geantă de voiaj și cea de umăr erau deja într-o boxă de bagaje din stația Shinjuku, așa cum îi indicase Tamaru. În geanta de voiaj avea teancurile de bani și schimburi pentru câteva zile. Aomame se ducea o dată la trei zile să mai introducă monede în aparat și atunci inspecta și gețile. Nu era nevoie de curățenie în casă, iar frigiderul era aproape gol, deci nu avea ce să pregătească de mâncare. În afara arborelui de cauciuc, în casă nu mai rămăsese niciun semn că era locuită. Scăpase de toate lucrurile care puteau oferi informații despre viața ei personală. Toate sertarele erau goale. Mâine n-o să mai fiu aici, se gândi ea. N-o să rămână nici urmă de mine.

Hainele pe care avea să le poarte în seara aceea stăteau împăturite frumos pe pat. Lângă ele, o geantă sport albastră în care erau cele necesare pentru stretching. Aomame le verifică încă o dată. Trening, salteaua de yoga, un prosop mare și unul mic și tocul în care ținea dălțița. Avea tot ce-i trebuia. Luă dălțița din toc, scoase dopul și

atinse vârful cu degetul ca să se asigure că era suficient de ascuțit. Și, ca să fie mai mult decât sigură, îl mai ascuți un pic cu cea mai fină tociță pe care o avea. Își imaginează acul alunecând tăcut sub piele, în acel punct anume de pe ceafa bărbatului. Ca de obicei, totul avea să se termine într-o clipită.

Fără gemete și fără sânge. Doar un spasm scurt. Aomame înfipse la loc dopul în vârful acului și puse dălțița cu atenție în toc.

Scoase apoi din cutia de pantofi pistolul învelit în tricoul vechi și puse cu îndemânare cele șapte cartușe în încărcător. Cu un sunet sec, trase manșonul și introduse un cartuș în camera de tragere. Eliberă piedica, apoi o puse la loc. Îl înfășură într-o batistă albă, îl băgă într-o borsetă de plastic și îl acoperi cu niște chiloți de schimb.

Oare mai trebuia să facă ceva?

Altceva nu-i venea în minte. Aomame se duse în bucătărie și puse apă la fiert pentru cafea. Apoi se așeză la masă cu o ceașca de cafea și un croissant.

Asta o să fie ultima mea însărcinare, își zise ea. Cea mai importantă și cea mai dificilă. După ce îndeplinesc misiunea asta, n-o să mai fie nevoie să omor pe nimeni.

*

Aomame nu se împotriva ideii de a-și pierde identitatea. Din contră, într-un anume sens, ideea era mai degrabă binevenită. Nu i-ar fi părut rău nici după numele, nici după chipul ei și nu avea niciun trecut pe care să regreta că-l pierde. Poate că asta era tocmai ceea ce își dorea, și anume să-și reseteze viața.

În mod bizar, singurul lucru legat de ea pe care nu ar fi vrut să-l piardă erau sânii ei modești. De la vârsta de doisprezece ani și până atunci, Aomame fusese în permanență nemulțumită de forma și mărimea lor. Credea că ar fi dus o viață mai tihnită dacă i-ar fi avut mai mari. Dar acum, când i se oferise ocazia de a-i modifica (o opțiune dictată de necesitate), își dăduse seama că nu voia

deloc să facă o asemenea schimbare. Nu o deranja să-i lase așa. Erau numai bine cum erau.

Aomame își atinse sâni prin maiou. Erau la fel ca întotdeauna, asimetrici, cu forma lor ca de aluat prost frământat și crescut inegal. Aomame clătină din cap. Tot nu mă deranjează, își zise ea. Asta sunt eu.

În afară de sâni ăștia o să mai rămân cu ceva?

Cu amintirea lui Tengo, desigur. Cu atingerea mâinii lui. Cu tremurul năvalnic al inimii, tânjind după îmbrățișarea sa. Chiar dacă am să devin o altă persoană, ceea ce simt eu pentru Tengo n-o să-mi fie smuls niciodată din mine. Asta este marea diferență dintre mine și Ayumi. În miezul ființei mele nu e un gol și nici vreun loc pustiit și arid. *În miezul ființei mele stă dragostea.* N-o să încetez niciodată să mă gândesc la acel băiat de zece ani. La tăria lui, inteligența lui, bunătatea lui. El nu este *aici*. Însă un trup care nu există nu poate să piară, iar făgăduielile nefăcute nu pot fi încălcate.

Bărbatul de treizeci de ani pe care Aomame îl purta înlăuntrul ei nu era Tengo cel real, ci o simplă ipoteză. Totul era doar o idee zămislită de ea. Tengo încă își mai păstra tăria, inteligența și bunătatea. Dar acum avea brațe vânjoase de om matur, un piept lat și un penis viguros. Când voia Aomame, el era mereu lângă ea. O strângea în brațe, o mângâia pe păr, o săruta, încăperea în care se aflau era mereu întunecoasă, iar Aomame nu reușea să-i distingă silueta. Tot ceea ce vedea erau ochii lui calzi. Reușea să-i vadă chiar și în beznă. Se uita în ei și putea să deslușească imagini din lumea pe care o privea el.

Poate că lui Aomame îi venea din când în când să se culce cu alți bărbați tocmai ca să poată păstra cât posibil de pură acea imagine a lui Tengo pe care o avea înlăuntrul ei. Făcându-și de cap cu alți bărbați, încerca să-și elibereze trupul de poftele lui carnale. Iar în lumea plină de liniște și tihnă care venea după această eliberare, voia să rămână doar cu Tengo și să savureze alături de el clipe pline de

intimitate, nestânjeniți de nimic. Poate că asta era ceea ce și dorea ea.

Aomame petrecu vreo câteva ore ale după-amiezii gândindu-se la Tengo. Stătea pe un scaun de aluminiu în balconul îngust, privind cerul și asculta vuietul mașinilor, prinzând din când în când între degete câte o frunză de la arborele de cauciuc. Pe cer încă nu se zărea luna. Mai erau câteva ore până avea să răsară. Oare mâine pe vremea asta unde o să fiu? se întrebă ea. N-am nici cea mai vagă idee. Dar asta nici nu contează. Tot ce contează e că Tengo există undeva în lumea asta.

*

Aomame udă arborele de cauciuc pentru ultima oară și mai ascultă o dată *Sinfonietta* lui Janáček. Se debarasase de toate discurile pe care le avea, mai puțin de acesta. Închise ochii și ascultă piesa, imaginându-și vântul care străbate câmpiile Boemiei. Se gândi ce frumos ar fi să cutreiere acele locuri la nesfârșit, alături de Tengo. Ținându-se de mână, desigur. Cu vântul care adie și iarba moale și verde care tremură în tăcere. Aomame îi simțea perfect căldura mâinii. Apoi imaginea se întunecă și dispăru, ca o scenă de film cu final fericit.

Aomame se întinse pe pat, se ghemui și dormi o jumătate de oră. Nu visă nimic. Era un somn care nu avea nevoie de vise. Când se trezi, ceasul arăta ora patru și jumătate. Aomame scoase din frigider ouă, șuncă și unt și își făcu niște ochiuri. Bău suc de portocale direct din cutie. Liniștea de după somnul de după-amiază era neobișnuit de apăsătoare. La radio era un concert de Vivaldi pentru instrumente de suflat. Piccoloul interpreta un tril voios, ca un ciripit de pasăre. Lui Aomame i se părea că acea muzică sublinia irealul realității în care se afla.

Strânse vasele, făcu un duș și se schimbă în hainele pregătite în urmă cu mai multe săptămâni special pentru acea zi. Erau simple și lejere. Pantaloni albaștri din bumbac, bluză albă și simplă, cu mânecă trei sferturi. Își ridică părul

și-l prinse cu un pieptene. Nu-și puse alte accesorii. Hainele pe care le avusese pe ea le îndesă într-un sac negru de gunoi, în loc să le pună în coșul de rufe. Tamaru urma să se ocupe de ele. Își tăie cu grijă unghiile și se spală meticolos pe dinți. Se curăță în urechi. Își aranjă sprâncenele cu forfecuța, se dădu cu cremă pe față și se stropi cu un pic de apă de colonie pe gât. Își inspectă fața în oglindă din mai multe unghiuri, asigurându-se că nu era nimic în neregulă. Apoi luă geanta sport cu emblema Nike și ieși din casă.

Se mai uită o dată înapoi din prag, gândindu-se că nu avea să se mai întoarcă niciodată acolo. La gândul acesta, casa îi păru foarte prăpădită. Ca o celulă de închisoare care se încuie doar pe dinăuntru. Niciun tablou pe perete, nicio vază. Doar un arbore de cauciuc lăsat pe balcon, cumpărat la reducere, în locul unui acvariu cu pești. Nu îi venea să creadă că trăise atâția ani într-un asemenea loc fără vreo nemulțumire, fără vreun dubiu.

— Adio, șopti ea.

Își lua rămas bun nu de la casă, ci de la ea însăși.

Capitolul 6 Avem brațul lung

O vreme nu se mai întâmplă nimic. Nu mai încercă nimeni să-l contacteze pe Tengo. Nu mai avea niciun fel de veste nici de la Komatsu, nici de la profesorul Ebisuno și nici de la Fukaeri. Poate plecaseră cu toții pe lună, uitând cu desăvârșire de el. Dacă într-adevăr asta se întâmplase, ce ar mai fi putut el să zică? Dar nu mergeau lucrurile chiar așa de simplu. Nu s-au dus pe lună. Doar ca fiecare era ocupat cu ale lui și nimeni nu-și găsea destul timp sau bunăvoință să-l mai țină și pe el la curent.

Tengo nu avea televizor și nu știa cum abordaseră emisiunile de știri dispariția lui Fukaeri. În schimb, după cum îl sfătuiseră Komatsu, încerca să citească presa în fiecare zi, dar, cel puțin din câte văzuse el, nu mai apăruse nimic în legătură cu Fukaeri. Așa sunt ziarele, te anunță cu grabă

despre ce s-a întâmplat, dar nu prea se obolesc apoi să îți spună care e continuarea poveștii. Tocmai de aceea, lipsa știrilor era un mesaj mut care îl anunța că nu se întâmplase nimic important.

Mai toate revistele săptămânale abordaseră tema acesta, dar Tengo nu citise niciun articol din ele. Văzuse doar reclamele la reviste inserate prin ziare, cu titluri de senzație precum „Adevărul despre dispariția frumoasei scriitoare” sau „Unde a dispărut Fukaeri, autoarea *Crisalidei de aer*?” și „Istoria secretă a scriitoarei dispărute”. Câteva dintre aceste reclame erau însoțite și de o poză cu Fukaeri, făcută la conferința de presă. Sigur că pe Tengo îl interesa ce se scria despre ea, dar nu avea chef să cumpere și să adune toate aceste reviste. Dacă în vreuna dintre ele ar fi apărut vreo știre cu adevărat importantă, negreșit l-ar fi contactat Komatsu. Faptul că nu avea nicio noutate însemna doar că nu s-a mai întâmplat nimic. Lumea încă nu aflase că *Crisalida de aer* fusese (poate) scrisă din umbră de altcineva.

Articolele păreau mai degrabă interesate de trecutul tatălui lui Fukaeri, ca activist într-o grupare extremistă, de faptul că ea crescuse izolată, într-o comună în munții din Yamanashi și de profesorul Ebisuno, actualul ei tutore (cândva un antropolog renumit). Cam acestea erau informațiile pe care le ofereau. Și că frumoasa și misterioasa scriitoare era dată dispărută, dar că romanul său, *Crisalida de aer*, se afla în continuare în topul vânzărilor. Deocamdată erau suficiente detalii care să mențină viu interesul publicului.

Era însă doar o chestiune de timp până când investigațiile aveau să-și lărgească aria de interes, mai ales dacă absența lui Fukaeri se prelungea. Atunci ar fi început să apară necazurile. Să zicem de exemplu că vreun reporter s-ar duce la școala la care era înscrisă Fukaeri. Ar afla că era dislexică și că din motivul acesta nici nu mergea la ore. I-ar vedea notele de la japoneză sau chiar compunerile -

presupunând că scrisese așa ceva vreodată. S-ar ridica desigur problema că o fată dislexică nu are cum să scrie fraze atât de bine închegate precum cele din *Crisalida de aer*. Nici nu era nevoie de o imaginație deosebită pentru ca următoarea întrebare să fie dacă nu cumva o terță persoană îi dăduse o mână de ajutor.

Asemenea îndoieli l-ar împinge direct către Komatsu. El era redactorul responsabil cu *Crisalida de aer* și se ocupase de tot ce avea legătură cu editura. Komatsu ar băga capul în nisip. Ar pretinde cu mult calm că nu știe nimic despre cum a ajuns cartea în forma actuală, că el doar a primit-o de la autoare și a transmis-o mai departe juriului. Probabil că toți redactorii își însușesc cu timpul o asemenea tehnică, dar, în cazul lui Komatsu, capacitatea sa de a minți fără să i se citească nimic pe chip era remarcabilă. L-ar telefona apoi lui Tengo și i-ar spune: „Am cam căcat drapelul!” sau ceva de genul acesta. Pe un ton dramatic, de parcă s-ar bucura că dau de necaz.

Uneori lui Tengo i se părea că într-adevăr se bucură de necazuri, că în el sălășluiește o dorință de distrugere. Poate că în adâncul sufletului spera ca tot planul să iasă la iveală, să se stârnească un scandal succulent, de proporții și toți cei implicați să se ducă de râpă. Nu puteai fi sigur că nu e în stare de așa ceva. Dar, în același timp, Komatsu era totuși un tip calculat și cu picioarele pe pământ. Și-ar fi lăsat dorințele distructive deoparte și nu ar fi trecut așa ușor pragul dezastrului.

Mai exista și posibilitatea ca el să-și fi avut propriul plan de supraviețuire, indiferent de ce s-ar fi întâmplat. Tengo nu știa cum avea Komatsu de gând să se descurce în fața ultimelor evenimente, dar acesta era suficient de abil încât să știe să se folosească de orice, chiar și de un scandal dubios sau de propria sa ruina. Era un tip pe care nu-l prindeai pe picior greșit. Degeaba se apuca el să-l critice pe profesorul Ebisuno. În orice caz, dacă ar fi apărut la orizont vreo urmă de dubiu în privința felului în care fusese scrisă

Crisalida de aer, Komatsu l-ar fi înștiințat fără întârziere. În privința asta putea fi destul de sigur. Fusese până acum pentru Komatsu o unealtă utilă, dar în același timp și călcâiul lui Ahile. Dacă Tengo ar fi dat în vileag întreaga poveste, Komatsu ar fi intrat în necaz până peste cap. Nu se putea preface că Tengo nu există. Astfel că nu avea decât să aștepte un telefon de la el. Atâta vreme cât nu-l suna, însemna că nu „căcaseră drapelul”.

Tengo ar fi vrut mai degrabă să știe ce mai urzea profesorul Ebisuno. Făcuse lucrurile să meargă mai departe cu ajutorul poliției. Fără doar și poate că le strecurase celor de la poliție ideea că dispariția lui Fukaeri trebuie să aibă vreo legătură cu Pionierii. Se folosea de dispariția lui Fukaeri ca de o rangă, încercând să dea deoparte carapacea groasă care îi se proteja pe Pionieri. Oare poliția îi luase în vizor? Probabil că da. Mass-media vorbea deja de legătura dintre Fukaeri și Pionieri. Dacă polițiștii nu ar fi cercetat direcția aceasta și, ulterior, s-ar fi făcut o descoperire importantă pe această linie, ar fi fost criticați pentru neglijență în cursul investigației. În orice caz, era de așteptat să-și facă cercetările pe ascuns, feriți de privirea publicului. Cu alte cuvinte, în ziare sau la știrile de la televizor nu aveau cum să mai apară informații noi și importante despre caz.

*

Într-o zi, întorcându-se acasă de la serviciu, Tengo găsi un plic gros îndesat în cutia poștală. Era trimis de Komatsu și avea pe el emblema editurii. Fusese ștampilat în șase locuri cu inscripția „Urgent”. Intrat în casă, îl deschise și găsi înăuntru un teanc de recenzii pentru *Crisalida de aer*. Era și o scrisoare de la Komatsu, cu obișnuitul său scris mângălit. Îi luă ceva timp până reuși să o deslușească.

Tengo,

Deocamdată nu se întâmplă nimic important. Încă nu se știe unde se află Fukaeri. Presa scrisă și televiziunea se

interesează în principal de trecutul ei și, din fericire, asta nu ne afectează pe noi. Cartea se vinde bine, dar nu pot decide dacă e momentul să sărbătorim. Editura în schimb este foarte mulțumită. Am primit de la director un bonus și o scrisoare de apreciere. Lucrez de mai bine de douăzeci de ani aici și până acum nu m-a lăudat șeful niciodată. Mi-ar plăcea să văd ce față ar face dacă ar ști care e de fapt adevărul.

Ți-am trimis copii după recenziile și articolele care au apărut până acum despre *Crisalida de aer*. Dacă ai timp, citește-le, că poate îți sunt de folos pe viitor. Sunt în ele și lucruri care te interesează direct. Iar dacă ai chef să râzi, găsești printre ele și chestii care să te distreze.

Am rugat un cunoscut să afle mai multe despre Noua Asociație Japoneză pentru Promovarea Artei și Științei. Organizația a fost fondată acum câțiva ani și funcționează cu adevărat. Au birouri și își întocmesc și rapoartele financiare anuale. Oferă burse de un an câtorva artiști și cercetători. Cel puțin asta pretind. Nu am aflat însă de unde le vin banii. Cunoștința care i-a investigat mi-a spus însă fără ocolișuri că e ceva suspect cu ei. E posibil chiar să fie o firmă-fantomă făcută pentru evaziune fiscală. Dacă investigăm mai în amănunt, poate aflăm mai multe, dar nu am acum timp să mă ocup de așa ceva. Oricum, după cum ți-am spus și la telefon, e foarte greu de crezut că vor să dea trei milioane de yeni cuiva care încă nu e cunoscut de public. Se ascunde ceva dincolo de povestea asta. Nu putem să negăm posibilitatea că în spatele lor se află Pionierii. Dacă așa stau lucrurile, înseamnă că au mirosit că ești implicat în *Crisalida de aer*. În orice caz, e mai sănătos să nu ai niciun fel de legătură cu asociația asta.

Tengo puse scrisoarea la loc în plic. Ce l-o fi apucat pe Komatsu să-mi scrie? Dacă tot mi-a trimis recenziile, s-o fi gândit să scrie și câteva cuvinte, deși nu prea e genul. Dacă avea vreo treabă, mă suna și-mi spunea direct. Poate că

scrisoarea asta e menită să folosească drept dovadă, în caz că se întâmplă ceva. Nu e de neînchipuit din partea lui să facă așa ceva, la cât de precaut e. Sau mai degrabă îi e teamă că ne ascultă cineva telefoanele.

Tengo aruncă o privire spre telefon. Era ascultat? Nu se gândise niciodată la posibilitatea aceasta. Și totuși, de o săptămână încoace nu-l mai sunase nimeni. Oare știa deja toată lumea în afara lui că i se asculta telefonul? Nici chiar prietena sa, căreia îi plăcea să îl sune, nu mai dăduse vreun semn.

Și nu era numai asta. Vinerea trecută nici nu îl vizitase. Așa ceva nu se mai întâmplase până acum. Atunci când nu putea să vină, îl anunța întotdeauna. Fie era unul dintre copiii bolnav și nu se ducea la școală, fie îi venise ciclul brusc, în general acestea erau motivele ei. Dar vineri nici nu apăruse și nici nu îi telefonase. Tengo pregătise un prânz simplu și o așteptase, dar în van. Poate că intervenise ceva urgent și nu putuse să vină, dar era neobișnuit să nu-l caute nici înainte și nici mai târziu. Din păcate, el nu avea cum să ia legătura cu ea.

*

Renunțând să se mai gândească la ea sau la telefon, Tengo se așeză la masa din bucătărie și citi pe rând recenziile pe care le primise. Erau ordonate după dată și aveau trecute cu pixul în colțul de sus ziua și numele publicației în care apăruseră. Probabil o pusese pe vreo angajată cu jumătate de normă să le aranjeze. Komatsu nu s-ar fi obosit să facă așa ceva. Majoritatea recenziilor erau laudative. Mulți dintre critici apreciau profunzimea și îndrăzneala poveștii, dar și exprimarea atât de potrivită. „Greu de crezut că această carte a fost scrisă de o fată de numai șaptesprezece ani”, spuneau câțiva.

Nu-i o bănuială tocmai greșită, își spuse Tengo.

Una dintre recenzii se intitula „Françoise Sagan îmbibat în realism magic”. Autorul avea tot felul de rezerve și nu era foarte clar ce vrea să zică, dar din atitudinea generală

părea să laude cartea.

Nu puțini dintre critici erau nedumeriți de semnificația crisalidei de aer și a Oamenilor cei Mici. Alții nu reușeau să se hotărască ce atitudine să adopte. Unul, de exemplu, concluziona:

Povestea în sine este deosebit de interesantă și stârnește curiozitatea cititorilor, dar în final suntem abandonați într-un ocean de semne de întrebare. Ce este crisalida de aer? Ce sunt Oamenii cei Mici? Este posibil ca aceasta să fi fost intenția autoarei, dar nu puțini cititori vor considera, fără doar și poate, că este de fapt vorba de neglijență din partea ei. Fiind vorba de o carte de debut, ne vom opri aici, însă, dacă autoarea intenționează să aibă o lungă carieră literară, în viitor abordarea sa absconsă va trebui supusă unei analize atente.

Tengo clătină din cap. Dacă ai reușit să faci povestea deosebit de interesantă și să stârnești curiozitatea cititorilor, nu te poate critica nimeni pentru neglijență.

Adevărul este însă că nici lui Tengo nu-i era prea clar. Poate că de fapt greșea el, iar criticul acesta avea dreptate. El se cufundase cu totul în munca de revizuire a romanului și nu avusese ocazia să asculte și un punct de vedere imparțial. El vedea deja crisalida și Oamenii cei Mici ca pe ceva dinlăuntrul său și nu ar fi putut spune exact ce semnificație aveau. Însă acesta nu era un aspect esențial pentru el. Ce considera el cu adevărat important era dacă putea accepta sau nu realitatea acestora, iar el o făcuse fără dificultate. Tocmai de aceea putuse să se dedice în totalitate revizuirii *Crisalidei de aer*. Dacă nu ar fi fost în stare să accepte existența lor ca pe ceva de la sine înțeles, nu l-ar fi putut convinge nimeni să comită această fraudă, nici cu bani și nici cu amenințări.

Aceasta nu era decât părerea sa, pe care nu le-o putea impune și altora. Nu putea să nu simtă compasiune pentru

stimata audiență care fusese abandonată într-un ocean de semne de întrebare. Îi și vedea morocănoși, plutind în derivă printre semnele de întrebare, agățați de colacii de salvare colorați, în timp ce un soare ireal strălucește pe cer. Tengo se simțea întrucâtva responsabil pentru ei, căci avusese și el un rol în diseminarea acestei confuzii în lume.

Dar cine-ar putea, se întreba el, să-i salveze pe toți oamenii de pe lume? Nici dacă s-ar aduna toți zeii din univers, n-ar reuși să elimine armele nucleare sau să-i stârpească pe teroriști. Nu numai că n-ar putea să pună capăt secetelor din Africa sau să-l readucă la viață pe John Lennon, ci, dimpotrivă, s-ar isca discordie între ei și s-ar lua la harță. Iar lumea ar ajunge într-o stare și mai rea decât acum. Față de o asemenea senzație de neputință, nu era un păcat chiar așa mare să-i lași pe amărății ăia să plutească printre semne de întrebare.

Tengo citi jumătate dintre recenziile pe care i le trimisese Komatsu și le băgă la loc în plic. Își putea imagina deja cam ce conțineau și celelalte. *Crisalida de aer* fermecase multă lume. Îi vrăjise pe Tengo și pe Komatsu și pe profesorul Ebisuno. Plus un număr surprinzător de mare de cititori. Ce altceva mai trebuia?

*

Mărți, pe la ora nouă seara, sună telefonul. Tengo citea, ascultând muzică. Erau momentele sale preferate, să citească după bunul său plac, înainte de culcare. Când se sătura de citit, se culca direct.

Țârâitul telefonului, care rămăsese tăcut o vreme atât de îndelungată, anunța acum ceva de rău augur. Nu era Komatsu, deoarece telefonul suna altfel când era el. Tengo ezită o vreme dacă să răspundă sau nu. Îl lăsă să sune de cinci ori, apoi opri pick-upul și ridică receptorul. Poate că îl căuta prietena lui.

— Domnul Kawana? auzi o voce de bărbat între două vârste. O voce adâncă și moale, pe care nu o recunoștea.

— Da, răspunse Tengo precaut.

— Mă scuzați că vă deranjez. Mă numesc Yasuda, spuse bărbatul, pe un ton cât se poate de neutru. Nici prietenos, nici ostil. Nici oficial, dar nici familiar.

Yasuda? Nu-și amintea de nimeni cu numele acesta.

— V-am sunat să vă transmit ceva, spuse bărbatul și făcu o pauză ca un semn pus între paginile unei cărți. Soția mea nu o să mai poată să vă viziteze. Asta voiam să vă comunic.

Atunci se dumiri și Tengo. Yasuda era numele de familie al iubitei sale. Kyōko Yasuda. Îi luase ceva timp să-și dea seama, pentru că avusese foarte puține ocazii să-i audă numele întreg. Așadar, bărbatul care îl căuta era soțul ei. I se puse un nod în gât.

— Sper că înțelegeți, făcu bărbatul.

Nu se citea niciun fel de emoție în vocea sa. Cel puțin Tengo nu reușea să găsească niciuna. Doar o vagă urmă de accent, poate din Kyūshū sau din Hiroshima, nu-și dădea seama exact.

— Nu mai poate să vină, repetă Tengo.

— Da, nu mai *poate* să vă viziteze.

Adunându-și curajul, Tengo întrebă:

— I s-a întâmplat ceva?

Liniște. Întrebarea sa plutea prin aer fără răspuns. În cele din urmă, celălalt spuse:

— Așa că de acum înainte nu veți mai avea posibilitatea să o vedeți pe soția mea. Asta e tot ce voiam să vă spun.

Știa că Tengo se culca cu ea, că de vreun an se întâlneau săptămânal. În mod straniu însă, în vocea bărbatului nu se ghiceau nici resentimente, nici furie. Era altceva. Nu trăda sentimente ci mai degrabă proiecta o imagine obiectivă, ca o grădină părăsită și căzută în ruină sau ca albia unui râu în urma unei inundații.

— Nu prea înțeleg...

— Atunci e mai bine să lăsați lucrurile așa cum sunt, i-o tăie bărbatul. În vocea sa detectă o urmă de oboseală. Un lucru este clar. Soția mea este pierdută și nu vă va mai putea vizita sub nicio formă.

— Este pierdută, repetă Tengo absent cuvintele interlocutorului.

— Domnule Kawana, nu-mi face nicio plăcere să vorbesc cu dumneavoastră. Dar nu aş fi avut conştiinţa împăcată să vă las așa, fără să vă spun nimic. Credeţi că v-am sunat de plăcere?

Bărbatul tăcu preţ de câteva momente și din receptor nu se mai auzi niciun sunet. Îi telefonase dintr-un loc cufundat în liniște sau poate că sentimentele lui formau un vid care absorbea toate zgomotele din jur.

Trebuie să-l întreb ceva, își spuse Tengo. Altfel se termină totul așa, încărcat de aluzii de neînțeles. Nu pot să-l las să închidă. Dar bărbatul de la celălalt capăt al firului nu avusese de la bun început intenția să-i dezvăluie prea multe detalii. Ce ar fi putut să-l întrebe, dacă acesta nu era dispus să-i mărturisească ce se întâmplase? Ce cuvinte poți să adresezi vidului ca să îl faci să răspundă? În timp ce Tengo se dădea de ceasul morții căutând o întrebare potrivită, conversația se întrerupse fără niciun fel de avertisment. Bărbatul închisese telefonul și dispăruse din fața lui Tengo. Probabil pentru totdeauna.

Tengo mai rămase o vreme cu receptorul mort la ureche. Dacă cineva îi asculta convorbirile, poate că ar fi prins vreun indiciu în acest sens. Ascultă atent, ținându-și respirația, dar nu auzi niciun fel de zgomot suspect. Nu-și auzea decât bătaia propriei inimi. Ascultând acel ritm regulat, avu impresia că se transformase într-un tâlhar abject care se furișează noaptea prin casele străinilor, ascuns în umbră, ținându-și răsuflarea și așteptând ca cei din casă să adoarmă.

Ca să se mai liniștească, Tengo fierse niște apă și își făcu un ceai verde. Cu ceașca în mână, se așeză la masă și rederulă în minte conversația pe care tocmai o avusese.

„Soția mea este pierdută și nu vă va mai putea vizita sub nicio formă”, spusese bărbatul. Îl nedumerea în mod deosebit expresia „sub nicio formă”. O simțea ca pe o

mâzgă întunecată și umedă.

Se pare că Yasuda încercase să-i comunice următorul lucru: chiar dacă soția sa era dispusă să-l mai vadă, acest lucru era obiectiv imposibil. Cum adică era imposibil? Din ce punct de vedere? Și ce voia să însemne că ea era pierdută? Fusese rănită într-un accident grav? Căzuse pradă unei boli incurabile? Fusese agresată fizic atât de rău, încât n-o mai recunoșteai? Toate aceste imagini i se perindară pe rând lui Tengo prin fața ochilor. O vedea în cărucior, cu vreun membru lipsă, bandajată atât de mult încât nici nu mai putea să miște. Sau poate era închisă în vreun beci, legată cu un lanț, ca un câine. Dar toate aceste variante erau mult prea fanteziste.

Kyōko Yasuda (când se gândea la ea acum îi folosea numele complet) nu-i vorbise mai deloc despre soțul ei. Tengo nu avea nicio idee despre ce fel de serviciu avea, ce vârstă, cum arăta sau ce fel de caracter avea. Nu știa unde se cunoscuseră sau când se căsătoriseră, dacă era înalt sau scund, gras sau slab, chipeș sau urât. N-avea habar nici dacă se înțelegeau bine sau nu. Nu știa decât că femeia nu ducea lipsă de nimic (avea, în fapt, o viață îndestulată), dar că nu era tocmai mulțumită de numărul (sau de calitatea) raporturilor sexuale pe care le aveau. Însă toate acestea nu erau de fapt decât presupunerile lui. Își petreceau după-amiezile în pat, discutând despre fel de fel, dar ea nu adusese niciodată vorba de soțul ei. Nici Tengo nu era neapărat dornic să știe mai multe. Prefera să nu afle ce fel de om e cel căruia îi furase soția. I se părea că este un fel de gest de curtoazie. Acum însă, în situația în care se afla, îi părea rău că nu întrebese niciodată nimic despre soțul ei (dacă ar fi întrebat, mai mult ca sigur că ea i-ar fi răspuns cinstit). Oare era un individ gelos? Extrem de posesiv? Cu porniri violente?

Să încerc să mă pun în situația lui, se gândi Tengo. Oare cum aș reacționa dacă aș fi în locul lui? Dacă aș fi însurat, aș avea doi copii mici și aș duce o viață normală și liniștită

de familie. Numai că într-o bună zi aş afla că nevasta mea se culcă o dată pe săptămână cu alt bărbat, un tip cu zece ani mai tânăr, iar relația lor continuă de mai bine de un an. Oare ce-aş simți dacă aş fi într-o asemenea situație? Ce-ar fi în inima mea? Furie intensă, disperare profundă, tristețe nedefinită, un rictus indiferent? Mi-aş pierde simțul realității? Sau ar fi un amestec de trăiri greu de discernut?

Oricât s-ar fi străduit, Tengo nu reușea să identifice ce anume ar fi simțit. În schimb, ipoteza aceasta îi aducea în minte imaginea bărbatului necunoscut care săruta sânii mamei sale, îmbrăcată în neglijeu alb. Femeia are sânii plini, cu sfârcurile mari și întărite. Pe chip îi plutește un zâmbet pierdut și voluptuos. Ține gura întredeschisă și ochii închiși. Buzele umede și tremurătoare te duc cu gândul la un organ sexual. Alături, Tengo doarme liniștit. Parcă s-au inversat cauza și efectul, își spuse el. Poate că acest bărbat misterios este chiar Tengo, iar femeia nu este alta decât Kyōko Yasuda. Structura este aceeași, dar s-au schimbat personajele. Asta înseamnă că propria mea viață nu face decât să exteriorizeze o imagine latentă din adâncul meu și să-i traseze contururile. Oare eu în ce măsură sunt responsabil pentru faptul că *ea e pierdută*?

*

Tengo nu reușea să adoarmă. Vocea lui Yasuda îi răsuna încă în urechi. Implicațiile din vocea sa erau grele, iar cuvintele pe care le rostise, straniu de reale. Se gândea la Kyōko Yasuda. La chipul ei și la cele mai mici detalii ale trupului ei. O văzuse ultima oară cu două vineri în urmă. Ca de obicei, făcuseră sex pe îndelete. După telefonul pe care îl primise în această seară, ziua aceea părea brusc mult mai îndepărtată. Ca o scenă din istorie.

În raft erau câteva discuri pe care le adusese ca să le asculte împreună când erau în pat. Numai albume de jazz, vechi de tot. Louis Armstrong, Billie Holiday (un disc în care era acompaniat de Barney Bigard), Duke Ellington din anii '40. Fuseseră ascultate de multe ori, dar păstrate cu mare

grijă. Coperțile erau puțin îngălbenite de trecerea anilor, dar discurile în sine arătau ca noi. Privind coperțile albumelor, faptul că nu o va mai vedea vreodată începea să prindă treptat un contur real.

Sigur că, în înțelesul strict al cuvântului, Tengo nu o iubea pe Kyōko Yasuda. Nu simțise niciodată dorința de a trăi alături de ea și nu-i era greu să-și ia rămas bun când pleca. Nu tresălta la gândul ei. Dar se obișnuise cu prezența sa și îi era dragă. Îi plăcea rutina lor săptămânală. Aștepta cu nerăbdare să vină la el acasă și să se lipească unul de altul, să-i atingă pielea. Pentru Tengo era un lucru de-a dreptul neobișnuit, pentru că nu simțise asemenea apropiere față de multe femei. Majoritatea femeilor, fie că avea relații sexuale cu ele, fie că nu, îl făceau să se simtă stingher. Și, ca să-și controleze această stinghereală, era nevoit să-și îngrădească un anume teritoriu dinlăuntrul lui. Cu alte cuvinte, trebuia să-și închidă câteva dintre încăperile inimii. Când era însă cu Kyōko Yasuda, nu avea nevoie de asemenea manevre complicate. Ea înțelegea ce caută și ce nu caută el. De aceea Tengo se considera foarte norocos că o cunoscuse.

Dar iată că se întâmplase ceva iar ea era acum pierdută. Nu se știe din ce motiv, nu-l mai putea vizita *sub nicio formă*. Iar din spusele soțului ei era mai bine ca Tengo să nu afle nici motivele și nici consecințele acestui lucru.

*

Neputând să adoarmă, Tengo se așeză pe pat și puse în surdină un disc cu Duke Ellington. Telefonul sună din nou. Ceasul de pe perete arăta ora zece și douăzeci. În afară de Komatsu, nu-și putea imagina cine altcineva l-ar fi putut căuta la ora aceasta, dar după țârâitul telefonului nu părea să fie el. Când era Komatsu, suna mai grăbit. Și mai nerăbdător. Poate că Yasuda își amintise că mai voia să-i spună ceva. Ar fi vrut să nu răspundă. Din experiența lui, asemenea telefoane târzii nu aduceau niciodată vești bune, dar în situația în care se afla nu avea altă opțiune decât să

ridice receptorul.

— Domnul Kawana? spuse o voce de bărbat.

Nu era Komatsu și nici Yasuda. Era, fără îndoială, vocea lui Ushikawa. Vorbea de parcă ar fi avut gura plină cu apă sau cu cine știe ce lichid straniu. Lui Tengo îi apăru involuntar în fața ochilor chipul acela neobișnuit și capul diform, plat în creștet.

— Mă scuzați pentru ora nepotrivită. Ushikawa sunt, cel care v-a căutat zilele trecute. Am vrut să vă sun mai devreme, dar a intervenit ceva și uite că s-a făcut ora asta. Știu bine că vă culcați și vă treziți devreme. Asta e o chestie grozavă. Nu-i bine deloc să pierzi vremea până noaptea târziu. Cel mai bine e să te bagi în pat când se lasă întunericul și să te trezești la răsărit. Dar adevărul este, domnule Kawana, că mi-a spus intuiția că astă seară încă nu v-ați culcat și de-aia mi-am permis să vă telefonez. Sper că nu v-am deranjat.

Lui Tengo nu-i conveneau deloc vorbele lui Ushikawa. Nu-i convenea nici că are numărul lui de telefon de acasă. Și era limpede că nu-i spusese intuiția nimic, ci de fapt știa foarte bine că era încă treaz și de aceea îl sunase. Poate văzuse că e încă lumina aprinsă la el. Îl supraveghea cineva? Își imagină unul dintre investigatorii lor pricepuți și zeloși, urmărindu-i apartamentul printr-un binoclu puternic.

— Într-adevar, eram încă treaz, spuse. Intuiția dumneavoastră a fost corectă. Am băut un ceai cam tare, cred.

— Da? Asta nu e bine. Când nu poți să dormi, cel mai adesea îți vin tot felul de gânduri neplăcute. Spuneți-mi, putem să discutăm o chestiune?

— Dacă nu e vorba de ceva care o să-mi alunge somnul de tot.

Ushikawa râse cu o voce stranie. De partea cealaltă a firului - undeva în lume - capul lui diform se clătina la fel de diform.

— Ha ha ha, ce lucruri amuzante spuneți, domnule

Kawana. N-am să vă cânt un cântec de leagăn, dar nici n-am să vă spun o chestiune atât de serioasă încât să nu mai puteți dormi din cauza ei. Nu vă îngrijorați. De fapt, e vorba doar de o întrebare la care să-mi răspundeți cu da sau nu. Aă... adică, în privința bursei. Bursa de trei milioane de yen pe an. Vedeți, nu e o discuție neplăcută. V-ați gândit la propunerea noastră? În curând trebuie să dăm și noi răspunsul final.

— V-am spus cât se poate de clar de data trecută că nu accept bursa. Vă sunt recunoscător pentru ofertă, dar nu duc lipsă de nimic. Nici de bani și nici de libertate. Îmi doresc să-mi continui viața în același mod.

— Fără să aveți nicio obligație.

— Pe șleau, da.

— Mda, asta e o atitudine demnă de respect, făcu Ushikawa și tuși ușor. Să vrei să fii independent fără să ai de-a face cu vreo organizație. Vă înțeleg foarte bine. Numai că, domnule Kawana, v-o spun din considerația pe care o am față de dumneavoastră, trăim în lumea în care trăim. Nu știi niciodată ce se poate întâmpla. E bine să ai o asigurare, ceva pe care să te poți sprijini la o adică. Să te ferească de bătaia vântului. Fără așa ceva e destul de periculos. De exemplu, dumneavoastră, domnule Kawana, acum nu aveți nimic pe care să vă puteți sprijini. Nu vă puteți bizui pe faptul că vă protejează cei din jur. În caz de nevoie, dacă s-ar înrăutăți lucrurile, toți cei de lângă dumneavoastră v-ar lăsa baltă și ar da bir cu fugiții. Ce, n-am dreptate? Paza bună trece primejdia rea, așa se spune. E mai bine să aveți o certitudine, în caz că se întâmplă ceva. Și nu e vorba doar de bani. Banii nu sunt decât un simbol.

— Nu sunt sigur că înțeleg exact ce vreți să spuneți, răspunse Tengo.

Simțea din nou starea de disconfort pe care o avusese când se întâlnește cu Ushikawa întâia oară.

— Ei, da, încă sunteți tânăr și sănătos, nu-nțelegeți

lucrurile astea. Uite, de exemplu, de la o vârstă încolo, viața nu mai e decât o înșiruire neîncetată de pierderi. Lucrurile pe care le îndrăgești și la care ții încep să-ți scape printre degete unul după altul. Dispar ca dinții unui pieptene vechi. Și nu mai capeți decât niște imitații fără nicio valoare. Oamenii pe care îi iubești dispar unul câte unul. Se duc pe rând și forța fizică, și visele, și speranțele, și idealurile, și convingerile. Unele își anunță plecarea, altele te trezești într-o bună zi că au dispărut pur și simplu. Și, odată pierdute, nu mai e cale să le regăsești și nici să le înlocuiești. Ei, nu e deloc plăcut. Uneori te sfâșie durerea. Domnule Kawana, în curând faceți treizeci de ani. Intrați încet, încet în perioada în care lucrurile încep să apună. Adică, trec anii. O să începeți să înțelegeți treptat cum e să pierzi lucruri. Greșesc?

Tengo se întrebă dacă nu cumva făcea aluzie la Kyōko Yasuda. Poate că știa că se întâlneau în secret o dată pe săptămână și că, dintr-un motiv necunoscut lui Tengo, aceasta încetase să-l mai viziteze.

— Știți destule lucruri despre viața mea particulară, zise Tengo.

— Nu, nici vorbă, răspuse Ushikawa. Eu vă spun doar cum stau lucrurile pe lumea asta, atât. Serios. Nu știu amănunte despre viața dumneavoastră particulară.

Tengo tăcu.

— Primiți, vă rog, bursa aceasta, oftă Ushikawa. Vă spun sincer, sunteți într-o situație cam precară. Dacă, ferească sfântul, se întâmplă ceva, noi vă protejăm. Putem să vă aruncăm un colac de salvare. Altfel, s-ar putea să vă treziți prins într-o situație fără ieșire.

— Fără ieșire? făcu Tengo.

— Întocmai.

— În mod concret, ce fel de situație?

Ushikawa făcu o pauză de câteva momente. Apoi spuse:

— Domnule Kawana, sunt unele lucruri pe care e mai bine să nu le știți. Când știi prea multe, nu mai poți să

dormi. Și mă refer la chestii care nici nu se compară cu un ceai prea tare. V-ar răpi pe vecie orice fel de somn liniștit. Ăă... ce vreau eu să zic este următorul lucru. Gândiți-vă așa: fără să aveți habar, ați dat drumul la un robinet mai aparte și au început să iasă de acolo niște lucruri mai aparte. Iar asta îi influențează pe cei din jur. Și nu se poate spune că e o influență tocmai plăcută.

— Oamenii cei Mici au legătură cu asta?

Aruncase mai degrabă la întâmplare această întrebare, dar Ushikawa amuți. Era o tăcere grea, ca o piatră neagră scufundată pe fundul unei ape adânci.

— Domnule Ushikawa, aș vrea să știu clar despre ce e vorba. Lăsați ghicitorile și haideți să discutăm pe față. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Care ea? Nu știu despre ce vorbiți.

Tengo oftă. Discuția asta era prea neobișnuită ca să o poți purta la telefon.

— Vă rog să mă iertați, domnule Kawana, dar eu nu sunt decât un intermediar. Vă transmit mesajul clientului meu și mi s-a atribuit îndatorirea de a vorbi cu dumneavoastră despre lucruri generale, cât mai eufemistic, spuse Ushikawa pe un ton prudent. Îmi pare rău dacă vi se pare că vă zgândăr, dar trebuie să vă vorbesc cât mai ambiguu. În plus, cunoștințele mele, vă spun sincer, sunt cât se poate de limitate. În orice caz, nu știu despre cine vorbiți. Dacă nu-mi dați mai multe amănunte...

— Bine, atunci, spuneți-mi cine sunt Oamenii cei Mici.

— Domnule Kawana, nu am habar ce-i cu oamenii ăștia mici. Desigur, știu că sunt niște personaje din *Crisalida de aer*, dar mai mult de atât... Oricum, din câte văd, se pare că ați descătușat ceva în lume, fără să știți nici dumneavoastră ce anume. În funcție de cum evoluează lucrurile, acest ceva poate să fie foarte periculos. În ce fel și cât de periculos, clientul meu o știe foarte bine. Are în oarecare măsură și cunoștințele necesare ca să contracareze acest pericol. Tocmai acesta este motivul

pentru care vă întindem o mână de ajutor. Și vă spun sincer, avem brațul lung. Lung și puternic.

— Și cine este clientul ăsta despre care vorbiți? Are legătură cu Pionierii?

— Din nefericire nu am autoritatea să dezvălui vreun fel de nume, răspuse Ushikawa dezolat. Dar, indiferent cine ar fi, pot să vă spun că are ceva putere. O putere demnă de luat în seamă. Noi vă oferim protecție. Înțelegeți, asta e ultima noastră ofertă. E decizia dumneavoastră dacă o acceptați sau nu. Dar, odată ce vă hotărâți, lucrurile nu se mai pot schimba așa de ușor. Așa că gândiți-vă bine de tot. Și încă ceva: dacă nu sunteți de partea lor, e posibil să suferiți niște lucruri mai neplăcute de pe urma brațului lor lung, deși ei nu își doresc asta.

— Ce fel de lucruri neplăcute?

Ushikawa nu răspuse imediat la întrebare. În receptor se auzea un sunet straniu, de parcă interlocutorul își trăgea saliva din colțul buzelor.

— Detalii nu știu nici eu, spuse Ushikawa. Nu mi s-a explicat atât de mult. Așa că vă spun niște lucruri generale.

— Ce am descătușat? Întrebă Tengo.

— Nici asta nu știu, spuse Ushikawa. Vă repet, eu nu sunt decât un reprezentant în negocieri. Nu știu prea bine detaliile situației. Nu mi-au fost comunicate decât niște date limitate. Până să ajungă la mine, izvorul de informații s-a tot subțiat, până n-au mai rămas decât câțiva stropi din el. Mi-au fost conferite niște drepturi limitate, așadar nu fac decât să transmit exact ce m-a instruit clientul meu. O să vă întrebați de ce nu v-au contactat direct, de ce e nevoie de un asemenea intermediar neobișnuit. Oare n-ar fi mers mai simplu fără? Dar acestea sunt întrebări la care nu am nici eu vreun răspuns.

Ushikawa tuși și așteptă următoarea întrebare. Dar nu mai veni niciuna, drept pentru care reluă:

— Așadar, întrebați de lucrul pe care l-ați descătușat, nu? Tengo încuviință.

— Știți ce cred eu, domnule Kawana, că nu e un lucru pe care să ți-l poată arăta cineva cu degetul și să-ți spună: „Uite, ăsta e!”. Dumneavoastră înșivă trebuie să faceți un efort să-l descoperiți. Dar se poate ca, la sfârșitul căutărilor, când ați înțeles despre ce e vorba, să fie deja prea târziu. Din câte am văzut eu, aveți niște capacități deosebite, de-a dreptul minunate, la care oamenii de rând nici nu visează. Asta e clar. Tocmai de aceea, acțiunile pe care le-ați întreprins nu pot fi trecute cu vederea și reprezintă o amenințare. Clientul meu vă prețuiește aceste capacități. De aici și bursa pe care v-am oferit-o. Dar să știți că ele nu vă sunt îndeajuns. Depinde de cum privești problema, dar să ai niște abilități care nu-ți sunt suficiente poate să fie, dimpotrivă, mai periculos decât să nu le ai deloc. Cam asta este impresia pe care o am eu referitor la situația de față.

— Pe de altă parte, clientul dumneavoastră are suficiente cunoștințele și abilități. Asta vreți să spuneți?

— Nu, nu se poate zice asta. Nimeni nu poate decide dacă sunt suficiente. Gândiți-vă la un nou tip de boală contagioasă. Ei au cunoștințele – cum ar veni, vaccinul. În prezent, s-a stabilit că acesta dă rezultate într-o anumită măsură. Dar germenii sunt vii, evoluează și devin mai rezistenți de la un moment la altul. Sunt puternici și inteligenți. Încearcă să fie cu un pas înaintea anticorpilor. Nu știm câtă vreme vaccinul o să fie eficace sau dacă stocul disponibil va fi suficient. De aceea clientul meu trage un semnal de alarmă în privința primejdiei.

— Dar de ce au ei nevoie de mine?

— Dacă îmi permiteți să continuu analogia cu boala, s-ar putea spune că amândoi sunteți purtătorii principali.

— *Amândoi?* Întrebă Tengo. Adică eu și Eriko Fukada? Ushikawa nu răspunse.

— Dacă îmi permiteți să folosesc o expresie clasică, ați deschis cutia Pandorei. De-acolo au ieșit în lume tot felul de lucruri. Punând cap la cap impresiile mele, asta cred că este părerea clientului meu. Întâmplarea face că voi formați o

pereche mult mai puternică decât credeți. Va completați reciproc părțile lipsă.

— Dar în asta nu este nimic ilegal!

— Într-adevăr. Nu este o infracțiune nici din punct de vedere legal și nici lumesc. Dar, dacă pot să citez din George Orwell – un mare clasic și o sursă inepuizabilă de citate –, ce ați făcut voi este foarte aproape de crimăgândit. Printr-o coincidență stranie, suntem în anul 1984. O fi existând vreo legătură. Ei, dar v-am ținut prea mult de vorbă. Și multe dintre lucrurile pe care le-am zis nu sunt decât presupunerile mele personale. Atât și nimic mai mult. Nu am dovezi pe care să mă bazez. Dar, fiindcă m-ați întrebat, v-am spus în mare cam care e impresia mea.

Ushikawa tăcu, iar Tengo rămase pe gânduri. Presupunerile lui personale? Oare cât putea să creadă din ce spunea omul acesta?

— Trebuie să ne încheiem conversația, spuse Ushikawa. Vă mai las un răgaz de gândire, pentru că e vorba de ceva important. Dar nu vă pot da mult timp. Orice-ar fi, ceasul merge neîncetat. Tic-tac, fără oprire. Gândiți-vă serios la propunerea pe care v-am făcut-o. O să vă mai contactez eu peste puțin timp. Noapte bună. Mă bucur că am stat de vorbă. Domnule Kawana, sper să dormiți dus!

Fără să mai aștepte vreun răspuns, Ushikawa închise hotărât telefonul. Tengo privi o vreme receptorul mort, pe care încă îl mai ținea în mână, ca un fermier care adunase de pe câmp o legumă uscată în timpul secetei. Cam multă lume îi închidea telefonul în nas.

După cum se aștepta, nu reuși să adoarmă cu una, cu două. Până când primele raze de soare palide au început să pătrundă prin perdele și păsările voinice din oraș s-au trezit și s-au pregătit de o nouă zi de muncă, Tengo rămase așezat pe podea, sprijinindu-se de perete, cu gândul la prietena sa și la acel braț lung și puternic care apare de undeva. Dar nu ajungea nicăieri astfel. Gândurile sale se învârteau în gol.

Tengo se uită împrejur și oftă. Realiză că rămăsese complet singur. Așa cum spusese Ushikawa. Nu avea în jur nici un fel de sprijin.

Capitolul 7 Locul în care vei păși

Holul corpului central al Hotelului Okura era spațios, întunecat, cu tavanul înalt și te ducea cu gândul la o uriașă și elegantă peșteră. Glasurile oamenilor care stăteau de vorbă așezați pe canapele rezonau gol, ca suspinul unei vietăți eviscerate. Mocheta era groasă și moale, aidoma unui covor de mușchi antic care îmbracă o insulă de la Polul Nord, absorbind pașii tuturor oamenilor care se perindaseră pe acolo de-a lungul timpului. Bărbații și femeile care treceau prin hol arătau ca niște fantome care își jucau rolul iar și iar, legate din vremuri străvechi de acel loc printr-un blestem. Bărbați ferecați în costumele lor ca într-o armură, fete subțirele în rochii negre, șic, gătite ca pentru o ceremonie din sala de recepții. Bijuteriile lor mititele dar scumpe tânjeau după un ochi de lumină care să le dea strălucire, aidoma unor liliesci însetați de sânge. Într-un colț, doi străini în vârstă, mari de statură, ca un rege și o regină trecuți de mult de prima tinerețe, își odihneau pe tron trupurile obosite.

În pantalonii ei bleu, bluza albă și simplă, tenișii albi și cu geanta Nike albastră, Aomame nu prea se potrivea cu acel peisaj de legendă. Probabil arata ca o bonă solicitată de vreunul dintre clienții hotelului. La asta se gândea Aomame, așezată într-un fotoliu cu brațe uriașe, așteptând să treacă timpul. Dar asta este, își zise ea. N-am venit aici într-o vizită de curtoazie. Stând acolo, avu la un moment dat senzația că este privită. Se uită împrejur, dar nu observa pe nimeni. Treaba lor, își zise ea. N-au decât să se uite!

La ora șase și cincizeci de minute, Aomame se ridică și se duse la toaletă cu geanta după ea. Se spală pe mâini cu

săpun și își inspectă atent înfățișarea, să nu fie ceva în neregulă. Apoi respiră adânc de mai multe ori, privindu-se în oglinda mare și clară. Baia era imensă, dar pustie. Era probabil mai spațioasă decât întreg apartamentul ei. „Asta e ultima mea însărcinare”, își șopti ea în oglindă. S-o duc cu bine la capăt și apoi dispar. Ca o nălucă. Acum sunt aici. Mâine nu voi mai fi. Peste câteva zile o să am alt nume și alt chip.

Aomame se întoarse în hol și se așeză la loc pe fotoliu. Își lăsa geanta sport pe masa de alături. În ea avea pistolul automat cu șapte focuri și instrumentul ascuțit pe care urma să-l înfigă în gâtul bărbatului. Nu trebuie să-mi pierd calmul, își spuse ea. E ultima mea misiune și e foarte importantă. Trebuie să rămân aceeași Aomame imperturbabilă și tare.

Însă nu avea cum să nu-și dea seama că starea ei de spirit nu era normală. Respira un pic cam greu, iar pulsul crescut o îngrijora. Transpirase ușor la subraț și avea o mâncărime pe piele. Nu sunt doar încordată, se gândi ea. Presimt *ceva*. E un presentiment care încearcă să mă avertizeze. Bate încontinuu la ușa conștientului meu. *Încă nu e prea târziu. Pleacă și uită totul.*

Aomame ar fi vrut să poată da curs avertismentului. Îi venea să lase baltă totul și să plece din hotel. Locul acela avea ceva de rău augur. Plutea un aer funebru, de moarte care se insinuează ușor. O moarte liniștită și lentă, dar inevitabilă. Însă nu putea să fugă cu coada între picioare. Nu-i stătea în fire.

Trecură zece minute lungi. Timpul abia dacă se scurgea. Aomame stătea pe fotoliu, reglându-și respirația. Fantomele din hol scoteau fără încetare aceleași ecouri goale. Oamenii treceau pășind fără zgomot pe mocheta groasă, ca niște suflete care nu-și găseau locul. Singurul sunet limpede care îi ajungea din când în când la urechi era clănțănitul unor cești de cafea pe o tavă purtată de o chelneriță. Însă până și acel sunet avea în el o notă îndoielnică. Nu prea era de

bine. Dacă de acum era atât de încordată, însemna că la momentul respectiv n-ar mai fi fost în stare de nimic. Aomame închise ochii și își spuse rugăciunea aproape din reflex. Era rugăciunea pe care se știa spunând-o înainte de fiecare masă încă din fragedă pruncie. Deși trecuse multă vreme de atunci, și-o amintea cuvânt cu cuvânt.

Doamne, care ești în ceruri. Pur fie numele Tău, vie împărăția Ta. Și ne iartă nouă păcatele noastre. Și ne binecuvântează nouă calea. Amin.

Șovăind, Aomame trebui să admită că acea rugăciune care odinioară îi fusese doar un chin era acum salvarea ei. Cuvintele acelea îi linișteau nervii, îi țineau frica la distanță și îi calmau răsuflarea. O repetă în minte de mai multe ori, apăsându-și pleoapele cu degetele.

*

— Sunteți Aomame-san, da? se auzi de lângă ea o voce tânără de bărbat.

Aomame deschise ochii, își ridică privirea și se uita la posesorul vocii. În fața ei stăteau doi bărbați tineri, ambii îmbrăcați în costume închise la culoare. După material și croială se vedea că nu erau lucruri scumpe. Fuseseră probabil cumpărate direct din raft de pe la vreun magazin en-gros. Nu le veneau ca turnate, dar măcar nu erau deloc șifonate. Probabil le călcau de fiecare dată când le îmbrăcau. Niciunul nu purta cravată. Unul dintre ei avea o cămașă albă încheiată până la ultimul nasture, iar celălalt o cămașă gri cu gulerul rotund. Erau încălțați cu pantofi din piele, negri și reci.

Cel cu cămașa albă părea să aibă cam un metru optzeci și cinci și își ținea părul prins în coadă. Avea sprâncene lungi, frumos arcuite, ca o curbă ascendentă dintr-un grafic. Un chip calm, cu trăsături regulate. Putea foarte bine să fi fost actor. Celălalt avea vreun metru șaizeci și cinci și era ras în cap. Avea nasul mic și îndesat și un barbișon care

arăta ca o umbră căzută acolo din greșeală. Lângă ochiul drept i se vedea o mică tăietură. Ambii erau slabi, trași la față și arși de soare. Nu păreau să aibă pe ei nici pic de grăsime. Felul în care le veneau costumele pe umeri lăsa de înțeles că dedesubt se ascundeau niște mușchi zdraveni. Ca vârstă, aveau în jur de douăzeci și cinci, treizeci de ani. Aveau priviri pătrunzătoare și adânci. Ochii lor, ca de animal care vânează, nu se mișcau mai mult decât era necesar.

Aomame se ridică automat din fotoliu și își privi ceasul de la mână, Acele indicau ora șapte fix. Fuseseră punctuali.

— Da, răspunse ea.

Pe chipurile lor nu se citea niciun fel de expresie. Cei doi aruncară rapid o privire la hainele ei, apoi se uitară la geanta sport de alături.

— Țsta este tot bagajul? întrebă Cheliosul.

— Da.

— Bine. Să mergem. Sunteți gata? întrebă Cheliosul. Pletosul doar o privea în tăcere.

— Desigur, răspunse ea, socotind că, dintre cei doi, cel scund era mai mare cu câțiva ani și avea rol de lider.

Luând-o înainte, Cheliosul traversă agale holul și se îndreptă către lift, iar Aomame îl urmă, cu geanta pe umăr. Pletosul se ținea cam la doi metri în spatele ei, astfel încât Aomame era prinsă între ei. Se pricep, remarcă ea în gând. Ambii mergeau cu spatele drept și călcau hotărât. Doamna spusese că făceau karate. Ar fi fost imposibil să-i înfrunte pe amândoi în același timp și să iasă învingătoare. După atâția ani de arte marțiale, de atâta lucru putea să-și dea seama și singură. Însă ei nu aveau acel aer copleșitor de feroce pe care îl degaja Tamaru. Nu erau niște adversari *imposibil de răpus*. Dacă se ajungea la luptă corp la corp, trebuia mai întâi să-l neutralizeze pe micul Chelios. El era vârful de atac. Rămasă doar cu Pletosul, poate reușea cumva să-l dovedească și să fugă.

Cei trei urcară în lift. Pletosul apăsa butonul pentru etajul

șapte. Cheliosul se opri lângă Aomame, iar Pletosul se poziționează cu fața la ei, în colțul diagonal opus. Se mișcau în liniște deplină. Erau foarte sistematici. Ca un jucător de baseball la baza a doua și unul în poziție de inter, al căror unic scop era o dublă eliminare.

În timp ce se gândea la aceste lucruri, Aomame realizează că respirația și pulsul îi reveniseră la normal. N-am de ce să mă tem, își spuse ea. Sunt aceeași eu. Aomame cea imperturbabilă și tare. Totul o să fie bine. Nu mai am niciun presentiment rău.

Ușile liftului se deschiseră fără zgomot. Cheliosul ieși primul din lift, în timp ce Pletosul apăsa butonul care ținea ușile deschise. Aomame îl urmă, apoi Pletosul își luă degetul de pe buton și ieși și el. Cheliosul o porni înainte pe coridor, urmat de Aomame, iar Pletosul încheie coloana. Pe coridorul spațios nu se vedea nici țipenie de om. Era curat lună și cufundat într-o liniște deplină. Se vedea că era un hotel de primă clasă, în care se acorda atenție deosebită tuturor detaliilor. N-ai fi dat niciodată de farfurii goale de la *room service*, lăsate neglijent în fața ușii. În scrumiera din fața liftului nu era niciun muc de țigară. Florile din vase miroseau proaspăt, de parcă tocmai fuseseră culese. Cei trei cotiră de câteva ori și într-un final se opriră în fața unei uși. Pletosul ciocăni de două ori, apoi descuie cu cheia electronică fără să mai aștepte răspuns. Intră, se uită împrejur să se asigure că totul era în regulă, apoi îi făcu un semn scurt din cap Cheliosului.

— Poftiți înăuntru, zise Cheliosul cu o voce uscată.

Aomame intră, iar acesta închise ușa în spatele ei și puse lanțul. Încăperea era mare. Nu semăna cu o cameră obișnuită de hotel. Era dotată cu mobilier complet de sufragerie și avea chiar și un birou de lucru. Pe lângă acestea mai erau și un televizor și un frigider mare. Probabil se aflau acum în sufrageria unuia dintre apartamentele hotelului. De la fereastră se vedea panorama nocturnă. Și prețul trebuie să fi fost pe măsură. Cheliosul se uită la

ceasul de pe mână, apoi îi făcu semn lui Aomame să se așeze pe canapea. Aomame se conformă și își puse alături geanta sport albastră.

— Doriți să vă schimbați? întrebă Cheliosul.

— Dacă îmi permiteți, răspuse ea. Îmi este mai ușor să lucrez îmbrăcată în trening.

Cheliosul încuviință.

— Dar înainte va trebui să fac o verificare. Îmi cer scuze, dar asta face parte din atribuțiile mele.

— Nicio problemă. Verificați, răspuse Aomame fără pic de încordare în glas, ba chiar cu un strop de amuzament la adresa încordării lor.

Pletosul veni lângă Aomame și îi percheziționă tot corpul, ca să se asigure că nu avea asupra ei nimic suspect. Purta doar niște pantaloni subțiri și o bluză, sub care oricum n-ar fi putut să ascundă nimic. Ei doar parcurgeau niște pași prestabiliți. Măinile Pletosului erau încordate și foarte țepene. Nici măcar din politețe nu puteai spune că se pricepea la ce făcea. Probabil nu percheziționase prea multe femei la viața lui. Cheliosul stătea sprijinit de birou și îl urmărea pe Pletos.

După ce se termină percheziționarea, Aomame își deschise singură geanta. În ea avea o jachetă subțire de vară, treningul și două prosoape. O mică trusă cu articole de toaletă, o carte și o poșetă cu mărgeluțe, în care își ținea portofelul, portmoneul cu mărunțiș și cheile. Aomame le scoase pe toate pe rând și i le înmână Pletosului. Luă la sfârșit borseta neagră din plastic și îi desfăcu fermoarul. În ea se vedeau o pereche de chiloți de schimb, tampoane și absorbante.

— Transpir și am nevoie de schimburi, spuse Aomame, apoi scoase nonșalant chilotul alb cu dantelă, îl desfăcu și dădu să i-l arate. Pletosul se înroși puțin la față și încuviință de câteva ori în sens că ajunge, a înțeles. Tipul ăsta oare chiar o fi mut? se întrebă Aomame mirată.

Băgă înapoi în borsetă lenjeria și tampoanele, apoi trase

fermoarul și o puse la loc în geantă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. E un amator, conchise ea. N-ai treabă să fii bodyguard dacă te înroșești când vezi o lenjerie mai drăguță și niște tampoane. Dacă Tamaru era pus să facă treaba asta, putea să fie și Albă-ca-Zăpada, că tot o percheziționa bine până între picioare. Ar fi întors pe dos sutiene, chiloței și desuuri cât să umpli cu ele o magazie întreagă și tot ar fi ajuns până la fundul borsetei. Pentru el – iar asta, evident, are legătură și cu faptul că e *gay* get-beget – lucrurile astea n-ar fi decât niște cârpe. Și chiar dacă n-ar fi mers atât de departe, tot ar fi scos măcar borseta și ar fi cântărit-o în palmă. Iar atunci mi-ar fi descoperit sigur pistolul Heckler & Koch HK4 (care cântărește aproximativ cinci sute de grame) și tocul cu dălțița.

Ăștia doi sunt niște amatori. Or fi ei buni la karate și i-or fi jurat ei Liderului credință eternă, dar de amatori sunt amatori. Exact cum a anticipat Doamna. Aomame bănuise că nu se va uita nimeni până la fundul borsetei pline cu articole de damă și avusese dreptate. Desigur, mersese la risc și nu se gândise neapărat și la cazul în care intuiția ei ar fi dat greș. Tot ce putea face era să se roage. Dar ea știa. Știa că rugăciunile *funcționează*.

Aomame intră în baia spațioasă și se schimbă în trening. Își împături pantalonii și bluza și le bagă în geantă. Verifică să aibă părul bine strâns. Își dădu cu un spray de gură. Scoase pistolul, trase apa la toaletă ca să acopere zgomotele și îl armă. Nu-i mai rămânea decât să elibereze piedica. Puse tocul cu dălțița deasupra în geantă, astfel încât să-l aibă la îndemână. După ce termină pregătirile, se privi în oglindă și își alungă toată încordarea de pe chip. E bine, își zise ea. Până aici am răzbit cu calm.

*

Când Aomame ieși din baie, Cheliosul stătea drept, cu spatele la ea și vorbea la telefon pe un ton scăzut. Când o auzi, întrerupse conversația și puse tăcut receptorul în

furcă. O inspectă cu privirea pe Aomame, îmbrăcată acum în treningul Adidas.

— Sunteți gata? întrebă el.

— Da, răspuse Aomame.

— Înainte de toate am o rugămintă.

Aomame schiță un zâmbet foarte slab.

— V-aș ruga să nu vorbiți nimănui despre cele petrecute în seara aceasta, spuse el și făcu o pauză ca să lase mesajul să pătrundă bine în mintea ei, așa cum ai aștepta ca niște stropi de apă să se absoarbă în pământ și să dispară.

Aomame îl privea fără să spună nimic. Cheliosul continuă:

— Nu vreau să sune nepoliticos, dar veți fi recompensată suficient și este posibil să mai apelăm de câteva ori la serviciile dumneavoastră. Prin urmare, v-aș ruga să uitați în totalitate cele petrecute aici. Ce vedeți, ce auziți, absolut tot.

— Îndeletnicirea mea este legată de corpul uman, replică Aomame pe un ton destul de rece. De aceea știu bine ce înseamnă confidențialitatea profesională. Niciun fel de informație personală nu va părăsi această încăpăre. Nu este cazul să vă faceți griji în această privință.

— Am înțeles. Aceasta era rugămintea noastră, răspuse Cheliosul. Totuși am dori să priviți acest lucru drept ceva mai mult decât o chestiune de confidențialitate în sensul obișnuit al cuvântului. Locul în care veți păși este un spațiu sacru.

— Un spațiu sacru?

— Poate vă sună exagerat, însă vă asigur că nu este o exagerare. Cel pe care îl veți vedea și îl veți atinge este un om sfânt. Nu există altă expresie mai potrivită.

Aomame încuviință fără să răspundă. În acel moment era mai bine să nu comenteze nimic.

— Ne cerem scuze, dar noi am făcut o verificare legată de dumneavoastră. Sper să nu ne-o luați în nume de rău,

dar a fost necesară. Avem motive să fim precauți.

În timp ce-l asculta, Aomame se uită la Pletos, să vadă ce face. Acesta stătea pe un scaun lângă ușă, cu spatele drept, mâinile pe genunchi și bărbia trasă în față. Era complet neclintit, de parcă poza pentru o fotografie comemorativă. Privirea îi era în permanență ațintită asupra ei.

Cheliosul aruncă un ochi în jos, de parcă și-ar fi inspectat pantofii negri din piele, apoi își ridică înapoi privirea către Aomame.

— În concluzie, nu am descoperit vreo problemă și, prin urmare, astăzi am apelat la dumneavoastră. Se pare că sunteți un instructor foarte eficace și extrem de bine apreciat.

— Vă mulțumesc, răspuse Aomame.

— Din câte am înțeles, odinioară ați făcut parte din Biserica Martorilor. Este adevărat?

— Da. Părinții mei sunt adepți și, prin urmare, am fost și eu, din naștere. Nu a fost alegerea mea și am încetat să mai fiu cu mult timp în urmă.

Când m-au investigat, oare să fi aflat și despre cum mergeam cu Ayumi în Roppongi să agățăm tipi? se întrebă Aomame. Nu, nici nu contează. Chiar dacă ar fi descoperit chestia asta, nu ar fi considerat-o un impediment. Altfel nu mai eram aici.

— Știm și asta. Însă o vreme ați trăit printre credincioși. Iar asta în copilărie, care este perioada cea mai impresionabilă. De aceea sigur înțelegeți ce anume înseamnă *sfințenia*, pentru că sfințenia e miezul oricărei credințe. În lumea aceasta există locuri în care nu avem voie să pășim sau în care nu trebuie să pășim. A o recunoaște, a o admite și a-i arăta o smerenie absolută reprezintă primul pas către credință. Înțelegeți ce vreau să spun?

— De înțeles, înțeleg, răspuse Aomame. De admis, e altă problemă.

— Desigur. Nu este nevoie să fiți și de acord. Aceasta este credința noastră, nu a dumneavoastră. Însă, indiferent dacă aveți sau nu credință, astăzi vi se va înfățișa ceva cu totul special. *O ființă ieșită din comun.*

Aomame nu spuse nimic. *O ființă ieșită din comun.*

Cheliosul își miji ochii, cântărindu-i tăcerea. Apoi spuse:

— Indiferent de ce veți vedea, nu aveți voie să discutați despre asta. Dacă dezvăluiți ceva, această sfințenie va fi pângărită în mod iremediabil. E ca și cum ai murdări un iaz cristalin și pur. Indiferent de mentalitatea obișnuită sau de legile acestei lumi, acesta este felul în care vedem noi lucrurile. Vă rugăm să înțelegeți asta. Dacă înțelegeți și vă respectați promisiunea, după cum v-am spus și mai devreme, noi ne vom arăta suficient de recunoscători.

— Am înțeles, spuse Aomame.

— Noi suntem o grupare religioasă mică, dar avem mintea dârză și brațul lung.

Așadar aveți brațul lung, își zise Aomame. Iar eu urmează să aflu în curând cât anume de lung.

Cheliosul stătea cu brațele încrucișate, sprijinit de birou și o privea cu atenție, ca pe un tablou care putea să fi fost agățat strâmb pe perete. Pletosul rămăsese în aceeași poziție, și el cu privirea asupra ei. Constant, fără întrerupere.

Cheliosul își privi apoi ceasul.

— Atunci să mergem, spuse el și tuși sec.

Traversă încăperea călcând atent ca un ascet care merge pe suprafața apei și ciocăni scurt de două ori la ușa care ducea în camera alăturată. Deschise ușa fără să mai aștepte răspuns. Făcu apoi o plecăciune și intră. Aomame își luă geanta și îl urmă. Pășind pe covor, se asigură că respirația ei era normală. Degetul îi era încleștat pe trăgaciul unui pistol imaginar. E în regulă, își spuse ea. Totul e ca întotdeauna. Și totuși Aomame se teme. Parcă avea un cub de gheață lipit de șira spinării. Gheață care nu voia să se topească. Sunt calmă, liniștită, dar *îngrozită până în*

măduva oaselor.

În lumea aceasta există locuri în care nu avem voie să pășim sau în care nu trebuie să pășim, spusese Cheliosul, iar Aomame înțelegea bine asta. Ea însăși trăise cândva într-o lume centrată în jurul unui astfel de loc. Sau poate că de fapt încă mai trăia în acea lume și doar nu-și dăduse ea seama.

Aomame repetă rugăciunea în sinea ei, apoi inspiră adânc și păși cu hotărâre în camera alăturată.

Capitolul 8 E vremea să apară pisicile

În săptămâna care urmă, Tengo fu înconjurat de o tăcere stranie. Într-o seară îl sunase Yasuda și îl anunțase că soția sa era pierdută și că nu îl va mai vizita. O oră mai târziu primise un telefon de la Ushikawa, care îi explicase că el și Fukaeri erau principalii purtători ai unei boli infecțioase de crimăgândit. Amândouă convorbirile conțineră mesaje cu un înțeles adânc (altfel nu le puteai concepe). Ca un roman în togă care pășește pe podiumul din piața publică și citește cetățenilor interesați edictele. Amândoi spusese ce aveau de spus și apoi îi trântiseră practic receptorul în nas.

După aceste telefoane însă, nu îl mai căutase nimeni. Soneria telefonului rămase mută și nu primi nicio scrisoare. Nu-i bătu nimeni la ușă și nu auzi uguitul vreunui porumbel călător. Nici Komatsu, nici profesorul Ebisuno, nici Fukaeri sau Kyōko Yasuda, absolut nimeni nu avea ceva să-i transmită lui Tengo.

De altfel nici Tengo nu ținea să afle ceva despre acești oameni. Mai mult, își pierduse interesul față de absolut orice. Nu mai voia să știe cum merg vânzările la *Crisalida de aer*, ce face și unde e Fukaeri, ce se alege de stratagema urzită de Komatsu, dacă planurile calculate ale profesorului Ebisuno merg bine, până unde a aflat mass-media adevărul sau ce fel de acțiuni întreprinde misterioasa

organizație Pionierii. Dacă barca în care erau urma să cada în prăpastie și să se răstoarne, asta era. N-aveau decât să cadă. Oricât s-ar fi zbatut el acum, nu putea opri curgerea râului.

De Kyōko Yasuda îi păsa, desigur. Nu știa exact ce se întâmplase, dar era dispus să nu cruțe niciun efort dacă ar fi putut să o ajute cumva. Din păcate însă, oricare ar fi fost problemele pe care le înfrunta ea acum, Tengo nu-i putea veni în ajutor. Nu putea face nimic concret.

Renunțase să mai citească ziarele. Lumea mergea înainte, fără ca el să fie implicat. Apatia îl învăluia ca o ceață groasă. Nu mai călca prin librării, sătul să vadă exemplarele din *Crisalida de aer* scoase în față. Mergea direct de acasă la serviciu și înapoi, fără să se mai abată din drum. Se apropia vacanța și începeau cursurile intensive de vară, astfel că urma să fie mai ocupat ca de obicei, dar era o perioadă pe care Tengo o aștepta cu bucurie. Cel puțin, atâta vreme cât se afla la catedră, nu mai trebuia să se gândească la nimic altceva decât la probleme de matematică.

Nici nu mai scria. Se așeza la birou și dădea drumul la procesorul de text, dar n-avea nici o tragere de inimă să lucreze. Orice ar fi încercat să gândească, în minte îi reveneau crâmpieie din discuțiile cu soțul lui Kyōko Yasuda și cu Ushikawa. Nu-și putea concentra atenția la scris.

Soția mea este pierdută și nu vă va mai putea vizita sub nicio formă.

Cuvintele soțului lui Kyōko Yasuda.

Dacă îmi permiteți sa folosesc o expresie clasică, ați deschis cutia Pandorei. Întâmplarea face că voi formați o pereche mult mai puternică decât credeți. Vă completați reciproc părțile lipsă.

Cuvintele lui Ushikawa.

Și unul, și altul se exprimaseră cât se poate de ambiguu. Evitau miezul problemei și îl învăluiau în obscuritate. Dar exista un punct comun în ce spuneau ei, și anume că, fără

să știe, Tengo manifestase o anume forță, iar această forță exercita o influență cât se poate de reală în lume (posibil, o influență nu tocmai plăcută).

Opri procesorul de text, se așeza pe podea și privi o vreme telefonul. Avea nevoie de indicii. Căuta multe piese ale puzzle-ului, dar nu i le dădea nimeni. În momentul acesta (sau așa stau lucrurile de obicei?) nu se găsea pe lume suficientă bunăvoință.

Se gândi să sune pe cineva. Pe Komatsu sau poate pe profesorul Ebisuno. De ce nu, pe Ushikawa? Dar nu se putea hotărî să pună mâna pe telefon. Era sătul de jumătățile de informație pe care i le dădeau aceștia. El căuta un indiciu pentru rezolvarea misterului, iar ei nu făceau decât să îi ofere o altă ghicitoare. Jocul acesta nu putea să continue la nesfârșit. Tengo și Fukaeri formau o pereche puternică. Dacă ei o spuneau, așa o fi fost. Tengo și Fukaeri, un duo adevărat, precum Sonny și Cher. *The beat goes on.*

*

Zilele treceau. În cele din urmă, Tengo se sătură să aștepte închis în casă să se întâmple ceva. Își îndesă în buzunare portofelul și o carte, își puse ochelarii de soare pe nas, o șapcă pe cap și ieși din casă. Se îndreptă cu pași hotărâți către gară, arătă abonamentul la intrare și se urcă în expresul care mergea către centru.

Nu era nici țipenie în vagoane. Tengo nu avea nicio țintă. Pur și simplu se urcase în primul tren care venise. În ziua aceea nu avea nimic de făcut. Era liber să meargă unde voia și să facă ce voia (sau să nu facă). Era o dimineață de vară, fără vânt și cu soare puternic.

Se întrebese dacă nu cumva „investigatorii” lui Ushikawa erau pe urmele lui. În drumul până la gară, se oprise brusc și aruncase o privire rapidă în urmă. Nu văzuse însă pe nimeni suspect. Ajuns la gară, se dusesse intenționat la alt peron și apoi, prefăcându-se că s-a răzgândit brusc, se răsucise și o luase în direcția opusă, dar nu văzuse pe

nimeni care să facă același lucru. Erau măsurile tipice de a scăpa de un urmăritor. Se convinsese că nu-l fila nimeni. Nu era el o persoană chiar atât de importantă și nici ei nu aveau atât de mult timp. Nici el nu știa exact unde merge și ce are de gând să facă. El însuși era cel care voia să se urmărească cu interes de la distanță.

Trenul în care se urcase trecu de Shinjuku, de Yotsuya și de Ochanomizu și ajunse la capătul liniei, la gara Tokio. Toți pasagerii coborâră. Se dădu și el jos și se așeză o vreme pe o bancă de pe peron. Se întrebă în ce direcție s-o apuce. Unde să mă duc?

Sunt în gara Tokio și nu am nimic de făcut toată ziua. Pot să merg unde vreau. Cred că se face cald azi. Aș putea să mă duc la mare. Își ridică privirile și se uită la panoul unde erau afișate trenurile care urmau să plece.

Atunci își dădu seama ce urmărea de fapt.

Clătină de câteva ori din cap, dar ideea din mintea lui nu voia să dispară. Pesemne, de când se urcase în tren la Kōenji, se hotărâse inconștient unde vrea să se ducă. Cu un oftat, se ridică de pe bancă, coborî scările și se mută la linia Sōbu. Întrebă un impiegat ce tren ajunge cel mai repede la Chikura. Acesta răsfoi prin mersul trenurilor. La unsprezece e un expres special către Tateyama, din care schimbați în personal și la două și ceva ajungeți în Chikura, îl informă el. Tengo își cumpără bilet dus-întors și un loc în expres. Apoi intră într-un restaurant din gară și își comandă o porție de orez cu curry și o salată. După ce termină de mâncat, își omorî timpul cu o cafea chioară în față.

Era reticent să se ducă să-și vadă tatăl. Nu-i era cea mai dragă persoană și nici tatăl său nu nutrea neapărat sentimente de dragoste pentru el. Tengo nici nu știa dacă acesta ar fi vrut să-și vadă sau nu fiul. De când refuzase să mai meargă cu el să adune taxe, între ei lucrurile se răciseră. Apoi, de la un moment dat, încetaseră să se mai vadă. Nici nu mai vorbea cu el decât atunci când era strict necesar. Cu patru ani în urmă, tatăl său se pensionase și se

internase în Chikura la un sanatoriu pentru pacienți bolnavi de Alzheimer. Până acum nu îl vizitase la sanatoriu decât de două ori. Imediat după ce se internase, apăruse o problemă cu niște formulare și Tengo, fiind unica sa rudă, fusese nevoit să se ducă până acolo. Cea de-a doua vizită fusese la fel, impusă de o problemă administrativă.

Terenul întins pe care se afla sanatoriul nu era despărțit de faleză decât de o șosea. Inițial, acolo fusese vila unui bancher, dar locul fusese cumpărat de o firmă de asigurări de sănătate, în scopul de a face un centru medical. În ultimii ani începuse să funcționeze ca sanatoriu pentru bolnavii de Alzheimer. Clădirile vechi de lemn se amestecau cu cele noi, cu două etaje și structuri metalice, iar asta dădea locului un aspect eterogen. Aerul era curat și, în afară de zgomotul valurilor, domnea liniștea. Când nu bătea vântul, te puteai plimba pe malul mării. În grădină erau plantați pini ca să protejeze de vânt. Sanatoriul era dotat cu echipament medical de primă clasă.

Adunând pensia, asigurarea medicală, prima de pensionare și banii pe care-i avea puși deoparte, tatăl lui Tengo își putea petrece acolo restul zilelor fără grijă. Norocul lui că fusese angajat la NHK. Chiar dacă nu rămânea nimic de pe urma lui, cel puțin reușea să se descurce cu banii pe care îi avea. Tengo era extraordinar de recunoscător pentru faptul acesta. Fie că era sau nu tatăl său biologic, Tengo nu voia să primească nimic de la el și nici acesta nu avea de gând să-i ofere ceva. Veneau amândoi din locuri diferite și se îndreptau în direcții diferite. Petrecuseră doar câțiva ani împreună, atâta tot. Era trist, dar ce ar fi putut Tengo să facă?

Iată însă că venise vremea să-l mai viziteze o dată. Tengo înțelesese lucrul acesta. Nu era deloc entuziasmat și, dacă s-ar fi putut, ar fi făcut stânga împrejur și s-ar fi întors acasă. Dar avea deja în buzunar biletele de tren. Asta era cursul lucrurilor.

Se ridică, plăti și ieși din restaurant. Așteptă pe peron să

vină trenul expres către Tateyama. Se uită încă o dată precaut împrejur, dar nu văzu pe nimeni care ar fi putut fi vreun „investigator”. În jur nu erau decât familii vesele, care se duceau să-și petreacă două zile la mare. Tengo își scoase ochelarii de soare, îi băgă în buzunar și își rearanjă șapca. Ei, și ce-mi pasă, își spuse. Dacă vor să mă urmărească, n-au decât. Mă duc într-un oraș de pe malul mării să-mi vizitez tatăl bolnav. Poate că mai ține minte că are un fiu. Ultima dată când l-am văzut, memoria lui era destul de șovăielnică. Probabil că între timp starea i s-a înrăutățit. Alzheimerul nu face decât să avanseze, nu se poate vindeca. Așa se spune. Ca o roată dințată care nu se învârte decât într-o direcție. Acesta era unul dintre puținele lucruri pe care Tengo le știa despre Alzheimer.

*

Când trenul ieși din gară, Tengo își scoase cartea din buzunar și începu să citească. Era o antologie de nuvele care aveau ca temă comună călătoriile. Printre ele se număra și una care se intitula *Orașul pisicilor*, o poveste fantastică despre un tânăr care ajunge într-un oraș stăpânit de pisici. Nuvela era scrisă în perioada dintre cele două Războaie Mondiale de un autor german de care nu mai auzise niciodată.

Tânărul din poveste călătorea după pofta inimii, singur, doar cu o valiză după el. Nu avea o destinație anume. Se urca în tren și cobora oriunde i se părea ca arată interesant. Își găsea un loc de dormit, se plimba prin oraș și rămânea acolo cât voia. Când se sătura, se suia din nou în tren. Astfel își petrecea el vacanțele întotdeauna.

De la fereastra trenului văzu un râu frumos. De-a lungul meandrelor lui se înălțau dealuri verzi și grațioase, iar la poalele unei coline se întindea un orașel tihnit. Peste râu trecea un pod vechi de piatră. Priveliștea încântătoare îl atrase pe tânăr. Sigur se mănâncă niște păstrăvi grozavi aici, își spuse el și, când trenul opri în gară, își luă valiza și se dădu jos. Nu mai coborâse niciun alt pasager și, imediat

În urma sa, trenul se urni din loc.

Nu văzu niciun impiegat în gară. Pasămite era un loc liniștit, unde nu venea și de unde nu pleca multă lume. Tânăru traversă podul de piatră și ajunse în oraș. Liniștea domnea pe străzi și nu se vedea nici țipenie de om. Toate magazinele aveau obloanele trase. Nici la primărie nu era nimeni și nici la recepția singurului han din oraș. Sună clopoțelul, dar nu apăru nimeni. Parcă s-ar fi aflat într-un oraș părăsit. Poate că toată lumea își face siesta, se gândi el. Era însă zece și jumătate dimineața, prea devreme pentru odihna de după-amiază. Oricum până a doua zi dimineață nu mai venea trenul, astfel că nu avea decât să rămână peste noapte acolo. Își omorî timpul plimbându-se fără țintă pe străzile pustii.

Orașul acela era însă un oraș al pisicilor. Când soarele coborî la orizont, o întreagă oaste de feline apăru de peste pod. Erau pisici de toate culorile și cu blana tărcată în toate felurile. Mai mari decât cele obișnuite, dar tot pisici erau. Când tânărul văzu această priveliște, se sperie, se urcă în grabă în clopotnița ce se afla chiar în mijlocul orașului și rămase ascuns acolo. Cu gesturi dezinvolve, pisicile ridicară obloanele magazinelor. Unele se așezară la birou în primărie și începură să muncească. Peste puțin timp, un număr și mai mare de pisici își făcu apariția de peste pod. Intrau în magazine, își făceau cumpărăturile, se duceau la primărie să-și rezolve problemele, luau masa la restaurantul hanului. Beau bere la cârciumă și cântau cântece vesele, pisicești. Una le acompania la acordeon, altele dansau. Felinele văd pe întuneric, așa că nu aveau prea mare nevoie de lumină, dar în noaptea aceea luna plină strălucea deasupra orașului, astfel că tânărul ascuns în clopotniță putu să vadă toate acestea. Când se apropie dimineața, pisicile închiseră magazinele, își încheiară socotelile și plecară încolonate peste pod.

Abia după ce se luminează de ziuă și orașul rămase din nou pustiu, îndrăzni tânărul să coboare și să se întindă într-un

pat la han. Își domoli foamea cu resturile de pâine și pește pe care le găsi în bucătăria hanului. Apoi, când începu din nou să pogoare întunicul, se furișă în turlă și privi până în zori forfota pisicilor. Trenul trecea pe acolo de două ori: dimineața și înainte de înserat. Dacă îl lua pe cel de dimineață, își continua călătoria. Dacă îl lua pe cel de după-amiază, se întorcea de unde venise. În gara aceea nu cobora și nu urca nimeni niciodată, dar trenul oprea conștiincios de fiecare dată și stătea un minut. Băiatul putea pleca și lăsa în urmă orașul acela straniu al pisicilor, dar nu o făcea. Era tânăr și avea o curiozitate avidă. În plus, era ambițios și aventuros. Voia să vadă mai mult din priveliștea incredibilă a orașului pisicilor. Voia să afle de când și cum puseseră stăpânire pe acel oraș, cum era organizat și ce făceau ele acolo. Poate că el era singurul om care văzuse vreodată acea priveliște.

În a treia noapte se iscă zarvă la picioarele clopotniței.

— Miroase a carne de om! spuse una dintre pisici.

— Așa e, simt și eu un iz nefiresc, răspunse alta adulmecând aerul.

— Să știi că și mie mi se pare, adăugă o altă o pisică.

— Destul de ciudat. Pe aici nu vine niciun om.

— Așa e. Oamenii nu pot să ajungă în orașul nostru.

— Dar miroase, fără îndoială, a carne de om!

Pisicile se orânduiau în grupuri și începură să patruleze și să scormonească prin toate ungherele orașului. Adevărul fie spus, pisicile au nasul foarte fin. Nu le luă mult timp până să priceapă că mirosul acela venea chiar din clopotniță. Tânărul le auzea deja lăbuțele moi urcând pe trepte. Nu mai avea scăpare. Pisicile erau ațâțate de mirosul de om și păreau furioase. Aveau gheare mari și colți albi și ascuțiți. Iar el nimerise într-un loc unde oamenii nu aveau voie să pătrundă. Nu știa ce aveau să-i facă dacă îl găseau, dar cu siguranță că nu l-ar fi lăsat să plece de acolo odată ce le aflase secretul.

Trei pisici se apropiară, adulmecând aerul.

— Hmm, ciudat! spuse una dintre ele, fluturându-și mustățile lungi. Miroase, dar nu e niciun om aici!

— Straniu! făcu a doua. Dar aici nu e nimeni. Să căutăm în altă parte!

— De neînțeles, mieună și a treia.

Pisicile se întoarseră și plecară de unde veniseră. Pașii se îndepărtară pe trepte în jos și fură înghițiți de întuneric. Tânărul răsuflă ușurat, e drept, dar tot nu înțelegea ce se întâmplase, într-un loc atât de îngust, fusese aproape nas în nas cu ele. Era imposibil să nu-l vadă. Cu toate acestea, pisicile nu-l observaseră. Tânărul își ridică mâna în dreptul ochilor și se încredință că nu devenise invizibil. Foarte straniu. În orice caz, se hotărî ca a doua zi de dimineață să se ducă la gară, să se suie în tren și să părăsească acel oraș. Era prea periculos să mai rămână acolo. Nu putea și câta vreme îl mai ajuta norocul.

A doua zi însă, trenul de dimineață nu opri în gară. Trecu pe lângă el fără să încetinească. La fel și cursa de seară. Apucă să vadă silueta mecanicului din locomotivă și chipurile pasagerilor din vagoane. Dar trenul nu se oprea. Parcă nu-l vedea nimeni așteptând acolo, parcă nu vedeau nici măcar gara. După ce și trenul de seară se pierdu în depărtare, în jur se lăsă o liniște și mai adâncă decât înainte. Soarele cobora încet la orizont. Era vremea să apară pisicile. Știa că e pierdut. Tânărul se lămuri în sfârșit: acela nu era orașul pisicilor, ci locul în care el urma să se piardă. Fusese clădit în acest scop. Nu aparținea lumii noastre și nu va mai opri niciun tren care să-l ia de acolo. Pe vecie.

*

Tengo citi nuvela de două ori. Expresia „locul în care el urma să se piardă” îi stârnise interesul. Închise cartea și rămase cu ochii pierduți la priveliștea absurdă a fabricilor care se înșiruiau de-a lungul țărmului. Flăcări de la rafinării, rezervoare gigantice de petrol, coșuri imense și îndesate, ca niște tunuri. Pe șosele, convoaiele de camioane și

cisterne. O imagine atât de diferită de orașul pisicilor, dar la fel de ireală. Aici era subteranul care susținea viața metropolei.

După o vreme închise ochii și și-o imagină pe Kyōko Yasuda întemnițată în locul în care era pierdută. Un loc unde nu oprea niciun tren. Nu exista acolo nici telefon și nici cutie poștală. În timpul zilei nu vedeai pe nimeni, dar odată cu venirea întunericului pisicile își începeau căutarea încăpățânată. O căutare repetată la nesfârșit. Pe Tengo îl fură somnul. Nu dormi mult, dar dormi profund, iar când se trezi, era asudat. Trenul gonia de-a lungul țărmlui însoțit de la Minamibōsō.

*

La Tateyama coborî și urcă în personalul de Chikura. Ajuns acolo, simți mirosul nostalgic al mării. Toată lumea de pe străzi era bronzată. Luă un taxi din fața gării și se duse la sanatoriu. La recepție se prezentă și spuse numele tatălui său.

— Este anunțată vizita dumneavoastră? îl întrebă cu o voce uscată asistenta între două vârste de la recepție.

Era micuță, purta ochelari cu rame de metal și avea părul scurt, înspicat cu fire albe. Pe inelarul său bont purta un inel care părea cumpărat la set cu ochelarii. Pe ecusonul din piept scria „Tamura”.

— Nu, m-am hotărât brusc. M-am suit în tren și am venit, spuse Tengo cinstit.

Asistenta îl privi destul de surprinsă. Apoi spuse:

— Când veniți în vizită, regula este să anunțați din timp. Avem diverse activități și pacienții nu sunt întotdeauna disponibili.

— Îmi cer scuze. N-am știut!

— Când ați fost aici ultima oară?

— Acum doi ani.

— Acum doi ani, repetă ea în timp ce verifica lista de vizitatori cu un pix într-o mână. Adică de doi ani de zile n-ați mai venit niciodată?

— Nu, spuse Tengo.

— Din fișa noastră reiese că sunteți singura rudă a domnului Kawana.

— Așa este.

Asistenta puse lista pe birou și îi aruncă o privire lui Tengo, fără să spună nimic. Nu era o privire dojenitoare, ci parcă mai degrabă voia să se încredințeze de ceva. Tengo nu era în niciun caz o excepție.

— Tatăl dumneavoastră participă acum la o activitate de reabilitare în grup. O să mai dureze cam treizeci de minute. Apoi îl puteți vedea.

— Cum se simte?

— Din punct de vedere fizic, e sănătos. Nu are nicio problemă. Aici însă - asistenta își duse degetul arătător în dreptul tâmpiei - face un pas înainte și unul înapoi. O să vedeți și dumneavoastră exact ce vreau să spun.

Tengo îi mulțumi și se așeză pe o canapea cu iz de vechi din holul de lângă intrare. Își scoase cartea din buzunar și începu să citească. Din când în când, vântul aducea mirosul mării și foșnea răcoros printre pini. Nenumăratele cicade agățate printre crengi scoteau un țârâit asurzitor. Era toiuł verii, iar ele păreau să știe că nu va dura mult. Își lăsau vocile să sune din plin, arătându-și prețuirea față de scurta viață care le mai rămăsese.

Nu dură mult până când veni și asistenta cu ochelarii pe nas să îl anunțe că se terminase programul de reabilitare și că se putea vedea cu tatăl său.

— Vă conduc, spuse ea.

Tengo se ridică de pe canapea și, trecând prin dreptul oglinzii mari de pe perete, își dădu seama că arăta ca adunat de pe drumuri. Purta un tricou cu turneul în Japonia al lui Jeff Beck, iar pe deasupra o cămașă de blugi cam decolorată, încheiată strâmb. Pantalonii chino aveau pe genunchi o pată de sos de pizza. În picioare, purta niște adidași kaki pe care nu îi spălase cam de multicel, iar pe cap, o șapcă. Nu prea arăta a bărbat în toată firea care își

vizitează tatăl pe care nu l-a mai văzut de doi ani. Nu adusese nici măcar un cadou. Avea doar cartea vârată în buzunar. Nici nu era de mirare că asistenta îl privise cu nedumerire.

Străbătură grădina și, în timp ce se îndreptau spre clădirea unde era tatăl său, asistenta îi prezentă pe scurt locul. Sanatoriul se compunea din trei corpuri de clădiri. În funcție de starea pacienților, aceștia erau repartizați într-unul din ele. Tatăl lui Tengo era acum în corpul destinat celor cu un grad mediu de boală. Majoritatea pacienților care ajungeau acolo erau plasați în clădirea rezervată celor cu o stare ușoară, apoi erau transferați la „mediu” și în cele din urmă la „grav”. Ca o ușă care nu se deschide decât într-o direcție, nu se mutau niciodată în direcție opusă. Cei de la „grav” nu mai aveau în ce altă parte să se ducă. Desigur, asistenta nu spuse „în afară de mormânt”, dar implicația era clară.

Tatăl lui Tengo avea un coleg de cameră, dar acesta era plecat la niște lecții. Sanatoriul organiza diferite cursuri în scopul reabilitării pacienților. Ceramică, grădinărit, gimnastică. Desigur, îi spuneau reabilitare, dar pacienții nu se înzdrăveneau. Scopul cursurilor era de fapt să întârzie evoluția bolii și să ocupe cumva timpul bolnavilor. Tatăl lui Tengo stătea pe un scaun în dreptul ferestrei deschise și privea afară. Își ținea mâinile pe genunchi. Pe masa de alături se afla un ghiveci în care câteva flori își întinseseră petalele mici și galbene. Podeaua era făcută dintr-un material moale, ca să evite rănila în cazul în care un pacient cădea. În încăperea se aflau două paturi simple, de lemn, două birouri și un dulap în care să-și țină schimburile și lucrurile. Lângă fiecare birou era un mic raft pentru cărți. Perdeaua era decolorată de soare.

Tengo nu realiză imediat că bătrânul care stătea la geam era tatăl său. Se pipernicise. Părul său scurt era alb ca o pajiște acoperită de brumă. Avea obraji supti, ceea ce făcea ca orbitele să-i pară mult mai mari decât și le

amintea Tengo. Fruntea îi era brăzdată de trei cute adânci. Forma capului părea mai strâmbă ca înainte, dar asta probabil se datora părului rărit. Avea sprâncenele lungi și stufoase și din urechi îi ieșeau două smocuri de păr alb. Urechile sale ascuțite păreau acum și mai mari, ca aripile unui liliac. Doar nasul de o culoare roșu-închis își păstrase forma rotundă de dinainte, creând un contrast cu urechile. Colțurile gurii îi erau lăsate și te așteptai oricând să îi curgă salivă. Își ținea buzele întredeschise și i se vedeau dinții neregulați. Silueta lui, așezat în dreptul geamului, îl duse cu gândul pe Tengo la un autoportret de-ale lui van Gogh de la bătrânețe.

Când Tengo intrase în cameră, bărbatul îi aruncase o privire rapidă, dar apoi se întorsese din nou către priveliștea de afară. De departe, arăta mai degrabă ca un animal, ceva între șoarece și veveriță. O vietate nu foarte curată, dar înzestrată cu o înțelepciune îndărătnică. Nu era însă loc de îndoială, acesta era tatăl său. Sau, mai bine zis, carcasa care mai rămăsese din el. Ultimii doi ani lăsaseră urme adânci asupra lui, ca un portărel care ia fără milă mobila din casa unui sărac. Tengo și-l amintea pe tatăl său ca pe un bărbat energic și rezistent, care muncea din greu. Lipsit de imaginație și de putere de introspecție, dar cu etica lui. Simplu, dar cu voință și răbdător. Tengo nu-l auzise vreodată să se plângă sau să-și caute scuze. Cel pe care îl avea însă în fața ochilor acum nu era decât o cochilie. O încăpere goală, lipsită de orice fel de căldură.

— Domnule Kawana, îl strigă asistenta pe bătrân, articulând cuvintele cât se poate de limpede. Era învățată să vorbească în felul acesta cu pacienții. Domnule Kawana, am vești bune! A venit fiul dumneavoastră.

Bătrânul se întoarse încă o dată către ei. Ochii săi lipsiți de orice expresie arătau ca două cuiburi goale de rândunică sub o streășină.

— Bună ziua, spuse Tengo.

— Domnule Kawana, a venit fiul din Tokio să vă vadă,

spuse asistenta.

Bătrânul îl privea pe Tengo fără să scoată o vorbă. Parcă se uita la o inscripție într-o limbă necunoscută.

— La șase și jumătate e masa, îi spuse asistenta lui Tengo. Până atunci puteți face ce doriți.

După plecarea asistentei, Tengo se apropie de tatăl său puțin descumpănit și se așează pe scaunul liber. Era un scaun vechi, cu tapiseria decolorată și cadrul de lemn plin de zgârieturi. Tatăl său îl urmări cu privirea până se așează.

— Ești bine? întrebă Tengo.

— Da, mulțumesc, răspuse bătrânul pe un ton formal.

Tengo nu mai știa ce să spună. Jucându-se cu un nasture de la cămașă, își aruncă privirea către pâlcul de pini de afară, apoi din nou către tatăl său.

— Ați venit de la Tokio? zise bărbatul. Se pare că nu știa cine e Tengo.

— Da, de la Tokio.

— Ați venit cu expresul?

— Da. Am venit cu expresul până la Tateyama și de acolo cu personalul până la Chikura.

— Ați văzut lumea scâldându-se?

Tengo spuse:

— Sunt Tengo. Tengo Kawana, fiul tău.

— De unde din Tokio? întrebă bătrânul.

— Kōenji, sectorul Suginami.

Cele trei riduri de pe fruntea lui se adânciră.

— Multă lume minte ca să nu plătească taxa radio-TV.

— Tată! strigă Tengo. Era un cuvânt pe care nu-l mai rostise de multă vreme. Eu sunt, Tengo. Băiatul tău!

— Eu n-am niciun băiat, spuse scurt bărbatul.

— Nu ai niciun băiat, repetă Tengo mecanic.

Bărbatul încuviință.

— Și atunci eu ce sunt?

— Nu ești nimic, răspuse acesta și clătină din cap scurt, de două ori.

Tengo rămase fără cuvinte. Inspiră adânc. Tatăl său amuți

și el. Cufundați în tăcere, fiecare încerca să dea de cap propriilor gânduri. Doar cicadele țârâiau din răspuțeri, nefrământate de îndoieli.

Intuiția îi spunea lui Tengo că bărbatul nu minte. Avea memoria distrusă și mintea confuză, dar spusele sale erau probabil adevărate.

— Ce înseamnă asta? întrebă el.

— Nu ești nimic, repetă bărbatul fără nicio emoție în glas. N-ai fost nimic, nu ești nimic și nu vei fi nimic.

Ajunge, își spuse Tengo.

Voia să se ridice de pe scaun, să se ducă drept la gară și să se întoarcă în Tokio. Auzise ce era de auzit. Dar nu putea să se ridice. Era aidoma tânărului din orașul pisicilor. Era curios. Voia să știe ce se află dedesubt. Căuta un răspuns mai clar. Desigur, era periculos, dar, dacă rata ocazia aceasta, probabil că nu avea să mai dezlege niciodată misterul, care pe el îl privea direct. Ar fi dispărut pentru totdeauna în neant.

Tengo își tot suci în minte vorbele. În cele din urmă, își luă inima în dinți și rosti întrebarea pe care încercase în zadar să o pună în copilărie de atâtea ori:

— Adică tu nu ești tatăl meu biologic? Între noi nu există nicio legătură de sânge?

Bărbatul se uita la Tengo fără să spună nimic. Din expresia sa nici nu era clar dacă înțelegea sensul întrebării.

— E ilegal să furi semnalul radio-TV, spuse acesta, privindu-l drept în ochi pe Tengo. E ca și când ai fura bunuri. Nu credeți?

— Așa o fi, fu Tengo de acord.

Bărbatul dădu de câteva ori din cap, mulțumit.

— Semnalul radio-TV nu vine gratis din cer, ca ploaia și zăpada, spuse el.

Fără să zică nimic, Tengo privi mâinile tatălui său. Le ținea cuminiți pe genunchi, fără să le miște deloc. Mâna stângă pe genunchiul stâng și mâna dreaptă pe genunchiul drept. Erau mici și negre. Păreau arse de soare până în

măduva oaselor. Măinile cuiva care umblase pe străzi an după an.

— Mama nu a murit când eram eu mic, nu? Întrebă Tengo rar, rostind clar fiecare cuvânt.

Bărbatul nu răspunse. Expresia sa rămase neschimbată, iar mâinile, nemișcate. Îl privea pe Tengo de parcă nu-l mai văzuse vreodată.

— Mama te-a părăsit. M-a lăsat în grija ta. A plecat, probabil cu alt bărbat. Așa-i?

Bărbatul încuviință:

— Nu e voie să furi semnalul. Nu poți să faci ce vrei fără să fii pedepsit.

Înțelese întrebarea, numai că nu voia să discute deschis despre asta. Așa simțea Tengo.

— Tată, spuse el. Probabil că nu-mi ești tată, dar îți zic așa. Nu știu cum să-ți spun altfel. Adevărul este că nu mi-a plăcut niciodată de tine. Mai degrabă te-am detestat. Știi asta, nu? Dar dacă tu nu ești tatăl meu și între noi nu există nicio legătură de sânge, nu mai am niciun fel de motiv să te detest. Nu știu dacă pot să te plac, dar acum măcar pot să te înțeleg. Asta am căutat eu, să aflu adevărul. Cine sunt și de unde am venit. E sigurul lucru pe care vreau să-l aflu. E un lucru pe care nu mi l-a spus nimeni. Dacă-mi spui adevărul acum, nu o să te judec și nu o să te disprețuiesc. Pentru mine ar fi o ușurare să nu te mai judec și să nu te mai disprețuiesc!

Bărbatul rămase tăcut, privindu-l pe Tengo cu aceiași ochi lipsiți de orice expresie. Dar în fundul acelor cuiburi goale de rândunică apăruse o lucire stinsă.

— Nu sunt nimic, spuse Tengo. Astea sunt cuvintele tale. Plutesc în derivă ca un obiect aruncat noaptea în mare. Întind mâinile și nu e nimeni în jur. Strig și nu-mi răspunde nimeni. Nu sunt legat de nimic. În afară de tine, nu am nimic care să semene a familie. Iar tu ții dezlegarea misterului și nu vrei să mi-o împărtășești. Stai în orașul ăsta la malul apei și, zi după zi, încet dar sigur, îți pierzi

memoria. Și odată cu ea se pierde și adevărul despre mine. Doar adevărul ăsta mă poate ajuta. Fără el nu sunt nimic și nu voi putea deveni nimic, exact cum ai spus!

— Cunoașterea e un capital social foarte prețios, spuse bărbatul, ca și când recita un text învățat pe dinafară.

Vocea lui era însă mai înceată ca înainte, de parcă cineva îi răsucise de la spate butonul de volum. Continuă:

— Acest bun de preț trebuie acumulat și folosit cu atenție. Fructele cunoașterii trebuie predate generațiilor următoare. De aceea, taxa radio-TV este necesară...

Era ca o mantra pentru el. Îngâna aceste vorbe ca să-l protejeze. Tengo trebuia să străpungă pavăza aceasta de habotnicie. Trebuia să scoată de sub ea ființa umană, vie.

— Ce fel de om era mama? Unde a plecat? Ce s-a ales de ea? îl întrerupse el.

Bărbatul tăcu brusc. Își încetase litania. Tengo continuă:

— Am obosit să trăiesc urând și disprețuind. Să nu iubesc. Nu am niciun prieten. Nici măcar unul. Și, mai presus de toate, nu mă pot iubi pe mine însumi. De ce? Pentru că nu-i pot iubi nici pe alții. Înveți să te iubești primind și oferind, la rândul tău, iubire. Înțelegi ce vreau să zic? Dacă nu poți iubi pe nimeni, nu te poți iubi nici pe tine. Nu spun că e din vina ta. Dacă stau să mă gândesc, și tu ești o victimă, la fel ca mine. Probabil că nici tu nu știi să te iubești pe tine. Greșesc?

Bătrânul rămase închis în tăcere, cu buzele strâns lipite. Din expresia de pe chipul său nu-ți puteai da seama dacă înțelesese vorbele care îi fuseseră adresate. Tengo tăcu și el și se adânci în scaun. Vântul pătrundea prin fereastra deschisă, răsucind perdeaua decolorată de vreme și fluturând micile petale ale florii din ghiveci. Apoi se strecura pe culoar prin ușa rămasă deschisă. Mirosul mării era mai puternic acum. Din curte se auzea foșnetul moale al acelor de pin, amestecându-se cu țârâitul cicadelor.

Tengo continuă pe un ton liniștit:

— Halucinez adesea. E o imagine care se repetă în mod constant, de mult de tot. Probabil că nu e o halucinație, ci o imagine reală care mi-a rămas în amintire. Aveam un an și jumătate și mama era acolo. Mama se îmbrățișează cu un bărbat tânăr. Cu altcineva, nu cu tine. Nu-l cunosc, dar cu siguranță nu ești tu. Nu știu de ce, dar imaginea asta mi-e arsă pe retină și nu o pot șterge.

Bărbatul nu spunea nimic. Dar ochii săi priveau altceva, ceva ce nu era acolo. Cei doi rămaseră o vreme în tăcere. Tengo asculta vântul care se înteteșe brusc. Ce auzea tatăl său nu știa.

— Îmi citiți ceva? întrebă bătrânul după o tăcere îndelungată. Mă dor ochii și nu pot să citesc. Nu pot să urmăresc literele. Am cărți acolo, în raft. Puteți să alegeți ce vă place.

Tengo se lăsa păgubaș și, ridicându-se de pe scaun, studie cărțile așezate în raft. În marea majoritate, erau romane istorice. Avea *La trecătoarea lui Bodhisattva*¹ în ediție completă. Tengo însă nu avea chef să citească cu voce tare dintr-un roman vechi, scris într-o limbă arhaică.

— Dacă vrei, îți citesc *Orașul pisicilor*, spuse el. E din cartea pe care mi-am luat-o la mine.

— O poveste despre un oraș al pisicilor, spuse bărbatul și cugetă o vreme la aceste cuvinte. Dacă nu vă deranjează, citiți-mi, vă rog!

Tengo se uită la ceas.

— Nu mă deranjează. Mai am timp destul până la tren. E o poveste ciudată, nu știu dacă o să-ți placă.

Tengo își scoase cartea din buzunar și începu să citească *Orașul pisicilor* cu voce tare. Bătrânul îl asculta așezat în continuare pe scaunul de lână fereastră. Tengo rostea cuvintele clar și rar, să fie înțelese. De două-trei ori luă câte o pauză, să-și tragă răsuflarea. În aceste pauze își privi

1 *Daibosatsu tōge*, roman al autorului Kaizan Nakazato, care cuprinde 41 de volume

tatăl, dar acesta nu avea nicio reacție. Nu putea ști nici dacă îi plăcea sau nu povestea. Când termină de citit, văzu că bărbatul stătea cu ochii închiși, dar nu-și schimbase deloc poziția. Ai fi putut crede că doarme, dar era treaz. Era doar cufundat adânc în lumea poveștii și dură o vreme până când reveni de acolo. Tengo îl așteptă răbdător. Lumina de după-amiază începuse să pălească și se simțeau semnele înserării. Vântul continua să scuture crengile pinilor.

— Oare în orașul pisicilor aveau televizoare? Întrebă bătrânul cu seriozitate.

— E o poveste scrisă în Germania anilor '30, când nu existau încă televizoare. Existau însă radiouri.

— Eu am fost în Mancuria, dar n-aveam radio. Nu exista nici stație de emisie. Nu prea ajungeau nici ziarele, le citeam pe alea vechi de juma' de lună. N-aveam nici ce să mâncăm, n-aveam nici femei. Uneori veneau lupii. Eram la capătul lumii.

Tăcu și rămase un timp pe gânduri. Își amintea probabil de vremurile grele din Mancuria, de viața aspră de colonist pe care o dusese acolo. Dar amintirile acestea se înnămoliră și se pierdură în gol. Îți dădeai seama după expresia feței sale ce se petrecea în el.

— Oare orașul era construit de pisici sau fusese făcut demult de oameni și se mutaseră pisicile acolo? mormăi el ca pentru sine, îndreptându-și privirea către fereastră. Și totuși, părea să fie o întrebare adresată lui Tengo.

— Nu știu, răspunse acesta. Dar așa crede că era un oraș făcut de oameni cu multă vreme în urmă și că, din cine știe ce motiv, a rămas pustiu, iar pisicile s-au mutat acolo. Poate că muriseră toți de vreo boală contagioasă.

Bătrânul încuviință.

— Dacă apare un gol, trebuie să îl umpli cu ceva. Toată lumea face așa.

— Toată lumea face așa?

— Da, da! afirmă bătrânul.

— Și tu ce gol umpli?

Bărbatul se încruntă. Sprâncenele lungi îi acopereau ochii. Apoi, cu o nuanță de batjocură în glas, spuse:

— Deci nu știi.

— Nu știi, făcu Tengo.

Bărbatul își umflă nările și înălță ușor de tot o sprânceană. Era expresia pe care o avea întotdeauna când era nemulțumit.

— Dacă ai nevoie de explicații ca să înțelegi, înseamnă că n-o să înțelegi oricâte explicații ai primi.

Tengo își miji ochii și îl studie pe tatăl său, dar nu reuși să îi deslușească nicio expresie pe chip. Nu îl auzise nicicând vorbind atât de straniu și plin de subînțelesuri. De obicei spunea ce avea de spus la obiect, fără ocolișuri. Deschidea gura doar când era nevoie și vorbea scurt. Acesta era unul dintre lucrurile care îl defineau.

— Am înțeles. În orice caz, umpli un gol, spuse Tengo. Da' cine o să umple golul lăsat de tine?

— Tu, răspunse bărbatul scurt, ridicând mâna și arătând ferm către Tengo cu degetul arătător. Nu e clar? Eu umplu golul lăsat de cineva, iar tu umpli golul pe care o să-l las eu. Facem cu schimbul.

— Așa cum pisicile au ocupat orașul pustiu.

— Da, se pierde precum orașul, spuse el, apoi își privi arătătorul întins ca pe un obiect neașteptat, care nu trebuia să se afle acolo.

— Se pierde precum orașul, repetă Tengo cuvintele tatălui său.

— Femeia care te-a născut pe tine nu mai e nicăieri.

— Nu mai e nicăieri. E pierdută, precum orașul. Adică a murit?

Bătrânul nu răspunse. Tengo oftă.

— Deci cine e tatăl meu?

— Golul. Mama ta s-a împreunat cu golul și te-a născut pe tine. Eu am umplut acel gol, spuse el.

Apoi tăcu și închise ochii.

— S-a împreunat cu golul?

— Da.

— Iar tu m-ai crescut pe mine. Deci așa a fost?

— Păi nu ți-am zis? răspunse tatăl după ce tuși solemn, ca un părinte care explica adevărul unui copil care pricepe greu. Dacă ai nevoie de explicații ca să înțelegi, înseamnă că n-o să înțelegi oricâte explicații ai primi.

— M-am născut din gol? întrebă Tengo.

Nu primi însă niciun răspuns.

Tengo își împreună degetele deasupra genunchilor. Se uită încă o dată drept în ochii tatălui său. Apoi rămase pe gânduri. Bărbatul ăsta nu e doar o cochilie goală, își spuse el. Nu e o casă părăsită. E un om viu care trăiește șovăielnic lângă ocean, alături de spiritul lui îngust și încăpățânat și cu amintirile lui deprimante. Nu poate evita însă golul care se cascadează treptat în el. Amintirile încă se luptă cu acest hău. În curând însă, fie că își dorește, fie că nu, vidul îi va înghiți toate amintirile pe care le mai are. Asta nu e decât o chestiune de timp. Golul către care se îndreaptă o fi același din care m-am născut eu?

Lui Tengo i se păru că în foșnetul vântului de înserat, care trecea printre vârfurile pinilor, se amesteca și vuietul îndepărtat al mării. Dar poate că nu era decât o iluzie.

Capitolul 9 Plată pentru un har divin

Cum intră Aomame, Cheliosul trecu în spatele ei și închise ușa. În încăpere era întuneric deplin. Draperii groase acopereau ferestrele, iar toate luminile dinăuntru erau stinse. Prin crăpătura dintre draperii se strecura o vagă urmă de lumină, dar care nu făcea decât să evidențieze bezna.

Ochii lui Aomame se obișnuiră greu cu întunericul, de parcă ar fi intrat într-un planetariu sau într-o sală de cinema în care filmul rula deja. Primul lucru pe care îl văzu era un ceas electronic pus pe un birou scund. Cifrele sale verzi

indicau ora șapte și douăzeci de minute. După ceva timp, desluși un pat mare lipit de peretele opus. Ceasul se afla la capul lui. Încăperea era mai îngustă decât cea de alături, însă era mai spațioasă decât o cameră obișnuită de hotel.

Pe pat se zărea o movilă întunecată. Mai trecu ceva timp până realizează că acel contur neregulat reprezenta o siluetă întinsă. Însă, în acest timp, conturul nu își modifică deloc forma. Nu vădea niciun semn de viață. Nu i se auzea respirația. Tot ce se auzea era suflul slab al aerului condiționat, care bătea de sus, din apropierea tavanului. Dar nu avea cum să fie mort. Cheliosul îi dăduse de înțeles că are de-a face cu o persoană în viață.

Era un om foarte mare de statură. Probabil un bărbat. Aomame nu avea cum să fie sigură, dar acesta nu părea să aibă fața îndreptată către ea. Nu era băgat în așternuturi, ci stătea pe cuvertură, întins pe spate și nemișcat, ca un animal uriaș ascuns într-o peșteră, care încearcă să nu-și consume forțele, așteptând să se întremeze.

— Este timpul, se adresă Cheliosul umbrei cu o voce care trăda încordarea.

Nu se știa dacă bărbatul îl auzise sau nu. Movila întunecată din vârful patului rămase nemișcată. Cheliosul aștepta în fața ușii, menținându-și postura. Încăperea era cufundată într-o liniște deplină, în care se auzi clar cum cineva înghite în sec. Aomame realizează că ea fusese aceea. Stătea cu geanta în mâna dreaptă și aștepta, ca și Cheliosul, să se întâmple ceva. Afișajul ceasului se schimbă în 7:21, apoi 7:22, apoi 7:23.

Într-un sfârșit, conturul de pe pat tremură ușor, dând semne de viață. Tremurul acela slab se transformă apoi în mișcare clară. Persoana respectivă părea adânc adormită sau aflată într-o stare asemănătoare cu somnul. Mușchii i se treziră, trunchiul i se îndreptă și mintea îi reveni treptat la realitate. Umbra de pe pat se ridică în capul oaselor și își încruciașă picioarele. Era clar vorba de un bărbat.

— Este timpul, repetă Cheliosul.

Bărbatul expiră prelung, cu un șuier profund, ca venit din străfundul unei fântâni adânci. Apoi se auzi inspirând adânc, aspru și neliniștitor, ca o pală de vânt care vâjâie printre copaci. Cele două sunete distincte se repetau alternativ, punctate de intervale lungi de liniște. Acea repetiție cu multiple înțelesuri o neliniște pe Aomame. Avea senzația că pășise într-un loc nemaivăzut până atunci, în adâncurile oceanului sau pe suprafața unui asteroid necunoscut. Un loc în care poate reușea să ajungi, dar de unde nu mai era cale de întoarcere.

Ochii tot nu i se acomodau cu bezna. Vedea până într-un anumit punct, dar nu reușea să treacă mai departe. Tot ce distingea Aomame în acel moment era acea siluetă întunecată de bărbat, dar nu și în ce direcție avea capul întors și la ce se uita. Își mai putea da seama că era uriaș ca statură și că umerii lui urcau și coborau foarte mult în ritmul respirației. Aceea nu era o respirație obișnuită, ci una cu o funcție și un scop aparte, care îi angrena întregul corp. Omoplații și diafragma i se mișcau puternic, dilatându-se și contractându-se. Un om obișnuit nu ar fi fost în stare să respire așa. Era sigur o metodă specială, care se poate însuși doar prin antrenament lung și chinuitor.

Cheliosul stătea lângă Aomame, menținându-și spatele drept și bărbia ușor trasă către el. Comparativ cu răsufierea bărbatului de pe pat, a lui era superficială și rapidă. Stătea acolo cuminte și aștepta ca respirația aceea violentă să se sfârșească. Aceasta părea să fie una dintre activitățile sale zilnice, făcută cu scopul de a se păstra în formă. Aomame nu avea de ales decât să aștepte și ea alături de Chelios. Era probabil un pas necesar în procesul de trezire.

Treptat-treptat, aceasta se domoli, ca o mașinărie mare care își încetează funcționarea. Intervalul dintre respirații se mări, iar într-un final bărbatul expiră prelung, scoțând tot aerul dinăuntrul lui. Liniștea se așternu din nou în încăpere.

— Este timpul, repetă Cheliosul a treia oară.

Bărbatul se mișcă încet. Părea îndreptat cu fața către

Chelios.

— Poți să pleci, îi spuse el cu o voce clară și groasă de bariton. Era fermă și nu avea nimic ambiguu în ea. Părea trezit în întregime.

Cheliosul făcu o ușoară plecăciune în întuneric și părăsi încăperea cu aceleași mișcări precise ca la intrare. Ușa se închise, iar înăuntru mai rămaseră doar Aomame și bărbatul.

— Îmi cer scuze că e întuneric, zise acesta, probabil cu fața către Aomame.

— Nu mă deranjează.

— A trebuit să fac întuneric, spuse el pe un ton moale. Dar nu te îngrijora. N-ai să pățești nimic rău.

Aomame încuviință în tăcere. Apoi își aminti ca în încăperea era beznă și spuse „am înțeles” cu glas tare. Avea vocea mai rigidă și mai ascuțită ca de obicei.

Bărbatul stătu un timp și o privi pe Aomame. Aomame îi simțea privirea insistentă și precisă. Mai corect spus, simțea că e observată atent. Bărbatul reușea cumva să o cerceteze amănunțit din cap până în picioare. Avea senzația că o dezbrăcase de tot ce avea pe ea și că rămăsese în pielea goală. Privirea nu-i atingea doar pielea, ci și mușchii, organele și chiar uterul. Individul ăsta vede pe întuneric, își spuse ea. *Vede* dincolo de ce e vizibil.

— Lucrurile se văd mai bine pe întuneric, spuse acesta de parcă i-ar fi citit gândurile. Însă cu cât petrec mai mult timp în tenebre, cu atât e mai greu să revin la lumea plină de lumină de la suprafață. La un moment dat trebuie să încetez.

Bărbatul o mai inspectă o vreme pe Aomame, dar fără niciun fel de interes sexual. O observa doar ca pe un obiect, aidoma unui pasager care privește de pe vapor insula pe lângă care trece. Dar acela nu era un pasager obișnuit. El încerca să vadă *totul* la acea insulă. Sub privirea lui prelungă, atât de pătrunzătoare și neiertătoare, Aomame își simți trupul ca pe ceva insuficient și precar. Iar ea nu se

simțea așa de obicei. Exceptând mărimea sânilor, era mai degrabă mândră de corpul ei pe care și-l antrena zilnic și îl întreținea bine. Avea mușchi supli și niciun gram de grăsime pe ea. Însă, privită de el, se simțea ca un biet sac de carne, vechi și sărăcăcios.

Bărbatul își domoli deodată privirea, de parcă intuise ce gândea. Aomame simți cum slăbește rapid în intensitate, ca și cum ai uda iarba cu un furtun și cineva ți-ar închide pe furiș robinetul.

— Scuză-mă, dar ai putea să tragi puțin draperia? spuse bărbatul liniștit. Presupun că ți-ar fi greu să lucrezi pe întuneric.

Aomame lăsă geanta pe podea, se duse la geam, trase de șnur și dădu în lături draperia, apoi și perdeaua albă. Panorama nocturnă a orașului își revărsă strălucirea în încăpere. Iluminarea de pe Tokio Tower, felinarele de pe autostradă, farurile mașinilor care treceau neconținut, ferestrele luminate ale zgârie-norilor, neoelele pestrițe de pe acoperișurile clădirilor, toate aceste lumini nocturne se amestecau și se revărsau în camera de hotel. Nu erau foarte puternice, dar erau suficiente ca să-i permită lui Aomame să distingă mobilierul din încăpere. Era o lumină dragă ei, proiectată de lumea de care aparținea ea. Realiză din nou ce nevoie acută avea de ea. Însă chiar și acel licăr slab păru să-i irite ochii bărbatului. Stând așezat pe pat, cu picioarele încrucișate, acesta își acoperi fața cu mâinile lui mari, ca să se ferească de ea.

— E totul în regulă? întrebă Aomame.

— Da, stai liniștită.

— Să mai trag puțin draperia.

— Nu, e bine așa. Am o problemă la retină și durează mai mult până mi se acomodează ochiul cu lumina. Îmi revin imediat. Între timp, poți să iei un loc și să aștepți?

Am o problemă la retină, repetă Aomame în gând. Persoanele care au probleme la retină sunt expuse la riscul de a-și pierde vederea. Însă această chestiune nu o privea.

Nu de vederea lui trebuia ea să se ocupe.

Cât timp bărbatul își obișnuia ochii cu lumina care se strecura pe fereastră, acoperindu-și fața cu mâinile, Aomame stătea pe fotoliu și îl privea direct. Era rândul ei să-l cerceteze în amănunt.

Bărbatul era corpulent. Nu gras, ci pur și simplu masiv. Înalt și lat. Părea și destul de puternic. Aomame știa deja de la Doamna că era vorba de un bărbat mare de statură, însă nu-și imaginase că putea fi atât de mare. Dar nu exista niciun motiv pentru care un om uriaș să nu poată fi conducătorul unei secte. Aomame și-l imagină apoi violând fetițe de zece ani și se încruntă involuntar. Îi apăru în fața ochilor dezbrăcat, aplecat peste trupul unei fetițe. Ele nu aveau cum să i se opună. Nici măcar o femeie matură nu ar fi reușit.

Bărbatul purta niște pantaloni subțiri de trening, cu elastic la brâu și o cămașă cu mânecă lungă. Cămașa era simplă, fără vreun imprimeu și avea sclipiri ca de mătase. Îi era mare și avea primii doi nasturi de sus descheiați. Și pantalonii, și cămașa erau albe sau un crem foarte deschis. Nu arătau a pijama, ci a haine lejere, de purtat prin casă sau în care să zaci la umbra unui copac, într-o țară sudică. Picioarele lui desculțe păreau foarte mari. Umerii lui lați ca un zid de piatră îi sugerau imaginea unui practicant de arte marțiale foarte experimentat.

— Mulțumesc că ai venit, spuse el după ce așteptă ca privirea lui Aomame să mai slăbească.

— Aceasta este ocupația mea. Merg în diverse locuri atunci când este nevoie de mine, răspunse ea cu o voce lipsită de inflexiuni. Însă rostind aceste cuvinte se simți ca o prostituată solicitată la domiciliu. Probabil din cauza privirii pătrunzătoare de mai devreme, care o dezbrăcase pe întuneric.

— Cât de bine mă știi? o întrebă el, cu mâinile încă la ochi.

— Adică ce știi eu despre dumneavoastră?

— Da.

— Mai nimic, răspuse ea alegându-și cu grijă cuvintele. Nici numele nu vi-l cunosc. Știu doar că sunteți conducătorul unei grupări religioase din Nagano sau Yamanashi, că aveți o problemă de sănătate cu care eu vă pot ajuta.

Bărbatul încuviință scurt de câteva ori și își luă mâinile de la ochi. Apoi se întoarse cu fața către Aomame.

Avea părul lung. Drept, bogat, aproape până la umeri, înspicat cu multe fire albe. Ca vârstă, era undeva între patruzeci și cinci și cincizeci și ceva de ani. Avea un nas mare, care îi acoperea aproape toată fața, dar frumos modelat. Te ducea cu gândul la munții Alpi, așa cum apar în pozele din calendare. Baza muntelui era lată și avea un aer solemn. Acesta era primul lucru pe care îl observai la chipul său. În schimb, avea ochii adânciți în orbite. Era greu de spus încotro priveau. Avea o față mare și lată, proporțională cu corpul său. Era bărbierit frumos, iar pe chipul său nu se zăreau cicatrice sau alunițe. Avea trăsături regulate și un aer inteligent și senin, dar și ceva aparte, neobișnuit, care nu inspira încredere. Era genul de chip care, la prima impresie, îi face pe oameni să se tragă înapoi. Poate din cauza nasului prea mare care strica proporția întregii fețe și care îți provoca neliniște. Sau poate din cauza ochilor care străluceau liniștit din adâncul orbitelor ca niște ghețari străvechi. Sau poate a buzelor subțiri și pline de cruzime, gata parcă în orice moment să rostească niște vorbe cu totul neașteptate.

— Altceva? întrebă el.

— Altceva, nimic anume. Mi s-a spus doar să vin aici pregătită pentru o ședință de stretching. Domeniul meu de specialitate sunt musculatura și articulațiile. Nu am nevoie să știu prea multe despre firea sau statutul clientului.

Ca o prostituată, adăugă Aomame în sinea ei.

— Înțeleg ce vrei să spui, spuse el pe un ton scăzut. Însă, în cazul meu, sunt necesare niște explicații.

— Vă ascult.

— Oamenii îmi spun Liderul. Însă eu nu apar aproape niciodată în fața lor. Deși facem parte din aceeași grupare și locuim în același loc, majoritatea adeptilor nu știu cum arăt.

Aomame încuviință.

— Însă ție mă arăt, pentru că nu mă poți trata pe întuneric sau legată la ochi. Și este și o chestiune de politețe.

— Acesta nu este un tratament, îl atenționează Aomame pe un ton rece. Este vorba doar de stretching muscular. Eu nu am licență să practic medicina. Lucrul cu care mă ocup eu este să întind puternic mușchii care nu sunt folosiți în activitatea zilnică sau care sunt mai greu de pus în mișcare, pentru a evita deteriorarea condiției fizice.

Bărbatul păru să schițeze un zâmbet, dar se poate să fi fost doar o iluzie, creată de tremurul unui mușchi facial.

— Știu asta foarte bine. Am folosit cuvântul „tratament” doar pentru că mi-a venit la îndemână. Nu te îngrijora. Tot ce am vrut să spun e că în momentul acesta tu vezi ceva ce oamenii de rând nu văd. Voiam să fii conștientă de acest lucru.

— M-au atenționat deja să nu discut cu nimeni despre ședința aceasta, spuse Aomame, arătând către ușa dinspre camera alăturată. Dar să nu vă faceți probleme în această privință. Nu voi vorbi nimănui despre ceea ce văd și aud aici. Ocupația mea mă pune în postura de a atinge corpul multor persoane. Poate că aveți un statut aparte, însă pentru mine nu sunteți decât una dintre multele persoane care au probleme musculare. Pe mine mă interesează la dumneavoastră doar partea legată de mușchi.

— Am înțeles că ai făcut parte din Biserica Martorilor când erai mică.

— Nu a fost alegerea mea. Am fost crescută ca adeptă. E o mare diferență.

— Da, e o mare diferență, zise bărbatul. Dar oamenilor le este foarte greu să se despartă de imaginile sădite în

mintea lor în copilărie.

— Bune sau rele.

— Dogma Bisericii Martorilor diferă considerabil de cea a grupării mele. Din punctul meu de vedere, religiile axate pe escatologie sunt mai mult sau mai puțin niște șarlatanii. Părerea mea este că, în orice instanță, sfârșitul nu este decât o chestiune personală. Și totuși Biserica Martorilor este o grupare religioasă surprinzător de puternică. Nu are o istorie lungă, dar a trecut prin nenumărate încercări, iar numărul adeptilor săi crește în mod constant. Avem multe de învățat de aici.

— Asta dovedește cât sunt de înguști la minte. Un lucru mic și îngust rezistă mai bine în fața unei forțe exterioare.

— Ce spui tu este adevărat, zise bărbatul și făcu o mică pauză. Însă noi nu ne aflăm aici ca să discutăm despre religie.

Aomame nu răspunse.

— Ce aș vrea să înțelegi este faptul că sunt multe *lucruri aparte* legate de trupul meu.

Aomame stătea tăcută pe fotoliu, așteptându-l să continue.

— După cum ți-am mai spus, ochii mei nu suportă lumina puternică. Afecțiunea aceasta a apărut cu câțiva ani în urmă, deși până atunci nu avusesem niciun fel de probleme. Acesta este și motivul principal pentru care nu mai apar în fața oamenilor. Îmi petrec întreaga zi într-o încăpere întunecată.

— Eu nu vă pot ajuta în legătură cu vederea, spuse Aomame. Așa cum vă spuneam, domeniul meu de specialitate este musculatura.

— Sunt perfect conștient de acest lucru. Am consultat niște specialiști, desigur. Am mers la mai mulți oftalmologi și am făcut nenumărate analize. Dar se pare că nu se poate face nimic. Retina mea este afectată, dar nu se cunosc cauzele. Boala avansează încet. În ritmul acesta, probabil că în scurt timp îmi voi pierde complet vederea. Evident,

după cum bine ai spus, asta nu are nicio legătură cu mușchii, însă aș vrea să-ți enumăr toate problemele de sănătate pe care le am, de sus în jos. Iar tu vezi apoi ce poți face și ce nu.

Aomame încuviință.

— Un alt lucru ar fi că mușchii mei se rigidizează în mod continuu, spuse bărbatul. Ajung să nu mă mai pot clinti deloc. Mă transform literalmente într-o stană de piatră, iar starea aceasta durează mai multe ore. În aceste momente nu pot decât să stau întins pe pat. Nu simt nicio durere. Doar că nu-mi mai pot clinti niciun mușchi. Nici măcar un deget. Tot ce mai pot mișca prin proprie voință sunt ochii. Asta mi se întâmplă o dată sau de două ori pe lună.

— Aveți vreun simptom care să anunțe instalarea acestei stări?

— Mai întâi am spasme. Încep să-mi zvâcnească mușchii prin tot corpul. Asta durează cam zece, douăsprezece minute. Apoi mușchii cedează complet, ca și cum ai apăsa pe un întrerupător. Așa că în cele zece, douăsprezece minute de la primul avertisment, caut un loc în care să mă pot întinde și apoi stau liniștit și aștept să-mi treacă paralizia. Mă simt ca un vapor care navighează printr-un golf, ferindu-se de stânci. Deși sunt paralizat, mintea mea rămâne trează. De fapt, e chiar mai trează ca de obicei.

— Și fizic nu aveți nicio durere?

— Îmi pierd simțurile complet. Nu simt nimic nici dacă sunt înțepat cu acul.

— Ați consultat un medic?

— Am fost la diverse spitale cu renume și m-au examinat nenumărați doctori. Concluzia la care au ajuns a fost că sufăr de o boală fără precedent și că medicina actuală nu mă poate ajuta. Am încercat tot ce se putea încerca, de la medicină tradițională chinezească, la osteopatie, ortopedie, acupunctura, masaj, balneoterapie, dar niciuna n-a avut vreun efect demn de menționat.

Aomame se încruntă ușor.

— Ceea ce fac eu este să activez funcțiile fizice folosite la nivel cotidian. Nu am cum să rezolv probleme atât de severe.

— Știu și asta. Eu doar încerc toate variantele. Dacă metoda ta nu va da niciun rezultat, nu e vina ta. Nu vreau decât să faci cu mine ce faci de obicei. Aș vrea să văd cum răspunde corpul meu.

Aomame și-l imaginează pe acest bărbat masiv hibernând într-un loc întunecat, ca un animal.

— Când a fost ultima dată când ați avut acea stare de paralizie?

— Acum zece zile, răspunse bărbatul. Și ar mai fi o chestiune despre care mi-e mai greu să vorbesc, dar pe care ar fi mai bine să ți-o spun.

— Vorbiți fără nicio jenă.

— Cât timp durează această stare de moarte aparentă a mușchilor, am încontinuu erecție.

Aomame se încruntă și mai mult.

— Vreți să spuneți că organul dumneavoastră rămâne erect pe tot parcursul acelor ore?

— Exact.

— Dar nu simțiți nimic.

— Nu simt nimic. Nu simt vreo poftă carnală. E doar țeapăn și atât. Rămâne tare ca piatra, la fel ca tot restul mușchilor mei.

Aomame clătină ușor din cap și încercă să-și corecteze expresia feței.

— Nici în această privință nu cred că vă pot ajuta. Domeniul meu de specialitate este într-o sferă destul de îndepărtată.

— Mi-e greu să vorbesc despre lucrurile astea și îmi imaginez că nici ție nu îți face plăcere să le auzi, dar pot să-ți mai spun câteva?

— Da, sigur. Totul rămâne confidențial.

— În acel răstimp, am relații sexuale cu femei.

— *Femei?*

— În jurul meu există mai multe femei. Când intru în starea aceea, ele vin pe rând, se urcă pe mine, imobil fiind, și fac sex. Eu nu simt absolut nimic, nici plăcere erotică. Dar ejaculez. De mai multe ori.

Aomame rămase tăcută. Bărbatul continuă:

— Sunt, cu totul, trei. Toate în pragul adolescenței. Sunt convins că te întrebi de ce am în jurul meu femei atât de tinere și de ce întrețin relații sexuale cu ele.

— Păi... să fie vreun rit religios?

Așezat pe pat cu picioarele încrucișate, bărbatul respiră adânc.

— Se consideră că acea stare de paralizie a mea este un har divin, o ipostază a sfințeniei. De aceea ele vin când intru în starea respectivă și au relații sexuale cu mine. Încearcă să procreeze. Să-mi poarte în pântece urmașii.

Aomame îl privea fără să spună nimic. Bărbatul tăcea și el.

— Adică scopul lor este să rămână însărcinate? Să conceapă un copil cu dumneavoastră?

— Întocmai.

— Iar în acele ore de paralizie sunteți cu toate cele trei femei și ejaculați de trei ori?

— Da.

Aomame nu avea cum să nu realizeze situația complicată în care se trezise. Ea urma să îlucidă pe acel bărbat. *Să îl trimită pe lumea cealaltă.* Iar el îi dezvăluia niște secrete bizare legate de corpul lui.

— Nu prea înțeleg care este problema în mod concret. O dată sau de două ori pe lună intrați într-o stare de paralizie. În acele momente, trei iubite tinere vin și fac sex cu dumneavoastră. Strict vorbind, nu este un lucru *obișnuit*, însă...

— Nu sunt iubitele mele, o întrerupse el. Au rolul de vestale, iar una dintre datoriile lor este să se culce cu mine.

— Datorii?

— Este rolul care le revine. Acela de a-mi zămisi urmașii.

— Și cine le-a atribuit acel rol? întrebă Aomame.

— E o poveste lungă, răspunse bărbatul. Problema este că trupul meu se îndreaptă către pieire.

— A rămas vreuna însărcinată?

— Nu, niciuna. Și nici nu prea au cum, pentru că încă nu au menstruație. Dar, cu toate acestea, ele așteaptă un miracol divin.

— Nu e niciuna însărcinată. Încă nu au ciclu. Iar trupul dumneavoastră se îndreaptă către pieire.

— Starea de paralizie devine tot mai lungă și mai frecventă. A început acum șapte ani, dar atunci se întâmpla cam o dată la două, trei luni. Acum, o dată sau de două ori pe lună. Când dispare paralizia, am corpul epuizat și copleșit de durere. O resimt aproape o săptămână întreagă. Durere de parcă aș fi înțepat cu un ac gros pe tot corpul, migrenă violentă, apatie. Nu pot nici să dorm. Niciun medicament nu reușește să domolească măcar puțin o asemenea durere.

Bărbatul oftă, apoi continuă.

— În cea de-a doua săptămână mi-e mai bine, comparativ cu prima, dar asta nu înseamnă că durerea dispare complet. Mă trec valuri și valuri în fiecare zi. Nici nu mai pot să respir bine. Organele interne nu-mi mai funcționează cum trebuie. Articulațiile îmi scârțâie de parcă aș fi o mașinărie neunsă. Îmi simt carnea devorată și sângele supt din mine. Simt totul cu foarte mare claritate. Însă ceea ce mă mănâncă pe mine nu este cancerul și nici viermii. Am făcut tot soiul de analize amănunțite și nu s-a descoperit nicio problemă. Corpul meu e sănătatea întruchipată. Ceea ce mă chinuie pe mine nu poate fi explicat prin medicină. Este plata pentru acel „har divin” care mi-a fost dat.

Omul ăsta chiar pare să fie în pragul colapsului, își zise Aomame. Nu am observat la el niciun semn de epuizare. Pare să aibă un fizic solid și bine antrenat să facă față unei dureri puternice. Și totuși Aomame simțea că trupul lui

chiar se îndrepta către pieire. Bărbatul ăsta suferă, își zise ea. Și nu se știe de ce boală. Dacă eu nu aș mai face nimic acum, boala i-ar distruge corpul încetul cu încetul, chinându-l cumplit și până la urmă ar muri, în mod inevitabil.

— Înaintarea bolii nu poate fi oprită, zise el de parcă ar fi ghicit ce gândea Aomame. Corpul meu o să fie mâncat în continuare, o să ajungă gol pe dinăuntru și o să aibă parte de o moarte scaldată în dureri cumplite. Ei doar abandonează un vehicul care și-a pierdut utilitatea.

— *Ei?* întrebă Aomame. La cine vă referiți?

— La cei care îmi mănâncă mie trupul, răspuse el. Dar nu contează. Ceea ce vreau eu este să-mi alini măcar un pic această durere. De asta am eu nevoie, chiar dacă nu este o soluție finală. Nu mai suport durerea. Uneori, în unele momente, devine extrem de profundă, de parcă aș fi legat direct de centrul pământului. Este un chin pe care nimeni altcineva în afara mea nu îl poate înțelege. Mi-a răpit multe lucruri, dar, ca răsplată, mi-a și oferit multe. Ceea ce mi-a dat această durere specială și profundă este un har divin la fel de special și profund. Dar care, evident, nu mă ajută să o alin. Și nici să evit distrugerea.

În încăperea se așternu o liniște adâncă. Aomame reuși cu greu să vorbească.

— Repet, tehnic eu nu pot face nimic legat de problema dumneavoastră. Cu atât mai mult dacă este vorba despre o *plată pentru un har divin*.

Liderul își îndreptă postura și o privi pe Aomame cu ochii lui mici, ca niște ghețari, afundați în orbite. Apoi buzele lui lungi și subțiri se despărțiră și zise:

— Ba poți să faci ceva. Ceva ce *doar tu* poți face.

— M-ar bucura să fie așa.

— Eu o știu sigur, spuse bărbatul. Eu știu multe lucruri. Dacă vrei, putem să începem. Ce faci tu de obicei.

— Încerc, răspuse Aomame cu o voce încordată și seacă. *Ce fac eu de obicei*, repetă ea în gând.

Capitolul 10

Ne refuzați oferta

Înainte de ora șase, Tengo își luă rămas bun de la tatăl său. Până când sosi taxiul, cei doi rămaseră așezați față în față, în dreptul ferestrei, fără să rostească niciun cuvânt. Tengo era pierdut în propriile gânduri răzlețe, iar tatăl său privea încruntat pe fereastră. Soarele se apropia de asfințit și albastrul palid al cerului se adâncea treptat.

Tengo mai avea multe întrebări, dar, chiar dacă le-ar fi pus, probabil că nu ar fi primit vreun răspuns la ele. Își dădea seama de lucrul acesta privind buzele strânse ale tatălui său. Părea hotărât să nu mai deschidă gura, așa că Tengo renunță să mai întrebe ceva. Dacă ai nevoie de explicații ca să înțelegi, înseamnă că n-o să înțelegi oricâte explicații ai primi. După cum spusese tatăl lui.

Când se apropie ora la care trebuia să plece, Tengo zise:

— Mi-ai spus multe lucruri azi. Dificil de înțeles și pe ocolite, dar probabil că mi te-ai destăinuit pe cât ai putut tu de cinstit.

Îl privi în ochi, dar nu văzu nicio schimbare în expresia sa.

— Vreau să te mai întreb câteva lucruri, dar îmi dau seama că îți provoacă durere. Așa că nu-mi rămâne decât să bănuiesc răspunsurile, bazându-mă pe ce mi-ai spus. Probabil că nu îmi ești tată de sânge. Asta e presupunerea mea. Nu știu detalii, dar nu pot decât să cred că așa stau lucrurile. Dacă nu am dreptate, spune-mi.

Tatăl nu răspunse. Tengo continuă:

— Dacă bănuiala mea e corectă, mă mai liniștesc. Dar nu pentru că te disprețuiesc, ci tocmai fiindcă nu mai am motive să te disprețuiesc, după cum ți-am zis mai devreme. Deși nu avem nicio legătură de sânge, m-ai acceptat și m-ai crescut. Din punctul ăsta de vedere nu pot decât să îți fiu recunoscător. E păcat că relația noastră de tată și fiu nu a

mers prea bine, dar asta e altă problemă.

Bărbatul continua să rămână tăcut, cu ochii ațintiți asupra priveliștii de pe fereastră, ca o santinelă care pândește semnalul unui trib, pe un deal îndepărtat. Tengo încercă să-i urmărească privirea, dar la capătul ei nu era niciun semnal. Nu se vedea decât pâlcul de pini, înnegriți de prevestirea nopții.

— Îmi pare rău, dar nu am ce să fac pentru tine. Nu pot decât să sper că golul care crește în tine o să fie cât mai puțin dureros. Ai suferit destul până acum. Cred că, în felul tău, ai iubit-o mult pe mama. Asta e impresia mea. Dar ea a plecat. Nu știi dacă cel cu care a plecat este tatăl meu biologic sau cu totul altcineva. Se pare că astea sunt niște informații pe care nu ești dispus să mi le dai. Oricum, e clar că te-a părăsit și pe mine m-a lăsat în grija ta. Poate te-ai gândit că, dacă mă crești, dacă mă ții lângă tine, ea se va întoarce cândva. Dar în cele din urmă nu s-a întors, nici la tine, nici la mine. Cu siguranță ți-a fost greu. A fost ca și când ai fi trăit într-un oraș pustiu. În orice caz, în orașul ăla pustiu m-ai crescut pe mine. Ca să umpli golul.

Expresia bătrânului nu se schimba. Tengo nu avea idee dacă înțelegea ce-i spunea sau dacă măcar îl auzea.

— Poate că presupunerile mele sunt greșite. Și poate că ar fi mai bine pentru amândoi să fie greșite. Dar văzând lucrurile din perspectiva asta, se liniștesc multe în mine și se șterg multe îndoieli.

Câțiva corbi străbătură cerul, croncănind. Tengo își privi ceasul. Trebuia să plece. Se ridică de pe scaun, se duse lângă tatăl său și îi puse o mână pe umăr.

— Pa, tată. Mai vin în curând.

Cu mâna pe clanță, se mai uită o dată în urmă. Rămase surprins să vadă câteva lacrimi pe obrajii tatălui său. Luceau argintiu, reflectând lumina fluorescentă din tavan. Plângea cu toată puterea ultimelor emoții care îi mai

rămăseseră. Lacrimile se rostogoleau încet pe obraji și îi cădeau pe genunchi. Tengo deschise ușa și ieși din încăpere. Se urcă în taxi până la gară și apoi în trenul către casă.

*

Expresul în care se urcă de la Tateyama era mai aglomerat și mai gălăgios decât la dus. Majoritatea pasagerilor erau familii care veneau de la mare. Privindu-i, Tengo își aminti propria copilărie. El nu avusese parte niciodată de excursii cu familia. În vacanțele de *O-bon*¹ și de Anul Nou, tatăl său nu făcea altceva decât să stea în casă și să doarmă. Arăta atunci ca un aparat cam murdar, scos din priză.

Așezat pe banchetă, Tengo vru să citească mai departe, dar își dădu seama că-și lăsase cartea în camera tatălui său. Oftă, dar apoi se gândi că poate era mai bine așa. Oricum, probabil că nici n-ar fi fost în stare să citească acum. Iar *Orașul pisicilor* era o poveste pe care era mai bine să o aibă tatăl lui, nu el.

Peisajul de afară se derula invers față de drumul de la venire. Malul mării, întunecat și trist, înghesuit până în buză de munți, se deschise în curând și făcu loc uzinelor aflate de-a lungul țărmului. Deși era noapte, multe dintre fabrici lucrau încă. Din pădurea de coșuri care se înălța în întuneric ieșeau flăcări roșii ca niște limbi lungi de șarpe. Camioanele luminau neîntrerupt șoseaua cu farurile lor. Dincolo de ele, marea era neagră ca nămolul.

Ajunse acasă puțin înainte de ora zece. Nimic în cutia poștală. Când deschise ușa, casa părea mai pustie ca de obicei. Înăuntru era golul pe care îl lăsase de dimineață. Cămașa azvârlită pe jos, procesorul de text oprit, scaunul care îi păstra forma corpului, resturile de la guma de șters împrăștiate pe birou. Bău două pahare de apă, se dezbracă și se vâri direct în pat. Adormi repede și adânc, cum nu

¹ Sărbătoare budistă care are loc la jumătatea lui august, închinată spiritelor celor morți.

prea i se mai întâmplase în ultima vreme.

*

Se deșteptă a doua zi după ora opt, simțindu-se un om nou. Era bine dispus, cu mușchii destinși și gata să se apuce de treabă cu elan. Oboseala fizică dispăruse. Avea aceeași stare de spirit ca în copilărie când, la începutul anului școlar, deschidea manualele noi. Încă nu le înțelegea conținutul, dar găsea în ele promisiunea unor cunoștințe noi. Se bărbieri, își șterse fața cu un prosop, se dădu cu aftershave și se privi din nou în oglindă. Se încredința că era, într-adevăr, un om nou.

Întâmplările de ieri i se păreau toate un vis. Nu păreau să se fi petrecut aievea. Cu toate că amintirile îi erau proaspete în minte, contururile lor aveau o aură de ireal. Se urcase în tren, mersese până în orașul pisicilor și se întorsese. Din fericire, spre deosebire de personajul din nuvelă, reușise să ia trenul înapoi. Iar experiența trăită acolo adusese în el o mare schimbare.

Desigur, realitatea din jur nu se schimbase cu nimic. Pășea, împotriva voinței lui, într-o lume plină de necazuri și de mistere primejdioase. Nu putea prevedea ce urma să i se întâmple. Acum însă, avea încrederea că va reuși să depășească obstacolele.

În sfârșit m-am aliniat la start, își spuse el. Lucrurile nu se lămuriseră definitiv, dar din vorbele și atitudinea tatălui său începuse să se întrezărească ceva ce părea a fi adevărul. Acele imagini care-l chinaseră și îl tulburaseră atât pe Tengo nu erau doar o halucinație fără sens. Nu știa exact cât de mult reflectau ele realitatea, dar aceasta era singura informație pe care o avea de la mama sa și, de bine de rău, stătea la temelia existenței sale. Odată clarificat lucrul acesta, Tengo simțea că i se luase o greutate de pe inimă. Abia acum, scăpat de această povară, înțelegea cât de apăsătoare fusese.

*

Trecură vreo două săptămâni neobișnuit de liniștite. Două

săptămâni ca o mare fără vânt. În timpul vacanței de vară, Tengo mergea de patru ori pe săptămână la școală și în rest își petrecea timpul scriind. Nimeni nu luă legătura cu el. Tengo nu avea habar cum evolua ancheta în privința dispariției lui Fukaeri sau cum se mai vindea *Crisalida de aer*. Nu îl interesa absolut deloc. Lasă lumea să-și vadă de ale ei. Dacă are treabă cu mine, sigur îmi dă de știre.

Astfel se sfârși luna august și veni septembrie.

În timp ce-și făcea o cafea, Tengo se întreba câtă vreme o să mai dureze zilele acelea liniștite. Se ferea însă să o spună cu voce tare, pentru că îi era frică să nu-l audă vreun demon. Așa că se ruga în tăcere să se prelungească perioada de acalmie. Dar, ca de obicei, lucrurile nu se întâmplă cum vrei. Iar universul știa bine ce nu-și dorea Tengo.

În dimineața aceea, pe la ora zece, sună telefonul. Tengo îl lăasă să sune de șapte ori, apoi se dădu bătut și ridică receptorul.

— Pot să vin la tine acum, șopti vocea de la celălalt capăt al firului.

În fundal se auzeau anunțuri înregistrate și motoare de mașini. Tengo știa un singur om pe lume care punea întrebări fără vreo intonație interogativă.

— Unde ești? întrebă el.

— La intrarea în Marusho.

Supermarketul era la nici două sute de metri de casa lui. Îl suna de la telefonul public de acolo. Instinctiv, Tengo se uită în jur.

— Dar nu e riscant să vii aici? S-ar putea să fii supravegheat. Iar tu ești dată dispărută.

— S-ar puteai să fii supravegheat, repetă Fukaeri întocmai vorbele lui Tengo.

— Da, spuse el. Se întâmplă fel și fel de lucruri ciudate în jurul meu și în jurul casei. Sunt sigur legate de *Crisalida de aer*.

— Oamenii care s-au supărat.

— Probabil. S-au supărat pe tine și, cu ocazia asta, se pare că s-au cam supărat și pe mine. Doar eu am rescris cartea.

— Nu mă deranjează, spuse Fukaeri.

— Nu te deranjează, repetă și Tengo la rândul lui. Era, fără doar și poate, un obicei contagios. Apoi adăugă: Ce anume?

— Dacă ne observă.

O vreme nu reuși să spună nimic.

— Dar poate mă deranjează pe mine, zise el în cele din urmă.

— Mai bine împreună, spuse Fukaeri. Ne unim forțele.

— Ca Sonny și Cher, răspunse Tengo. Duoul imbatabil.

— Ce imbatabil.

— Nimic, ziceam și eu așa, răspunse Tengo.

— Vin.

Tengo dădu să spună ceva, dar se auzi clicul receptorului pus în furcă. Tuturor le plăcea să-i închidă telefonul în nas în mijlocul conversației. Tăiau cu barda un pod suspendat, dintr-o singură mișcare.

*

Zece minute mai târziu, Fukaeri apăru ținând în fiecare mână câte o plasă de la supermarket. Purta o cămașă bărbătească cu mânecă lungă, cu dungi albastre și niște blugi strâmți. Cămașa nu era călcată, ci lăsată șifonată așa, cum se uscaser. Pe umăr avea o geantă de pânză. Ca să-și ascundă fața, își pusese pe nas o pereche de ochelari de soare imenși, dar tot ce reușea prin asta era, dimpotrivă, să atragă și mai rău privirile asupra ei.

— M-am gândit că e bine să avem multă mâncare, spuse Fukaeri.

Goli pungile și puse cumpărăturile în frigider. Luase aproape numai semipreparate, care puteau fi încălzite repede în cuptorul cu microunde. Restul erau biscuiți, cașcaval, mere, roșii și niște conserve.

— Unde e cuptorul cu microunde, întrebă ea uitându-se

prin bucătăria îngustă.

— N-am, răspunse Tengo.

Fukaeri se încruntă și rămase puțin pe gânduri, dar nu-și împărtăși părerile. Nu părea să-și poată imagina cum e o lume fără cuptor cu microunde.

— O să rămân la tine, îi comunică ea, ca pe un fapt obiectiv.

— Până când? întrebă Tengo.

Fukaeri clătină din cap. Nu știa.

— Tu unde ai stat ascunsă?

— Nu vreau sa fiu singură dacă se întâmplă ceva.

— Ce crezi că se întâmplă?

Fukaeri nu răspunse.

— Îți repet, aici nu ești în siguranță, spuse Tengo. Am senzația că anumiți oameni stau cu ochii pe mine. Nu știi încă ce fel de oameni.

— Nu există loc sigur, zise Fukaeri. Apoi își miji cu înțeleș ochii și își prinse lobii urechilor între degete. Tengo nu avea nici cea mai vagă idee ce semnificau gesturile ei. Probabil că nimic.

— E tot aia, oriunde te-ai afla, asta vrei să spui?

— Nu există loc sigur, repetă Fukaeri.

— Așa o fi, se dădu Tengo bătut. Odată ce a depășit un anumit prag, primejdia rămâne la fel de mare. Dar, în orice caz, în curând trebuie să mă duc la serviciu.

— La școală.

— Da.

— Eu rămân aici, spuse Fukaeri.

— Tu rămâi aici, repetă și Tengo. E mai bine așa. Nu ieși nicăieri și, dacă bate cineva la ușă, nu deschizi. Nu răspunzi nici la telefon.

Fukaeri încuviință tăcută.

— Apropo, ce mai face profesorul Ebisuno?

— I-au căutat pe Pionieri ieri.

— Adică poliția i-a investigat pe Pionieri în legătură cu dispariția ta? întrebă Tengo surprins.

— Tu nu citești ziarele.

— Eu nu citesc ziarele, repetă Tengo. În ultima vreme n-am mai avut chef să le citesc. Așa că nu am informații detaliate. Asta înseamnă că Pionierii au cam avut necazuri.

Fukaeri încuviință. Tengo oftă adânc.

— Probabil că sunt și mai supărați ca înainte. Ca niște viespi cărora le-ai stricat cuibul împungându-l cu un băț.

Fukaeri își miji ochii și o vreme nu spuse nimic. Își imagina, probabil, un roi de viespi furioase ieșind din cuib.

— Probabil, spuse ea încet.

— Și i-au găsit pe părinții tăi?

Fukaeri clătină din cap. Nu știa încă nimic.

— În orice caz, tipii din sectă sunt nervoși. Iar dacă se află că dispariția ta a fost un joc pus la cale cu bună știință, o să se cam supere și poliția pe tine. Și din aceeași cauză și pe mine, pentru că te-am adăpostit.

— Tocmai de-aia trebuie să ne unim forțele, spuse Fukaeri.

— Ai spus cumva „tocmai de-aia”?

Fukaeri încuviință.

— Am greșit cuvintele, întreba ea.

Tengo clătină din cap.

— Nu, nu e asta. Am simțit o adiere proaspătă în vorbele tale.

— Dacă te deranjez, mă duc în altă parte.

— Nu mă deranjezi, spuse Tengo. Nici n-ai avea unde altundeva să te duci, nu?

Fukaeri încuviință scurt din cap.

Tengo scoase niște ceai rece de cereale din frigider.

— Nu pot să întâmpin cu brațele deschise un roi de viespi furioase, dar măcar de tine pot să am grijă.

Fukaeri se uită fix la Tengo, apoi spuse:

— Te-ai schimbat.

— În ce fel?

Fukaeri își arcui buzele o clipă într-un unghi bizar, apoi reveni la normal. Nu putea să-l lămurească.

— Nu trebuie să-mi explici, spuse Tengo. Dacă avea nevoie de explicații, nu ar fi înțeles oricât i s-ar fi explicat.

Când plecă la serviciu, Tengo îi spuse lui Fukaeri:

— Dacă-ți dau telefon, o să las să sune de trei ori și închid. Dup-ai-a mai sun o dată. Atunci să răspunzi. Ai înțeles?

— Am înțeles, spuse Fukaeri, apoi repetă: Lași să sune de trei ori și închizi. Dup-ai-a mai suni odată. Atunci răspund.

Parcă traducea o inscripție de pe un monument vechi.

— E important, să nu cumva să uiți!

Fukaeri dădu din cap de două ori.

*

După cele două cursuri, Tengo se duse în cancelarie și se pregătea să se întoarcă acasă, când veni fata de la recepție să-l anunțe că îl căuta Ushikawa. De parcă știa că aduce vești proaste, fata îi dădu știrea pe un ton de scuză. Tengo îi mulțumi zâmbind. N-are niciun rost să împuști mesagerul.

Ushikawa îl aștepta în cantina de lângă holul de la intrare, bând un *café au lait*. Era o băutura care nu i se potrivea de niciun fel. Aspectul său bizar sărea și mai mult în ochi în sala de mese plină de elevi tineri. În locul în care ședea el se modificaseră forța gravitațională, densitatea aerului și indicele de refracție a luminii. Văzut de la distanță, arăta ca o veste tristă. Deși era în timpul pauzei, la masa de șase locuri la care stătea el nu se mai așezase nimeni. Elevii încercau instinctiv să se țină departe de Ushikawa, ca niște căprioare care se feresc de lup.

Tengo își cumpără o cafea și se așeză în fața lui. Acesta tocmai terminase de mâncat un croissant cu cremă și în colțul gurii îi rămăseseră firimituri. Pe masă zăcea mototolit ambalajul. Nici croissantul nu era un lucru care să i se potrivească.

— Ma bucur să vă revăd, domnule Kawana, spuse Ushikawa ridicându-se ușor din scaun. Îmi cer scuze că vin din nou neanunțat.

Fără să-l mai salute, Tengo spuse:

— Ați venit să aflați răspunsul, nu? În privința ofertei pe care mi-ați făcut-o.

— Da, fără să ne mai lungim, despre asta e vorba.

— Domnule Ushikawa, sper că azi o să putem vorbi concret și mai cinstit. Ce vreți de la mine exact? Adică, în schimbul acestei „burse”?

Ushikawa se uită precaut împrejur, dar nu erau decât ei doi. Era destulă hărmălaie în cantină, astfel că discuția lor nu putea fi auzită ușor de altcineva. Se aplecă peste masă și își coborî vocea.

— În regulă. Ca o mare favoare, vă voi spune pe șleau. Banii nu sunt decât un pretext. Oricum, nu e vorba de o sumă prea însemnată. Ce dorește clientul meu să vă ofere este în primul rând siguranță. Pe scurt, dumneavoastră nu veți fi vătămat. Asta vă garantăm.

— Iar în schimb? făcu Tengo.

— Iar în schimb, clientul meu dorește să uitați toată povestea și să o păstrați sub tăcere. Ați fost implicat în istoria aceasta, dar ați făcut-o neintenționat și fără să aveți informațiile necesare. Ați fost doar un soldat care execută întocmai ordinele. Nu vă trage nimeni la răspundere pentru asta. Așa ca dați uitării întreaga poveste și totul e în regulă. Suntem chit. Nu se va afla că ați scris din umbră *Crisalida de aer*. Nu aveți nicio legătură cu cartea aia și nici de acum înainte nu veți avea. Asta vrem să faceți. Dacă procedați așa, o să aveți și dumneavoastră de câștigat.

— Adică nu voi fi vătămat, spuse Tengo. Dar ceilalți implicați vor păți ceva?

— Aă... asta diferă de la caz la caz, răspunse Ushikawa cu dificultate. Nu eu hotărâsc lucrurile astea. Nu pot să vă spun nimic concret, dar vor trebui luate anumite măsuri, cred.

— Iar voi aveți brațul lung și puternic.

— Așa e. După cum v-am spus și înainte, foarte lung și foarte puternic. Așadar, care este răspunsul dumneavoastră?

— Ca să încep cu sfârșitul, nici nu încapе vorbă să iau bani de la dumneavoastră.

Fără să răspundă, Ushikawa își scoase ochelarii și le șterse cu grijă lentilele cu o batistă. Apoi și-i puse la loc pe nas. Parcă ar fi vrut să spună că exista o legătură directă între vâz și cuvintele care-i fuseseră adresate.

— Adică, ăă, refuzați oferta noastră?

— Întocmai.

Din spatele ochelarilor, Ushikawa îl privea pe Tengo ca pe un nor cu o formă neobișnuită.

— Dar de ce? Din umilul nostru punct de vedere, nu e o tranzacție tocmai rea.

— Indiferent de situație, sunt în povestea asta împreună cu alții. Ne aflăm în aceeași barcă și nu pot să-mi iau eu singur tălpășița, spuse Tengo.

— Ce ciudat, făcu Ushikawa nedumerit. Nu pot să înțeleg. Ce să zic, cei care mai sunt amestecați în povestea asta nu își fac atâtea probleme în privința altora. Serios. Se folosesc de dumneavoastră și nu vă dau decât o sumă infimă de bani. Și pentru asta trageți toate ponoasele. Nu-i firesc să vă enervați că își bat joc și ca va iau de prost? *Eu* unul m-aș supăra. În schimb, dumneavoastră încercați să-i apărați. Spuneți că nu puteți să vă luați singur tălpășița, că sunteți în nu știu ce barcă. Nu înțeleg. De ce?

— Unul dintre motive este Kyōko Yasuda.

Ushikawa luă cafeaua și bău fără poftă. Apoi întrebă:

— Kyōko Yasuda?

— Știți ceva despre ea.

Ushikawa rămase cu gura întredeschisă, cu aerul că nu înțelege o iotă.

— Nu, vă spun sincer, nu știu absolut nimic despre femeia aceasta. Vă jur! Despre cine e vorba?

Tengo îl examinează tăcut pe Ushikawa, dar nu reușea să-i citească nimic pe chip.

— O cunoștință de-a mea.

— Cumva o cunoștință foarte apropiată?

Tengo nu răspunse la întrebare. În schimb, spuse:

— Ce vreau eu să știi este ce i-ați făcut.

— Ce i-am făcut? Dar de unde! Nu i-am făcut nimic, spuse Ushikawa. Nu vă mint. V-am spus, nu știi nimic despre femeia aceasta. Cum să facem ceva unui om pe care nici nu-l cunoaștem?

— Ați spus că aveți oameni pricepuți, care m-au investigat în amănunt. Ați aflat și de faptul că am rescris romanul lui Eriko Fukada. Știți foarte multe despre viața mea personală. Ar fi de mirare ca investigatorii dumneavoastră să nu fi aflat de legătura dintre mine și Kyōko Yasuda.

— Într-adevăr, avem un personal priceput, care a studiat cazul dumneavoastră în detaliu. Poate că au aflat despre legătura pe care o aveți cu doamna Yasuda, după cum spuneți și dumneavoastră. Dar, chiar dacă știau, informația asta nu a ajuns până la mine.

— Mă vedeam cu Kyōko Yasuda, spuse Tengo. Ne întâlneam o dată pe săptămână, în secret. Fiindcă ea are familie. Numai că a dispărut într-o bună zi fără să spună nimic.

Ushikawa își șterse sudoarea de pe vârful nasului cu aceeași batistă cu care își curățase ochelarii.

— Deci, domnule Kawana, femeia aceea măritată a dispărut, iar dumneavoastră aveți convingerea că noi suntem implicați. Asta vreți să spuneți?

— Poate că l-ați informat pe soțul ei că ne întâlneam.

Ushikawa își țuguie buzele nedumerit.

— De ce am face așa ceva?

Tengo își încordă mâinile, pe care și le ținea pe genunchi.

— Să știți că nu mi-a plăcut deloc ce mi-ați spus atunci la telefon.

— Dar ce v-am spus?

— Că, după o anume vârstă, viața nu mai e decât un proces constant de pierdere. Că lucrurile importante se duc unul câte unul, ca dinții unui pieptene vechi, că cei dragi

dispar pe rând de lângă tine. Cam asta ați spus. Bănuiesc că mai țineți mine.

— Da, îmi amintesc. Așa v-am spus, într-adevăr. Dar, domnule Kawana, eu vorbeam la modul general. Vă spuneam părerea mea despre cât de greu e când trec anii. Intenția mea nu a fost să mă refer în mod particular la această doamnă Yasuda.

— Dar a sunat a avertisment.

Ushikawa clătină cu putere din cap de câteva ori.

— Ferească sfântul! Nu era niciun avertisment. Era doar punctul meu de vedere personal. Vă jur că nu știu absolut nimic despre doamna Yasuda. Deci spuneți că a dispărut?

Tengo continuă:

— Apoi mi-ați zis așa: dacă nu ascult ce spuneți, e posibil ca cei din jurul meu să aibă de suferit.

— Da, așa am zis.

— Și nici ăsta nu e un avertisment?

Ushikawa își băgă batista în buzunar și oftă.

— Într-adevăr, sună a avertisment, dar să știți că tot la modul general vorbeam. Domnule Kawana, nu știu nimic despre această Yasuda. Nici măcar nu i-am mai auzit numele până acum. Vă jur pe toți zeii!

Tengo îl privi din nou cu atenție pe Ushikawa. Poate că într-adevăr nu știa nimic despre Kyōko Yasuda. Expresia de nedumerire de pe fața lui părea autentică. Dar, chiar dacă el nu știa nimic, asta nu însemna că *ei* nu-i făcuseră nimic. Poate doar nu-l informaseră și pe Ushikawa.

— Domnule Kawana, nu vreau să vă spun eu ce să faceți, dar e primejdios să aveți relații cu femeii măritate. Sunteți tânăr, sănătos și nu aveți nicio obligație. Nu trebuie să riscați asemenea lucruri, puteți să vă găsiți câte tinere necăsătorite vreți, spuse Ushikawa și își linse cu dibăcie firimiturile din colțul gurii.

Tengo se uita la el, fără să zică nimic. Ushikawa continuă:

— Sigur că relațiile dintre bărbați și femei nu urmează întotdeauna logica. Sunt multe probleme cu monogamia.

Vă zic asta din considerația pe care v-o port, dacă femeia aceasta v-a părăsit, cel mai bine ar fi să lăsați lucrurile așa. Ce vreau eu să spun e că pe lume sunt lucruri pe care e mai bine să nu le știi. De exemplu, despre mama dumneavoastră. Adevărul nu ar face decât să vă rănească. Odată ce ați afla adevărul, ar trebui să vă asumați responsabilitatea în privința lui.

Tengo se încruntă câteva momente, cu respirația tăiată.

— Știți ceva despre mama mea?

Ushikawa își trecu limba peste buze.

— Da, într-o oarecare măsură. Oamenii noștri au investigat acest aspect în amănunt. Așa că, dacă doriți să aflați mai multe, vă putem da aceste informații. Din câte înțeleg eu, ați fost crescut fără să știți nimic despre mama dumneavoastră. Dar s-ar putea să fie și niște informații nu tocmai plăcute.

— Domnule Ushikawa, spuse Tengo și se ridică, trăgându-și scaunul în spate. Vă rog să plecați chiar acum. Nu vreau să mai discut cu dumneavoastră și vă rog să nu mă mai căutați vreodată. Prefer să fiu expus oricărui pericol decât să mai am de-a face cu dumneavoastră. Nu-mi trebuie nici bursă, nici siguranță, îmi doresc un singur lucru: să nu vă mai văd niciodată.

Ushikawa nu reacționează în niciun fel. Probabil că îi fuseseră adresate cuvinte și mai grele cu alte ocazii. O sclipire palidă, ca un zâmbet, îi lucea în fundul ochilor.

— Foarte bine, spuse el. Măcar mi-ați dat un răspuns. Deci, nu. Ne refuzați oferta. Răspunsul dumneavoastră e clar și limpede. Am să-l transmit mai departe. Pentru că eu nu sunt decât un biet curier. Faptul că ne-ați refuzat nu înseamnă neapărat că veți fi vătămat. V-am spus, e vorba doar de o posibilitate. Poate că totul o să se termine fără niciun incident. Ar fi bine. Nu, nu vă mint, chiar asta cred din tot sufletul. Să știți, domnule Kawana, că eu vă plac. Dumneavoastră nu vreți să mă plăceți, dar asta este. Nu sunt decât un necunoscut bizar care a venit la

dumneavoastră cu o poveste la fel de bizară. Și aspectul meu este dizgrațios. Dar eu nu am fost niciodată genul de om care să se supere că nu-l plac ceilalți. Numai că eu, și sper să nu vă deranjeze că v-o spun, vă port simpatie. Sper să vă meargă bine și să aveți succese.

Cu aceste cuvinte, Ushikawa își privi degetele de la ambele mâini. Erau scurte și groase. Își răsuci palmele de câteva ori, apoi se ridică.

— E vremea să plec. A, da, probabil că este ultima oară când mă vedeți. Încerc să vă respect dorința. Mă rog să vă meargă bine. La revedere!

Ushikawa își luă geanta de piele ponosită de pe scaunul alăturat și își croi drum prin cantina aglomerată. Instinctiv, elevii care se aflau în calea lui se dădeau imediat la o parte, ca niște copii de la țară care fug din fața unui neguțător de sclavi înfricoșător.

*

Tengo sună acasă de la telefonul public din holul școlii. Avea de gând să-l lase să sune de trei ori și să închidă, dar la al doilea țârâit Fukaeri ridică deja receptorul.

— Stabilisem să îl lași să sune de trei ori, fără să răspunzi, zise Tengo cu glasul vlăguit.

— Am uitat, spuse Fukaeri fără niciun fel de remușcare.

— Ți-am zis să nu uiți!

— Mai suni o dată, întrebă ea.

— Nu, nu e nevoie. Oricum ai răspuns deja. Nu s-a întâmplat nimic neobișnuit cât am fost plecat?

— N-a sunat telefonul. N-a venit nimeni.

— Foarte bine. Am terminat serviciul, așa că mă întorc curând acasă.

— Mai devreme a venit un corb mare. A croncănit la geam, spuse Fukaeri.

— Vine mereu seara. Nu-ți face griji. Vine în vizită, pur și simplu. Cred că ajung acasă până la șapte.

— Ar fi bine să te grăbești.

— De ce? întrebă Tengo.

- Se agită Oamenii cei Mici.
- Se agită Oamenii cei Mici, îi repetă Tengo cuvintele. Se agită la mine în casă?
- Nu. Undeva în altă parte.
- În altă parte.
- Foarte departe.
- Dar tu îi auzi.
- Îi aud.
- Și ce înseamnă asta? Întrebă Tengo.
- Se întâmplă ceva dramatic.
- Dramatic.

Lui Tengo îi fură necesare câteva momente ca să pătrundă sensul cuvântului „dramatic”. Apoi adăugă:

— Ce fel de eveniment dramatic urmează să se întâmple?

— Asta nu știu.

— E ceva cauzat de Oamenii cei Mici?

Fukaeri clătină din cap. Gestul ei reuși cumva să se transmită prin receptor. Nu știa.

— Ar fi bine să te întorci. Până nu încep tunetele.

— Tunete?

— Dacă se opresc trenurile rămânem separați.

Tengo se răsuci și privi pe fereastră afară. Era o seară liniștită de vară, fără un nor pe cer.

— Nu stă să tune, spuse el.

— Nu-ți dai seama după aparențe.

— Mă grăbesc atunci.

— Ar fi bine, spuse Fukaeri și închise.

Ieșind pe poarta școlii, Tengo mai aruncă o privire către cerul senin de asfințit, apoi se îndreptă cu pași grăbiți spre stația Yoyogi. Discuția pe care o avusese cu Ushikawa i se rederula în minte, ca o casetă pusă în buclă.

Ce vreau eu să spun e că pe lume sunt lucruri pe care e mai bine să nu le știi. De exemplu, despre mama dumneavoastră. Adevărul nu ar face decât să vă rănească. Odată ce ați afla adevărul, ar trebui să vă asumați

responsabilitatea în privința lui.

Iar pe undeva, Oamenii cei Mid se agitau. Erau implicați în evenimentul dramatic care urma să aibă loc. Acum cerul era senin și frumos, dar nu poți judeca lucrurile după aparențe. Poate că o să tune, o să plouă, o să se oprească circulația trenurilor. Trebuia să se întoarcă repede acasă. Glasul lui Fukaeri fusese neobișnuit de convingător.

— Trebuie să ne unim forțele, spusese ea.

De undeva apare un braț lung. Trebuie să ne unim forțele. Până la urmă, suntem cel mai puternic duo de pe pământ. *The beat goes on.*

Capitolul 11 Echilibrul în sine e un lucru bun

Aomame își desfăcu salteaua albastră de yoga pe covorul întins pe podea, apoi îi spuse bărbatului să se dezbrace de la brâu în sus. Bărbatul se dădu jos din pat și își scoase cămașa. Fără ea, trunchiul său părea și mai mare decât îmbrăcat cu cămașa. Avea pieptul lat, dar fără depuneri de grăsime, și mușchii umflați. La o primă vedere, corpul său arăta perfect sănătos.

La indicațiile lui Aomame, bărbatul se întinse pe burtă pe saltea. Aomame îi atinse mai întâi încheietura mâinii și îi luă pulsul. Bătăile erau profunde și puternice.

— Faceți vreun tip de mișcare zilnică? îl întrebă ea.

— Nimic anume. Doar respir.

— Doar respirați?

— E un tip de respirație puțin mai neobișnuit.

— Vorbiți de ce făceați mai devreme pe întuneric, nu? O respirație profundă, la care vă folosiți toți mușchii din corp.

Întins pe burtă, bărbatul încuviință scurt.

Aomame nu putea să priceapă. Pentru a respira atât de violent, avea nevoie de multă forță fizică, însă cum putea să-și mențină corpul atât de puternic doar prin respirație?

— Ceea ce am să fac vă va provoca durere, mai mult sau

mai puțin, spuse Aomame pe un ton lipsit de inflexiuni. Dacă nu doare, nu are efect. Însă pot să dozez nivelul de durere, așa că vă rog să nu vă rețineți și să-mi spuneți când e prea mult.

Bărbatul așteptă puțin, apoi spuse:

— Dacă există vreun soi de durere pe care eu încă nu l-am degustat, sunt foarte curios să-l aflu.

În vocea lui se strecurase o ușoară undă de ironie.

— Durerea nu place nimănui.

— Dar procedurile care provoacă durere dau rezultate mai bune, nu? Dacă e vorba de durere care are sens, pot să o îndur.

O expresie fugitivă apăru pe chipul lui Aomame, învăluit în întunericul subțire.

— Am înțeles, spuse ea. Deocamdată să vedem cum merge.

Ca de obicei, Aomame începu cu omoplații. Primul lucru pe care îl observă când îl atinse fu cât de flexibili erau mușchii săi. Niște mușchi zdraveni și sănătoși, cu o structură complet diferită față de cei ai orășenilor obosiți și înțepeniți, care veneau de obicei la clubul sportiv. Dar, în același timp, avu senzația că fluiditatea lor naturală era obstrucționată de ceva, ca un râu al cărui curs stagnează din cauza gunoaielor sau a crengilor și uscăturilor luate de apă.

Aomame își folosi cotul pe post de pârghie și începu să-i strângă umărul. La început ușor, apoi cu putere. Își dădu seama că bărbatul simțea deja durerea. Era chiar o durere intensă, care pe altcineva l-ar fi făcut să geamă, însă el nici nu crâcnea. Respirația nu i se schimbă și nici măcar nu se încrunta. E foarte rezistent, își zise ea și se hotărî să vadă cât poate să reziste. Apăsă fără reținere, cu tot mai multă putere până ce, în sfârșit, articulația omoplatului scrâșni surd, ca un macaz care se schimbă pe o cale ferată. Bărbatului i se tăie răsuflarea preț de o clipă, apoi reîncepu în liniște.

— Aveați omoplatul extrem de înțepenit, explica ea. Dar s-a rezolvat. Și-a recăpătat flexibilitatea.

Aomame își vârî degetele până la a doua articulație în spatele omoplatului. Musculatura în sine era oricum flexibilă și, dacă reușea să degajeze punctele înțepenite, își revenea pe loc la normal.

— Îl simt mult mai liber, zise bărbatul încetșor.

— Cred că și durerea a fost considerabilă.

— Dar nu de nesuportat.

— Și eu sunt o persoană destul de rezistentă, dar, dacă mi s-ar fi făcut mie așa ceva, sigur aș fi gemut.

— În multe cazuri, durerea se atenuază și se contrabalansează prin altă durere. La urma urmei, simțul este ceva relativ.

Aomame îi atinse omoplatul stâng, îi pipăi mușchiul cu degetele și realizează imediat că era în aceeași stare ca și dreptul. Ia să vedem cât de relativ poate să fie, își zise ea.

— Acum trec pe partea stângă. Durerea o să fie cam la fel ca pe partea dreaptă.

— Mă las pe mâna ta. Nu te sinchisi de mine.

— Adică să nu vă menajez?

— Nu e necesar.

Aomame folosi aceeași procedură ca să corecteze poziția articulației și a mușchiului din jurul omoplatului stâng. Făcuse cum i se spusese și nu îl menajase. Odată hotărâtă să nu-și mai dozeze forța, urmă calea cea mai scurtă fără nicio ezitare. Însă, de data aceasta, reacția bărbatului fu chiar mai liniștită. Scoase doar un sunet stins din gât și acceptă durerea ca pe ceva extrem de firesc. Bine atunci, să vedem cât poți să rezști, își zise Aomame.

Luă pe rând fiecare mușchi din corp și îl dezmoști, bifând toate punctele de pe lista ei mentală. Nu avea decât să parcurgă acea rută în ordine, mecanic, ca un paznic de noapte priceput și neînfricat care dă roată clădirii cu lanterna în mână.

Cu articulațiile lui țepene, era ca o bucată de pământ

lovită de o calamitate cumplită. Cursurile de apă se blocaseră și malurile erau surpate. Un om obișnuit nici n-ar mai fi putut să stea în picioare dacă pățea așa ceva. N-ar fi putut nici să mai răsuflă. Bărbatul acesta era înzestrat cu un corp robust și o voință puternică. Aomame nu putea să nu-i admire capacitatea de a îndura în tăcere o asemenea durere intensă, indiferent de ce mârșăvii comisese.

Aomame strânse bine toți mușchii, îi forță să se miște, îi suci și li întinse până la limită. De fiecare dată, articulațiile trosneau surd. Își dădea și ea seama că ce făcea era o adevărată tortură. Până atunci avusese ședințe de stretching cu nenumărați atleți. Cu indivizi duri care trăiau împreună cu durerea fizică. Dar, oricât de tari ar fi fost ei, odată intrați pe mâna lui Aomame, la un moment dat tot slobozeau un țipăt sau vreun alt sunet. Vecin cu țipătul. Unii chiar se scăpau pe ei. Însă acest bărbat nu scotea niciun geamăt. Era ceva. Totuși Aomame își putea da seama de durerea pe care o simțea judecând după sudoarea care îi acoperea ceafa. Chiar și ea începuse să transpire ușor.

Îi luă aproape o jumătate de oră ca să îi întindă mușchii dorsali. Când termină, Aomame trase aer în piept și își șterse fruntea de transpirație cu un prosop.

*

Ce straniu, își zise ea. Eu am venit aici ca să-l omor pe bărbatul ăsta. Am în geantă o dălțița special concepută pentru asta. Potrivesc vârful acului într-un anume punct de pe ceafa lui, lovesc scurt mânerul și totul s-a sfârșit. Ajunge pe lumea cealaltă instantaneu, fără să-și dea seama ce i s-a întâmplat. Iar corpul lui scapă de toată suferința. Cu toate acestea, eu mă străduiesc acum să îi alin măcar un pic durerea cu care se luptă pe lumea asta.

Pentru ca asta e *însărcinarea care mi s-a dat*, își zise ea. Dacă am o treabă pe care trebuie să o fac, atunci îmi folosesc toate puterile ca să o rezolv. Asta sunt eu. Dacă am de îndreptat niște mușchi cu probleme, fac tot posibilul să îi îndrept. Dacă am de ucis pe cineva și dacă există un

motiv bun pentru asta, fac tot posibilul să îlucid.

Însă, firește, pe acestea două nu pot să le fac simultan. Sunt două acțiuni cu scopuri opuse și care presupun două metode incompatibile. Pot să mă ocup doar de *una dintre ele*. Deocamdată încerc să-i readuc mușchii la o stare puțin mai normală. Mă concentrez asupra acestui lucru și îmi mobilizez toată forța. Mai departe mă mai gândesc eu la momentul respectiv.

Dar, în același timp, Aomame nu reușea să-și înfrângă curiozitatea. Boala neobișnuită pe care o avea acest bărbat, mușchii lui ce păreau sănătoși și puternici, dar care erau puternic afectați de ea, trupul robust și voința de fier cu care îndura acea durere colosală pe care o numea „plată pentru harul divin”, toate aceste lucruri îi stârneau curiozitatea. Ar fi vrut să vadă ce anume putea să facă pentru el și în ce mod răspundea corpul lui. Era o curiozitate profesională, dar în același timp și personală. În plus, dacă îl omora chiar atunci, ar fi trebuit să-și ia tălpășița imediat, iar dacă termina treaba prea repede, cei doi din camera alăturată ar fi mirosit ceva. Vorbiseră deja că urma să dureze cel puțin o oră.

— Am terminat jumătate. De acum, mă ocup de cealaltă jumătate. Puteți să vă așezați pe spate? zise ea.

Bărbatul se întoarse încet, ca un uriaș animal marin eșuat pe uscat.

— Durerea s-a mai retras, zise el după ce expiră prelung. Niciunul dintre celelalte tratamente nu a avut atâta efect.

— Mușchii dumneavoastră sunt *traumatizați*, spuse Aomame. Nu știu care este cauza, dar traumele sunt grave. Încerc să readuc părțile afectate la o stare cât mai normală. Nu este nici ușor și produce și durere. Dar pot totuși să fac ceva, într-o anumită măsură. Mușchii în sine au o constituție bună, iar dumneavoastră sunteți rezistent la durere. Însă acesta nu este decât un tratament simptomatic, nu o soluție permanentă. Atâta vreme cât nu sunt identificate cauzele, veți păți același lucru în repetate

rânduri.

— Știu. Nu se rezolvă nimic. Asta se va repeta și de fiecare dată starea mea se va înrăutăți. Dar și dacă e vorba de un tratament simptomatic temporar, eu sunt foarte recunoscător dacă durerea se atenuază chiar și un pic. Nici nu ai cum să știi cât sunt de recunoscător. M-am gândit chiar să folosesc morfină, însă prefer să evit medicamentele pe cât posibil. Ingerarea de medicamente pe o perioadă îndelungată distruge funcțiile cerebrale.

— Trec mai departe, zise Aomame. Rămâne la fel, fără menajamente?

— Categoric.

Aomame își alungă toate gândurile din minte și se apucă serios de treabă. Avea bine întipărită în creier structura fiecărui mușchi din corpul uman. Ce funcție îndeplinește fiecare în parte, de ce oase sunt legați. Ce caracteristici au, ce senzații transmit. Aomame examinează pe rând mușchii și articulațiile, îi zgâlțâi și îi răsuci energic, ca un inchizitor sânguinos care testează pe rând absolut toate punctele dureroase din trupul uman.

O jumătate de oră mai târziu, amândoi erau asudați și răsuflau greu, ca doi iubiți care tocmai încheiaseră o partidă de sex miraculos de intensă. Bărbatul rămase tăcut o vreme și nici Aomame nu găsi ceva vrednic de spus.

— Nu vreau să sune exagerat, zise bărbatul într-un sfârșit, dar am senzația că mi-au fost schimbate toate piesele din corp.

— În seara aceasta e posibil să existe niște repercusiuni. Se poate ca în timpul nopții să vi se rigidizeze mușchii puternic, de să vă vină să țipați. Dar nu vă îngrijorați. Până dimineață trece.

Dacă mai apuci dimineața, adăugă ea în gând.

Bărbatul se așază turcește pe salteaua de yoga și respiră adânc de câteva ori, ca să-și poată evalua mai bine starea.

— Cu siguranță ai un talent cu totul special, zise el.

— Ceea ce fac eu este un lucru foarte practic, spuse

Aomame ștergându-se cu prosopul pe față. Despre structura și funcțiile mușchilor am învățat la facultate, iar aceste cunoștințe le-am dezvoltat punându-le în practică. Mi-am perfecționat tehnica și mi-am creat un sistem propriu. Fac doar ceva concret, care se poate vedea cu ochiul liber. În ce fac eu, adevărul e vizibil și demonstrabil. Desigur, și durerea este pe măsură.

Bărbatul deschise ochii și o privi cu interes.

— Așa gândești tu.

— La ce vă referiți?

— Tu crezi că adevărul este ceva vizibil și demonstrabil.

Aomame strânse din buze.

— Nu spun că toate adevărurile sunt așa, ci că așa este *în domeniul meu de activitate*. Sigur, dacă asta era valabil pentru toate domeniile, lucrurile ar fi fost mai ușor de înțeles.

— Nici vorbă de așa ceva.

— De ce?

— Marea majoritate a oamenilor nu caută adevăruri care se pot demonstra. În cele mai multe cazuri, după cum ai spus și tu, adevărul aduce cu sine multă durere. Iar oamenii nu vor ceva care le provoacă durere. Ce le trebuie lor sunt niște povești frumoase care să ofere un sens mai profund existenței lor. Așa a și apărut religia.

Bărbatul își răsuci gâtul de câteva ori, apoi continuă:

— Dacă teoria X le conferă mai mult sens existenței, atunci acela este adevărul pentru ei, iar dacă teoria Y îi face să se simtă mici și neputincioși, atunci ea este falsă. Este foarte clar. Dacă cineva insistă că de fapt teoria Y este cea adevărată, oamenii îl vor urî, ignora sau chiar ataca. Logica sau demonstrabilitatea nu au nici o însemnătate pentru ei. Mulți oameni neagă și elimină din calcul ideea că sunt mici și neputincioși pentru a-și proteja sănătatea mintală.

— Dar corpul uman, de fapt toate corpurile sunt, cu ușoare variații, mici și neputincioase. Asta nu e de la sine

înțeleș?

— Așa este. Orice corp este, cu ușoare variații, mic și neputincios. Și, în orice caz, se degradează rapid și dispăre. Acesta este un adevăr incontestabil. Dar cum rămâne cu sufletul?

— La suflet încerc pe cât posibil să nu mă gândesc.

— De ce?

— Fiindcă nici nu e nevoie.

— De ce să nu fie nevoie să te gândești la suflet? Indiferent dacă produce vreun rezultat sau nu, a te gândi la propriul suflet este ceva indispensabil în viață.

— Eu am dragostea, spuse Aomame răspicat.

Ce naiba fac? se apostrofă Aomame. M-am apucat să-i vorbesc despre iubire unui bărbat pe care urmează să-l omor?

Pe chipul bărbatului se înfiripă un zâmbet slab, aidoma unui undele pe suprafața apei, provocată de vânt. Era natural și trăda chiar simpatie.

— E îndeajuns să ai dragoste? o întrebă el.

— Exact.

— Dragostea despre care vorbești tu este direcționată către cineva anume?

— Da. Un anume bărbat.

— Un corp mic și neputincios, cu o dragoste absolută și neumbrită, spuse el pe un ton liniștit, apoi făcu o pauză. S-ar părea că tu nu ai nevoie de religie.

— Poate că nu am.

— Asta pentru că tocmai felul tău de a fi este o religie în sine.

— Spuneați că religia oferă o teorie mai degrabă frumoasă decât adevărată. În cazul sectei dumneavoastră cum este?

— Sincer să fiu, eu nu consider ceea ce fac eu un act religios. Ce fac eu e să ascult vocea și să o transmit mai departe oamenilor. Eu sunt singurul care o poate auzi, iar faptul că o aud este un adevăr incontestabil. Însă nu pot

dovedi că mesajul său este *adevărul*. Tot ce pot să fac este să dau substanță acelor mici haruri divine care mi-au fost date.

Aomame își mușcă ușor buzele și lăsă prosopul. Ar fi vrut să-l întrebe despre ce haruri era vorba, însă se răzgândi. Povestea s-ar fi lungit prea mult. Ea avea o treabă foarte importantă pe care trebuia să o ducă la bun sfârșit.

— Vă mai întindeți o dată pe burtă? Mai rămân de lucrat mușchii de la gât.

Bărbatul își întinse din nou corpul masiv pe salteaua de yoga, expunându-și ceafa.

— În orice caz, ai *magic touch*, zise el.

— *Magic touch?*

— Degete cu o putere ieșită din comun. Un simț ascuțit cu care poți să dibuiești un punct anume de pe corp. Este un talent aparte, pe care îl au foarte puțini oameni. Nu e ceva care se poate însuși prin studiu sau antrenament. Și eu posed ceva asemănător, chiar dacă e din altă categorie. Dar cum e și cu harul, omul trebuie să plătească la un moment dat pentru darurile primite.

— Nu am luat niciodată lucrurile așa. Eu doar am căpătat o tehnică studiind și antrenându-mă. Nu am primit-o de la nimeni.

— Nu vreau să începem o discuție aprinsă. Dar ar fi bine să ții minte un lucru: zeii dau, zeii iau. Chiar dacă tu nu o știi, nu uita că darul tău este primit de la zei. Iar ei nu uită nimic. Folosește-ți cu grijă talentul care ți-a fost dat.

Aomame își privi cele zece degete de la mâini. Apoi atinse ceafa bărbatului. Își concentrează atenția în buricul degetelor. Zeii dau, zeii iau.

— Încă puțin și s-a terminat. Este ultima procedură pe ziua de azi, spuse ea cu un glas uscat către spatele bărbatului.

I se păru că aude un tunet din depărtare. Își ridică privirea și se uită pe fereastră. Nu se vedea nimic. Doar cerul întunecat, însă imediat auzi din nou același sunet, care

reverberă sec în camera cufundată în liniște.

— Începe ploaia, spuse bărbatul pe un ton lipsit de inflexiuni.

*

Aomame îi atinse ceafa și căută acel punct anume. Pentru asta îi trebuia o putere de concentrare specială. Închise ochii, își opri răsuflarea și ascultă curgerea sângelui. Degetele ei încercau să capete cât mai multe informații din elasticitatea și temperatura pielii. Punctul era unul singur și era foarte fin. La unii îl găsea numaidecât, la alții foarte greu, iar Liderul făcea clar parte din a doua categorie. Era ca și cum ar fi încercat să găsească o monedă într-o încăpere întunecată, cu grijă să nu facă niciun zgomot. Însă în cele din urmă îl dibui. Își puse degetul pe el și memoră poziția lui exactă, așa cum ai marca un loc pe o hartă. Aceasta era o abilitate aparte cu care ea fusese înzestrată.

— Vă rog să nu vă mișcați, îi spuse ea bărbatului întins pe burtă, apoi întinse mâna către geanta de alături și scoase tocul cu dălțița.

— A mai rămas un singur loc înțepenit de pe ceafă, spuse ea pe un ton calm. Este un punct pe care nu pot să-l rezolv doar folosindu-mi degetele. Dacă reușesc să-l relaxez, durerea ar trebui să scadă considerabil. Aș vrea să introduc un ac acolo. Este o operațiune mai delicată, dar am făcut-o de multe până acum și nu am dat greș niciodată. Îmi permiteți?

Bărbatul inspiră adânc.

— Mă las cu totul pe mâna ta. Primesc orice ar putea să mă scape de durere.

Aomame scoase dălțița din toc și îndepărtă dopul înfipt în ea. Vârful ei era ascuțit și letal. O luă în mâna stângă și cu degetul arătător de la dreapta căută punctul descoperit mai devreme. Niciun dubiu. Acela era locul. Aomame îl atinse cu vârful acului și trase adânc aer în piept. Nu-i mai rămânea decât să-și lase mâna să cadă peste mâner ca un ciocan și să introducă astfel vârful în acel punct. Și cu asta totul se

încheia.

Însă ceva o reținea. Pumnul ei drept ridicat în aer refuza să coboare. Cu asta totul se încheie, își zise ea. Cu o singură lovitură pot să-l trimit pe bărbatul ăsta pe lumea cealaltă. Apoi ies de aici cu nonșalanță, îmi schimb înfățișarea și numele și capăt o nouă identitate. Pot să fac asta. Nu mi-e teamă și nu mă apasă conștiința. Fără nicio îndoială, individul ăsta a făcut lucruri cumplite, pentru care merită să moară. Însă Aomame nu reușea s-o facă. O îndoială vagă și totuși persistentă îi făcea mâna dreaptă sa ezite.

Totul merge prea ușor, îi șoptea instinctul.

Nu avea nicio logică, nimic. Pur și simplu o simțea. Ceva era ciudat, nefiresc. Puteri de tot felul se ciocneau și se luptau una cu alta. Aomame se încruntă puternic în semiîntuneric.

— Ce s-a întâmplat? întrebă bărbatul. Aștept. Aștept ultima procedură.

La aceste cuvinte, Aomame realizează în sfârșit motivul pentru care ezita. *Bărbatul asta știe*, știe ce urmează să-i fac.

— Nu e cazul să eziți, o îndemnă el pe un ton liniștit. E în regulă. Ceea ce vrei tu e ceea ce vreau și eu.

Tunetele continuau, dar nu se vedea niciun fulger. Se auzeau doar bubuiturile îndepărtate, ca niște salve de tun. Frontul de luptă era încă departe.

— Este *remediul* perfect. Ți-ai făcut treaba foarte bine, lucru pentru care am tot respectul. Dar, după cum ai spus și tu, nu este decât un tratament simptomatic. Durerea mea este deja ceva ce nu mai poate dispărea decât retezându-mi viața de la rădăcină. Doar coborând la subsol și apăsând comutatorul. Asta urmează să faci tu pentru mine.

Aomame rămăsese cu dălțița în mâna stângă, acul fixat în punctul de pe ceafă și cu mâna dreaptă ridicată în aer. Nu putea nici să meargă înainte, nici să dea înapoi.

— Dacă aș vrea să te opresc, aș putea s-o fac în

nenumărate feluri. E chiar banal, spuse bărbatul. Încearcă să-ți cobori mâna dreaptă.

Aomame se conformă și încercă să-și lase mâna dreaptă. Dar aceasta nu se clintea din loc. Îi rămăsese înțepenită în aer ca o stană de piatră.

— E o putere cu care am fost înzestrat, deși nu eu mi-am dorit-o. A, ești liberă să-ți miști mâna. Acum poți din nou să-mi iei viața.

Aomame observă că putea să-și miște din nou mâna liber. Își strânse pumnul și-l deschise. Nimic în neregulă. Să fi fost un fel de hipnoză? Dar câtă forță!

— Eu am primit o putere specială. Dar, în schimb, ei mi-au cerut tot felul de lucruri. Dorințele lor au devenit dorințele mele. Cerințele lor au fost dure și imposibil de refuzat.

— Prin *ei* vă referiți la Oamenii cei Mici? Întrebă Aomame.

— Deci știi despre ei. Foarte bine. Discuția merge mai ușor așa.

— Tot ce știi este acest nume, dar nu și ce anume sunt.

— Tot ce pot ști oamenii este că ei există. Ai citit vreodată *Creanga de aur* a lui Frazer?

— Nu.

— Este o carte foarte interesantă, din care avem multe de învățat. În vremuri străvechi, în multe părți ale lumii, când un rege își încheia domnia, era automat ucis. Domnia lui putea să dureze între zece și douăzeci de ani. La capătul ei, lumea se aduna și îl masacra. Era un act necesar pentru comunitate și pe care regele îl accepta ca atare. Moartea lui trebuia să fie sângeroasă, atroce. Așa i se aducea lui o mare onoare. Și de ce trebuia ucis? Pentru că regele era reprezentantul oamenilor, „cel ce aude vocea”. Acela era circuitul care ne lega pe *noi* de *ei*. Iar după ce se scurgea o anumită perioadă de timp, uciderea celui care auzea vocea era un lucru indispensabil pentru comunitate. Menită să mențină echilibrul dintre conștiința oamenilor de pe pământ și puterea manifestată de Oamenii cei Mici. În vremurile

străvechi, a conduce un regat era sinonim cu a auzi glasul zeilor. Dar, firește, acest tip de sistem a dispărut la un moment dat, regii nu au mai fost uciși, iar tronul a devenit ceva secular, obținut prin ereditate. Și așa oamenii au renunțat să mai audă vocea.

Aomame îl asculta strângând și desfăcând inconștient palma dreaptă ridicată în aer.

— Li s-a spus până acum în diverse feluri, continuă bărbatul, iar în multe cazuri nici nu li s-a atribuit vreun nume. *Ei doar există.* „Oamenii cei Mici” este doar o denumire de conveniență. Fiica mea, care era doar un copil pe atunci, le-a spus „piticii”. Chiar ea este cea care i-a adus. Eu am schimbat numele în „Oamenii cei Mici”, pentru că așa mi s-a părut mai potrivit.

— Și ai devenit rege.

Bărbatul trase zgomotos aer pe nas și îl ținu un timp în plămâni. Apoi îl expiră încet.

— Nu sunt rege. Sunt cel ce aude vocea.

— Iar acum vrei să fii masacrat.

— Nu e nevoie să fie un masacru. Suntem în anul 1984, în mijlocul unei metropole. Nu trebuie să fie sângeros. Ajunge doar să-mi iei viața.

Aomame clătină din cap și se relaxă. Vârful acului era încă ațintit în acel punct, însă nu simțea niciun imbold să îlucidă pe acel bărbat.

— Ai violat până acum mai multe fete, spuse ea. Fete de nici zece ani.

— Așa este. Conform conceptelor obișnuite, așa se percepe totul. Judecat după legile lumesti, eu sunt un criminal. Am avut relații carnale cu femei încă neajunse la maturitate. Chiar dacă nu mi-am dorit-o.

Aomame respiră adânc. Nu știa cum să domolească tumultul de senzații dinlăuntrul ei. Avea chipul contorsionat, iar mâna stângă și cea dreaptă păreau să vrea lucruri diferite.

— Aș vrea să mă omori, spuse bărbatul. Ar fi mai bine ca

eu să nu mai exist în această lume, din toate punctele de vedere. Eu sunt omul care trebuie să piară pentru ca lumea să-și mențină echilibrul.

— Și ce se întâmplă după ce te omor?

— Oamenii cei Mici îl pierd pe cel ce aude vocea. Iar eu nu am urmași.

— Eu de ce să cred așa ceva? izbucni Aomame. Poate că nu ești decât un pervers care a inventat o teorie convenabilă prin care să-și justifice faptele murdare. Oamenii cei Mici nici n-au existat vreodată, nu auzi vocea divină și n-ai niciun har. Poate nu ești decât un șarlatan prăpădit care se dă drept profet, drept lider spiritual.

— Pe servanta din dreapta e un ceas, spuse bărbatul fără să-și ridice capul.

Aomame se uită către dreapta și văzu o servantă înaltă cam până la brâu, pe care era un ceas din marmură. Părea foarte greu.

— Privește-! Nu-ți lua ochii de la el.

Aomame se conformă și rămase cu capul întors și privirea ațintită asupra ceasului. Simți cum toți mușchii din corpul bărbatului se încordează și devin tari ca piatra. Pentru asta avea nevoie de o putere incredibil de mare. Răspunzând parcă la această forță, ceasul se desprinse de pe suprafața servantei și se ridică în aer. Se înălță cam cinci centimetri și rămase suspendat în văzduh preț de zece secunde, tremurând ușor, a ezitare. Apoi mușchii bărbatului se relaxară, iar ceasul căzu pe servantă cu un zgomot surd, de parcă își amintise deodată că pământul are gravitație.

Bărbatul expiră prelung, epuizat.

— E nevoie de multă putere chiar și pentru un lucru atât de mărunț, spuse el după ce își eliberă tot aerul din plămâni. Cât să mă lase de tot fără suflare. Dar așa poate mă crezi că măcar nu sunt un *șarlatan prăpădit*.

Aomame nu răspunde. Îl lăasă să respire adânc și să-și recapete puterile. Ceasul ticăia liniștit pe servantă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Stătea doar ușor mai într-o parte.

Aomame privi cum secundarul face o tură completă.

— Ai capacități aparte, zise ea cu un glas uscat.

— După cum vezi.

— În *Frații Karamazov* apare o poveste cu Hristos și cu diavolul. Hristos se află în pustiu și se roagă, iar diavolul îi cere să facă o minune. Să preschimbe piatra în pâine. Însă Hristos nu-i dă ascultare, pentru că minunile sunt ispita diavolului.

— Știu. Am citit și eu *Frații Karamazov*. Și da, ai dreptate. O demonstrație de genul ăsta nu rezolvă nimic, dar am la dispoziție un timp limitat ca să te conving. Și am preferat să-ți arăt.

Aomame tăcea.

— Dacă pe lume nu există bine absolut, nu există nici rău absolut, continuă el. Binele și răul nu sunt niște lucruri fixe și neclintite, ci își schimbă neconținut locul și poziția. Un bine se poate transforma în clipa următoare într-un rău. Și viceversa. Asta a surprins și Dostoievski în *Frații Karamazov*. Important este să se mențină un echilibru între cele două. Dacă balanța se înclină prea mult într-o parte, e greu să se mai poată păstra o moralitate. *Echilibrul în sine e un lucru bun*. Iar în acest sens eu trebuie să mor, ca să se poată menține echilibrul.

— Nu vad necesitatea de a te ucide, spuse Aomame răspicat. După cum bine știi, eu am venit aici ca să te omor, în ideea că nu pot permite unui astfel de om să mai trăiască. Intenția mea era să te fac să dispari cu orice preț din această lume. Însă nu mai am această *intenție*. Suferi enorm, iar eu îți înțeleg suferința. Tu așa trebuie să mori, mistuit de durere. Nu-mi vine să-ți ofer cu mâna mea o moarte ușoară.

Întins pe burtă, bărbatul încuviință scurt.

— Dacă tu mă omori pe mine, oamenii mei te vor vâna la nesfârșit. Sunt niște fanatici cu multă putere. Dacă eu dispar, secta mea își pierde acea forță care îi unește pe toți laolaltă. Dar, odată ce un sistem capătă o anumită formă,

Începe să prindă și o viața proprie.

Aomame îl asculta fără să spună nimic.

— I-am făcut rău prietenei tale, spuse bărbatul.

— Prietenei mele?

— Da, cea cu cătușele. Cum o chema?

În mintea lui Aomame se așternu deodată o liniște deplină. Nu se mai dădea nicio luptă. Se lăsase doar tăcerea.

— Ayumi Nakano, zise ea.

— A avut un mare nenoroc.

— Tu i-ai făcut asta? Întrebă Aomame pe un ton rece. Tu ai omorât-o pe Ayumi?

— Nu, n-am omorât-o.

— Dar știi că a fost ucisă.

— Investigatorii mei au aflat asta. Nu am aflat însă cine anume a omorât-o. Tot ce știu este că prietena ta polițistă a fost strangulată într-o cameră de hotel.

Mâna dreaptă a lui Aomame se încordă din nou.

— Dar ai spus că i-ai făcut rău.

— Nu i-am putut împiedica moartea. Indiferent cine a fost ucigașul, partea cea mai vulnerabilă e întotdeauna prima luată în vizor. Lupii încolțesc mereu oaia cea mai slabă din turmă.

— Adică Ayumi era punctul meu vulnerabil?

Bărbatul nu răspunse. Aomame închise ochii.

— Dar de ce a trebuit să moară? Era o fată incredibil de bună. Nu făcea niciun rău nimănui. Pentru că am fost eu *implicată*? Atunci de ce să nu mă distrugă direct pe mine?

— Ei nu te pot distruge.

— De ce? De ce să nu mă poată distruge?

— Pentru că deja ești o persoană specială.

— Persoană specială, repetă Aomame. Cum anume specială?

— O să descoperi tu în curând.

— În curând?

— Când o să vină vremea.

Aomame se încruntă din nou.

— Nu înțeleg ce zici.

— O să înțelegi la un moment dat.

Aomame clătină din cap.

— Deci în momentul de față ei nu mă pot ataca pe mine, drept pentru care au ales ce era mai vulnerabil din preajma mea. Ca avertizare să nu teucid.

Bărbatul rămase tăcut. Tăcerea era afirmativă.

— E cumplit, zise Aomame și clătină din nou din cap. Degeaba au omorât-o, pentru că practic nu s-a schimbat nimic.

— Nu, ei nu sunt niște ucigași. Nu distrug pe cineva cu mâna lor. Pe prietena ta a omorât-o ce avea ea înlăuntrul ei. Tragedia asta tot s-ar fi produs mai devreme sau mai târziu. Viața ei era plină de riscuri, iar ei au dat un imbold și atât. Doar au schimbat ora alarmei.

Ora alarmei?

— Ayumi nu era ceas deșteptător! Era o ființă umană. Că viața ei era plină de riscuri sau nu, mie una mi-era o prietenă foarte dragă. Iar voi mi-ați răpit-o fără să clipiți. Fără sens, cu cruzime.

— Furia ta este îndreptățită, spuse bărbatul. Ar fi bine să o îndrepti către mine.

— Moartea ta n-ar aduce-o pe Ayumi înapoi, spuse Aomame clătinând din cap.

— Dar așa poți să le-o plătești Oamenilor Mici cu aceeași monedă. Poți să te răzbuni pe ei. Ei încă nu-mi doresc moartea. Dacă aş muri acum, s-ar crea un gol. Un gol temporar, până ar apărea un succesor. Ar fi o lovitură puternică pentru ei, iar tu poți să profiți de asta.

— Cineva a zis odată că nimic nu e mai scump ca răzburarea și mai lipsit de folos.

— Winston Churchill. Dar, din câte îmi aduc eu aminte, el a spus-o ca să justifice deficitul bugetar al Marii Britanii. Fără niciun substrat moral.

— Moral sau nu, nu mă interesează. Eu nu trebuie să-mi

mai cobor mâna, pentru că tu o să mori oricum în chinuri, mâncat tot de naiba știe ce. Eu nu am niciun motiv să te compățimesc. Dacă lumea își pierde moralitatea și se face fărâmițe, asta nu mai e vina mea.

Bărbatul respiră din nou adânc.

— Aha. Am înțeles ce vrei să spui. Atunci, uite cum facem. Facem un târg. Dacă tu mă omori acum, eu îți salvez viața lui Tengo Kawana. Măcar atâta putere încă mai am.

— Tengo, zise Aomame și simți cum toată puterea i se scurge din corp. Și *asta* știi?

— Eu știu totul despre tine. Ți-am mai spus, nu? Adică știi *aproape* totul.

— Dar nu ai cum să mă fi citit atât de bine. Eu nu am lăsat niciodată să-mi scape numele lui Tengo.

— Aomame, zise bărbatul și oftă. Nu există lucruri pe lumea asta care să nu-ți scape. Iar întâmplarea face că, în acest moment, Tengo Kawana este un om deosebit de important pentru noi.

Aomame își pierdu cuvintele.

— Deși, sincer să fiu, nu este o simplă întâmplare, continuă bărbatul. Destinele voastre nu v-au purtat pașii aici din întâmplare. Ați pătruns în lumea aceasta pentru că trebuia. Și, indiferent dacă vă place sau nu, odată intrați aici, ați primit fiecare rolul lui.

— Am pătruns în lumea asta?

— Da, în anul 1Q84.

— 1Q84? zise Aomame schimonosindu-și din nou chipul.

Ăsta e un cuvânt inventat de mine!

— Da, e inventat de tine, spuse bărbatul de parcă i-ar fi citit gândurile. Dar mi-am permis să-l folosesc și eu.

1Q84, murmură Aomame.

— Nu există lucruri pe lumea asta care să nu-ți scape, repetă Liderul pe un ton liniștit.

Capitolul 12 Nu se pot număra pe degete

Tengo se întoarce înainte să înceapă ploaia. De la stație până acasă mersese cu pași grăbiți. Pe cerul de asfințit nu se zărea încă niciun nor. Nu existau deloc semne de ploaie și nici de tunete. Niciunul dintre trecători nu purta umbrelă. Era o seară plăcută de vară, numai bună să te duci la un meci de baseball și să bei niște bere. De la o vreme însă era dispus să ia de bune lucrurile pe care i le spunea Fukaeri. I se părea mai bine să o creadă decât să se îndoiască, nu fiindcă ar fi avut argumente logice, ci fiindcă mai degrabă așa îl îndemna experiența să facă.

Uitându-se în cutia poștală, descoperi un plic cu aspect oficial, de pe care lipsea adresa expeditorului. Îl deschise pe loc. Înăuntru era o înștiințare prin care era informat că i se virase în contul bancar suma de 1 627 534 de yeni. Banii veneau de la *ERI Offices*. Fără îndoială, era compania-fantomă pe care o înființase Komatsu. Sau poate că erau de la profesorul Ebisuno. Komatsu îl anunțase mai de mult că urmează să-i plătească o parte din drepturile de autor pentru *Crisalida de aer*. Pesemne despre asta era vorba. Probabil ca justificarea plății era ceva de genul „consiliere” sau „cercetare”. Tengo mai verifică o dată suma, apoi puse hârtia la loc în plic și plicul în buzunar.

Pentru Tengo, un milion șase sute de mii de yeni era o sumă frumoasă (adevărul este că nu avusese niciodată atâția bani deodată), dar nu era nici surprins și nici bucuros. În momentul de față, nu problemele materiale îl preocupau pe el. Avea deocamdată un venit stabil și ducea un trai decent. Cel puțin pentru moment nu își făcea griji în privința viitorului. Cu toate acestea, toți voiau să-i dea bani. Ce lume ciudată!

Pe de altă parte, un milion șase sute de mii de yeni pentru rescrierea *Crisalidei de aer* nici nu i se părea o plată suficientă, la câte avusese de tras de pe urma ei. E adevărat, dacă l-ar fi întrebat cineva ce sumă i s-ar fi părut potrivita, n-ar fi știut să răspundă. În primul rând, nu știa dacă necazurile pot avea un preț corect. Sigur există pe

lume multe necazuri care nu se pot răscumpăra cu bani. *Crisalida de aer* încă se vindea bine și probabil în viitorul apropiat urmau să existe și alte viramente, dar, pe măsură ce-i creștea suma din bancă, i se înmulțeau și problemele. Cu cât primea un onorariu mai mare, cu atât devenea mai puternică implicarea lui în toată țărășenia.

Se gândi cum ar fi ca a doua zi dimineață, la prima oră, să îi returneze banii lui Komatsu. Ar putea astfel să evite o parte din responsabilitate și, probabil, s-ar simți și mai liniștit. Cel puțin ar avea o dovadă că a refuzat plata. Numai că asta nu i-ar șterge responsabilitatea morală. Nu ar îndrepta ceea ce făcuse și nu i-ar oferi decât niște circumstanțe atenuante. Sau poate dimpotrivă, ar arunca o lumină și mai suspectă asupra faptelor sale. Că a dat banii înapoi fiindcă se simțea vinovat.

Tot frământându-se cu aceste lucruri, începu să-l doară capul. Se hotărî să nu-și mai bată mintea cu cei un milion șase sute de mii de yeni. O să chibzuiască pe îndelete când o să vină vremea. Banii nu sunt vii, poți să-i lași acolo, că n-o să fugă nicăieri. Probabil.

*

În timp ce urca scările către apartamentul său de la etajul doi, Tengo se gândea că în momentul acela problema era cum să-și pună viața în ordine. După vizita pe care i-o făcuse tatălui său în sudul peninsulei Boso, căpătase o oarecare certitudine că de fapt acesta nu era tatăl său adevărat. Putea acum să ia un start nou. Poate că era o ocazie numai bună să se rupă de toate neplăcerile pe care le avea și să își refacă viața. Un serviciu nou, un loc nou, oameni noi. Nu era foarte sigur, dar avea sentimentul că ar fi putut să ducă un trai mai coerent decât până acum.

Înainte de a face mișcarea aceasta însă, trebuia să pună în ordine câteva lucruri. Nu putea să dispară pur și simplu și să-i lase baltă pe Fukaeri, Komatsu și profesorul Ebisuno. Desigur, nu avea niciun fel de obligație față de ei și niciun fel de responsabilitate morală. După cum spusese și

Ushikawa, în povestea aceasta el avusese parte numai de belele. Dar, chiar dacă fusese atras în această situație pe jumătate împotriva voinței lui și chiar dacă nu fusese conștient de stratagemele din spatele ei, făcea totuși parte din conspirație. Nu putea să le spună că nu-l mai interesează și să se descurce singuri de aici înainte. Indiferent de ce s-ar fi hotărât să facă de acum încolo, oriunde s-ar fi dus, trebuia mai înainte să facă ordine în jurul lui. Altfel, poate că viața lui cea nou-nouță ar fi pângărită chiar de la bun început.

Cuvântul „pângărit” îl duse cu gândul la Ushikawa. Iar el? oftă Tengo. Ushikawa avea informații despre mama lui și era dispus să i le ofere, asta susținea.

Dacă doriți să aflați mai multe, vă putem da aceste informații. Dar s-ar putea să fie și niște informații nu tocmai plăcute.

Tengo nu răspunsese nimic. Nu-și dorea deloc să audă din gura lui Ushikawa lucruri despre mama sa. Venind de la el, informațiile acestea ar fi fost întinate, indiferent de conținutul lor. De fapt, Tengo nu era dispus să le audă venind din partea nimănui. Dacă era să primească lămuriri despre mama sa, trebuia să le primească în totalitate, nu parțial, să-i fie oferite ca o revelație. Trebuia să fie o scenă spațială, enormă și clară, pe care să o poți străbate cu privirea într-o clipă.

Nu știa, desigur, dacă va avea parte vreodată de o asemenea revelație dramatică. Poate că nu se va întâmpla așa ceva în veci. Dar el avea nevoie de ceva la scară largă, ceva covârșitor, care să rivalizeze și să depășească halucinația vie ce-l făcuse să sufere atâția ani de zile și care-l tulburase într-atât. Îi trebuia ceva care să-l purifice. Nu-i foloseau la nimic informațiile înjumătățite, date cu lingurița.

Aceste gânduri îi trecură prin minte lui Tengo cât urcă scările până la etajul doi.

Se opri în fața ușii, scoase cheia din buzunar și o răsuci în yală. Ciocăni de trei ori, făcu o pauză și mai ciocăni de două ori. Apoi deschise ușa și intră încet în casă.

Fukaeri stătea la masă și bea suc de roșii dintr-un pahar înalt. Era îmbrăcată la fel ca atunci când venise. Cămașa bărbătească, în dungi, și blugii strâmți. Arăta însă cu totul diferită decât dimineața, deoarece - iar lui Tengo îi luă ceva vreme să-și dea seama de lucrul acesta -își prinsese părul. I se vedeau bine urechile și gâtul. Avea o pereche de urechi mici și rozalii, care arătau atât de proaspete, încât ai fi zis că cineva abia le terminase de sculptat și le curățase de praf cu o pensulă fină. Erau niște urechi făcute mai degrabă din pură perspectivă estetică decât ca să audă. Cel puțin așa le vedea Tengo. Mai jos, gâtul subțire și frumos lucea atrăgător ca o un fruct pârguit de soare. Un gât imaculat, pe care s-ar fi potrivit rouă și gărgărițe. O vedea pentru prima dată cu părul strâns și era o priveliște miraculos de intimă și frumoasă.

Tengo închise ușa în urma lui, dar nu se urni din loc. Rămase cu mâna încă pe clanță, privind-o amuțit pe Fukaeri, ca un explorator care a descoperit izvoarele ascunse ale Nilului. Gâtul și urechile ei dezvelite îi făceau inima să gonească și îl răscoleau adânc, ca un trup gol de femeie.

— Mi-am făcut un duș mai devreme, spuse ea întorcându-se către Tengo, care rămăsese înțepenit în dreptul ușii. Avea un ton serios, de parcă își amintise ceva foarte important. Ți-am luat din șampon și balsam, adăugă ea.

Tengo încuviință. Trase aer în piept și în cele din urmă dădu drumul la clanță și încuie ușa. Șampon și balsam? Făcu apoi un pas în față, umindu-se din prag.

— A mai sunat telefonul? întrebă.

— Deloc, spuse Fukaeri clătinând ușor din cap.

Tengo se duse până în dreptul ferestrei, trase puțin draperia și se uită afară. Nu văzu nimic schimbat. Niciun om suspect, nicio mașină dubioasă parcată în apropiere.

Obişnuita privelişte sordidă a unei zone rezidenţiale banale. Copacii cu crengile lor strâmbe erau cenuşii de praf, balustrada plină de urme de lovituri, câteva biciclete ruginite abandonate. Pe un gard, un avertisment pus de poliţie: „Alcoolul la volan provoacă accidente grave”. Oare poliţia are o secţie specială care se ocupă cu astfel de avertismente? Un bătrân urâcios care plimba un câine corcit şi cam prostănac. O femeie cam nătângă la volanul unei maşini oribile. Stâlpii urâţi care susţineau cablurile electrice răuvoitoare. Priveliştea de la fereastră îl făcea să vadă lumea ca pe o aglomerare infinită de microcosmuri, care se stabiliseră undeva la graniţa dintre „abject” şi „lipsit de bucurie”.

Pe de altă parte existau pe lume şi privelişti frumoase, care nu admiteau niciun fel de obiecţie. Nu era uşor să decizi care din aceste existenţe trebuia crezută. Tengo scoase un mârâit din fundul gâtului, ca un câine mare şi derutat. Apoi trase draperia la loc şi se întoarse în lumea sa mică.

— Profesorul Ebisuno ştie că ai venit aici? Întrebă el.

Fukaeri clătină din cap. Nu ştia.

— Şi nu ai de gând să-l *anunţi*?

Fukaeri clătină din nou din cap.

— Nu pot să iau legătura cu el.

— De ce, fiindcă e periculos?

— Poate e ascultat telefonul şi poate nici scrisorile nu ajung.

— Deci sunt singurul care ştie că eşti aici.

Fukaeri încuviinţă.

— Ai ce-ţi trebuie, haine de schimb?

— Câteva, spuse Fukaeri uitându-se către geanta de pânză cu care venise. Cu siguranţă, nu intrau prea multe haine acolo. Dar nu mă deranjează, adăugă fata.

— Dacă nu te deranjează pe tine, atunci nu mă deranjează nici pe mine, spuse Tengo.

Tengo se duse în bucătărie şi puse în ibric apă la fiert,

apoi luă niște frunze de ceai negru și le pregăti separat într-un ceainic.

— Vine prietena ta aici, întrebă Fukaeri.

— Nu mai vine, zâmbi Tengo scurt.

Fukaeri îl privi tăcută.

— Deocamdată, adăugă el.

— Din cauza mea, întrebă Fukaeri.

Tengo clătină din cap.

— Nu știu din cauza cui. Dar nu dintr-a ta. Probabil că e vina mea. Și poate că are și ea o mică parte din vină.

— În orice caz, nu mai vine aici.

— Nu, nu mai vine. Probabil. Așa că poți să stai cât vrei.

Fukaeri se gândi o vreme.

— E măritată, întrebă ea.

— Da, e măritată și are și doi copii.

— Nu sunt copiii tăi.

— Bineînțeles că nu sunt ai mei. Îi avea de dinainte de a ne cunoaște.

— Îți plăcea de ea.

— Probabil, spuse Tengo. În anumite limite, adăugă el în sinea sa.

— Și ei îi plăcea de tine.

— Probabil. Într-o oarecare măsură.

— Făceai sex cu ea.

Lui Tengo îi trebuiră câteva secunde până se dumiri că Fukaeri spusese sex. Era greu să ți-o imaginezi rostind acest cuvânt.

— Bineînțeles. Doar nu ne vedeam în fiecare săptămână ca să jucăm Monopoly.

— Monopoly, întrebă ea.

— Nu contează, spuse Tengo.

— Dar acum nu mai vine aici.

— Cel puțin așa mi s-a spus. Că n-o să mai vină.

— Ea ți-a zis, întrebă Fukaeri.

— Nu, nu mi-a zis ea direct. Mi-a spus soțul ei. A zis că e pierdută și că nu o să mă mai viziteze.

— E pierdută.

— Nu înțeleg nici eu ce vrea să însemne asta de fapt. Și am întrebat degeaba, pentru că nu a vrut să mă lămurească. Am întrebat multe lucruri, dar mi-a dat prea puține răspunsuri. Un schimb inechitabil. Bei niște ceai?

Fukaeri încuviință.

Tengo turnă apa fierbinte în ceainic, puse capacul și așteptă.

— N-ai ce-i face, spuse Fukaeri.

— Referitor la ce? Că nu mi-a răspuns la întrebări sau la faptul că ea e pierdută?

Fukaeri nu răspunse.

Tengo renunță și turnă ceai în două cești.

— Zahăr?

— O linguriță nu prea plină, spuse Fukaeri.

— Vrei lămâie sau lapte?

Fukaeri clătină din cap. Tengo îi turnă o linguriță de zahăr, amestecă și îi puse ceașca de ceai în față. El își luă ceaiul negru și se așeză pe partea opusă a mesei.

— Îți place să faci sex, întrebă ea.

— Să fac sex cu prietena mea? reformulă Tengo întrebarea cam ambiguă.

Fukaeri încuviință.

— Păi da, spuse el. Te culci cu o persoană de sex opus față de care simți afecțiune. În general, oamenilor le place să facă asta.

Iar ea se pricepea foarte bine, își spuse Tengo în gând. Cum în fiecare sat se găsește un fermier priceput la irigații, așa era și ea pricepută la sex. Îi plăcea să încerce fel de fel de lucruri noi.

— Ești trist că nu mai vine, întrebă Fukaeri.

— Poate, răspunse Tengo și bău niște ceai.

— Fiindcă nu mai poți să faci sex.

— Sigur că e și asta.

Fukaeri îl privi țintă în ochi. Părea să se gândească la ceva legat de sex, dar bineînțeles că nu putea ști nimeni

ce-i trecea cu adevărat prin cap.

— Ți-e foame? Întrebă Tengo.

Fukaeri încuviință.

— N-am mâncat aproape nimic de dimineață.

— Atunci hai să pregătim ceva, spuse Tengo.

Nici el nu mai mâncase de la micul dejun și era flămând. În plus, nu avea nicio altă idee de ce ar putea să facă în afară de gătit.

*

Tengo spală orezul în apă, îl puse în oala electrică și, până acesta fu gata, prepară o supă *miso* cu alge și ceapă verde. Fripse niște macrou uscat, scoase tofu din frigider și îl condimentă cu puțin ghimbir. Rase niște ridiche albă. Încălzi fiertura de legume care-i mai rămăsese. Adăugă niște nap și prune murate. Bucătăria micuță părea și mai neîncăpătoare când bărbatul cel masiv se învârtea prin ea. Dar mișcărilor lui nu erau stingherite. Era obișnuit de multă vreme să se mulțumească cu ce avea la dispoziție.

— Îmi pare rău, dar nu pot să-ți ofer decât o masă foarte simplă, spuse Tengo.

Fukaeri îi observă în detaliu mișcărilor precise, iar apoi se uită la rezultatul muncii lui, așezat frumos pe masă.

— Ești obișnuit să gătești.

— Pentru că trăiesc singur de mult timp. Îmi pregătesc ceva repede și înfulec în viteză. M-am obișnuit așa.

— Mănânci mereu singur.

— Da. Rar mi se întâmplă să stau la masă cu cineva. Cu prietena mea luam prânzul împreună o dată pe săptămâna. Dar la cină nici nu mai țin minte de când n-am mai avut musafiri.

— Ești încordat, întrebă Fukaeri.

Tengo clătină din cap.

— Nu, nu sunt încordat. E doar masa de seară. Numai că e un pic neobișnuit pentru mine.

— Eu mănânc întotdeauna cu multă lume. De când eram mică, trăiam cu toții împreună. Și, când m-am dus la

Profesor, veneau mulți oameni și mâncam împreună. Profesorul are mulți musafiri.

Era prima dată când o auzea rostind atâtea propoziții dintr-odată.

— Dar cât ai stat ascunsă ai mâncat mereu singură, nu? întrebă Tengo.

Fukaeri încuviință.

— Unde ai fost ascunsă? întrebă Tengo.

— Departe. Profesorul a aranjat ascunzătoarea.

— Și ce mâncai singură acolo?

— Chestii instant. Semipreparate, spuse Fukaeri. N-am mai mâncat de mult o masă ca lumea.

Încet de tot, Fukaeri alese cu bețișoarele carnea macroului de pe oase, o duse la gură și mestecă fără grabă. Parcă mânca cine știe ce lucru neobișnuit. Luă o gură de supă *miso* și păru ca îi evaluează gustul. Apoi puse bețele pe masă și se cufundă în gânduri.

*

Cu puțin înainte de ora nouă, li se păru că începuseră să se audă tunete din depărtare. Dădură puțin draperia la o parte și priviră afară. Pe cerul complet întunecat alunecau unul după altul nori amenințători.

— Cum ai zis tu. Sunt niște nori destul de turbulenți, spuse Tengo trăgând draperia la loc.

— Oamenii cei Mici se agită, spuse Fukaeri serioasă.

— Când se agită Oamenii cei Mici se întâmplă fenomene atmosferice din astea neobișnuite?

— Depinde. Vremea nu este decât o chestiune de percepție.

— O chestiune de percepție?

Fukaeri clătină din cap.

— Nu înțeleg nici eu prea bine.

Tengo nu înțelegea nici măcar atât. Pentru el, fenomenele atmosferice erau doar niște fenomene obiective, independente. Probabil că nu avea rost însă să cerceteze problema mai departe, pentru că nu ar fi ajuns la niciun

rezultat. Se hotărî așadar să pună altă întrebare.

— Oamenii cei Mici s-au enervat din vreun motiv?

— Urmează să se întâmple ceva, spuse fata.

— Ce?

Fukaeri clătină din cap.

— Aflăm în curând.

După ce terminară de spălat și de șters vasele, se așezară la masă față în față, să-și bea ceaiul. Tengo ar fi preferat o bere, dar își spuse că poate ar fi mai bine să se abțină de la alcool în ziua aceea. Pluteau în aer amenințări grele și prefera să-și păstreze mintea limpede în caz că urma să se întâmple ceva.

— Ar fi bine să ne culcăm devreme, spuse Fukaeri. Apoi își prinse fața în palme ca în vestitul tablou al lui Munch, cu omul care țipă pe un pod. Dar ea nu țipa. Îi era somn.

— În regulă. Poți să dormi în pat. Eu o să mă culc pe canapea, ca data trecută, spuse Tengo. Nu trebuie să-ți faci nicio problemă, dorm oriunde.

Spunea adevărul. Tengo putea să adoarmă oriunde, era un adevărat talent al său.

Fukaeri încuviință. Fără să-și exprime vreo părere, cercetă chipul lui Tengo. Apoi își duse mâinile la urechile ei frumoase, de parcă voia să se încredințeze că mai sunt acolo.

— Nu-mi dai și mie o pijama. Am venit fără.

Tengo se duse în dormitor și scoase dintr-un sertar o pijama simplă, albastră, din bumbac. Era aceeași pe care i-o dăduse și data trecută când înnoptase la el. Era spălată și împăturită de atunci. Tengo o duse la nas, dar nu simți niciun miros. Fukaeri o luă și se duse în baie să se schimbe, apoi reveni la masă. Își lăsase părul liber. Ca data trecută, își sumesese mânecile și manșetele de la pantaloni.

— Încă nu e nici nouă, spuse Tengo uitându-se la ceasul de pe perete. Întotdeauna te culci așa de devreme?

Fukaeri clătină din cap.

— Azi e special.

— Fiindcă afară se agită Oamenii cei Mici?
— Nu știu. Doar că acum mi-e somn.
— Arăți somnoroasă, confirmă Tengo.
— Îmi citești sau îmi povestești ceva când mă bag în pat, întrebă Fukaeri.

— Sigur, spuse Tengo. Oricum n-am altceva de făcut.

Era o seară umedă și fierbinte, dar, când se băgă în pat, Fukaeri își trase pătura peste ea până la gât, ca și când ar fi vrut să pună o distanță clară între ea și lume. În pat, părea doar o fetiță de cel mult doisprezece ani. Tunetele care se auzeau de afară se întetiseră. Curând aveau să ajungă în apropiere. De câte ori tuna, geamurile zăngăneau. În mod straniu însă, nu se vedea niciun fulger. Doar bubuiturile puternice străbăteau cerul negru al nopții. Nu exista niciun semn de ploaie. Era ceva cu totul lipsit de echilibru.

— Se uită la noi, spuse Fukaeri.

— Oamenii cei Mici?

Fukaeri nu răspunse.

— Știi că suntem aici? întrebă Tengo.

— Normal că știu, răspunse Fukaeri.

— Ce au de gând să ne facă?

— Nu pot să ne facă nimic.

— Foarte bine, spuse Tengo.

— Deocamdată.

— Deocamdată nu pot să ne atingă, spuse Tengo fără vlagă. Dar nu știm până când.

— Nu știe nimeni, afirmă Fukaeri hotărât.

— Dar, cu toate că ei nu pot să ne facă nouă nimic, pot în schimb să îi afecteze pe cei din jurul nostru? încercă Tengo să afle.

— Tot ce se poate.

— Poate că o să pățească ceva groaznic.

Fukaeri își miji ochii cu o expresie serioasă, ca un marinar care încearcă să prindă cântecul unui duh al mării. Apoi spuse:

— Depinde.

— Poate că Oamenii cei Mici și-au folosit puterea împotriva prietenei mele. Ca să mă avertizeze.

Fukaeri scoase o mână de sub pătură și se scărpină la ureche de câteva ori. Apoi o vârî cuminte înapoi sub pătură.

— Oamenii cei Mici au puteri limitate.

Tengo își mușcă buzele.

— Concret, ce pot să facă?

Fukaeri dădu să spună ceva, dar se răzgândi. Gândul ei nu prinse glas și se furișă din nou de unde venise. Unde, nu se știe, dar într-un loc adânc și întunecat.

— Ai spus că Oamenii cei Mici au putere și înțelepciune.

Fukaeri încuviință.

— Dar au totuși niște limite.

Fukaeri încuviință.

— Pentru că ei trăiesc în adâncul pădurii și când pleacă de acolo nu-și mai pot manifesta puterea la fel de bine. Și pe lume exista anumite valori care se pot opune puterii și înțelepciunii lor. Cam așa ceva?

Fukaeri nu răspunse. Probabil că fusese o întrebare mult prea lungă.

— Te-ai întâlnit cu Oamenii cei Mici? zise Tengo.

Fukaeri se uită absentă la Tengo. Nu părea să pătrundă sensul întrebării.

— I-ai văzut de-adevăratele, nu? repetă Tengo.

— I-am văzut.

— Cam câți ai văzut?

— Nu știu. Nu se pot număra pe degete.

— Dar mai mult de unul.

— Uneori mai mulți, uneori mai puțini. Dar niciodată unul singur.

— Așa cum ai descris în *Crisalida de aer*.

Fukaeri încuviință.

Tengo își adună curajul și puse o întrebare care îl frământa de multă vreme:

— Cât din *Crisalida de aer* s-a întâmplat cu adevărat?

— Ce înseamnă adevărat, zise Fukaeri fără nicio intonație

interogativă.

Tengo nu avea, desigur, niciun răspuns.

*

Tunetele se auzeau și mai tare, iar geamurile zdrăngăneau. Tot nu se vedea însă niciun fulger și nu se auzea nici răpăitul ploii. Tengo își aminti un film cu submarine pe care îl văzuse demult. Submarinul se cutremura la explozia grenadelor de adâncime. Echipajul era închis în cușca aceea de metal, cufundat în beznă, fără să vadă nimic afară. Nu mai rămăseseră decât exploziile neîncetate și hurducăiala continuă.

— Îmi citești sau îmi spui o poveste, zise Fukaeri.

— Da, răspunse Tengo. Dar nu mă pot gândi la nicio carte care să meargă citită cu voce tare. N-am cartea la mine, dar, dacă vrei, îți spun o poveste despre orașul pisicilor.

— Orașul pisicilor.

— Un oraș aflat sub stăpânirea pisicilor.

— Spune-mi.

— S-ar putea să fie cam înfricoșătoare și să nu meargă înainte de culcare.

— Nu contează. Eu pot să adorm cu orice.

Tengo își trase un scaun alături de pat și se așeză. Își împreună degetele peste genunchi și, peste sunetul tunetelor, începu să-i istorisească *Orașul pisicilor*. O citise de două ori în tren și o dată tatălui său, așa că o învățase destul de bine. Nu era o nuvelă cu detalii subtile sau scrisă într-un stil rafinat, astfel că lui Tengo nu îi era deloc greu să o transforme într-o poveste. În timp ce i-o spunea lui Fukaeri, sări peste părțile anoste și adăugă de la el întâmplări care i se păreau potrivite.

Nu era prea lungă, dar, când o termină, observă că trecuse mai mult timp decât se așteptase. Asta din cauză că Fukaeri îl întrerupsese în câteva rânduri să-i pună fel de fel de întrebări. Tengo îi răspunsese calm. Detalii despre oraș, despre ce făceau pisicile, despre caracterul personajului. Când întrebările ei nu-și aveau dezlegarea în

nuvela originală - ceea ce se întâmplă de fapt cu majoritatea - inventa pe loc un răspuns potrivit. Ca atunci când lucrase la *Crisalida de aer*. Fukaeri fusese absorbită complet de povestea despre orașul pisicilor și nu mai arăta deloc somnoroasă. Când și când închidea pleoapele, ca să poată vedea cu ochii minții scene din orașul pisicilor. Apoi, le deschidea și îi mai puneă lui Tengo câte o întrebare.

Când termină de povestit, Fukaeri deschise larg ochii și se uită o vreme la Tengo. Ca o pisică cu pupilele dilatate, care fixează ceva cu privirea în întuneric.

— Ai fost în orașul pisicilor, spuse ca de parcă îl trăgea la răspundere.

— Eu?

— Ai fost acolo, în orașul pisicilor. Și te-ai întors cu trenul.

— Simți asta?

Fukaeri încuviință de sub pătura subțire de vară, trasă până sub bărbie.

— Așa e, zise Tengo. Am fost în orașul pisicilor, m-am suit în tren și am revenit.

— Și te-ai purificat dup-aia.

— Purificat? făcu Tengo. Nu, nu încă.

— Trebuie.

— Și cum aș putea s-o fac?

Fukaeri nu răspunse.

— Nu e bine să stai așa, dacă ai fost în orașul pisicilor, spuse ea în schimb.

Un tunet izbucni atât de puternic, încât ai fi crezut că o să se crape cerul în două. Zgomotul creștea din ce în ce mai mult în intensitate. Fukaeri se făcu mică în pat.

— Vino și ia-mă în brațe, spuse ea. Trebuie să mergem împreună în orașul pisicilor.

— De ce?

— Cred că Oamenii cei Mici or să găsească intrarea.

— Fiindcă nu m-am purificat?

— Fiindcă noi doi suntem una.

Capitolul 13 Fără dragostea ta

— 1Q84, zise Aomame. Anul în care mă aflu acum este 1Q84 și nu 1984 cel *real*. Da?

— E greu de spus care anume este lumea reală, spuse Liderul, întins pe burtă. Este o chestiune care ține de metafizică. Dar lumea de *aici* e reală. Fără greș. Durerea care se simte aici este o durere reală. Moartea adusă aici este moarte reală. La fel și sângele care curge. Lumea asta nu este o imitație. Nu este imaginară și nici metafizică. Ți-o garantez. Dar nu suntem în anul 1984 pe care îl știi tu.

— E un fel de lume paralelă?

Bărbatul râse ușor, săltând din umeri.

— Citești prea multe cărți științifico-fantastice. Nu, nu suntem într-o lume paralelă. Nu avem într-o parte anul 1984 și în alta 1Q84, două lumi care există în paralel. 1984 nu mai e *nicăieri*. Nici pentru mine, nici pentru tine, nu există un alt timp în afară de 1Q84.

— Am intrat într-o altă temporalitate.

— Exact. Am intrat aici. Sau temporalitatea e cea care a pătruns înlăuntrul nostru. Iar din câte știu eu, ușa nu se deschide decât într-o direcție. Nu există cale de întoarcere.

— S-a întâmplat când am coborât de pe Autostrada Metropolitană pe scara de urgență, zise Aomame.

— Autostrada Metropolitană?

— Pe la Sangenjaya.

— Poate fi orice loc. Pentru tine, a fost Sangenjaya. Dar nu locul concret este problema, ci timpul. Macazul s-a schimbat și lumea a trecut în 1Q84.

Aomame își imaginează câțiva Oameni Mici forțându-se să schimbe un macaz. În miezul nopții, sub lumina palidă a lunii.

— Iar în acest 1Q84 sunt două luni pe cer? întrebă ea.

— Da, sunt două luni. Acesta este *semnul* că s-a schimbat macazul. Așa se pot deosebi cele două lumi între

ele. Dar asta nu înseamnă că toată lumea de aici le poate vedea pe amândouă. Dimpotrivă, majoritatea oamenilor nici nu observă. Cu alte cuvinte, există un număr limitat de oameni care știu că acum suntem în 1Q84.

— Majoritatea oamenilor din lumea asta nu au observat că s-a schimbat temporalitatea?

— Nu. Pentru cei mai mulți dintre ei, suntem în lumea cea *dintotdeauna*, de toate zilele. În sensul ăsta spun eu că „aceasta este lumea reală”.

— Așadar s-a schimbat macazul, zise Aomame. Dar, dacă nu s-ar fi schimbat, noi doi nu ne-am mai fi întâlnit aici. Cam așa ceva?

— Asta nu poate ști nimeni. E o chestiune de probabilitate. Deși tind să cred că așa e.

— Ce spui este un fapt precis sau doar o teorie?

— O întrebare bună. Este practic imposibil să faci diferența între cele două. Uite, după cum spune și un cântec vechi, *Without your love, it's a honkey-tonk parade*, fredonă bărbatul. Fără dragostea ta, totul nu e decât un spectacol de duzină. Știi cântecul?

— *It's Only a Paper Moon*.

— Exact. 1984 și 1Q84 au teoretic aceeași structură. Dacă tu nu ai crede în lumea asta și dacă nu ai avea dragostea, totul nu ar fi decât un simulacru. În oricare dintre lumi, în orice fel de lume, de cele mai multe ori linia dintre fapt și teorie nu se percepe cu ochiul, ci doar cu inima.

— Cine a schimbat macazul?

— Cine? Și asta este o întrebare dificilă. Legea cauzei și efectului nu are aici prea multă greutate.

— În orice caz, o anume *voință* m-a adus pe mine în acest 1Q84, zise Aomame. O *voință* care nu îmi aparține.

— Întocmai. S-a schimbat macazul, iar trenul în care te aflai tu te-a adus în această lume.

— Iar Oamenii cei Mici au de-a face cu asta?

— În lumea aceasta există așa-numiții Oameni cei Mici.

Cel puțin așa li se spune lor aici. Dar nu au mereu o formă sau un nume.

Aomame se gândi, mușcându-și buzele. Apoi spuse:

— Ceea ce spui sună contradictoriu. Să presupunem că Oamenii cei Mici sunt cei care au schimbat macazul și m-au adus pe mine în 1Q84. Atunci, dacă nu vor să-ți fac ce am de gând să-ți fac, la ce m-au mai adus aici? Ar fi avut mai mult de câștigat dacă mă eliminau din ecuație.

— Este greu de explicat, zise bărbatul pe un ton neutru. Însă văd că îți merge mintea bine, așa că probabil o să înțelegi ce vreau să spun, chiar dacă o fac mai neclar. După cum ziceam, cel mai important lucru din lume este să existe un echilibru între bine și rău. Așa-numiții Oameni cei Mici sau *acea voință* au o putere imensă. Însă cu cât și-o folosesc mai mult, cu atât crește automat și forța de rezistență. Acesta este modul în care lumea își menține echilibrul său fragil. E un principiu valabil pentru orice lume. Exact același lucru se poate spune și despre 1Q84, în care ne aflăm noi acum. În momentul în care Oamenii cei Mici încep să-și exercite uriașa lor forță, în mod automat se naște o forță anti-Oamenii cei Mici. Iar acest contraimpuls este cel care te-a adus pe tine în 1Q84.

Prăvălit pe salteaua albastră de yoga ca o balenă eșuată pe uscat, bărbatul trase adânc aer în piept.

— Continuând analogia cu calea ferată, ei pot să schimbe macazul, iar, ca urmare, trenul intră pe linia asta. Pe linia 1Q84. Însă ei nu pot identifica sau alege călătorii care merg în acel tren, unul câte unul. Cu alte cuvinte, în tren pot fi și persoane *pe care nu le agreează*.

— Călători nepoftiți.

— Exact.

Tunetele crescuseră în intensitate, însă tot nu se vedeau fulgere. Se auzeau doar bubuiturile. Straniu, își zise Aomame. Să trăsnească atât de aproape, dar să nu fulgere. Și nici să nu plouă.

— Până aici ai înțeles?

— Ascult mai departe.

Aomame luase deja vârful acului de pe ceafa lui și îl ținea cu atenție în aer. Se concentra să urmărească spusele bărbatului.

— Acolo unde e lumină e și umbră, iar acolo unde e umbră e și lumină. Nu există umbră fără lumină și nici lumină fără umbră. Uite ce spune Carl Jung într-una dintre cărțile sale: „Așa cum noi, oamenii, suntem niște ființe pozitive, umbra este ceva malefic. Cu cât ne străduim mai mult să fim buni, deplini, perfecți, cu atât umbra se arată mai întunecată, malefică și distructivă. Când omul încearcă să devină perfect peste măsura naturală, umbra coboară în iad și se preschimbă în diavol. Iar asta pentru că, în lumea naturală, a fi mai mult decât ești este un păcat la fel de mare ca a fi mai puțin decât ești.” Nu știm dacă Oamenii cei Mici sunt buni sau răi. Într-un fel, este un lucru care depășește înțelegerea sau definițiile noastre. Noi trăim alături de ei încă din vremuri străvechi, când binele și răul nici nu existau, iar oamenii încă nu aveau conștiință. Că sunt buni sau răi, întuneric sau lumină, important este faptul că, atunci când ei își exercită puterea, apare obligatoriu un act compensator. În cazul de față, în momentul în care eu am devenit reprezentantul Oamenilor Mici, fiica mea a devenit reprezentata acțiunii anti-Oamenii cei Mici. Așa s-a menținut echilibrul.

— Fiica ta?

— Da. Ea este cea care i-a condus inițial aici. Avea zece ani pe atunci. Acum are șaptesprezece. Au apărut din întuneric și au venit aici prin intermediul ei. Iar pe mine m-au făcut reprezentantul lor. Ea a devenit un „perceptor”, iar eu un „receptor”. S-a întâmplat ca noi doi să posedăm aceste calități. În orice caz, ei ne-au găsit pe noi, nu noi pe ei.

— Iar tu ți-ai violat propria fiică.

— Ne-am *împreunat*, zise bărbatul. Este un termen mai potrivit. Iar cea cu care m-am împreunat este fiica mea

conceptuală. „A se împreuna” este un cuvânt cu multiple înțelesuri. Dar esențial este faptul că din doi am devenit unul. Ca receptor și receptor.

Aomame clătină din cap.

— Nu înțeleg ce spui. Ai avut sau nu relații sexuale cu fiica ta?

— Răspunsul la întrebarea asta e și da, și nu.

— Și cu Tsubasa s-a întâmplat la fel?

— În principiu, da.

— Dar uterul ei este distrus *în realitate*.

Bărbatul clătină din cap.

— Ceea ce ai văzut tu era corpul conceptual, nu trupul ei real, ca entitate fizică.

Aomame nu reușea să țină pasul cu viteza la care se purta discuția. Făcu o pauză și își trase sufletul. Apoi spuse:

— Adică un concept a luat forma unei persoane și a venit pe jos la noi?

— Simplu spus, da.

— Cea pe care am văzut-o eu nu era o entitate fizică?

— Tocmai de aceea a și fost recuperată.

— Recuperată?

— Recuperată și vindecată. A primit tratamentul necesar.

— Nu cred nimic, zise Aotgame răspicat.

— Nu te pot blama, răspunse bărbatul pe un ton neutru.

Aomame rămăsese fără cuvinte. Puțin mai târziu, întrebă:

— Violându-ți fiica în mod conceptual și în multiple sensuri, tu ai devenit reprezentantul Oamenilor cei Mici. Însă concomitent cu asta, ca un act compensator, ea a plecat de lângă tine și s-a transformat în ceva care ți-e ostil ție. Asta susții?

— Întocmai. Iar pentru asta, ea și-a abandonat propria *sa filia*, spuse bărbatul. Deși nu știu dacă poți înțelege ce înseamnă asta.

— *Filia*?

— E un fel de umbră vie. Iar la mijloc mai e implicat cineva. Un prieten de-al meu de demult. O persoană demnă

de toată încrederea. Lui i-am încredințat-o pe fiica mea. Și, nu cu mult timp în urmă, aici a intervenit din nou Tengo Kawana, pe care tu îl știi atât de bine. Tengo și fiica mea s-au cunoscut din întâmplare și au format o echipă.

Deodată, timpul păru să se oprească în loc. Aomame nu și mai găsea cuvintele. Rămăsese încordată, așteptând ca timpul să repomească.

— Ei au calități care se compensează reciproc. Eriko avea ceea ce-i lipsea lui Tengo, iar Tengo avea ceea ce-i lipsea lui Eriko. Ei doi și-au unit forțele și au reușit să facă un anumit lucru împreună, iar rezultatul său a avut o influență majoră în stabilirea aceluia impuls anti-Oamenii cei Mici.

— Au format o echipă?

— Stai liniștită, nu au o relație de dragoste sau una carnală, în cazul în care la asta te gândeai. Eriko nu se implică amoros cu nimeni. Ea este mai presus de aceste lucruri.

— Mai concret, ce anume presupune activitatea lor în comun?

— Ca să pot să-ți explic, trebuie să mai recurg la o analogie. Ei au creat un fel de anticorpi pentru un virus. Dacă acțiunile Oamenilor cei Mici sunt virusul, atunci ei au creat și au dispersat anticorpi. Desigur, asta privind situația din punctul nostru de vedere, pentru că din perspectiva Oamenilor Mici, ei doi sunt purtătorii virusului. Toate lucrurile se văd în oglindă.

— Iar ăsta e actul compensator despre care vorbeai?

— Da. Bărbatul pe care îl iubești tu și-a unit forțele cu fiica mea și au reușit împreună să facă acest lucru. Iar tu și Tengo călcați literalmente unul după altul.

— Dar ai spus că nu e o chestie *întâmplătoare*. Eu am ajuns în lumea asta mânată de o voință. Nu?

— Exact. Ai venit aici, în 1Q84, cu un scop, mânată de o voință. Faptul că între tine și Tengo există acum o legătură, de orice natură ar fi ea, nu poate fi în niciun caz pus pe seama întâmplării.

— Dar despre ce voință este vorba? Și despre ce scop?
— Nu sunt în măsură să-ți explic asta, spuse bărbatul. Îmi pare rău.

— De ce nu?

— Nu e vorba că nu pot să-ți explic sensul, ci de faptul că sensul se pierde în clipa în care se explică prin cuvinte.

— Atunci am să-ți pun altă întrebare, spuse Aomame. De ce eu?

— Deci încă nu știi de ce.

Aomame clătină hotărât din cap de mai multe ori.

— Habar nu am de ce.

— E extrem de simplu. Pentru că tu și Tengo vă atrageți puternic unul pe celălalt.

Aomame rămase tăcută multă vreme. Simțea cum transpirația începe să-i îmbrace fruntea. Avea senzația că are toată fața acoperită cu o peliculă subțire, invizibilă.

— Ne atragem.

— Unul pe celălalt puternic.

Un sentiment de furie se trezi deodată înlăuntrul ei, amestecat cu o undă de greutate.

— Așa ceva chiar nu pot să cred! Tengo *nu are cum* să mă mai țină minte.

— Ba din contră, Tengo e foarte conștient de faptul că exiști și te vrea. Până acum n-a iubit nicio altă femeie în afară de tine.

Aomame nu știa ce să mai zică. Tunetele violente se țineau lanț, la intervale scurte. Între timp, se pornise și ploaia. Stropii mari băteau puternic în fereastră, însă Aomame nici nu-i auzea.

— Ești liberă să nu mă crezi, zise bărbatul. Dar ar fi mai bine s-o faci, pentru că este un adevăr incontestabil.

— Vrei să spui că el încă mă mai ține minte deși nu ne-am mai văzut de douăzeci de ani? Fără măcar să fi schimbat vreodată două vorbe ca lumea?

— Erați la școala primară, într-o sală de clasă goală, iar tu l-ai strâns puternic de mână. Aveați zece ani. Cred că ți-a

trebuie tot curajul din lume.

Aomame se încruntă.

— Dar de unde știi *tu* așa ceva?

Bărbatul nu-i răspunde la întrebare.

— Tengo în niciun caz nu a uitat acel lucru. Și s-a gândit mereu la tine. Încă se mai gândește. Crede-mă, eu știu multe lucruri. De exemplu, chiar și acum, când te masturbezi, la el te gândești. Pe el îl vezi în fața ochilor. Corect?

Aomame rămăsese cu gura ușor căscată și își pierduse de tot cuvintele. Doar respira încetișor.

— N-are de ce să-ți fie rușine, continuă bărbatul. E un lucru firesc. Și el face la fel. La tine se gândește în momentele respective. Chiar și acum.

— *De unde* știi tu asemenea...

— Cum știu eu lucrurile astea? Ciulindu-mi urechile. Slujba mea e să aud vocea.

Lui Aomame îi venea și să râdă în gura mare, și să plângă, însă nu putea să facă niciuna, nici alta. Rămăsese împietrită la mijloc, fără să încline în vreo parte, fără să mai știe ce să zică.

— N-ai de ce să te temi, spuse bărbatul.

— *Să mă tem?*

— Da. Ți-e teamă. Așa cum și odinioară Vaticanul se temea să accepte heliocentrismul. Ei nu credeau neapărat în infailibilitatea teoriei geocentrice, ci doar se temeau de situația nouă care s-ar fi creat acceptându-l. Se temeau că noua teorie i-ar fi forțat să-și reorganizeze gândirea. Adevărul e că biserica catolică nu a acceptat-o nici până acum în mod oficial. Iar tu faci la fel. Te temi că trebuie să lepezi armura protectivă în care te-ai baricadat de atâta vreme.

Aomame suspină de câteva ori cu fața în palme. Nu voia, dar nu se mai putea abține. Ar fi vrut să dea senzația că râde, dar îi era imposibil.

— Mai concret spus, voi doi ați ajuns în lumea asta cu

același tren, spuse bărbatul cu un glas liniștit. Asociindu-se cu fiica mea, Tengo a creat un efect anti-Oamenii cei Mici, iar tu, din alte motive, vrei să mă ucizi. Cu alte cuvinte, voi doi vă aflați fiecare într-o situație foarte periculoasă și faceți ceva foarte periculos.

— Și o anumită voință ne-a îndemnat s-o facem?

— Probabil.

— Dar pentru ce? Întrebă Aomame și în aceeași secundă realizează că vorbește degeaba. Era o întrebare la care nu aștepta un răspuns.

— Cea mai fericită soluție ar fi ca voi doi să vă întâlniți, să vă luați de mână și să părăsiți lumea aceasta, spuse bărbatul fără să răspundă. Dar nu e ușor.

— Dar nu e ușor, repetă Aomame fără să-și dea seama.

— Din păcate, chiar nu e ușor. De fapt, sincer, e aproape imposibil. Adversarii noștri, oricum s-ar chema ei, au o forță colosală.

— Și așa... zise Aomame și tuși.

Se dezmeticise deja din starea de confuzie. Nu e momentul să plângi, își spuse ea.

— Și așa ajungem la propunerea ta. În schimbul unei morți fără chin, tu îmi poți oferi mie ceva. O alternativă. Pricepi foarte repede, spuse bărbatul, încă întins pe burtă. Așa este. Propunerea mea este o alternativă legată de tine și de Tengo. Nu e una plăcută, dar măcar lasă loc de ales.

*

— Oamenii cei Mici sunt îngroziți că m-ar putea pierde, spuse bărbatul, pentru că încă mai au nevoie de mine. Ca reprezentant al lor, eu le sunt o persoană foarte folositoare. Nu e ușor să-mi găsească un înlocuitor, iar în momentul de față nu există urmași. Ca să le devii reprezentant, trebuie să îndeplinești numeroase condiții stricte, iar eu sunt raritatea care le îndeplinește pe toate. Le e teamă să nu mă piardă. Dacă m-ar pierde în acest moment, s-ar crea un gol temporar. Așa că ei încearcă să te împiedice pe tine să-mi iei viața. Mă mai vor viu o vreme. Tunetele care bubuie

afară sunt semnul furiei lor. Dar ei nu te pot atinge pe tine direct. Pot doar să-ți trimită avertismente că sunt furioși. Din același motiv au găsit ei un șiretlic să o împingă la moarte pe prietena ta și din același motiv vor încerca să-i facă rău și lui Tengo.

— Să-i facă rău?

— Tengo a scris o poveste despre Oamenii cei Mici și ceea ce fac ei. Eriko i-a furnizat subiectul, iar el l-a transpus frumos în scris. Aceasta a fost activitatea lor în comun. Povestea respectivă a îndeplinit rolul de anticorp care se opune impulsului exercitat de ei. Cartea a fost publicată și a avut un succes răsunător. Iar ca urmare, fie doar și temporar, anumite acțiuni ale Oamenilor cei Mici s-au restrâns și unele posibilități au dispărut. Ai auzit vreodată de *Crisalida de aer*?

Aomame încuviință.

— Am văzut niște articole în ziar legate de ea și reclama editurii. Cartea n-am citit-o.

— Cel care a scris de fapt *Crisalida de aer* e Tengo. Iar acum scrie propria lui poveste, pe care *a descoperit-o* acolo, adică în lumea cu două luni. Ca un receptor strălucit ce este, Eriko a făcut să ia naștere înlăuntrul lui această poveste cu rol de anticorp, iar Tengo dă dovadă de o mare abilitate ca receptor. Poate că ceea ce te-a adus pe tine aici sau, altfel spus, ceea ce te-a urcat pe tine în vagon, a fost tocmai această abilitate a lui.

Aomame se încruntă puternic în întunericul slab. Trebuia să țină cumva pasul cu discuția.

— Deci talentul la scris al lui Tengo sau, după cum spui tu, puterea lui ca receptor, e ceea ce m-a adus pe mine în altă lume, în 1Q84?

— Cel puțin asta presupun eu.

Aomame își privi mâinile. Avea degetele udate de lacrimi,

— Dacă lucrurile rămân așa cum sunt, există o posibilitate foarte mare ca Tengo să fie ucis. În momentul de față el este cel mai periculos individ pentru Oamenii cei

Mici. Iar lumea în care suntem este cea adevărată. Curge sânge adevărat, iar moartea e și ea adevărată. Și, evident, eternă.

Aomame își mușcă buzele.

— Uite cum vreau să te gândești, zise bărbatul. Dacă tu mă omori acum și eu dispar din lumea asta, Oamenii cei Mici nu vor mai avea niciun motiv să-i facă rău lui Tengo. Iar asta pentru că, dacă dispăre acest canal, adică eu, Tengo și fiica mea n-or să mai încerce să-l obstrucționeze și atunci încetează să mai reprezinte o amenințare pentru ei. Oamenii cei Mici or să lase totul baltă și or să se ducă în altă parte, ca să-și caute un alt canal, construit altfel. Aceasta este prioritatea numărul unu pentru ei. Înțelegi?

— Ca logică, da.

— Dar pe de altă parte, dacă mă ucizi, organizația întemeiată de mine n-o să te lase să scapi. Probabil ar dura mult timp să-ți dea de urmă. Îți vei schimba numele, adresa, poate și înfățișarea. Dar într-o bună zi ei tot te vor încolți și te vor pedepsi dur. Sistemul acesta strâns, violent și fără cale de întoarcere, *noi* l-am creat. Asta ar fi o opțiune.

Aomame încerca să pună ordine în cele auzite. Bărbatul o așteptă să pătrundă cum trebuie logica vorbelor sale.

— Acum să presupunem că nu mă ucizi, continuă el. Te retragi cuminte, iar eu rămân în viață. În cazul ăsta, Oamenii cei Mici vor face tot posibilul să-l înlăture pe Tengo, ca să mă protejeze pe mine. Talismanul pe care îl poartă el nu este încă suficient de puternic. Îi vor găsi punctul slab și mai mult ca sigur vor încerca să-l distrugă printr-o metodă sau alta, pentru că nu mai pot permite răspândirea de anticorpi. În acest fel, pericolul pe care îl reprezintă Tengo e înlăturat și, prin urmare, nu mai au motiv să te pedepsească pe tine. Aceasta ar fi o altă opțiune.

— În cazul ăsta, Tengo moare și eu trăiesc. În 1Q84, rezumă Aomame cuvintele lui.

— Probabil.

— Însă viața mea nu are sens într-o lume în care Tengo nu există, pentru că dispăre definitiv șansa de a ne mai întâlni vreodată.

— Din perspectiva ta, presupun că așa e.

Aomame își mușcă buzele cu putere și își imaginează acel scenariu.

— Dar asta e doar ce spui tu, remarcă ea. Ai vreo dovadă sau probă care să mă convingă să cred?

— Exact, zise bărbatul clătinând din cap. Nu există nicio dovadă sau probă. E doar cuvântul meu. Însă ai văzut cu ochii tăi puterea pe care o am. Să știi că ceasul ăla nu e legat cu nicio sfoară. Și e foarte greu. Poți să te duci să vezi. Accepți ce spun sau nu, una din două. Nu ne-a mai rămas mult timp.

Aomame aruncă o privire către ceasul de pe servanță. Arăta ora nouă fără câteva minute. Era așezat puțin strâmb, sucit într-un unghi ciudat, după ce se ridicase în aer și căzuse la loc.

— În momentul de față, în 1Q84 e imposibil să fiți salvați amândoi. Există două opțiuni. Una e ca tu să mori și Tengo să trăiască. Iar cea de-a doua e ca el să moară și tu să trăiești. Trebuie să alegi una din două. Te-am avertizat de la bun început că nu sunt niște opțiuni plăcute.

— Dar altele nu există.

Bărbatul clătină din cap.

— La momentul actual trebuie să alegi una din două.

Aomame trase aer în plămâni și îl expiră încet.

— Îmi pare tare rău, zise bărbatul. Dacă ai fi rămas în 1984, nu ai mai fi fost forțată să faci o asemenea alegere. Deși, pe de altă parte, așa nu ai mai fi aflat că Tengo s-a gândit încontinuu la tine. Tocmai pentru că ai venit în 1Q84 ai putut să afli că, într-un anume sens, inimile voastre sunt legate între ele.

Aomame închise ochii și se îndemnă să nu plângă. Încă nu era momentul pentru lacrimi.

— Tengo chiar mă vrea pe mine? Poți să susții asta fără

să mă minți?

— Până acum, Tengo nu a iubit din toată inima nicio altă femeie în afară de tine. Acesta este un adevăr care nu admite dubiu.

— Și totuși nu m-a căutat.

— Nici tu n-ai încercat să-l cauți. Corect?

Aomame închise ochii și revăzu într-o clipă toți acei ani de parcă ar fi contemplat de pe o stâncă abruptă strămtoarea de dedesubt. Simțea în nări mirosul mării și auzea vuietul vântului.

— Trebuia să ne fi făcut amândoi curaj mai demult și să ne fi căutat reciproc. Așa am fi putut fi împreună.

— Teoretic, da. Dar în 1984 nici măcar *nu ți-ar fi trecut prin cap* așa ceva. Cauza și efectul sunt legate într-un mod încurcat. Iar această încurcătură nu poate să dispară oricâte lumi ai suprapune una peste alta.

Din ochii lui Aomame începură să se rostogolească lacrimi. Plângea pentru tot ce pierduse până atunci și pentru tot ce urma să piardă. Și într-un sfârșit - oare după cât timp? — veni și momentul în care simți ca nu mai poate plânge. Lacrimile se opriră de parcă tot ce simțea ea s-ar fi izbit de un perete invizibil.

— Am înțeles. Nu ai dovezi concrete. Nu mi s-a demonstrat nimic și nu înțeleg toate detaliile. Dar mă simt nevoită să-ți accept propunerea. Te voi elimina de pe lumea asta, exact cum îți dorești. O să fie o moarte instantanee, fără durere. Ca Tengo să rămână în viață.

— Deci faci târgul cu mine.

— Da. Facem târgul.

— Să știi că e foarte posibil să mori. La un moment dat vei fi încolțită și pedepsită. Iar pedeapsa o să fie cruntă. Vorbim aici despre niște fanatici.

— E în regulă.

— Pentru că tu ai dragostea.

Aomame încuviință.

— Fără dragoste, totul nu e decât un spectacol de duzină,

zise bărbatul. Ca în versurile cântecului.

— Dacă te omor, Tengo sigur supraviețuiește?

Bărbatul tăcu o vreme, apoi spuse:

— Tengo va supraviețui. Crede-mă pe cuvânt. Asta îți garantez, la schimb cu viața mea.

— Și a mea.

— Sunt lucruri care nu se pot obține decât în schimbul vieții.

Aomame își strânse mâinile cu putere.

— Sinceră să fiu, aș fi vrut să trăiesc și să fiu împreună cu Tengo.

Liniștea se așternu o vreme în încăpere. Nici tunetele nu se mai auzeau. Totul tăcuse.

— Ți-aș oferi asta dacă aș putea, spuse bărbatul pe un ton calm. Eu unul asta aș face. Dar, din păcate, această opțiune nu există. Nu a existat nici în 1984 și nici în 1Q84. În sensuri diferite.

— În 1984, drumurile noastre, al meu și al lui Tengo, nici măcar nu s-ar fi intersectat. Asta era ideea?

— Da. Ați fi ajuns la bătrânețe singuri, gândindu-vă unul la celălalt, fără să existe nicio relație între voi.

— Dar în 1Q84 măcar știu că pot să mor pentru el.

Bărbatul respiră adânc, fără să spună nimic.

— Aș vrea să-mi spui un lucru, zise Aomame.

— Dacă știi, îți spun, răspuse bărbatul culcat pe burtă.

— Tengo ar afla că eu am murit pentru el? Sau totul s-ar sfârși fără ca el să știe nimic?

Bărbatul se gândi mai mult timp la întrebarea ei.

— Asta ține de tine, răspuse el.

— Ține de mine, zise Aomame și făcu o ușoară grimasă. Cum adică?

— Tu vei fi pusă la o încercare grea, spuse bărbatul clătînând din cap. Ajunsă la capătul ei, vei vedea adevărata față a lucrurilor. Mai mult de atât nu-ți pot spune. Nimeni nu poate ști exact ce este moartea până nu moare.

*

Aomame își șterse lacrimile de pe față cu prosopul, apoi luă dălțița de pe podea și verifică din nou să aibă vârful intact. Cu degetele de la mâna dreaptă căută din nou punctul letal de pe ceafă. Îl găsi numaidecât, pentru că își întipărise bine în minte poziția lui. Îl apăsă ușor cu buricul degetului și se asigură din nou că intuiția nu o înșela. Respiră apoi lent de câteva ori, își liniște bătăile inimii și își calmă nervii. Trebuia să-și limpezească mintea. Își alungă din cap toate gândurile legate de Tengo și pecetlui bine în altă parte ura, furia, perplexitatea, mila. Greșeala nu era permisă. Trebuia să se concentreze doar asupra morții, să adune toate razele de lumină și să le focalizeze într-un singur punct.

— Atunci să-mi termin treaba, spuse ea pe un ton calm. Trebuie să te fac să dispari din lumea asta.

— Iar eu voi scăpa de toată durerea care mi s-a dat.

— De toată durerea, de Oamenii cei Mici, de lumea asta schimbată la față, de nenumărate teorii... și de dragoste.

— *Și de dragoste.* Așa este, spuse bărbatul ca pentru sine. Am avut și eu oameni pe care i-am iubit. Dar să ne terminăm fiecare treaba. Aomame, ești o persoană extraordinar de capabilă. Mie mi-e clar acest lucru.

— Și tu, zise Aomame, cu un glas în care se simțea deja o transparență stranie, aducătoare de moarte. Și tu ești o persoană extraordinar de capabilă și strălucită. Sigur putea să existe și o lume în care nu trebuie să teucid.

— Lumea aceea nu mai există, spuse bărbatul.

Ultimele lui cuvinte. *Lumea aceea nu mai există.*

Aomame fixă vârful acului în punctul de pe ceafă și se concentrează să-l poziționeze în unghiul corect. Ridică pumnul drept în aer. Își opri respirația și așteaptă un semnal. Nu te mai gândi ia nimic, își spuse ea. Ne terminăm fiecare treaba și atâta tot. Nu e nevoie să te gândești la nimic. Nu trebuie explicat nimic. Doar așteaptă un semn. Pumnul ei era dur și rece ca piatra.

Un alt tunet fără fulger bubui la fereastră, de data

aceasta mult mai violent. Ploaia cădea în ropote pe geam. În acel moment se aflau într-o peșteră străveche. Întunecoasă, umedă, joasă. Animale și spirite întunecate înconjurau intrarea. Preț de o clipă, în jurul ei lumina se uni cu umbra. Un vânt fără nume mătură dintr-o suflare o strâmtoare îndepărtată. Acesta era semnalul pe care îl aștepta. Aomame își lăsă pumnul să cadă scurt și cu precizie.

Totul se sfârși fără niciun sunet. Animalele și spiritele răsuflară prelung și, ridicând asediul, o porniră înapoi către pădurea fără inimă.

Capitolul 14 Pachetul înmănat

— Vino și ia-mă în brațe, spuse Fukaeri. Trebuie să mergem împreună în orașul pisicilor.

— Să te iau în brațe? zise Tengo.

— Nu vrei, întrebă ea.

— A, nu e asta, doar că... nu prea înțeleg de ce.

— Pentru purificare, spuse Fukaeri cu o voce plată. Vino și ia-mă în brațe. Pune-ți pijamaua și stinge lumina.

Tengo făcu ce i se spusese și stinse lumina în dormitor. Se dezbracă și își puse pijamaua. Încercă să-și aducă aminte când o spălase ultima dată, dar nu reuși, ceea ce însemna că trecuse destulă vreme de atunci. Din fericire, nu mirosea a sudoare. Tengo transpira puțin și nu mirosea puternic. Își spuse că totuși ar trebui să-și spele hainele mai des. La stilul incert de viață pe care îl ducea, nu putea ști niciodată la ce să se aștepte. Măcar pijamaua să o aibă curată.

Se urcă în pat și își încolăci timid mâinile în jurul lui Fukaeri. Fata își puse capul pe brațul lui drept și rămase așa, tăcută ca un animal care se pregătește de hibernare. Era caldă și atât de moale, încât părea lipsită de orice apărare. Pe ea nu era niciun strop de transpirație.

Tunetele se întetiseră și mai mult. Între timp începuse să plouă, iar picăturile furioase izbeau cu putere în geam. Aerul devenise vâscos și în el pluteau semne că lumea se apropie fără ezitare de întunecatului ei sfârșit. Probabil că așa a fost și pe vremea lui Noe când a venit potopul. Trebuie să fi fost tare deprimant să călătorești în arca strâmtă, pe o asemenea furtună crâncenă, alături de o pereche de rinoceri, de lei sau de pitoni. Fiecare aveau obiceiurile lor diferite, moduri de comunicare limitate și, în plus, probabil că mirosea destul de neplăcut acolo.

Cuvântul „pereche” îl duse pe Tengo cu gândul la Sonny și Cher. Dar nu se poate spune că Sonny și Cher erau perechea cea mai bună de pus în arcă. Nu erau neapărat nepotriviți, dar sigur găseai cupluri mai bune pentru acest scop.

Ținând-o pe Fukaeri în brațe, îmbrăcată în pijamaua lui, Tengo avea un sentiment straniu. Parcă se îmbrățișa pe sine, parcă ținea în brațe carne din carnea lui, împărtășind același miros corporal și având o conștiință comună.

Tengo își închipui că ei fuseseră aleși să urce pe arca lui Noe în locul lui Sonny și Cher. Dar nici ei nu se putea spune că erau o pereche tocmai potrivită să reprezinte omenirea. Chiar faptul că suntem împreună în pat și ne îmbrățișăm nu prea se cuvine, își spuse Tengo și gândul acesta îl făcu să-și piardă calmul. Încercă să-și mute atenția în altă parte și să și-i imagineze pe Sonny și Cher pe arcă, împrietenindu-se cu perechea de pitoni. Era o imagine fără niciun fel de noimă, dar măcar astfel reuși să-și mai relaxeze puțin corpul crispat.

În brațele lui, Fukaeri stătea tăcută și nemișcată. Niciunul din ei nu spunea nimic. Tengo nu simțea niciun fel de dorință sexuală, deși o ținea la pieptul său. Pentru el, impulsul erotic era prin excelență o prelungire a comunicării. I se părea nepotrivit și greu de conceput să caute sex acolo unde nu exista cu adevărat posibilitatea comunicării. Și înțelegea în mare că nici Fukaeri nu aștepta

de la el așa ceva. Altceva căuta ea la el, însă Tengo nu știa prea bine ce.

Dar oricare ar fi fost motivul pentru care stăteau în pat acum, nu se simțea tocmai rău cu o față frumoasă de șaptesprezece ani în brațe. Din când în când urechea ei îi atinge obrazul. Îi simțea respirația caldă pe gât. Avea sânii surprinzător de mari față de trupul subțire. Le simțea apropierea chiar în dreptul abdomenului. Pielea ei avea un miros minunat, așa cum doar un corp tânăr putea să aibă, ca o floare în miezul verii, încărcată de roua dimineții. Era un parfum pe care îl simțea adesea în copilărie, când se ducea dis-de-dimineată să facă exercițiile de înviorare.

Ar fi bine să n-am erecție, își spuse Tengo. Din poziția în care stăm, ar simți imediat și asta nu ar face decât să creeze o situație cam stânjenitoare. Cum aş putea eu să-i explic unei fete de șaptesprezece ani că poți uneori să ai erecție chiar dacă nu ești excitat sexual? Din fericire însă, deocamdată nu avea erecție și nu exista niciun semn că s-ar pregăti vreuna. Mai bine nu mă mai gândesc la mirosul ei, își spuse el. De fapt, mai bine mă gândesc numai la lucruri care nu au niciun fel de legătură cu sexul.

Își mută gândurile din nou la cum s-ar fi împrietenit Sonny și Cher cu perechea de pitoni. Oare aveau subiecte comune de discuție? Și dacă da, despre ce vorbeau oare? Cântau? În cele din urmă nu reuși să-și mai imagineze nimic nou despre arca prinsă în mijlocul potopului, așa că începu să facă în minte înmulțiri de numere cu trei cifre. Era un truc pe care îl folosea des când făcea sex cu prietena lui. Reușea astfel să-și întârzie ejacularea (ea era foarte strictă în privința asta). Nu știa dacă tehnica asta avea efecte și în prevenirea unei erecții nedorite, dar mai bine o încerca decât să nu facă nimic. Nu putea să stea cu mâinile în sân.

— Nu mă deranjează dacă ți se scoală, spuse Fukaeri de parcă-i citise gândurile.

— Nu te deranjează?

— Nu-i nimic rău.

— Nu-i nimic rău, repetă Tengo.

Ca un copil căruia i se face educație sexuală, își spuse. Nu trebuie să-ți fie rușine că ai erecții. Nu e nimic rău. Dar trebuie să alegi locul și timpul potrivite.

— Deci, am început deja purificarea? Încercă Tengo să schimbe subiectul.

Fukaeri nu răspunse. Își ciulise urechile ei mici și frumoase, încercând parcă să deslușească ceva ascuns prin bubuiturile tunetelor. Tengo înțelese asta, așa că se hotărî să nu mai spună nimic. Renunță să mai facă înmulțiri mentale de numere cu trei cifre. Dacă Fukaeri spusese că nu o deranjează, putea foarte bine să aibă și erecție. În orice caz, penisul lui nu dădea niciun semn că s-ar pregăti de acțiune. Dormea deocamdată liniștit, cufundat într-un mâl călduț.

*

— Îmi place puța ta, îi spusese prietena lui. Îmi place și forma, și culoarea, și mărimea ei.

— Mie nu-mi place prea tare, răspunsese Tengo.

— De ce, întrebuse ea, cântărindu-i în palmă penisul flasc, ca și când ar fi ținut acolo un animaluț adormit.

— Nu știu. Poate fiindcă nu mi-am ales-o eu.

— Ești ciudat, spusese ea. Ai și tu niște idei!

Asta se întâmplase demult înainte de potop. Probabil.

*

Tengo simțea pe gât respirația fierbinte și regulată a lui Fukaeri. Îi zărea urechile în lumina palid-verzuie pe care o răspândea cadranul ceasului și în lucirile fulgerelor care începuseră în cele din urmă să străbată cerul. Urechile ei arătau ca o peșteră secretă și moale. Dacă mi-ar fi iubită, i le-aș săruta de nenumărate ori, fără să mă mai satur, își spuse Tengo. În timp ce-am face dragoste, i le-aș săruta, i le-aș mușca și i le-aș linge, aș respira fierbinte peste ele și le-aș adulmea. Nu, n-aș face chestia asta acum, nu, nu, doar în cazul ipotetic în care ea ar fi iubita mea. E o presupunere, pur și simplu. Îmi imaginez numai cum ar sta

lucrurile. Nu trebuie să-mi fie rușine, nu e nimic imoral. Așa cred.

Dar, moral sau nu, Tengo nu ar fi trebuit să se gândească la lucrurile acestea. Penisul lui se trezi din nămolul în care dormea liniștit, ca împuns cu degetul în spinare. Căscă, își înălță capul și începu să se întărească treptat. Până la urmă ajunse într-o erecție perfectă, fără rețineri, ca o velă înălțată pe un iaht, care a prins vântul prielnic dinspre nord-vest. Inevitabil, penisul lui întărit o împungea pe Fukaeri în șold. Tengo oftă adânc. De când prietena lui dispăruse, nu mai făcuse sex și trecuse mai bine de o lună de atunci. Probabil că din cauza asta se întâmplase. Mai bine ar fi continuat el cu înmulțirile.

— Nu trebuie să te necăjești. E normal să ți se scoale, îi spuse Fukaeri.

— Mersi, spuse Tengo. Dar probabil că de undeva ne observă Oamenii cei Mici.

— Nu pot să ne facă nimic, doar se uită.

— Ce bine, răsuflă Tengo ușurat. Dar mă deranjează totuși să știu că sunt observat.

Un fulger spintecă cerul ca și când ar fi sfâșiat în două o perdea veche, iar tunetul făcu geamurile să zăngăne. *Ei* voiau parcă să spargă geamurile. Până la urmă, poate chiar aveau să le facă țandări. Erau zdravene, cu tocure de aluminiu, dar nu mai rezistau mult dacă nu înceta zăngăneala aceea violentă. Stropii mari de ploaie continuau să izbească puternic în geamuri, ca niște alice care împușcă o căprioară.

— Nu s-au mai îndepărtat deloc tunetele, spuse Tengo. De obicei nu țin atât de mult.

Fukaeri se uită spre tavan.

— O vreme n-o să se ducă nicăieri.

— O vreme, adică până când?

Fukaeri nu răspunse. Tengo o ținea în continuare în brațe, timid, fără să primească răspuns la întrebări și cu o erecție care nu ducea nicăieri.

— Mai mergem o dată în orașul pisicilor, spuse Fukaeri. Așa că trebuie să dormim.

— Nu știi dacă pot să adorm cu tunetele astea. Și nu e decât nouă și ceva, zise Tengo cu îndoială.

Își alinie în minte niște formule matematice. Era o problemă lungă și complicată, căreia îi știa deja răspunsul. Provocarea era să ajungă la soluție pe cea mai scurtă și mai rapidă cale. Gândea repede și își folosea creierul la capacitate maximă. Dar chiar și așa, erecția lui nu dădea nici un semn de retragere. Ba dimpotrivă, i se părea că devine și mai puternică.

— Poți să dormi, spuse Fukaeri.

Avea dreptate. Fără să-și dea seama, Tengo adormi în vuietul ploii intense, înconjurat de tunetele care zguduiau casa, crispat și cu penisul erect. N-ar fi crezut că e posibil...

Totul e haotic, își spuse el chiar înainte să adoarmă. Trebuie să găsesc drumul cel mai scurt spre soluție. Timpul este limitat și nu am destul loc să scriu pe foaia de răspunsuri. Tic-tac-tic-tac, marca serios ceasul curgerea timpului.

*

Când realizează ce se întâmplă cu el, era complet dezbrăcat. Fukaeri era și ea total goală. Nimic nu îi acoperea trupul. Sâniile ei formau două emisfere perfecte. Două emisfere cărora nu le puteai găsi cusur. Sfârcurile, nu prea mari și încă moi, bâjbâiau în tăcere după forma perfectă care urma să apară. Numai sâniile erau mari și ajunși la maturitate. Păreau să sfideze forța gravitației. Cele două sfârcuri erau frumos îndreptate în sus, ca niște muguri proaspeți de viță-de-vie în căutarea soarelui. Tengo observă apoi că Fukaeri nu avea păr pubian. Acolo unde ar fi trebuit să-l aibă, era doar pielea netedă și lucioasă. Albeața pielii o făcea să pară și mai lipsită de apărare. Își ținea picioarele desfăcute, astfel că putea să-i vadă sexul. La fel ca urechile, părea să fi fost abia creat. Poate că așa și era de fapt, poate că abia venise pe lume cu foarte puțin timp în urmă. Urechile și

sexul, ambele tocmai create, se aseamănă bine, își spuse Tengo. Îndreptate în sus, atente, încercau să deslușească un semnal. Poate un clopoțel care suna undeva în depărtare...

Se întoarse pe spate, cu fața în sus și Fukaeri îl încălecă. Ereția lui era încă prezentă. Și tunetele stăruiau. Oare cât o să mai continue să bubuie? Dacă o mai ține mult în halul ăsta cerul o să se sfărâme de tot. Și n-o să mai poată să-l repare nimeni.

Dormeam, își dădu Tengo seama. Adormise cu ereția care continua și acum. Am stat așa tot timpul cât am dormit? Sau s-a potolit și acum am o altă ereție? Ca un fel de loțtiitor? Oare cât o fi dormit? Ei, ce contează! În orice caz, fie că e tot aia veche, fie că e una nouă, cert este că am ditamai ereția care nu dă niciun semn că s-ar calma. Nu mă ajută nici Sonny și Cher, nici înmulțirile mentale și nici formulele matematice complicate.

— Nu-i nimic, spuse Fukaeri.

Își desfăcuse picioarele și își apăsa sexul proaspăt pe abdomenul lui. Nu părea deloc sfioasă.

— Nu-i nimic rău să ți se scoale, adăugă ea.

— Nu pot să mă mișc, spuse Tengo.

Într-adevăr, încerca să se ridice, dar nu-și putea clinti niciun deget. Își simțea propriul corp și peste el greutatea trupului lui Fukaeri. Își putea simți și ereția. Dar era înțepenit, complet imobilizat.

— Nu e nevoie să te miști, spuse Fukaeri.

— Ba e nevoie. E corpul meu! ripostă Tengo.

Fukaeri nu răspunse nimic.

Tengo nu putea să fie sigur nici măcar dacă reușea să scoată vreun sunet, dacă vorbele lui făceau cu adevărat aerul să vibreze. Nu avea convingerea că mușchii din jurul gurii sale se supuneau intenției lui și că formau cuvinte. Se pare însă că ce voia să-i transmită lui Fukaeri ajungea până la ea. Comunicarea între ei doi avea însă fragilitatea unei convorbiri interurbane printr-o legătură proastă. Fukaeri

putea foarte bine să nu audă lucrurile care nu o interesau. Tengo însă nu putea face la fel.

— Nu te îngrijora, spuse Fukaeri.

Apoi își lăasă corpul să alunece ușor în spate. Rostul mișcării ei era clar. În ochii săi apăruse o lucire pe care Tengo o vedea pentru prima dată.

Nu credea că penisul lui de om matur avea cum să încapă în sexul ei mic, abia apărut pe lume. Era prea mare și prea tare. Sigur ar fi durut-o rău. Dar până să-și dea seama ce se întâmplă, era deja cu totul înăuntrul ei. Pătrunsese fără nicio rezistență, iar Fukaeri nici nu tresărise. Respira doar puțin mai agitat, iar ritmul în care îi săltau sânii se schimba ușor la fiecare cinci sau șase secunde. În afară de asta, totul era cât se poate de firesc și de natural, un lucru la ordinea zilei.

Fukaeri îl primi adânc și el intră adânc. Rămaseră nemișcați. Tengo era în continuare paralizat, iar Fukaeri închise ochii și rămase dreaptă deasupra lui, ca un paratrăsnet. Își ținea gura întredeschisă și buzele i se mișcau slab, ca un tremur pe întinderea apei. Bâjbâiau în gol, încercând să formeze cuvinte. În rest, era neclintită. Trupul ei încremenit părea că așteaptă să se întâmple ceva.

Tengo fu copleșit de un sentiment profund de neputință. Urma să se întâmple ceva, dar nu știa ce și nici nu putea controla lucrul acela cu propria lui voință. Nu-și simțea corpul și nu și-l putea mișca, dar își simțea penisul, mai degrabă la nivel conceptual decât fizic. În orice caz, îl înștiința că este înăuntrul lui Fukaeri. Că are o erecție perfectă. Tengo se întrebă neliniștit dacă n-ar fi trebuit să-și pună prezervativ. O sarcină ar fi adus numai necazuri. Prietena lui era foarte riguroasă în privința contracepției și Tengo se obișnuise cu strictetea ei.

Încercă din răspuțeri să-și mute gândurile în altă parte, dar nu putea să se concentreze la nimic. Era azvârlit în haos, iar timpul părea să fi stat în loc. Desigur, timpul nu avea cum să se oprească. Așa ceva era imposibil din

principiu. Probabil că doar curgea foarte inegal. Dacă te uiți la o perioadă mai lungă, observi că el curge cu o viteză constantă. Fără niciun dubiu. Dar când alegi numai un anumit fragment, se întâmplă ca acesta să curgă neuniform. Într-o astfel de secțiune de timp, normalitatea și ordinea firească a lucrurilor își pierd orice fel de valoare.

— Tengo, spuse Fukaeri. Era prima dată când o auzea strigându-l astfel. Tengo, repetă ea.

Parcă exersa pronunția unui cuvânt într-o limbă străină. De ce-mi spune deodată pe nume? se întrebă Tengo nedumerit. Fukaeri se aplecă, își apropie fața de a lui și îl sărută pe gură. Buzele ei întredeschise se desfăcură larg și limba ei moale intră în gura lui. Avea un gust bun. Căuta cu încăpățănare cuvintele nerostite, codul secret gravat acolo. Limba lui Tengo răspunse inconștient la mișcarea aceea. Ca doi șerpi tineri pe o pajiște, primăvara, abia treziți din hibernare, care se încolăcesc și se râvnesc reciproc, călăuzindu-se după mirosul celuilalt.

Apoi Fukaeri îl prinse pe Tengo de mâna stângă, cu putere, ca și când voia să i-o devoreze cu totul. Unghiile ei mici îi pătrunseră în palmă. Apoi încetă să-l mai sărute, se îndreptă și spuse:

— Închide ochii.

Tengo se supuse. Închise ochii și se trezi într-un spațiu adânc, cufundat în penumbră, care se întindea atât de mult, încât ai fi crezut că ajunge până în centrul pământului. Lumina aceea difuză îl ducea cu gândul la un amurg. Amurgul plăcut și îndelung așteptat al unei zile care se termină foarte greu. Nenumărate particule pluteau în acea lumină. Poate că erau fire de praf sau polen. Sau poate erau cu totul altceva. În curând spațiul începu să se îngusteze și lumina să devină mai puternică. Lucrurile din jur deveneau treptat vizibile.

Are zece ani și e în sala de clasă din școala primară. E cu adevărat în locul și în timpul acela, în lumina aceea. Tengo cel adevărat de la zece ani. Chiar respiră aerul de acolo.

Simte mirosul lemnului lăcuit și al prafului de cretă rămas pe buretele de la tablă. În sală nu sunt decât el și fata. Nu se mai zărește nimeni altcineva. Fata își face curaj și profită de întâmplarea care i-a lăsat singuri. Sau poate că așteptase de mult o asemenea ocazie. În orice caz, se apropie de Tengo și îi prinde mâna într-a sa. Îl privește adânc în ochi.

Lui Tengo i se usucă gura, de nu mai rămâne strop de umezeală în ea. Pus în fața acestei întâmplări neașteptate, nu știe ce să facă și nici ce să zică. Stă pur și simplu acolo, cu mâna într-a fetei. În scurt timp simte adânc în vintre o foarte slabă pulsație. O senzație pe care nu a mai trăit-o până acum. Ca vuietul mării auzit din depărtare. În același timp îi ajung la ureche și zgomotele din jur. Prin fereastra deschisă se aud țipetele copiilor care se joacă prin curte. Sunetul mingii lovite cu piciorul. Șuieratul unei băte de baseball. Vocea ascuțită a unei fetei dintr-o clasă mai mică văitându-de de ceva. Un flaut care exersează șovăielnic *The Last Rose of Summer*. S-au terminat orele.

Vrea să o strângă și el de mână pe fată, dar nu are pic de forță. Fata îl strânge prea tare, iar Tengo realizează că nu mai poate să se miște în voie. Nu înțelege de ce, dar nu-și poate clinti niciun deget. Parcă e o stană de piatră.

Timpul pare că s-a oprit în loc. Respiră încet și încearcă să-și audă respirația. Vuietul mării continuă. Acum își dă seama că toate celelalte sunete din jur au dispărut iar zvâcnirea din vintre capătă o formă mai clară. În ea se strecoară o amorțeală aparte, ca un praf care i se amestecă în sângele roșu și fierbinte și e împins de foalele inimii prin vene, în tot trupul. În piept îi apare o păclă densă, care îi schimbă ritmul respirației și îi grăbește bătaia inimii.

Cândva am să înțeleg ce sens și ce scop are întâmplarea asta, își spune el. De aceea e nevoie să păstrez momentul ăsta cât mai precis și mai viu în minte. Acum nu e decât un băiețel de zece ani, priceput la matematică. Se află în fața unei porți noi și nu știe ce îl așteaptă dincolo de ea. E lipsit

de putere și de cunoaștere, iar sentimentele lui sunt confuze și este speriat. Înțelege și el lucrul acesta. Nici fata nu se așteaptă să fie înțeleasă acum. Ce vrea ea e doar să-i transmită propriile ei sentimente. Le pune într-o cutiuță, o împachetează frumos și o leagă cu sfoară. Pachetul acela i-l înmânează lui Tengo.

Nu e nevoie să-l deschizi acum, îi spune fata fără cuvinte. Deschide-l când vine vremea. Deocamdată doar primește-l.

Știe deja multe lucruri, își spune Tengo. Lucruri pe care el încă nu le cunoaște. Ea îi e călăuză pe acest teren nou. Aici sunt reguli noi, țeluri noi și cunoștințe noi. Tengo nu știe încă nimic. Ea însă, da.

În cele din urmă, fata își desface mâna dintr-a lui și, fără să rostească un cuvânt, se întoarce și iese cu pași grăbiți din clasă. Tengo rămâne singur în încăperea spațioasă. Prin fereastra deschisă se aud vocile copiilor de afară.

În momentul următor Tengo realizează că ejacula. Prelung, puternic, abundent. Oare unde mi-am dat drumul? se întrebă el. Nu se cade să faci așa ceva în sala de cursuri goală. Dacă-l vedea cineva ar fi avut necazuri. Dar nu era în clasă. Era în Fukaeri și ejaculase în uterul ei. Nu voise să facă asta, dar nu se putuse opri. Nu putuse controla nimic din ce se întâmplase.

*

— Nu-ți face griji, spuse ea la puțină vreme, cu obișnuitul ei ton lipsit de inflexiuni. Eu nu rămân însărcinată, fiindcă nu am ciclu.

Tengo deschise ochii și o privi pe Fukaeri. Era încă suită pe el și îl privea de sus. Îi vedea sânii cu formă perfectă, care tresăltau încet în ritmul respirației.

Tengo voia să întrebe dacă asta fusese călătoria în orașul pisicilor și ce fel de loc era acel oraș. Încercă să deschidă gura și să vorbească, dar mușchii nu-i dădură ascultare și refuzară să se clintească.

— Era ceva necesar, spuse Fukaeri citindu-i gândurile.

Un răspuns laconic, care de fapt nu lămurea nimic. Ca de

obicei.

Tengo închise din nou ochii. Fusese *acolo*, ejaculase și acum revenise aici. Fusese o ejaculare reală, cu spermă adevărată. Iar dacă Fukaeri spunea că era ceva necesar, probabil că așa și era. Tengo avea încă trupul amorțit și paralizat. În plus, moliciunea de după orgasm îl învelea ca o peliculă subțire.

Multă vreme Fukaeri rămase nemișcată în aceeași poziție, absorbind până la capăt sperma lui Tengo, ca o albină care sughe nectar, până când nu mai rămase literalmente nicio picătură. Apoi îi scoase încet penisul și, fără un cuvânt, coborî din pat și se duse la baie. Între timp tunetele încetaseră și ploaia teribilă se potolise. Norii încăpățânați care stătuseră înțepeniți deasupra casei dispăruseră cu repeziciune. În jur domnea o liniște ireală. Se auzea doar zgomotul surd al dușului din baie. Cu privirile încă în tavan, Tengo aștepta să-i revină simțirea în corp. Ereția îi continua și după ce ejaculase, dar nu mai era atât de intensă.

O parte din el se afla încă în clasa goală din școala primară, în palmă îi zăbovea senzația pe care i-o lăsase atingerea degetelor fetei. Nu-și putea ridica palma să o privească, dar probabil că se vedeau urmele roșii ale unghiilor ei. Pulsul încă mai păstra o urmă de surescitare. Pâcla groasă din piept dispăruse, dar în locul său, într-un spațiu imaginar de lângă inimă, rămăsese o durere surdă și plăcută.

Aomame, își spuse Tengo.

Trebuie să o întâlnesc. Trebuie să o caut. Cum de nu mi-a trecut asta prin cap până acum, când e un lucru atât de evident? Ea mi-a întins pachetul ăla important. Eu de ce nu l-am deschis, ci l-am dat deoparte? Clătină din cap – sau cel puțin încercă, pentru că mușchii încă nu-l ascultau. Corpul său încă nu-și revenise din paralizie.

*

Peste puțină vreme, Fukaeri se întoarse în dormitor,

înfășurată într-un prosop. Se așează pe marginea patului.

— Oamenii cei Mici nu se mai agită, spuse ea, ca o patrule care raportează cu calm și eficiență din linia întâi.

Apoi desenă cu degetul un cerc în aer, așa cum ar picta un mare artist italian din Renaștere pereții unei biserici. Un cerc perfect și frumos, fără început și fără sfârșit, care plutește o vreme prin aer.

— S-a terminat, adăugă Fukaeri.

Își dădu jos prosopul în care se înfășurase și rămase câteva momente în picioare, goală. În aerul încremenit, părea că așteaptă cuminte să i se usuce corpul încă puțin jilav. Era o priveliște minunată. Sâniile ei netezi și sexul lipsit de păr.

Apoi se aplecă și își ridică pijamaua aruncată pe podea. Se îmbracă, fără să-și mai pună chiloții. Își încheie nasturii și își strânse șiretul de la pantaloni. Tengo o privea absent prin semiîntuneric. I se părea că asistă la procesul de transformare a unei insecte. Pijamaua lui era prea mare pentru ea, dar Fukaeri se obișnuise cu dimensiunile ei. Fata se strecură în patul îngust, își găsi poziția potrivită și își puse capul pe umărul lui Tengo. Îi simțea urechea mică pe umărul gol și respirația caldă la baza gâtului. Treptat, ca o maree care se retrage, amorțeala începea să-i părăsească trupul.

În aer plutea încă umezeala, dar nu mai era lipicioasă și neplăcută. Afara, insectele începuseră să țârlăie. Ereția lui Tengo se liniștise complet și penisul său se culcase din nou în mătul călduț. Lucrurile își reluasera traiectoria lor firească și părea că în cele din urmă un ciclu lua sfârșit. În aer era desenat un cerc perfect. Animalele coborau din arcă și pășeau din nou pe uscatul de care le fusese atât de dor. Toate perechile de animale se întorceau în locul în care trebuiau să fie.

— Ar fi bine să dormi, spuse ea. Dus.

Să dormi dus, se gândi Tengo. Să dormi, apoi să mă trezesc. Oare cum va fi lumea mâine dimineață?

— Asta nu știe nimeni, spuse Fukaeri citindu-i gândurile.

Capitolul 15 Apar fantomele

Aomame scoase o pătură din dulap și acoperi cu ea trupul masiv al bărbatului. Îi atinse din nou gâtul cu degetul, ca să se asigure că nu mai avea puls. Individul numit Liderul trecuse deja într-o altă lume. Ce lume, nu se știe, dar cu siguranță nu 1Q84. În cea de aici, el își căpătase deja numele de „decedat”. Trecuse dincolo de granița dintre viață și moarte cu un singur tremur scurt, ca un fior de frig, fără să scoată nici cel mai mic sunet. Nu cursese niciun strop de sânge. Acum era mort, întins pe burtă pe salteaua albastră de yoga, eliberat de toată durerea. Aomame se mișcase rapid și cu precizie, ca întotdeauna.

Înfipse dopul în vârful acului, puse dălțița la loc în toc, iar tocul în geanta sport. Scoase pistolul din borseta de plastic și îl vârî la brâu, în elasticul de la pantalonii de trening. Avea piedica ridicată și glonț pe țeavă. Atingerea lui dură și metalică pe șira spinării o făcea să se simtă mai liniștită. Trase draperiile ca să fie din nou întuneric în cameră.

Aomame își lua apoi geanta și se îndreptă către ușă. Cu mâna pe clanță, mai aruncă o privire înapoi, prin întuneric, la silueta bărbatului întins pe jos. Părea doar că doarme dus, ca prima dată când îl văzuse. Aomame era singurul om din lume care știa că nu mai era în viață. Ba nu, probabil că știau și Oamenii cei Mici și tocmai de aceea încetaseră să mai tune. Își dădeau seama că avertismentele nu mai aveau niciun rost. Omul ales de ei să le fie reprezentant își pierduse deja viața.

Aomame deschise ușa și intră în camera luminoasă ferindu-și ochii. Închise ușa după ea încet, să nu facă zgomot. Cheliosul era așezat pe canapea și bea cafea. Pe masă era o tavă mare cu un vas cu cafea și sandvișuri, comandate prin *room service*, din care mai rămăseseră

doar jumătate. Alături erau două cești de cafea nefolosite. Pletosul stătea cu spatele drept, întocmai ca mai devreme, pe scaunul în stil rococo de lângă ușă. Păreau să fi petrecut mult timp exact în aceeași poziție, fără să spună nimic. Aceasta era atmosfera din încăperea.

Când Aomame intră în cameră, Cheliosul puse ceașca pe farfurioară și se ridică în tăcere.

— Am terminat, anunță ea. Acum doarme. A durat foarte mult pentru că și problemele de musculatură erau grave. Vă rog să-l lăsați să se odihnească.

— Doarme?

— Dus.

Cheliosul o privi drept în ochi, încercând să ajungă până în străfundul lor. Apoi își coborî încet privirea către vârful pantofilor, verificând parcă dacă era ceva în neregulă, și o ridică la loc către chipul ei.

— E normal?

— Multe persoane adorm profund după ce li se eliberează tensiunea din mușchi. Ne e nimic neobișnuit.

Cheliosul se apropie de ușa care despărțea sufrageria de dormitor, apăsă încet pe clanță, o deschise puțin și aruncă un ochi înăuntru. Aomame își ținea mâna dreaptă la spate, gata să apuce numaidecât pistolul dacă se întâmpla ceva. Acesta se uită înăuntru preț de vreo zece secunde, apoi se retrase și închise ușa.

— Cam cât o să doarmă? o întrebă el. Nu putem să-l lăsăm prea mult întins acolo, pe podea.

— Ar trebui să se trezească peste două ore. Până atunci, ar fi bine să-l lăsați în aceeași poziție.

Cheliosul aruncă o privire la ceasul de mână ca să verifice ora. Apoi încuviință scurt.

— Am înțeles. Îl lăsăm așa un timp, spuse el. Vreți să faceți duș?

— Nu e nevoie. Dar aș vrea să mă schimb din nou.

— Desigur. Pofțiți în baie.

Aomame ar fi preferat să lase baltă schimbatul și să fugă

de acolo cât mai repede, dar era bine să nu le trezească suspiciunea. La venire își schimbase hainele, așa că trebui s-o facă și la plecare. Intră în baie și se dezbracă de trening. Își scoase și chiloții uzi de transpirație, se șterse bine pe tot corpul cu prosopul, apoi își puse o pereche curată. Se îmbracă apoi cu pantalonii de bumbac și bluza albă în care venise. Își îndesă pistolul la curea, astfel încât să nu fie vizibil. Se răsuci în diverse poziții, asigu- rându-se că nicio mișcare nu părea nefirească. Se spală cu săpun pe față și se pieptănă. Se așază apoi în fața oglinzii și se strâmbă în toate felurile, ca să-și relaxeze mușchii încordați. După un timp, chipul ei își reveni la normal. Stând încruntată atât de mult timp, aproape că nici nu-și mai amintea bine cum arăta expresia ei normală. Dar, la capătul mai multor încercări eșuate de a-și reveni, chipul ei reuși să capete un aer mai liniștit. Aomame își inspectă bine fața în oglindă. E în regulă, își spuse ea. E fața mea obișnuită. Pot chiar să și zâmbesc. Mâinile nu-mi tremură. Am privirea fermă. Sunt tot Aomame cea imperturbabilă.

Însă, cu câteva minute în urmă, Cheliosul o privise cu atenție când ieșise din dormitor. Se poate să fi observat că plânsese. Plânsese chiar mult, așa că sigur se vedeau urme de lacrimi. La acest gând, Aomame se neliniști. Probabil i se păruse ciudat să o vadă așa după o ședință de stretching. Probabil suspecta că se întâmplase ceva. Și deschisese ușa de la dormitor, se dusese să vadă ce face Liderul și descoperise că inima lui nu mai bătea...

Aomame duse mâna la spate și apucă din nou pistolul. Trebuie să te calmezi, se îndemnă ea. Nu-ți fie teamă. Teama se citește pe chip și îi va face suspicioși.

Pregătită pentru ce e mai rău, Aomame luă geanta în mâna stângă și ieși cu grijă din baie. Mâna dreaptă era gata să apuce imediat pistolul. Însă în încăpere nu părea să fie ceva nelalocul lui. Cheliosul stătea în mijlocul camerei cu mâinile încrucișate și se gândea cu ochii închiși pe jumătate. Pletosul era în continuare așezat pe scaunul de

lângă intrare și supraveghea imperturbabil încăperea. Avea o privire calmă, ca de mitralior aflat la bordul unui bombardier, singur și obișnuit să privească mereu văzduhul. Azurul cerului i se reflecta în ochi.

— Presupun că ați obosit, spuse Cheliosul. Ce ziceți de o cafea? Avem și sandvișuri.

— Nu, mulțumesc. Imediat după ce termin lucrul nu pot să mănânc. Îmi revine pofta de mâncare cam o oră mai târziu.

Cheliosul încuviință, scoase din buzunarul de la piept un plic gros, îl cântări în mână și i-l întinse lui Aomame.

— Veți găsi aici mai mult decât suma care ne-a fost comunicată, spuse el. După cum vorbeam și mai devreme, vă rugăm să nu dezvăluiți nimic nimănui.

— E un fel de mită? zise ea în glumă.

— E o mulțumire pentru deranjul dumneavoastră, răspuse bărbatul fără să zâmbească.

— Secretul îl păstrez oricum, indiferent de sumă. Face parte din ocupația mea. Nu divulg niciodată informații confidențiale, spuse Aomame și puse plicul direct în geantă. Aveți nevoie de chitanță?

Cheliosul clătină din cap.

— Nu. Totul rămâne doar între noi. Nu e nevoie să declarați acești bani.

Aomame încuviință în tăcere.

— Probabil v-a solicitat destul de mult? întrebă Cheliosul cercetător.

— Mai mult ca de obicei.

— Pentru că e un om ieșit din comun.

— Da.

— Este un om unic. Și de mult timp suferă niște chinuri cumplite. A luat asupra sa toate durerile și chinurile noastre. Sperăm că acum s-au mai atenuat.

— Nu cunosc cauzele, drept pentru care nu mă pot pronunța, zise Aomame alegându-și cu grijă cuvintele, dar cred că durerea s-a mai atenuat puțin.

— Și dumneavoastră arătați destul de epuizată.

— Chiar sunt.

Cât timp vorbeau, Pletosul stătea pe scaunul de lângă ușă și supraveghea încăperea în liniște. Capul nu și-l mișca, ci doar ochii. Expresia de pe chipul lui rămânea neschimbată. Aomame nu își dădea seama dacă le auzea conversația. Era singuratic, taciturn și din cale afară de atent. Aștepta să se ițească dintre nori avioanele de luptă inamice, care s-ar fi văzut mai întâi că niște semințe de mac.

După câteva clipe de ezitare, Aomame îl întrebă pe Chelios:

— Știu că nu este treaba mea, dar nu vă abateți de la preceptele sectei dacă beți cafea și mâncați sandvișuri cu șuncă?

Cheliosul se întoarce și aruncă o privire la tava cu cafea și sandvișuri. Pe buze îi flutură o umbră de zâmbet.

— Gruparea noastră nu are niște precepte atât de dure. Alcoolul și tutunul sunt interzise și există și restricții legate de sex. Însă hrana este lăsată relativ liberă. De obicei mâncăm frugal, dar cafeaua și sandvișurile cu șuncă nu sunt interzise.

Aomame doar încuviință, fără să-și expună părerea.

— Pentru că suntem mulți oameni adunați laolaltă, într-o anumită măsură este nevoie de disciplină. Dar dacă ne aplecăm prea mult privirea asupra formei fixe, pierdem din vedere scopul inițial. Preceptele și dogma țin, la urma urmei, de conveniență. Important nu este cadrul, ci ceea ce se află înăuntrul lui.

— Iar Liderul este cel care furnizează conținutul.

— Da. Dânsul aude vocea pe care noi nu o auzim. Este o persoană cu totul specială, spuse Cheliosul privind-o din nou pe Aomame. Vă mulțumim pentru astăzi. Se pare că tocmai s-a oprit și ploaia.

— A tunat îngrozitor.

— Da, răspuse Cheliosul fără să pară prea interesat de

ploaie sau de tunete.

Aomame îl salută scurt din cap, își luă geanta și se îndreptă către ieșire.

— Stați un pic, o strigă acesta din urmă, pe un ton ridicat.

Aomame se opri în mijlocul camerei și se întoarse către el.

Inima îi pulsa tare, cu sunete seci. Își duse nonșalant mâna la spate.

— Salteaua de yoga, zise bărbatul. Ați uitat s-o luați. A rămas pe jos, în dormitor.

— Doarme dus pe ea și chiar nu putem să îl dăm la o parte ca să o luăm, răspunse Aomame zâmbind. Dacă nu vă deranjează, v-o las aici. Nu este un obiect scump și e și destul de folosită. Dacă nu vă folosește, puteți s-o aruncați.

Cheliosul se gândi o vreme, apoi încuviință.

— Vă mulțumim, spuse el.

Când Aomame ajunse lângă ușă, Pletosul se ridică de pe scaun și i-o deschise. Apoi o salută scurt din cap. Individul ăsta până la urmă n-a deschis deloc gura, își zise ea. Îi întoarse salutul și dădu să se strecoare pe lângă el.

Însă, în acea clipă, o pornire agresivă îi străpunse pielea ca un curent electric. Simțise că Pletosul vrea să întindă mâna și s-o apuce de brațul drept. Ar fi fost o mișcare extrem de rapidă și de precisă, de parcă ar fi vrut să prindă o muscă în aer. Senzația aceasta vie pluti o clipă în aer. Lui Aomame i se încordaseră toți mușchii din corp. I se făcuse pielea de găină, iar inima îi stătuse în loc. I se tăiase respirația și simțea fiori de gheață pe șira spinării. Mintea ei era inundată de o puternică lumină incandescentă. Dacă individul ăsta îmi prinde acum brațul drept, nu mai am cum să ajung la pistol, își zise ea. Și atunci nu mai am nicio șansă să scap. Simte că am făcut ceva. Știe intuitiv că s-a petrecut ceva aici. Nu-și dă seama exact ce, ci doar că e ceva rău. Instinctul îi spune că trebuie să mă prindă. Îi ordonă să mă trântască, să mă țintuiască la pământ și să-mi disloce umărul. Dar nu e decât o intuiție, nimic concret.

Dacă se înșală, este pus într-o situație foarte neplăcută. Bărbatul ezită și până la urmă renunță. La urma urmei, Cheliosul era cel calificat să hotărască și să dea dispoziții, nu el. Se luptă să-și reprime impulsul din mâna dreaptă și își relaxă umărul. Aomame simțise cât se poate de clar întreg procesul pe care îl parcursese mintea lui în acele două secunde.

Aomame ieși în holul îmbrăcat în mochetă. Se îndreptă către lift fără să se uite înapoi, mergând drept și netulburată. Pletosul scosese capul pe ușă și îi urmărea mișcărilor. Îi simțea încontinuu în spinare privirea tăioasă ca un cuțit. O mâncau cumplit toți mușchii din corp, dar se abținea să se uite înapoi. Nu avea voie să se întoarcă. Abia după ce cotii pe coridor reuși să-și mai relaxeze mușchii încordați. Dar încă nu putea să răsuflă ușurată. Nu știa ce putea urma. Aomame chemă liftul și îl așteptă să vină (iar asta dură o veșnicie) cu mâna pe pistol, astfel încât să-l scoată imediat în caz că Pletosul se răzgândea și venea după ea. Trebuia neapărat să-l împuște fără ezitare, înainte să apuce să o înșface cu mâinile lui zdravene. Sau să se împuște pe ea însăși fără ezitare. Aomame nu știa nici ea ce variantă să aleagă. Probabil că nu s-ar fi hotărât decât în ultimul moment.

*

Dar nimeni nu veni după ea. Holul hotelului rămase cufundat în liniște. Ușile liftului se deschiseră cu un clinchet și Aomame urcă în el. Apăsă butonul de parter și așteptă să se închidă. Apoi fixă cu privirea indicatoarele de etaj, mușcându-și buzele. Ieși din lift, traversă holul spațios de la intrare și se urcă în unul dintre taxiurile încolonate în fața hotelului în așteptarea clienților. Ploaia se oprise de tot, dar de pe mașină picurau stropi mari, de parcă tocmai ar fi trecut printr-o perdea de apă. Stația Shinjuku, intrarea de vest, îi spuse ea șoferului. Când taxiul porni de pe loc și plecă din fața hotelului, Aomame expiră îndelung tot aerul pe care îl ținuse în plămâni. Apoi închise ochii și își goli

mintea. O vreme nu mai voia să se gândească la nimic.

Aomame simți un val puternic de greață, de parcă tot ce avea în stomac îi venise în gât. Însă reuși cumva să și-o reprime. Apăsă butonul și deschise geamul pe jumătate, apoi își umplu plămânii cu aerul umed de seară. Se rezemă de banchetă și respiră adânc de câteva ori. Avea un miros neplăcut în gură, de parcă începuse să putrezească ceva în ea.

Își aminti deodată să caute în buzunarele de la pantaloni, unde găsi două gume de mestecat. Scoase țipla cu mâinile tremurându-i ușor, le băgă în gură și începu să mestece. Aromă de mentă. O aromă de care îi era dor. Guma reuși să-i calmeze întrucâtva nervii. Mestecând de zor, mirosul neplăcut din gură începu treptat să dispară. Nu putrezește nimic în mine, își zise ea. Doar m-a dat frica peste cap.

Oricum, deocamdată totul s-a încheiat. Nu mai trebuie să omor pe nimeni. Și am făcut lucrul corect. Bărbatul acela a urmat cursul firesc către moarte. Doar a primit ce merita. Și s-a întâmplat ca eu să vreau mult să îlucid. I-am oferit un final ușor, exact cum își dorea. Nu am făcut nimic greșit. Doar am încălcat legea.

Însă, oricât și-ar fi repetat asta, în adâncul inimii tot nu era convinsă. Cu scurt timp în urmă luase cu mâna ei viața unui om *ieșit din comun*. Încă își amintea perfect cum acul ascuțit străpunsese tăcut ceafa bărbatului. Senzația pe care i-o provocase nu fusese una obișnuită, iar acest lucru o tulbura profund. Își desfăcu palmele și le privi îndelung. Ceva era altfel. Complet diferit. Însă nu reușea să-și dea seama ce anume.

Dacă era să-i creadă spusele, cel pe care îl omorâse fusese un profet. Cel ce primea glasul zeilor. Însă acea voce nu aparținea zeilor, ci probabil Oamenilor Mici. Profetul era în același timp și rege, iar regelui îi era destinat să fie ucis. Cu alte cuvinte, ea era asasinul care făcuse să i se îndeplinească destinul. Omorându-l pe regele-profet, ajutase la menținerea echilibrului dintre bine și rău. Iar ca

urmare, ea trebuia să moară. Însă în acel moment făcuseră un târg. Omorându-l pe acel bărbat și renunțând la propria sa viață, Tengo urma să fie salvat. Aceasta le fusese înțelegerea. *Dar asta dacă se încredea în spusele lui.*

Însă Aomame nu putea să nu-l creadă. Nu era un fanatic, iar oamenii pe cale să moară nu mint. Și, mai presus decât orice, cuvintele lui erau convingătoare. Aveau o putere de convingere uriașă, ca o ancoră mare. Toate corăbiile au o ancoră potrivită ca mărime și greutate. Iar acel bărbat era cu siguranță o corabie de proporții, indiferent de atrocitățile comise. Aomame trebuia să admită acest lucru.

Scoase pistolul de la brâu, cu grijă să nu o vadă șoferul, îi puse piedica și îl băgă în borseta de plastic. Corpul ei se eliberă de cinci sute de grame letale și robuste.

— Mai devreme a tunat îngrozitor. Și a plouat de-a rupt, zise șoferul.

— A tunat?

Parcă ar fi vorbit despre ceva petrecut cu mult timp în urmă, deși se întâmplase doar înainte cu o jumătate de oră. Avea dreptate, tunase.

— Da, a tunat rău, zise ea.

— Deși la buletinul meteo nu pomeniseră nimic despre așa ceva. Anunțaseră vreme frumoasă pentru toată ziua.

Aomame își scotoci mintea în căutare de ceva de spus. Dar nu găsi nimic. Capul îi mergea destul de greu.

— Buletinul meteo nu le nimerește mereu, zise ea.

Șoferul o privi prin oglinda retrovizoare. Probabil felul în care vorbise fusese nenatural.

— S-au inundat străzile, apa a pătruns în stația de metrou la Akasaka-Mitsuke și a acoperit șinele. A plouat doar pe o porțiune restrânsă. Trenurile s-au oprit pe linia Ginza și pe Marunouchi. Ziceau mai devreme la știri la radio.

Ploaia torențială întrerupsese circulația metroului. Oare asta mă afectează cu ceva? se întrebă Aomame. Trebuie neapărat să-mi pun mintea în funcțiune. Mă duc la stația

Shinjuku și iau cele două geți din boxa de bagaje. Apoi îl sun pe Tamaru și primesc indicații. Dacă îmi spune să merg pe linia Marunouchi, atunci se complică povestea. Am doar două ore la dispoziție să mă fac nevăzută. După două ore, ei or să devină suspicioși văzând că Liderul nu se mai trezește, or să se ducă în camera alăturată să verifice ce se întâmplă și or să descopere că nu mai respiră. Or să acționeze imediat.

— Încă nu se circulă pe Marunouchi? îl întrebă ea pe șofer.

— Nu știu. Să pornesc radioul?

— Da, vă rog.

Din spusele Liderului, Oamenii cei Mici sunt aceia care au provocat furtuna cu tunete. Au făcut ca ploaia să se concentreze doar pe o porțiune restrânsă din zona Akasaka și din cauza asta nu mai merge metroul. Aomame clătină din cap. Poate că totul făcea parte dintr-un plan. Lucrurile nu merg niciodată așa ușor.

Șoferul porni radioul pe postul NHK, unde se difuza un program muzical. Era o colecție de cântece folk interpretate de cântăreți japonezi, în vogă prin a doua jumătate a anilor '60. Aomame își amintea vag că le asculta la radio în copilărie, dar nu simțea nicio urmă de nostalgie. Din contră, îi provocau o senzație de disconfort în piept. Acele cântece îi aminteau de lucruri pe care nu voia să și le amintească. Suportă o vreme programul respectiv, dar văzu că nu se dădeau știri despre situația de la metrou oricât ar fi așteptat.

— Vă rog să opriți radioul, zise ea. Oricum merg deocamdată la stația Shinjuku și aflu acolo care e situația.

— La Shinjuku e sigur aglomerat, zise șoferul oprind radioul.

*

După cum bine spusese, stația Shinjuku era cumplit de aglomerată. Circulația fiind oprită pe linia Marunouchi chiar în stația în care se întâlnea cu calea ferată națională, lumea

era dezorientată și se produsese o adevărată busculadă. Trecuse ora de vârf la care oamenii se întorc acasă, dar tot era extrem de anevoios să-ți croiești drum prin mulțime.

Aomame ajunse în sfârșit la boxa de bagaje și scoase din ea geanta de umăr și pe cea neagră de voiaj, din piele artificială, în care avea banii din seif. Luă lucrurile din geanta sport și le mută în celelalte două. Plicul cu bani primit de la Chelios, borseta de plastic în care avea pistolul. Tocul în care era dălțița. Nemaivând nevoie de ea, băgă geanta sport Nike într-o boxă alăturată, introduse o monedă de o sută de yeni și o încuie. Nu avea de gând să o mai recupereze. Nu conținea nimic prin care să i se dea de urmă.

Aomame se învârti prin incinta stației, căutând un telefon public. Toate erau aglomerate. Cei care întârziu acasă pentru că nu mai circulau trenurile formaseră o coadă lungă și își așteptau rândul. Aomame făcu o grimasă. Văd că Oamenii cei Mici nu vor să mă lase să scap ușor, își zise ea. Din câte spunea Liderul, ei nu au cum să-mi facă ceva direct, dar pot să-mi pună piedici pe la spate.

Renunțând să mai stea la coadă, Aomame ieși din stație, intră în prima cafenea care îi ieși în cale și comandă un *ice coffee*. Și telefonul de acolo era ocupat, dar nu se stătea la coadă. Se postă în spatele femeii respective și așteptă cuminte să-și încheie lunga conversație. Aceasta îi tot arunca priviri nemulțumite, dar închise abia după cinci minute.

Aomame introduse toate monedele pe care le avea în telefon și forma numărul memorat. După trei apeluri, o voce mecanică înregistrată pe bandă o anunță: „Momentan nu suntem acasă. Vă rugăm să lăsați un mesaj după semnalul sonor.”

— Tamaru-san? spuse Aomame după ce auzi semnalul. Te rog să răspunzi dacă ești acolo.

— Sunt aici, spuse el.

— Ce bine!

Tamaru păru să detecteze în vocea ei o undă de încordare.

— Ești în regulă? o întrebă el.

— Deocamdată, da.

— A mers bine?

— Doarme dus. Mai dus de atât nici că se poate.

— Aha, spuse Tamaru cu un glas în care se simțea că răsufla ușurat, lucru straniu pentru el, care niciodată nu trăda ce simțea. Am să transmit mai departe, ca să se liniștească.

— Nu a fost ușor.

— Te cred. Dar ai dus treaba la bun sfârșit.

— Da, răspunse Aomame. Telefonul asta e sigur?

— E o linie specială, nu te îngrijora.

— Mi-am luat bagajele din stația Shinjuku. Și mai departe?

— Cât timp mai ai?

— O oră și jumătate, spuse ea și li explică pe scurt situația. Peste o oră și jumătate, cei doi bodyguarzi aveau să intre în camera alăturată și să-l găsească pe Lider fără suflare.

— E suficient.

— Probabil or să sune la poliție imediat cum îl descoperă.

— Asta nu știu. Poliția abia ce a percheziționat ieri sediul central al sectei. Deocamdată se fac audieri și încă nu s-a început o investigație reală, dar nu ar da deloc bine să se afle tocmai acum că liderul organizației a murit din cauze nenaturale.

— Deci e posibil să n-o facă public și să se ocupe singuri de problemă?

— Ar face-o fără nicio apăsare. O să ne lămurim noi mâine din ziare dacă au înștiințat sau nu poliția. Nu le place să joace la risc. Dar eu unul aș paria că n-or să spună nimic.

— Poate or s-o considere un fenomen natural.

— Nu au cum să tragă o concluzie judecând după aparențe. Până nu se face o autopsie amănunțită nu se

poate ști dacă a fost ucis sau a fost o moarte naturală. Însă indivizii or să încerce în primul rând să ia legătura cu tine, pentru că tu ești ultima care l-a văzut în viață. Iar când or să descopere că ți-ai golit apartamentul și ai dispărut, or să deducă automat că nu a fost o moarte naturală.

— Și or să înceapă să mă caute. Or să pună totul la bătaie.

— Asta cu siguranță.

— Am cum să mă fac complet nevăzută?

— Avem un plan. Un plan extrem de bine pus la punct. Dacă îl urmărim cu atenție și răbdare, nu te va găsi nimeni. Cel mai rău e să te temi.

— Mă străduiesc.

— Asta să faci și în continuare. Să te miști repede și să ții timpul de partea ta. Tu ești o persoană atentă și răbdătoare. Fă ce faci de obicei.

— În zona Akasaka a fost o ploaie torențială și s-a oprit circulația la metrou.

— Știu. Dar nu te îngrijora. Planul nu include metroul. Vreau să iei un taxi și să te duci la un adăpost din oraș.

— Din oraș? Nu era vorba să plec undeva departe?

— Sigur că te duci undeva departe, îi spuse Tamaru liniștit. Dar înainte de asta sunt necesare niște pregătiri. Trebuie să-ți schimbi numele și înfățișarea. Și, oricum, însărcinarea asta a fost una grea. Sigur ești și tu într-o stare de surescitare. În asemenea momente e bine să nu te agiți. O să te ascunzi o vreme în adăpostul respectiv. Stai liniștită, te sprijinim din toate părțile.

— Unde anume este?

— În Kōenji.

Kōenji, se gândi Aomame, ciocnind ușor cu unghia în dinți. Nu cunosc deloc zona.

Tamaru îi comunică adresa și numele clădirii. Ca de obicei, Aomame memoră totul, fără să noteze nimic.

— Ieșirea de sud de la Kōenji, în apropiere de Kannana. Apartamentul 303. Codul de la intrarea în bloc e 2831.

Tamaru făcu o pauză. Aomame repetă numerele în gând.

— Cheia e lipită pe dosul preșului de la intrare. În apartament găsești tot strictul necesar, ca să nu ai nevoie să ieși din casă o vreme. Iau eu legătura cu tine. Sun de trei ori, închid și mai sun o dată peste douăzeci de secunde. Încearcă să nu mă contactezi tu pe mine.

— Am înțeles.

— Erau duri indivizii? Întrebă Tamaru.

— Cei doi tipi care au stat cu mine păreau destul de abili. Chiar am trecut și printr-un moment de spaimă. Dar nu erau profesioniști. Cu totul alt nivel comparativ cu tine.

— Nu sunt mulți ca mine.

— Nici n-ar fi bine să fie mulți.

— Așa e.

*

Aomame își luă bagajele și se îndreptă către stația de taxiuri de la gară. Se formase o coadă lungă. Se pare că circulația metroului încă nu se reluate. Dar trebuia să se așeze la coadă și să-și aștepte rândul cu răbdare. Altă alegere nu avea.

Așteptând prin mulțimea de navetiști pe al căror chip se citea iritarea, Aomame repeta în gând adresa adăpostului, numele clădirii, numărul apartamentului, codul de la intrare și numărul de telefon al lui Tamaru, ca un ascet care stă pe o stâncă în vârful muntelui și îngână o mantră importantă. Aomame avea încredere în memoria ei. Putea reține ușor astfel de informații, însă, în acel moment, acele numere erau pentru ea ca o funie de salvare. Dacă uita sau greșea unul singur, cu greu mai reușea să supraviețuiască. Trebuia să și le întipărească bine în memorie.

Când se urcă în sfârșit în taxi, trecuse aproximativ o oră de când părăsise camera în care Liderul zăcea fără suflare. Îi luase de două ori mai mult timp decât prevăzuse. Probabil Oamenii cei Mici câștigaseră acest timp. Făcuseră ca ploaia să se abată în Akasaka, metrourele să se oprească, lumea să nu mai poată ajunge acasă, stația Shinjuku să se

aglomeraze, taxiurile să fie insuficiente și Aomame să întârzie. Asta o făcea să fie încordată și să riște să-și piardă calmul. Dar poate că totul nu era decât o coincidență. Poate doar se întâmplase ca lucrurile să meargă așa, iar ea se temea de umbra unor ființe care nici măcar nu existau.

Aomame îi comunică șoferului adresa, se rezemă de banchetă și închise ochii. Probabil că cei doi indivizi în costume întunecate stăteau acum cu ochii pe ceas, așteptând ca Liderul să se trezească. Aomame și-l imagină pe Chelios bând cafea și gândindu-se la diverse lucruri. Asta era treaba lui, să se gândească și să ia decizii. Probabil se impacienta că Liderul doarme prea liniștit. El oricum dormea adânc, fără să scoată niciun sunet. Fără să sforăie și fără să i se audă răsuflarea. Dar în aer se simțea ceva. Femeia zisese că o să doarmă dus două ore și că trebuie să-l lase să se odihnească, pentru ca mușchii lui să-și revină. Nu trecuse decât o oră. Însă ceva nu-i dădea pace. Poate era mai bine să se ducă să vadă ce se întâmplă. Nu știa ce să facă.

Însă cu adevărat periculos era Pletosul. Aomame își amintea clar impulsul agresiv pe care îl avusese când dădea să iasă din cameră. Era un tip tăcut, dar cu un instinct ascuțit. Probabil era versat și în diverse tehnici de luptă. Părea mai abil decât se așteptase. Cunoștințele ei de arte marțiale chiar nu erau pe măsura lui. Nici nu i-ar fi dat timp să ducă mâna la spate după pistol. Dar, din fericire, nu era un profesionist. Judeca înainte să-și pună intuiția în aplicare. Se obișnuise să primească indicații. Tamaru nu era așa. El în primul rând își imobiliza adversarul, îl neutraliza și abia apoi se gândea. Mai întâi acționa. Se baza pe instinctele sale și aplica logica după aceea. Știa că o singură clipă de ezitare poate fi fatală.

Amintindu-și aceste lucruri, Aomame simți cum transpiră la subraț. Clătină din cap în tăcere. Am avut noroc, își spuse ea. Cel puțin nu m-au capturat la fața locului. De acum încolo va trebui să am mare grijă. Exact cum a zis Tamaru.

Mai important decât orice e să fiu atentă și să am răbdare. Pericolul apare în secunda în care slăbești garda.

*

Taximetristul era un bărbat politicos, între două vârste. Oprise mașina și aparatul de taxat, se uitase pe hartă și îi găsise blocul. Aomame îi mulțumi și coborî din taxi. Era o clădire nouă și cochetă, cu cinci etaje, aflată chiar în mijlocul unei zone rezidențiale. Nu se vedea nimeni la intrare. Aomame tastă codul, deschise ușa automată și merse cu liftul curat dar strâmt până la etajul trei. Imediat ce ieși din lift localizează mai întâi scara de incendiu, apoi desprinse cheia lipită cu scotch pe dosul preșului, descuie și intră în apartament. Lumina din hol se aprindea automat când se deschidea ușa de la intrare. Înăuntru era un miros specific de clădire nouă. Mobila și aparatele păreau și ele nou-nouțe, fără urmă de folosire. Probabil tocmai le scosese din cutii și din țiplă. Arătau cumpărate în serie de un designer interior, cu scopul de a decora un apartament folosit ca model de prezentare. Aveau un design simplu, funcțional și nu dădeau senzația că apartamentul e locuit.

În stânga intrării era un living. Urmau un hol, baia și toaleta, iar la capăt erau două camere. Într-una trona un pat imens, gata făcut. Jaluzelele erau trase. Dacă deschideai geamul care dădea spre stradă, traficul de pe Kannana-dori inunda camera ca vuietul unei mări din depărtare. Cu el închis nu se mai auzea aproape nimic. Din sufragerie se ieșea într-un balcon micuț, din care se vedea un parc, dincolo de drum. Avea leagăne, un tobogan, o groapă de nisip și o toaletă publică. Un felinar înalt lumina împrejurimile nefiresc de puternic. Un ulm mare își întindea crengile în jur. Apartamentul era la etajul trei, dar în apropiere nu erau clădiri mari, drept pentru care nu trebuia să se sinchisească de privirea oamenilor.

Aomame își aminti de casa ei din Jiyūgaoka, pe care tocmai o părăsise. Clădirea era veche și nu prea curată, uneori mai apăreau gândaci, iar pereții erau subțiri. Nu

putea spune că era o locuință de care se atașase. Însă acum îi era dor de ea. În casa aceasta nou-nouță se simțea ca un anonim rămas fără amintiri și fără personalitate.

În ușa de la frigider găsi patru cutii de bere Heineken. Aomame deschise una și luă o gură. Aprinse televizorul cu diagonala de douăzeci și unu de inci, se așeză în fața lui și se uită la știri. Urmări un buletin despre ploaia torențială cu descărcări electrice. Știrea principală era despre apa care inundase incinta stației Akasaka-Mitsuke și despre faptul că se oprise circulația pe liniile Marunouchi și Ginza. Puhoiul curgea în cascadă pe scări. Angajații de la stație, îmbrăcați în pelerine de ploaie, stivuiău saci de nisip la intrare, dar deja era prea târziu. Circulația se oprise și nu dădea semne să se reia. Reporterul umbla cu microfonul în mână, cerând părerea oamenilor care nu mai aveau cu ce să se întorcă acasă. Unii dintre ei se plângeau că: „Buletinul meteo de dimineața anunțase doar vreme frumoasă.”

Aomame urmări știrile până la capăt, dar, evident, încă nu avea cum să se dea ceva legat de moartea liderului Pionierilor. Cei doi indivizi încă mai așteptau în acel moment să se scurgă cele două ore. La capătul lor urmau să afle adevărul. Aomame scoase borseta din geanta de voiaj, luă pistolul și îl puse pe masă. Așezat pe masă, pistolul automat fabricat în Germania arăta foarte taciturn și dur. Și era negru ca smoala. Dar grație lui, în casa aceea lipsită de personalitate, apăruse acum un punct de interes. *Peisaj cu un pistol automat*, murmură Aomame. Chiar arată a subiect de tablou. În orice caz, de acum trebuie să-l port în permanență asupra mea, să-l am mereu la îndemână. Chit că împușc pe cineva sau că mă împușc pe mine.

În frigider avea provizii care să o țină chiar și o jumătate de lună. Legume, fructe, diverse semipreparate care puteau fi gata imediat. Congelatorul era plin de carne, pește și pâine. Avea pâină și înghețată. Pe rafturile pentru alimente găsi preparate instant, conserve și condimente. Avea și orez și paste. Apă plată din plin. Câte două sticle de vin alb

și vin roșu. Nu se știa cine pregătise totul, dar o făcuse foarte meticulos. Aomame nu găsi nimic lipsă.

Între timp i se făcu foame, așa că scoase din frigider brânza Camembert, tăie câteva bucățele și le mancă cu biscuiți. După ce termină jumătate din bucata de brânză, spăla un fir de țelină și îl ronțai cu maioneză deasupra.

Apoi deschise pe rând sertarele de la comoda din dormitor, în cel de sus găsi o pijama și un halat de baie subțire, noi, nedesfăcute din ambalaj. Totul era pregătit cum trebuie. În următorul sertar erau trei tricouri, trei perechi de șosete, dresuri și lenjerie. Toate erau albe și simple, parcă asortate cu mobila și toate erau încă în țiplă. Probabil aceleași lucruri le primeau și femeile din adăpost. Materialul era bun, dar aveau un aer de lucruri de la ajutoare.

În baie găsi șampon, balsam, cremă și apă de toaletă. Avea tot ce îi trebuia. Aomame nu folosea mai deloc farduri, drept pentru care nici nu îi trebuiau multe. Avea și periuță de dinți, periuță interdentară și un tub cu pastă de dinți. Perie de păr, bețișoare pentru urechi, aparat de ras, o forfecuță, tampoane, toate pregătite meticulos. Era bine aprovizionată și cu hârtie igienică și cutii cu șervețele de hârtie. Prosoapele de corp și cele de față erau frumos împăturite și stivuite pe raft. Totul fusese aranjat cu multă grijă.

Aomame deschise dulapul. Cine știe, înăuntru poate avea să găsească rochii și pantofi pe măsura ei. Iar dacă erau Armani sau Ferragamo, nici că ar fi comentat ceva. Însă, contrar așteptărilor ei, dulapul era gol. Chiar până într-acolo nu mergeau. Știau bine ce înseamnă să fii meticulos și ce înseamnă să exagerezi. Ca biblioteca lui Jay Gatsby. Avea în ea cărți adevărate, dar nu le dezlipea și paginile. În plus, cât timp avea să stea acolo, nu îi trebuiau haine de stradă. Ei nu puneau la dispoziție lucruri inutile. Dar umerășe, da.

Aomame își scoase hainele din geanta de voiaj, verifică să nu fie șifonate și le puse pe umerășe. Știa că, pentru

cineva aflat pe fugă, era mai bine să le lase îndesate în geantă. Însă Aomame ura hainele șifonate mai mult decât orice pe lume.

N-am nicio șansă să fiu un ucigaș profesionist cu sânge rece, își zise ea. Păi la cute mi-e mie gândul acum? În acel moment își aminti o conversație pe care o avusese cândva cu Ayumi.

— *Țin pitit la saltea un teanc de bani și, dacă se complică treaba, îi înșfac și fug cu ei pe fereastră.*

— *Exact! exclamă Ayumi pocnind din degete. Ca în Lovitura, cu Steve McQueen. Teancul de bani și pușca. Îmi place la nebunie!*

De-ar fi viața așa ușoară! zise Aomame către perete.

*

Aomame se duse apoi în baie, se dezbracă și intră în duș. Apa fierbinte îi spăla transpirația neplăcută de pe corp. După ce ieși, se așeză la tejgheua din bucătărie și mai bău o gură de bere, ștergându-și părul cu prosopul.

Astăzi lucrurile chiar au mers înainte, se gândi ea. Roata zimțată a făcut țac! și s-a învârtit. Iar odată învârtită, nu mai poate da înapoi. Astea sunt legile lumii.

Aomame luă pistolul în mână, îl întoarse și își băgă țeava în gură. Îi simțea pe dinți atingerea dură și rece. Avea un ușor iz de lubrifiant. Așa putea să-și zboare creierii. Îl arma și apăsa pe trăgaci, iar totul se sfârșea. Nu mai trebuia să se gândească la nimic. Și nici să fugă.

Lui Aomame nu îi era frică să moară. Eu mor, iar Tengo trăiește. Va trăi în 1Q84, în lumea cu două luni pe cer. Dar în această lume eu *nu sunt inclusă*. Nu îl voi întâlni niciodată aici. Oricâte lumi s-ar succeda, eu nu îl voi întâlni niciodată. Cel puțin asta a spus Liderul.

Aomame dădu din nou roată cu privirea prin cameră. Chiar că arată a apartament de prezentare, își zise ea. Totul e curat, unitar și nu lipsește nimic. Dar e impersonal și distant. E doar *de decor*. Dacă ar fi să mor aici, n-aș putea zice că am avut parte de o moarte prea frumoasă. Pe de

altă parte, și de-ar fi să schimb decorul cu ceva mai plăcut, există pe lumea asta și vreo moarte frumoasă? Dacă stai să te gândești, la urma urmei, însăși lumea în care trăim noi nu e decât un uriaș apartament de prezentare. Intri, te așezi, bei un ceai, admiri priveliștea de la geam, iar când vine vremea, mulțumești și pleci. Toate obiectele de mobilier nu sunt decât niște falsuri, niște improvizații. Poate chiar și lunile sunt decupate din hârtie.

Dar eu îl iubesc pe Tengo, își zise Aomame. O spuse chiar încetșor. *Eu îl iubesc pe Tengo*. Iar ăsta nu e un spectacol de duzină. 1Q84 e o lume reală, în care sângerezi dacă te tai. Durerea rămâne durere, iar teama, teamă. Lunile de pe cer nu sunt din mucava. Sunt adevărate. O *pereche* de luni reale. Iar în lumea asta, eu am acceptat să mor pentru Tengo. Nimeni nu poate spune că e ceva fals.

Aomame aruncă o privire la ceasul rotund de pe perete. Era un Braun cu un design simplu. Se potrivea cu pistolul Heckler & Koch. Altceva nu mai era pe pereți în afara lui. Arăta ora zece. În curând venea momentul ca cei doi să-l găsească pe Lider neînsuflețit.

În dormitorul din apartamentul de lux al Hotelului Okura, un bărbat zăcea fără suflare. Era un bărbat mare de statură și *ieșit din comun*. Trecuse pe lumea cealaltă. Nimeni și nimic nu îl mai putea aduce înapoi.

Iar în curând apar fantomele.

Capitolul 16 Ca o corabie fantomă

Oare cum va fi lumea mâine dimineață?

— Asta nu știe nimeni, spuse Fukaeri.

*

Când se trezi însă de dimineață, lumea nu părea să fie alta decât cea pe care o lăsase în urmă cu o seară. Ceasul de la capătul patului arăta puțin peste ora șase, iar afară se luminase complet. Aerul era limpede și prin draperii treceau raze de lumină ca niște ace. Vara se apropia în cele din

urmă de sfârșit. Ciripitul păsărilor se auzea proaspăt și ascuțit. Furtuna strașnică din seara precedentă părea să nu fi fost decât o închipuire sau o istorie care avusese loc cu mult timp în urmă, într-un loc necunoscut.

Primul lucru pe care îl făcu Tengo fu să ridice capul și să se uite dacă nu cumva Fukaeri dispăruse peste noapte. Fata era însă lângă el, dormind adânc, ca un mic animal în hibernare. Era frumoasă când dormea, iar părul ei negru și fin i se răsfirea pe obrajii albi, creând modele complicate. Urechile erau acoperite de păr și nu se vedeau. I se auzea respirația înceată. Cu privirea în tavan, Tengo ascultă o vreme suflul acela ca al unor foale mici.

Își amintea încă foarte bine senzația orgasmului din seara precedentă. Mintea i-o lua razna gândindu-se că ejaculase cu adevărat în fata aceea, și încă mult. În lumina dimineții, lucrul acesta părea la fel de ireal ca furtuna. Întocmai ca o experiență trăită într-un vis. În adolescență avusese adesea poluții. Avea vise erotice în care ejacula și atunci se trezea. Totul se întâmpla în vis, dar sperma era reală. Trăia acum aceeași senzație.

Nu fusese însă un vis. Fără îndoială, ejaculase în Fukaeri. Ea preluase comanda și primise penisul lui Tengo înăuntrul său. Storsese cu pricepere lichidul seminal din el. El nu făcuse decât să se supună. Corpul îi era complet paralizat și nu-și putea clinti nici măcar un deget. Pentru Tengo, orgasmul avusese loc în clasa din școala primară. Nu-ți face griji, nu am ciclu și nu am cum să rămân însărcinată, îi spusese Fukaeri. Nu prea-i venea să creadă că aceste lucruri se petrecuseră cu adevărat. Și, totuși, asta se întâmplase. În lumea reală. Probabil.

Se dădu jos din pat, se îmbracă și se duse la bucătărie. În timp ce-și fierbea apa pentru cafeaua de dimineață, încercă să-și pună gândurile în ordine, ca și când ar fi organizat obiectele într-un sertar. Nu reuși însă prea bine. Nu putu decât să schimbe câteva lucruri între ele. Unde era guma de șters, puse agrafele de birou și, în locul lor, ascuțitoarea.

Unde fusese ascuțitoarea puse guma de șters, dar rezultatul nu era decât un alt haos, cu o formă diferită de primul.

Își bău cafeaua, apoi se duse la baie. Se bărbieri în timp ce asculta un program de muzică barocă la radio. O suită compusă de Telemann pentru diverse instrumente solo. Era o dimineață ca oricare alta. Își bea cafeaua în bucătărie, apoi se rade în timp ce ascultă emisiunea „Baroc pentru tine” la radio. Doar muzica diferea de la o zi la alta. Ieri fusese o lucrare pentru clavecin de Rameau.

Prezentatorul explica:

În prima jumătate a secolului XVIII, Telemann a fost foarte apreciat în întreaga Europă, dar, începând cu secolul XIX, numărul extrem de mare de compoziții pe care le-a lăsat a stârnit disprețul multora. Desigur, Telemann nu are nicio vină în această privință. Odată cu schimbările sociale din Europa, s-a transformat radical și perspectiva asupra scopului pe care îl are muzica, ceea ce a contribuit la inversarea de opinie în privința acestui compozitor.

Asta e lumea nouă? se întrebă Tengo.

Se uită din nou împrejur. Nimic nu părea schimbat. Nu se vedea nimeni cu aer disprețuitor. Oricum, trebuia să se bărbierească. Chiar dacă se schimbasse lumea, chiar dacă nu, tot nu venea nimeni să-l radă. Trebuia s-o facă singur.

După ce termină, mănâcă o felie de pâine prăjită cu unt și mai bău o ceașcă de cafea. Se duse în dormitor să vadă ce face Fukaeri, dar fata dormea încă adânc, fără să miște. Părul ei despletit forma modele complicate pe obraji. Respirația îi era la fel de liniștită.

Pentru moment nu avea niciun program. Nu avea nici cursuri de ținut și nu aștepta pe nimeni. Nici nu plănuia să viziteze pe cineva. Era liber să facă ce voia. Așezat la masa din bucătărie, continuă munca la roman. Scria pe hârtie, cu stiloul. Ca întotdeauna, își concentra gândurile imediat

asupra lucrului. Trecea pe un alt canal al minții și toate celelalte lucruri din jur îi dispăreau din câmpul vizual.

*

Fukaeri se trezi înainte de ora nouă. Își dădu jos pijamaua și îmbrăcă un tricou de-al lui Tengo, cel cu turneul lui Jeff Beck în Japonia, pe care îl purtase el când se dusesse în Chikura. Sâniile se reliefa prin materialul subțire, ceea ce îi aminti inevitabil lui Tengo de orgasmul din seara precedentă. Așa cum numele unei epoci îți amintește de evenimente istorice.

La radio se auzea o piesă pentru orgă de Marcel Dupré. Tengo se opri din scris și îi prepară fetei micul dejun. Un ceai Earl Grey și pâine prăjită cu gem de căpșune. Fukaeri își unse pâinea cu gem cu aceeași atenție și lipsă de grabă cu care Rembrandt picta un pliu al hainei.

— Cât s-o mai fi vândut din cartea ta? întrebă Tengo.

— *Crisalida de aer*, întrebă și Fukaeri.

— Da.

— Nu știi, răspunse ea încruntându-se ușor. Foarte mult.

Numerele nu erau pentru ea niște factori cu prea mare importanță, își spuse Tengo. Cuvintele ei, „foarte mult”, îl duseră cu gândul la un câmp mare cât vezi cu ochii, plin cu trifoi.

Trifoiul, pe care nu-l poate număra nimeni, era întruparea conceptului de „mult”.

— Multă lume a citit *Crisalida de aer*, spuse el.

Fukaeri nu răspunse, ci inspectă atentă dacă gemul era întins cum trebuie pe felia de pâine.

— Trebuie să ne vedem cu Komatsu-san cât mai repede, zise Tengo uitându-se la Fukaeri de pe partea cealaltă a mesei. Tu l-ai cunoscut deja, nu?

— La conferința de presă.

— Ați vorbit?

Fukaeri clătină scurt din cap. Aproape deloc, voia să spună.

Își putea imagina destul de bine cum decurseseră

lucrurile. Komatsu, ca de obicei, turuise cu rapiditate tot ce-i trecea prin cap – și chiar ce nu-i trecea – iar Fukaeri, aproape mută, nici nu-l ascultase. Lui Komatsu însă nu-i păsa. Dacă cineva i-ar fi cerut un eșantion de oameni care nu se potrivesc defel, Fukaeri și Komatsu erau exemplul perfect.

— Nu l-am văzut de mult, spuse Tengo. Nu mai știu nimic de el. Cred că e și el destul e ocupat în perioada asta. De când *Crisalida de aer* e bestseller, e prins până peste cap. Dar a venit vremea să ne întâlnim față în față și să discutăm cât se poate de serios niște probleme. Și acum, că ești și tu aici, e o ocazie numai bună. Vrei să ne vedem cu el?

— Toți trei.

— Da. Așa ar fi mai simple lucrurile.

Fukaeri chibzui câteva momente sau poate că-și imagină ceva. Apoi spuse:

— Bine. Dacă se poate.

Dacă se poate, îi repetă Tengo cuvintele în gând. Se ghicea în vorbele ei o profeție.

— Crezi că nu se poate? Întrebă Tengo cu teamă.

Fukaeri nu răspunse.

— Deci, dacă putem, ne vedem cu el. Nu te deranjează.

— Și ce facem.

— Ce facem? repetă Tengo întrebarea. Mai întâi, îi dau banii înapoi. Mi-a virat în bancă o sumă de bani pentru *Crisalida de aer*. Nu vreau să accept așa ceva. Nu-mi pare rău că am rescris cartea. A fost o experiență care m-a stimulat și care m-a condus într-o direcție prielnică. Părerea mea e că rezultatul a fost bun, iar adevărul e că romanul se vinde și e foarte apreciat. Nu cred că a fost o greșeală să accept oferta asta. Dar nu mi-am închipuit nicio secundă că lucrurile or să ia o amploare atât de mare. Bineînțeles, eu am fost de acord să o fac și tot eu trebuie să îmi asum responsabilitatea. Dar nu am de gând să primesc plata din cauza asta.

Fukaeri înălță din umeri.

— Așa e, continuă Tengo. Chiar dacă-i refuz, asta nu schimbă lucrurile cu nimic. Dar eu vreau să-mi fac clară poziția.

— Față de cine.

— În principal, față de mine însumi, spuse Tengo ceva mai încet.

Fukaeri luă capacul borcanului cu gem și îl privi ca pe cine știe ce minunăție.

— Poate că deja e prea târziu pentru asta, adăugă Tengo. Fukaeri nu spuse nimic.

*

După ora unu îl sună pe Komatsu la redacție (nu îl găseai niciodată înainte de amiază). Fata care răspunse la telefon îl înștiință că își luase câteva zile libere. Nu știa nimic mai mult. Sau, chiar dacă știa, nu voia să-i spună lui Tengo. La rugămintea lui, îl transferă către un alt editor, pe care îl întâlnise în câteva rânduri. Tengo scrisese câteva articole sub pseudonim în revista lunară pe care o coordona acesta. Avea doi, trei ani mai mult decât el și terminaseră aceeași universitate. Îl plăcea pe Tengo.

— Komatsu-san e în concediu de o săptămână, îi spuse el. După trei zile ne-a telefonat și ne-a spus că nu se simte bine și că trebuie să stea acasă. De atunci nu a mai venit pe la serviciu. Toți din redacție sunt disperați. El a fost redactorul-șef pentru *Crisalida de aer* și s-a ocupat în exclusivitate de tot ce a avut legătura cu cartea. El e editor la revistă, dar și-a ignorat complet responsabilitățile și nu a lăsat pe nimeni altcineva să pună mâna pe carte. Și acum, că lipsește, nu e nimeni altcineva care să se poată ocupa de ea. Mă rog, n-ai ce-i face, dacă nu se simte bine, nu se simte bine, asta e!

— Dar ce a pățit, exact?

— Nu știu. Nu a zis decât că nu-i e bine. Atât și a închis. Nu mai știm nimic de el de atunci. Aveam ceva să-l întreb și l-am sunat acasă, dar văd că nu răspunde. Intră robotul

telefonice. Nu înțeleg ce se întâmplă.

— Komatsu-san nu are familie?

— Locuiește singur. A fost căsătorit și are un copil, dar se pare că a divorțat cu multă vreme în urmă. El nu spune niciodată nimic, așa că nu am de unde să știu amănunte. Astea sunt numai zvonuri.

— În orice caz, e ciudat că de o săptămână nu mai vine la serviciu și că nu v-a contactat decât o dată.

— Ei, știi și tu că nu e un om care să facă lucrurile ca toți ceilalți.

Cu receptorul în mână, Tengo rămase pe gânduri. Apoi spuse:

— Așa e, nu știi niciodată ce mai pune la cale. Nu se ține de convențiile sociale și are o doză bună de egoism. Dar, din câte îmi dau eu seama, e foarte responsabil când vine vorba de muncă. Acum, când *Crisalida de aer* se vinde așa de bine, nu văd cum ar putea să-și abandoneze munca, chiar dacă nu se simte bine, și să nu mai ia legătura cu voi. Nu e el chiar așa de rău.

— Așa e, îi dădu dreptate editorul. Poate că ar fi bine să se ducă cineva la el acasă să vadă ce-i cu el. A mai fost și povestea aia nenorocită cu Pionierii, în legătură cu dispariția lui Fukaeri, și ea tot nu se știe pe unde e. E posibil să se fi întâmplat ceva. Să fi pretins Komatsu-san că e bolnav ca să stea acasă și de fapt să o ascundă chiar el pe Fukaeri? Nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi.

Tengo tăcu. Nu putea să spună că o avea chiar în fața ochilor pe Fukaeri, care își ștergea urechile cu un bețișor cu vată.

— Și nu e numai asta. Sunt mai multe lucruri dubioase în privința cărții ăsteia. E adevărat, se vinde bine, dar e ceva suspect. Și nu mi se pare numai mie, suntem mai mulți din redacție care avem impresia asta. În fine... Dar ia zi, aveai treabă cu Komatsu?

— Nu, nimic în particular. N-am mai vorbit de mult cu el și m-am gândit să-i dau un telefon, atâta tot.

— A fost și el destul de ocupat în perioada asta. Probabil a contribuit și stresul. În orice caz, *Crisalida de aer* e cel mai bine vândut roman pe care l-am scos vreodată. Să vezi ce bonusuri or să fie anul ăsta! Tu ai citit-o?

— Sigur că da, am citit-o când a fost trimisă pentru concurs.

— A, da, așa e. Tu faci selecția inițială la manuscrise.

— O carte interesantă și bine scrisă.

— Da, conținutul e foarte bun. Merită citită.

Tengo simți în cuvintele lui un ecou de rău augur.

— Dar ți se pare ceva în neregulă?

— Spune-i intuiție de editor. E foarte bine scrisă. Asta e indiscutabil. Dar cumva parcă e *prea* bine scrisă pentru o față de șaptesprezece ani. În plus, autoarea e în prezent dispărută și redactorul-șef nu e de găsit nici el. Numai cartea își urmează cursul de bestseller, ca o corabie-fantomă fără echipaj, care navighează pe ape cu toate pânzele sus.

Tengo scoase un zgomot ambiguu.

Celălalt continuă:

— Povestea e prea bună, misterioasă și stranie. Asta rămâne strict între noi doi, dar în firmă se întreabă lumea dacă nu cumva Komatsu a modificat manuscrisul. Adică mai mult decât îi permitea poziția lui de redactor. Mie unul nu prea-mi vine să cred, dar, dacă așa stau lucrurile, înseamnă că avem în brațe o bombă gata să explodeze.

— Poate că a fost doar o serie de întâmplări fericite.

— Chiar și așa, lucrurile astea nu pot continua la infinit, spuse editorul.

Tengo îi mulțumi și închise telefonul.

*

După ce puse receptorul în furcă, Tengo îi spuse lui Fukaeri:

— Nu a mai venit la serviciu de vreo săptămână și nu e de găsit.

Fukaeri nu comentă nimic.

— Se pare că dispar cam mulți oameni din jurul meu, zise Tengo.

Nici de data aceasta Fukaeri nu avu nimic de adăugat.

Tengo își aminti dintr-odată că din pielea unui om mor în fiecare zi patruzeci de milioane de celule. Mor, cad și se transformă în gunoi nevăzut, care dispare în aer. Poate că și noi suntem doar niște celule epiteliale ale acestei lumi. În cazul ăsta, nu e nimic neobișnuit ca vreun om să dispară pur și simplu într-o bună zi.

— Poate că eu urmez, spuse Tengo.

Fukaeri clătină hotărât din cap.

— Tu nu poți să te pierzi.

— De ce?

— Fiindcă te-ai purificat.

Tengo se gândi câteva secunde la cuvintele ei, dar nu ajunse la nicio concluzie. Putea să se gândească oricât voia, știa de la bun început că era în zadar. Dar trebuia să-și pună mintea la bătaie.

— Oricum, nu putem sa ne întâlnim acum cu Komatsu, spuse el. Nu pot să-i dau banii înapoi.

— Nu banii sunt problema, zise Fukaeri.

— Atunci care e problema? întrebă Tengo, dar nu primi, bineînțeles, niciun răspuns.

*

După cum se hotărâse cu o seară în urmă, Tengo încercă să dea de urma lui Aomame. Era de așteptat sa găsească ceva într-o zi întreagă, dar în realitate lucrurile se dovediră mai dificile decât crezuse. O lăsă pe Fukaeri singură în casă (Nu deschizi ușa dacă vine cineva, o instruiseră el de câteva ori) și se duse la sediul central al companiei de telefoane. Acolo se găseau și puteau fi consultate cărțile de telefon din toată Japonia. Începu cu cele douăzeci și trei de sectoare ale Tokio-ului. Chiar dacă nu o găsea pe ea, spera să dea măcar de vreo rudă de-a ei, care să-i poată oferi

ceva informații.

Nu găsi însă în niciuna dintre cărțile de telefon numele Aomame. Tengo își lărgi aria de căutare la întreaga zonă metropolitană, dar tot nu reuși să găsească nimic. Apoi căută în toată provincia Kantō. Prefecturile Chiba, Kanagawa, Saitama... își pierdu însă timpul de pomană și rămase fără energie. Îl dureau deja ochii de la citit semnele mărunte din cărțile de telefon.

Existau câteva posibilități:

1. Locuia la periferia orașului Utashinai, în Hokkaidō¹.
2. Se măritase și acum o chema Itō.
3. Avea numărul dat la secret.

4. Murise din pricina unei gripe teribile cu doi ani în urmă, în primăvară.

Se puteau găsi multe alte variante în afară de acestea. Era inutil să se bazeze doar pe cartea de telefon și nici nu putea să caute în absolut toate cărțile de telefon din Japonia. Până ar ajunge la Hokkaidō ar trece o lună. Avea nevoie să găsească altă metodă.

Își cumpără o cartelă de telefon, intră într-o cabină și sună la școala primară din Ichikawa pe care o urmasse. Sub pretextul că încearcă să organizeze o întrunire cu foștii colegi, ceru adresa lui Aomame. Secretara care îi răspunsese părea amabilă și cu destul timp liber la dispoziție. Căută în lista absolvenților. Aomame însă se transferase în clasa a cincea și nu figura acolo, deci nu aveau nici adresa ei curentă.

— Poate vă ajută cei de la adresa la care s-a mutat. Vreți să vă spun unde e? Îl întrebă secretara.

— Vreau, răspuse Tengo.

Își notă adresa și numărul de telefon. Era adresa unui anume Koji Tasaki din Adachi. Se pare că Aomame plecase atunci din casa părintească. Cu siguranță se întâmplase ceva. Tengo formă numărul, deși nu avea mari speranțe. După cum se așteptase, numărul nu mai era valid. Până la

¹ Utashinai este orașul cu cea mai mică populație din Japonia.

urmă trecuseră douăzeci de ani de atunci. Sună la informații și le dădu adresa și numele Kōji Tasaki, dar i se răspunse că nu figurează.

Atunci Tengo căută numărul sediului central al organizației Biserica Martorilor, dar nici acesta nu era de găsit în cartea de telefon. Nici Înaintea Potopului, nici Biserica Martorilor, nici vreun alt nume apropiat de acestea. Încercă să caute și în Pagini Aurii, la Capitolul organizații religioase, dar în zadar. Se dădu de ceasul morții o vreme, dar până la urmă ajunse la concluzia că aceștia probabil nu voiau să fie contactați.

Era totuși destul de neobișnuit. Ei îți veneau pe cap când aveau chef. Te trezeai cu ei la ușă pe nepusă masă, fără să îi intereseze că ți se arde sufleul, că ești ocupat să lipești tranzistori, că te speli pe cap, că îți dresezi șoarecii sau că te gândești la funcții de gradul doi. Îți bateau senini la ușă și te invitau zâmbitori să studiezi Biblia cu împreună ei. Pe de altă parte, când voiai tu să îi găsești (dacă nu erai dintre ai lor), nu puteai să dai de ei nici măcar ca să le pui o întrebare simplă. Foarte peste mână.

Chiar dacă ar fi găsit cumva un număr de contact, judecând după cât de bine se protejau, nu își făcea speranțe că ar fi dat curs cererii lui și că i-ar fi înmânat politicoși informația pe care o dorea. Din punctul lor de vedere, aveau probabil motive întemeiate să se protejeze astfel. Din pricina bigotismului și a doctrinei lor extreme și neobișnuite, multă lume nu-i vedea cu ochi buni sau chiar îi antipatiza. Provocaseră și câteva probleme sociale, în urma cărora aproape ajunseseră să fie persecutați. Probabil că le intrase deja în sânge să își apere comunitatea de lumea din afară, care nu îi agrea deloc.

În orice caz, aici se împotmolea căutarea lui Aomame. Tengo nu se mai putea gândi pe moment la nicio altă cale prin care putea să o găsească. Numele Aomame era destul de neobișnuit și odată ce îl auzai nu-l mai puteai uita. Dar iată că, atunci când voiai să dai de posesorul lui, te izbeai

de un perete dur.

Poate că ar fi fost mai simplu și mai rapid să ia legătura direct cu cineva din Biserica Martorilor. În loc să întrebe la sediu, unde probabil că ar fi fost privit cu suspiciune și nu ar fi primit vreun răspuns, poate că avea mai multe șanse dacă întreba direct vreun credincios. Tengo însă nu cunoștea pe nimeni din Biserica Martorilor. Își dădu seama că în ultimii zece ani nu-i sunaseră niciodată la ușă. Când nu voiai să-i vezi, te trezeai cu ei la ușă, dar când aveai nevoie de ei, scoate-i de unde nu-s!

Ar fi putut să dea un scurt anunț în ziar. „Aomame-san, contactează-mă urgent, sunt Kawana.” Ce mesaj tâmpit! își spuse el. Chiar dacă ea l-ar fi văzut, n-ar fi încercat să ia legătura cu el. Doar ar fi pus-o în gardă. Nici Kawana nu e un nume prea des întâlnit, dar Tengo nu era convins că ea mai știa cum îl cheamă. Kawana? Cine mai e și ăsta? și-ar fi zis ea. În orice caz, nu l-ar fi căutat. Și cine citește asemenea anunțuri din ziare?

O altă posibilitate ar fi fost să apeleze la o agenție de detectivi particulari. Ei sigur sunt obișnuiți să caute persoane și au fel de fel de legături și metode. Cu informațiile pe care le avea, probabil că ar găsi-o cât ai zice pește și nici nu puteau să-i ceară o avere pentru treaba asta. Dar poate că era mai bine să aleagă această cale doar ca ultimă soluție. Mai întâi, să încerce să-i dea de urmă prin propriile puteri. Să vadă cât poate să se descurce și singur și să-și pună mintea la contribuție.

*

Se întoarse acasă când începea să se întunece. O găsi pe Fukaeri așezată pe podea, ascultând muzică. Unul dintre discurile rămase de la iubita lui. Pe jos zăceau împrăștiate coperțile albumelor cu Duke Ellington, Benny Goodman și Billie Holiday. Pe platanul pick-upului se învârtea discul lui Armstrong, care cânta *Chantez Les Bas*. Era un cântec impresionant. Auzindu-l, Tengo își aminti de iubita sa. Ascultau adesea albumul acela între două partide de sex.

Către sfârșitul cântecului, era un solo de trombon al lui Trummy Young, destul de încins, în care uită să se oprească atunci când trebuie și cântă opt măsuri în plus. „Aici, fii atent!” îi explica ea. Când discul ajungea la capăt, era datoria lui Tengo să se ridice din pat, gol cum era, să se ducă în cealaltă cameră și să-l întoarcă. Își aminti cu dor de toate acestea. Nu-și imaginase niciodată că relația lor va continua la nesfârșit, dar nici nu se așteptase ca ea să se încheie atât de brusc.

Avu o senzație stranie când o văzu pe Fukaeri ascultând muzică atât de absorbită. Era încruntată și concentrată, de parcă încerca să deslușească și altceva în muzica aceea veche. Sau de parcă încerca din răspuțeri să scoată la iveală o umbră din acele ecouri.

— Îți place discul ăsta?

— L-am ascultat de nu știu câte ori, răspunse Fukaeri. Te superi.

— Normal că nu! Dar nu te plictisești singură?

Fukaeri clătină ușor din cap.

— Am de gândit.

Tengo voia să o întrebe despre ce se petrecuse cu o seară înainte între ei doi, în timpul furtunii. Voia să afle de ce făcuse ce făcuse. Nu credea că Fukaeri simțea vreo atracție fizică față de el. Ce se întâmplase între ei fusese bazat pe altceva decât pe eros. Voia să știe ce înțeles avea.

Nu putea însă să o întrebe direct, pentru că mai mult ca sigur n-ar fi primit un răspuns mulțumitor. Și el era destul de nehotărât să deschidă pe față o asemenea discuție, într-o seară plăcută și liniștită de septembrie. Ce se întâmplase se întâmplase pe furiș, la adăpostul întunericului și în sunetul tunetelor. Să discuți despre asta pe lumină ar fi însemnat să-i schimbi înțelesul.

— Deci tu nu ai ciclu? Încercă el să abordeze lucrurile dintr-un alt unghi. Cel mai bine să înceapă cu o întrebare la care răspunsul trebuia să fie clar, da sau nu.

— Nu, răspunse ea scurt.

— N-ai avut nici măcar o dată?

— Nici măcar.

— Știu că nu e treaba mea, dar ai șaptesprezece ani, mi se pare destul de ciudat să nu ai menstruație.

Fukaeri înălță ușor din umeri.

— Și n-ai fost la doctor?

Fukaeri clătină din cap.

— N-are niciun rost.

— De ce să n-aibă niciun rost?

Fukaeri nu răspunse. Nici nu dădu vreun semn că-i auzise întrebarea. Poate că avea un opercul ca o sireună, care simțea care sunt întrebările potrivite și care sunt cele nepotrivite și se închidea și deschidea ca o valvă atunci când era nevoie.

— Au de-a face și Oamenii cei Mici cu chestia asta? întrebă Tengo.

Dar nici de data aceasta nu primi niciun răspuns.

Tengo oftă. Nu mai găsea nicio întrebare prin care să se apropie de o explicație a celor petrecute cu o seară înainte. Poteca nesigură și îngustă se întrerupea deodată și în față îl întâmpina pădurea deasă. Se uită unde calcă, își roti privirile în jur și își înălță capul către cer. Aici era problema când vorbea cu Fukaeri.

Toate drumurile se înfundau pe undeva. Un ghiliac ar fi mers mai departe, chiar în lipsa unui drum. Dar lui Tengo îi era imposibil.

— Caut pe cineva, schimbă el subiectul. O femeie,

N-avea niciun rost să îi vorbească lui Fukaeri despre așa ceva și o știa și el foarte bine. Dar voia să spună cuiva, oricui. Voia să vorbească cu cineva despre Aomame. Avea senzația că, dacă nu o face, Aomame se va îndepărta și mai mult de el.

— N-am mai întâlnit-o de douăzeci de ani. Ultima dată când am văzut-o aveam zece ani amândoi. Am fost colegi de clasă în școala primară. Am încercat în mai multe feluri, dar nu știu cum să dau de ea.

Muzica se opri. Fukaeri luă discul de pe pick-up și mirosi de câteva ori vinilul, mijindu-și ochii. Apoi îl puse la loc în învelișul de hârtie și în copertă, cu atenție să nu lase amprente pe el. O făcu cu drag și grijă, ca și când ar fi pus o pisicuță adormită în pătuțul ei.

— Vrei să o vezi, întrebă Fukaeri fără intonație, ca de obicei.

— E un om foarte important pentru mine.

— Ai căutat-o douăzeci de ani, întrebă fata.

— Nu, nu-i așa, spuse Tengo și își împreună degetele pe masă, alegându-și cuvintele. Adevărul este că azi am început să o caut.

Pe chipul lui Fukaeri apărură o expresie de nedumerire.

— Azi, spuse.

— Dacă e așa de importantă, de ce n-am căutat-o până acum? zise Tengo în locul ei. E o întrebare bună.

Fukaeri îl privea în tăcere.

Tengo își puse gândurile în ordine. Apoi spuse:

— Probabil că am luat-o prea pe ocolite. Cum să-ți spun, fata asta, pe care o cheamă Aomame, a fost mereu în inima mea. A jucat un rol important în existența mea. Și în ciuda lucrului ăsta, sau fiindcă era prea aproape, nu i-am înțeles semnificația.

Fukaeri îl privea fix. Din expresia ei nu-ți puteai da seama nici măcar dacă înțelege ce i se spune sau nu. Dar nu conta. Tengo spunea lucrurile acestea mai mult pentru sine.

— În sfârșit am priceput. Ea nu e un concept, niciun simbol sau o metaforă. E o existență reală, cu suflet și cu sânge cald în vene. Iar eu nu am voie să pierd din vedere existența asta. Mi-a luat douăzeci de ani să înțeleg ceva atât de evident. E adevărat că eu pricep mai greu, dar chiar și pentru unul ca mine a durat destul de mult. Poate că e deja prea târziu. Dar nu mă interesează, eu tot vreau să o găsesc, chiar dacă e deja tardiv.

Așezată în genunchi pe podea, Fukaeri își îndreptă spinarea. Prin tricoul cu Jeff Beck i se distingeau clar

sfârcurile.

- Aomame, zise ea.
- Da. E un nume ciudat.
- Și vrei s-o întâlnești, întrebă ea.
- Bineînțeles, spuse Tengo.

Fukaeri rămase pe gânduri, mușcându-și buza de jos. Apoi își ridică privirea și spuse îngândurată:

- S-ar putea să fie pe-aproape.

Capitolul 17 Șoarecii scoși la iveală

Știrile de dimineață de la ora șapte acoperiseră pe larg inundația de la stația Akasaka-Mitsuke, însă nu pomeniseră nimic despre decesul liderului Pionierilor într-un apartament din Hotelul Okura. Când se terminară știrile de la NHK, Aomame schimbă canalul și urmări grupajele de la alte câteva posturi. Însă niciun program nu anunța trecerea în neființă a aceluia bărbat masiv.

I-au ascuns cadavrul, se gândi Aomame încruntată. Tamaru a zis că e foarte posibil. Au reușit cumva să-l scoată din hotel, l-au băgat într-o mașină și duși au fost. Un om atât de mare sigur a fost foarte greu de cărat. Hotelul e plin de clienți și de angajați, iar camerele de luat vederi te urmăresc la tot pasul. Cum să fi reușit oare să-l ducă neobservați până în parcare subterană?

În orice caz, mai mult ca sigur l-au transportat în toiul nopții la sediul central al sectei din munți, din Yamanashi și acolo s-au sfătuit ce să facă cu rămășițele lui. Cel puțin nu vor anunța moartea oficial la poliție. Odată ce ai ascuns ceva, trebuie să rămână ascuns pentru totdeauna.

Probabil că furtuna aceea localizată și deruta provocată de ea i-a ajutat să acționeze mai ușor. Oricum, au evitat să facă publică toată tărașenia. Din fericire pentru ei, Liderul nu se afișa în fața oamenilor, iar întreaga lui existență era învăluită în mister. Prin urmare, chiar dacă a dispărut brusc, dispariția lui n-o să atragă atenția nimănui o bună bucată

de timp. Faptul că a murit – sau a fost ucis – o să rămână un secret împărțit doar de o mână de oameni.

Aomame nu avea cum să știe în ce mod urma să fie umplut golul creat de moartea Liderului. Dar sigur aveau să facă tot posibilul în acest sens, pentru a menține organizația neschimbată. După cum spusese și el, sistemul în sine supraviețuiește și funcționează mai departe, chiar dacă rămâne fără conducător. Oare cine avea să fie succesorul Liderului? Însă aceasta era o problemă care nu o privea pe Aomame. Însărcinarea atribuită ei fusese să îlucidă pe el, nu să distrugă o sectă întregă.

Se gândi la cei doi bodyguarzi îmbrăcați în costume închise la culoare, Cheliosul și Pletosul. După ce se întorseseră la sectă, oare își asumaseră vina pentru faptul că Liderul fusese ucis chiar sub nasul lor? Aomame își imaginează cum li se ordonă să o vâneze și să scape de ea – sau să o prindă. „Faceți ce-oți ști, numai găsiți-o! Până atunci să nu veniți înapoi!” Foarte posibil. Ei o văzuseră la față de aproape. Erau capabili și în ei clocotea dorința de răzbunare. Rolul de vânători li se potrivea perfect. Iar cei din conducerea sectei trebuiau neapărat să elucideze cine anume se afla în spatele ei.

Aomame ronțăi un măr pe post de mic dejun. Nu avea deloc poftă de mâncare. Îi rămăsese pe mână senzația avută când acul pătrunsese în ceafa bărbatului. Cojind mărul cu un cuțitaș, simți un tremur slab înlăuntrul ei. Un tremur cum nu mai simțise niciodată. După ce omora pe cineva, toată amintirea se stinge aproape complet după o noapte bună de somn. Desigur, a lua viața unui om nu era în niciun caz un lucru plăcut, însă era vorba de niște bărbați care nu meritau să trăiască. Atrocitatea venea înaintea compasiunii. Dar de data asta lucrurile stăteau altfel. Privind faptele obiectiv, individul respectiv avusese un comportament inuman. Și totuși, din multe puncte de vedere, fusese un om *ieșit din comun*, iar această calitate a lui părea cel puțin în parte să tranșească ideea de bine și

de rău. Chiar uciderea lui în sine avusese ceva neobișnuit. Îi lăsase o senzație foarte stranie, *ieșită din comun*.

Ceea ce lăsase el în urmă era o promisiune. Aceasta fu concluzia la care ajunsese Aomame după ce se gândi îndelung. Resimțea în palmă greutatea acelei promisiuni ca pe un *semn*. Acum înțelegea acest lucru. Un semn care, poate, nu avea să mai dispară niciodată.

*

Puțin după ora nouă dimineața sună telefonul. Era Tamaru. Sună de trei ori, închise și reveni după douăzeci de secunde.

— N-au anunțat la poliție, zise el. Nu apare nici la știri la televizor și nici în ziare.

— Dar să știi că de mort, e mort.

— Sigur că da. Liderul e cu siguranță mort. Au existat niscaiva mișcări. Au plecat deja de la hotel. Câțiva indivizi de la o filială din oraș au fost chemați în toiul nopții, probabil ca să se ocupe de cadavru, să nu fie văzut. O chestie la care ei se pricep bine. Apoi pe la unu noaptea au plecat din parcare hotelului cu un Mercedes-Benz Clasa S cu geamuri fumurii și cu un Hiace cu geamurile vopsite în negru, ambele cu număr de Yamanashi. Probabil că până în zori au ajuns la sediul Pionierilor. Alaltăieri a fost la ei poliția să percheziționeze locul, dar nu a fost nimic serios și oricum polițiștii și-au încheiat treaba și au plecat de mult de-acolo. În perimetrul sectei au un incinerator și, dacă arunci în el un cadavru, nu mai rămân nici oasele din el. Se transformă în fum.

— Sinistru.

— Păi ăștia sunt niște indivizi de-a dreptul oribili. Iar organizația o să funcționeze mai departe o vreme chiar dacă Liderul a murit. Ca un șarpe decapitat care continuă să se miște. Își da seama încotro s-o apuce și fără cap. Mai departe nu se știe ce o să se întâmple. Poate moare, poate îi crește altul.

— Era un om ieșit din comun.

Tamaru nu comentă nimic.

— Complet diferit de restul.

Tamaru cântări nuanța vorbelor ei și spuse:

— Îmi imaginez și eu că era diferit de restul. Dar mai bine să ne gândim la ce-o să fie *de acum încolo*. Să fim realiști. Că altfel nu supraviețuim.

Aomame dădu să spună ceva, dar nu îi veneau cuvintele. Încă mai simțea tremurul interior.

— Vrea Doamna să vorbească cu tine, zise Tamaru. Poți?

— Bineînțeles.

Doamna veni la telefon. Și în vocea ei se simțea o undă de ușurare.

— Îți sunt foarte recunoscătoare. Cum nici nu poate fi spus prin cuvinte. Ți-ai făcut din nou treaba perfect.

— Vă mulțumesc. Dar a doua oară nu cred că aș mai putea.

— Știu. Am cerut mult de la tine. Mă bucur nespun că te-ai întors teafără și nevătămată. Nu am de gând să-ți mai cer vreodată așa ceva. Cu asta totul s-a încheiat. Ți-am pregătit un loc în care să te liniștești. Nu-ți face griji de nimic. Deocamdată așteaptă acolo unde ești. Între timp facem pregătirile ca să treci direct la noua ta viață.

Aomame îi mulțumi.

— Deocamdată îți lipsește ceva? Dacă da, te rog să-mi spui și se ocupă Tamaru numaidecât.

— Nu. Din câte văd, am tot ce îmi trebuie.

Doamna tuși ușor.

— Te rog să ții minte un lucru. Noi am făcut exact ce trebuia. L-am pedepsit pentru crimele comise și le-am prevenit pe cele care urmau să se întâmple. De acum nu vor mai apărea victime. Nu are de ce să îți pese.

— Și el a zis același lucru.

— El?

— Liderul. Bărbatul pe care l-am *aranjat* aseară.

Doamna tăcu timp de cinci secunde, apoi spuse:

— Știa?

— Da, știa pentru ce mă dusesem acolo. M-a primit în cunoștință de cauză. El chiar asta aștepta, să moară. Suferea deja puternic și se îndrepta către o moarte înceată, dar sigură. Eu doar am scurtat acest timp și am adus odihnă unui corp chinuit.

Doamna păru sincer surprinsă la auzul acelor cuvinte. O vreme nu știu ce să mai spună, ceea ce era foarte ciudat pentru ea.

— Vrei să spui că individul ăsta... zise ea și își căută cuvintele, voia singur să fie pedepsit pentru faptele comise?

— Ceea ce voia el era să scape cât mai repede cu putință de o viață plină de suferință.

— Și era pregătit să se lase ucis.

Aomame nu-i spuse nimic de târgul făcut. Înțelegerea lor, ca Tengo să trăiască și ea în schimb să moară, rămânea doar între ei doi. Nu avea s-o spună nimănui.

— Faptele lui au fost anormale și imorale, iar uciderea lui, inevitabilă. Dar a fost un om ieșit din comun. Sau cel puțin a avut ceva *aparte*. Asta e cert.

— Ceva aparte?

— Nu știu cum să explic. O abilitate sau o fire specială, care în același timp îi era o povară grea. Iar acest lucru îi rodea corpul pe dinăuntru.

— Iar acest ceva anume îl mâna să facă acele lucruri anormale?

— Probabil.

— Dar, în orice caz, tu le-ai pus capăt.

— Întocmai, spuse Aomame cu o voce uscată.

Cu receptorul în mâna stângă, Aomame își desfăcu palma dreaptă, în care încă mai simțea fiorul morții, și o privi. Nu putea să înțeleagă ce însemna că se împreună cu fetele în *multiple sensuri*. Și, evident, nu putea să-i explice nici Doamnei.

— Ca de obicei, moartea pare să fie naturală, dar ei sigur nu o vor considera așa. Din felul cum a decurs totul, sigur

se vor gândi că am fost cumva implicată. Iar, după cum știți, până acum nu i-au declarat decesul la poliție.

— Indiferent de cum urmează să acționeze ei mai departe, noi facem tot posibilul să te protejăm, spuse Doamna. Ei au organizația lor, dar și noi avem conexiuni puternice și bani cu duiumul. Iar tu ești o persoană inteligentă și atentă. Nu le permitem noi să facă ce au de gând.

— Pe Tsubasa încă n-ați găsit-o, nu? Întrebă Aomame.

— Încă nu știm unde e, dar eu cred că se află la sectă. În altă parte nu avea unde să se ducă. Deocamdată nu am găsit nicio metodă să o recuperăm. Dar mă aștept ca moartea Liderului să fi creat o stare de confuzie și poate reușim să o folosim cumva ca să o salvăm de acolo. Copila trebuie neapărat protejată.

Liderul îi explicase că cea din adăpost nu era Tsubasa ca entitate fizică, ci doar un concept. Și că fusese *recuperată*. Dar ea nu putea să-i spună Doamnei aceste lucruri. Nici ea nu înțelegea de fapt ce însemnau. Însă își aminti de ceasul de marmură ridicat în aer. Asta chiar se petrecuse cu adevărat, în fața ochilor ei.

— Cam câte zile o să rămân aici? Întrebă ea.

— Între patru zile și o săptămână. Apoi vei primi o identitate nouă și te vei muta într-un loc îndepărtat. După ce te stabilești acolo, din motive de siguranță, o perioadă va trebui să tăiem orice legătură. Un timp nu ne vom mai putea vedea. Iar dacă îmi iau în calcul vârsta, e posibil să nu ne mai vedem niciodată. Poate ar fi fost mai bine să nu te pun într-o situație atât de complicată. M-am gândit la asta de nenumărate ori. Pentru că așa nu te-aș mai fi pierdut. Dar...

Doamna își pierdu glasul câteva clipe. Aomame aștepta în tăcere să continue.

— Dar nu regret. Așa ne-a fost destinul. Nu am putut să nu te implic. Nu am avut de ales. O mare forță și-a spus cuvântul și mi-a dictat mișcările. Mă simt foarte vinovată

față de tine că s-a ajuns la așa ceva.

— Dar, în schimb, noi avem acum ceva în comun. Ceva foarte important, care nu poate fi împărțit cu nimeni altcineva și care nu poate fi obținut altfel.

— Așa este.

— Iar eu aveam nevoie de acest lucru.

— Îți mulțumesc. Mă ajută să aud asta.

Și lui Aomame îi venea greu să nu o mai vadă. Era una dintre puținele legături pe care le avea, legături care cu greu o ancorau în lumea de afară.

— Rămâneți cu bine, spuse Aomame.

— Și tu rămâi cu bine. Și încearcă să fii fericită.

— Dacă se poate, da, răspunse Aomame. Fericirea era pentru ea unul dintre cele mai îndepărtate lucruri.

Tamaru reveni la telefon.

— Încă nu l-ai folosit, da? întrebă el.

— Nu.

— Mi-ar plăcea să nu-l folosești deloc.

— Am să încerc să-ți fac pe plac.

După o scurtă pauză, Tamaru zise:

— Ți-am povestit de curând că eu am fost crescut în Hokkaidō, la un orfelinat din creierii munților.

— Ai fost despărțit de părinți, adus din Sahalin și lăsat acolo.

— La orfelinat era un băiat cu doi ani mai mic decât mine. Tatăl lui era negru. Cred că fusese militar la baza din Misawa. Despre mamă nu se știa, dar probabil fusese prostituată sau barmaniță, ceva. Îl abandonase imediat după naștere și fusese dus acolo. Era mai mare ca statură decât mine, dar avea o minte cam leneșă. Evident, toți se luau de el, mai ales că avea și altă culoare. Înțelegi despre ce vorbesc, nu?

— Mda.

— Cum nici eu nu sunt japonez, până la urmă mi-am asumat rolul de a-l proteja. Amândoi eram într-o situație asemănătoare. Un coreean adus din Sahalin și un metis

rezultat din unirea dintre un negru și o târfă. Eram pe cea mai joasă treaptă a castei. Dar asta m-a călit. M-a întărit. Însă el nu s-a întărit deloc. Dacă îl lăsam așa, murea sigur. În mediul în care eram, supraviețuiai doar dacă îți mergea mintea bine sau dacă știai să dai cu pumnul. Una din două.

Aomame îl asculta în tăcere.

— Băiatul ăla nu era în stare de nimic. Nu făcea nimic cum trebuie. Nu putea nici să se încheie ca lumea la nasturi sau să se șteargă la fund. Dar se pricepea la sculptat. Dacă avea câteva dălți și o bucată de lemn, într-o clipită scotea o sculptură de toată frumusețea. Fără model, fără nimic. Îi venea în cap o anumită imagine, pe care o reproducea exact cum era în plan tridimensional. Foarte precis și real. Era un soi de geniu. Țsta e mare lucru.

— Idiot savant, zise Aomame.

— Așa e. Acum știi și eu despre savantism. Există și astfel de oameni, înzestrați cu un talent mai neobișnuit. Dar pe vremea aceea nimeni nu știa lucrurile astea. Erau considerați debili mintal. La fel și un copil încet la minte, dar cu mâini dibace, priceput la sculptat. El nu făcea decât șoareci, dar îi ieșeau superb. Toți arătau ca vii. Altceva în afară de asta nu făcea. Toți îl rugau să sculpteze și alte animale. Un cal, un urs. Pentru asta chiar l-au dus și la grădina zoologică. Dar pe el nu îl interesau alte vietăți nici cât negru sub unghie. Așa că toți l-au lăsat în pace cu șoarecii lui. L-au lăsat să facă ce vrea. Și îi făcea de toate formele, de toate mărimile și în toate pozițiile. Iar chestia cea mai ciudată e că în orfelinat nu era picior de șoarece. Era prea frig și n-ar fi avut ce să mănânce. Eram prea săraci până și pentru șoareci. De ce se dădea el așa în vânt după ei nimeni n-a putut să înțeleagă. În fine, s-a dus vorba despre figurinele lui, l-au dat chiar și la gazetă și au apărut oameni interesați să le cumpere. Atunci, directorul orfelinatului, un preot catolic, a expus figurinele într-o galerie și le-a pus în vânzare vizitatorilor. Cred că au încasat niște bani din ele, dar el bineînțeles că n-a văzut un sfanț.

Nu știu ce se întâmpla cu ei, dar presupun că îi folosea directorul la ceva. El primea dălțițe și lemn, se închidea în atelier și scotea șoarecii pe bandă rulantă. Pe de altă parte scăpa de munca la câmp și oricum îi plăcea să stea și să lucreze de unul singur, așa că tot se putea considera norocos.

— Și ce s-a întâmplat cu el?

— Nu știu. La paisprezece ani eu am fugit de acolo și de atunci m-am descurcat singur. M-am urcat imediat într-un feribot, am venit înapoi și n-am mai călcat în Hokkaidō. Ultima dată când l-am văzut era tot aplecat la masa de lucru și sculpta cu înfrigurare. În momentele alea nu auzea nimic din ce îi spuneai. Așa că nici măcar adio nu i-am zis. Dacă mai trăiește, cred că tot șoareci sculptează. Fiindcă de altceva chiar nu e în stare.

Aomame așteaptă în tăcere să-și continue povestea.

— Încă mă mai gândesc mult la el. Viața la orfelinat a fost oribilă. Ni se dădea mâncare puțină și eram mereu flămânzi, iar iarna crăpai de frig. Munca era grea, iar elevii mai mari ne terorizau ceva de groază. Dar lui nu i se părea că duce o viață grea. Dacă își lua dalta și stătea singur să sculpteze șoareci, el era fericit. Când era cu dalta în mână, nu te mai înțelegeai cu el, dar altfel era foarte cuminte. Nu supăra pe nimeni. Doar stătea și sculpta fără să scoată o vorbă. Apuca în mână o bucată de lemn, apoi stătea și se holba la ea multă vreme, până vedea ce șoarece se ascunde în ea și sub ce formă. Îi lua ceva timp până îl vedea, dar, odată ce reușea, migălea cu dalta lui până îl scotea la iveală din bucată de lemn. Asta zicea mereu, că „scoate șoarecele la iveală”. Iar odată ivit, ziceai că stă să se miște. El elibera din bucată de lemn un șoarece imaginar închis înăuntru, asta făcea.

— Iar tu îl protejai.

— Nu fiindcă voiam, ci fiindcă aia era poziția pe care o ocupam. Iar în momentul în care îți asumi o poziție, trebuie cu orice preț să ți-o menții. Astea erau regulile locului. Eu

mă conformam. De exemplu dacă venea cineva și îi lua o daltă, mă duceam după el și-l cafteam. Că era mai mare decât mine, mai înalt sau erau mai mulți, nu conta. Eu îi cafteam. Bineînțeles că o mai încasam și eu. Am încasat-o chiar de mai multe ori. Dar nu se punea problema cine câștigă și cine pierde. Că băteam eu pe cineva sau luam bătaie, dalta tot i-o duceam înapoi. Țsta era un lucru foarte important. Înțelegi?

— Înțeleg, zise Aomame. Dar până la urmă l-ai abandonat.

— Trebuia să-mi văd de viața mea și oricum nu aveam cum să rămân la nesfârșit cu el și să-i port de grijă. Nu puteam să-mi permit asta. Normal.

Aomame își deschise din nou mâna dreaptă și o privi.

— Te-am văzut de mai multe ori cu un șoricel de lemn în mână. Să înțeleg că e făcut de băiatul acela?

— Da. Am și eu o figurină mică. Am luat-o cu mine când am părăsit orfelinatul și am păstrat-o.

— Tamaru-san, de ce îmi povestești lucrurile astea? Tu nu ești genul care să vorbească degeaba despre el.

— Ce vreau eu să spun cu asta e, unu la mână, că încă mă mai gândesc des la el. Nu e vorba că aș vrea să-l mai văd. Chiar nu țin să mă mai văd cu el. Nici n-am mai avea ce vorbi acum dacă ne-am întâlni. Însă mi-a rămas viu întipărită în minte imaginea lui muncind cu concentrare maximă să „scoată șoarecele la iveală” dintr-o bucată de lemn. E o imagine pe care o prețuiesc mult, care mă învață sau care încearcă să mă învețe ceva. Oamenii au nevoie de astfel de lucruri care să-i țină în viață. Imagini a căror semnificație nu poate fi explicată prin cuvinte. Dar noi ne trăim viața încercând să le găsim o noimă. Asta cred eu.

— Ne sunt ca un fel de temelie?

— Cam așa ceva.

— Și eu am o astfel de imagine.

— Să o prețuiești cum trebuie.

— Asta și fac.

— Alt lucru pe care vreau să-l spun cu asta e că te voi proteja cât pot de bine. Dacă trebuie să caftesc pe cineva, indiferent cine ar fi el, mă duc și-l caftesc. Indiferent cine câștigă, eu nu te abandonez în mijlocul drumului.

— Mulțumesc.

Se lăsară câteva clipe de tăcere.

— Să nu ieși un timp din casă. Un singur pas dacă faci afară, ajungi direct în junglă. Așa să te gândești, da?

— Am înțeles.

Conversația se încheie aici. Punând receptorul în furcă, Aomame își dădu seama că își ținuse mâna încleștată pe el.

*

Mesajul pe care încerca Tamaru să mi-l transmită e că reprezintă pentru ei un membru indispensabil din familia lor și că legăturile, odată formate, nu se mai desfac niciodată, își zise Aomame. Sunt niște pseudo-legături de sânge. Aomame îi era recunoscătoare lui Tamaru pentru mesajul său. El știa că trece printr-o perioadă dificilă și, tocmai pentru că o vedea ca pe un membru al familiei, îi dezvăluia din secretele lui.

La gândul ca astfel de legături apropiate se formează doar prin violență, pe Aomame o cuprindea deprimarea. M-am certat cu legea, am omorât mai mulți oameni, acum sunt urmărită și e posibil să fiu și ucisă, iar tocmai asta ne ajută să ne apropiem și mai mult. Dar dacă între noi n-ar fi intervenit aceste crime, ar mai fi fost posibil să construim o astfel de relație? Dacă nu ne mai aflăm în afara legii, mai puteam noi să legăm o relație de încredere? Probabil ar fi fost foarte greu.

Aomame se uită la știri, bând niște ceai. Nu se mai mai vorbea despre inundația de la stația Akasaka-Mitsuke. Apa se retrăsese peste noapte, circulația metrourilor revenise la normal, totul aparținea deja trecutului. În plus, lumea încă nu aflase despre moartea liderului Pionierilor. Doar o mână de oameni știau acest fapt. Aomame își imagină cum ardea cadavrul în incinerator. Tamaru zisese că n-ar mai rămâne

nici oasele din el. Totul se transforma în fum și se ridica în văzduhul tomnatic, fără să țină cont de haruri divine sau dureri. Aomame vedea în fața ochilor cerul și dâra de fum.

La televizor era o știre despre dispariția unei fete de șaptesprezece ani, autoarea bestsellerului *Crisalida de aer*. Fukaeri, pe numele ei adevărat Eriko Fukada, dispăruse de mai bine de două luni. Poliția primise o notificare din partea tutorelui ei și demarase o investigație amănunțită, însă deocamdată cazul nu fusese elucidat, informa prezentatoarea. Știrea era însoțită de imagini dintr-o librărie cu volume din *Crisalida de aer* stivuite la intrare. Pe perete era un poster cu tânăra cea frumoasă. O angajată a librăriei declara la microfonul postului de televiziune: „Cartea încă se vinde extraordinar de bine. Și eu mi-am luat-o și am citit-o. Este un roman foarte interesant, care vădește o imaginație bogată. Aș vrea s-o găsească pe Fukaeri-san cât mai repede.”

Știrea respectivă nu făcea nicio aluzie la legătura dintre Eriko Fukada și gruparea religioasă Pionierii. Dacă în peisaj apărea o sectă, mass-media devenea brusc mai precaută.

În orice caz, Eriko Fukada dispăruse. La vârsta de zece ani, tatăl ei o violase. Dacă era să accepte cuvintele lui așa cum i le spusese, ei doi se împreunaseră în *multiple sensuri*. Iar acest fapt îi călăuzise înăuntrul lui pe Oamenii cei Mici. Cum zisese? Da, perceptor și receptor. Ea era „perceptorul”, iar tatăl ei, „receptorul”. Iar el începuse să audă o anumită voce. Devenise reprezentantul Oamenilor cei Mici și conducătorul grupării religioase Pionierii. Apoi ea părăsise secta, declanșase o acțiune anti-Oamenii cei Mici, formase o echipă alături de Tengo, scriseseră împreună romanul *Crisalida de aer*, iar acesta devenise un bestseller. Iar acum, dintr-un motiv necunoscut, i se pierduse urma. Poliția o căuta.

*

Pe de altă parte, aseară eu l-am ucis pe tatăl lui Eriko, liderul Pionierilor, cu dălțița mea, se gândi Aomame. Cei din

sectă i-au luat cadavrul din camera de hotel și au scăpat de el pe ascuns. Aomame nu putea să-și imagineze în ce mod reacționase Eriko în momentul în care aflase despre moartea tatălui ei. Chiar dacă el își dorise să moară și eu l-am ucis cu milă, scutindu-l de durere, tot am luat cu mâna mea viața unui om. Viața e ceva plin de singurătate, dar nu și de izolare. De o viață se leagă și alte vieți. Iar pentru asta trebuie să-mi asum responsabilitatea.

Și Tengo e adânc implicat în aceste lucruri. Cea care ne leagă pe noi doi este Eriko. Perceptor și receptor. Oare Tengo unde e și ce face acum? O fi având de-a face cumva cu dispariția ei? Oare încă mai acționează împreună? Evident, la televizor nu se spune absolut nimic despre soarta lui Tengo. Nu știe nimeni că el este adevăratul autor al *Crisalidei de aer*. Dar eu știu.

Se pare că distanța dintre noi a început să se scurteze. Din cine știe ce motiv, eu și Tengo am fost aduși în această lume și ne apropiem vertiginos unul de celălalt, ca atrași într-un vârtej. Un vârtej letal. Dar, din cât a lăsat Liderul să se înțeleagă, dacă nu era o chestiune de viață și de moarte, noi nici nu mai aveam șansa să ne întâlnim. Așa cum violența este cea care dă naștere unor legături adevărate.

Aomame trase adânc aer în piept, apoi întinse mâna către pistolul de pe masă, ca să-i simtă atingerea dură. Se imagină băgându-l în gură și apăsând pe trăgaci.

Un corb uriaș apăru deodată pe balcon, se așeză pe balustradă și croncăni scurt și pătrunzător de câteva ori. Aomame și corbul se inspectară reciproc prin geam. Acesta își întorsese capul într-o parte și își rotea ochiul lui mare și strălucitor prin cameră, atent la ce făcea Aomame. Părea să cântărească semnificația pistolului din mâna ei. Corbii sunt niște păsări inteligente, care înțeleg că acea bucată de oțel are o semnificație importantă. Nu se știe de ce, dar ei realizează acest lucru.

Apoi corbul își deschise deodată aripile și își luă zborul așa cum venise, dând senzația că văzuse deja ce avea de

văzut. După ce plecă, Aomame se ridică, opri televizorul și oftă. Și se rugă ca acel corb să nu fi fost trimisul Oamenilor cei Mici.

*

Aomame își făcu exercițiile obișnuite de stretching pe covorul din sufragerie. Își chinui mușchii timp de o oră întreagă. Își petrecu acest timp în compania durerii. Își chemă la apel fiecare mușchi în parte și îl supuse unui interogatoriu dur și detaliat. Numele, funcția și calitatea fiecăruia dintre ei le avea bine întipărite în minte. Nu scăpa nimic din vedere. Transpira abundant și își solicita la maxim organele respiratorii și inima. Trecând pe un alt canal mental, asculta cum îi curge sângele prin vene și recepționa mesajele mute trimise de organele interne. Procesă acele mesaje schimonosindu-și mușchii faciali într-o grimasă.

Apoi făcu un duș ca să scape de toată transpirația. Se cântări ca să fie sigură că nu apăruse nicio modificare semnificativă în greutatea ei. Se așeză în fața oglinzii ca să vadă că sânii ei și părul pubian aveau aceeași formă, apoi se strâmbă puternic. Era ritualul zilnic de dimineață.

După ce ieși din baie, trase pe ea un trening comod și luă din nou la inspectat obiectele din cameră, ca să mai treacă timpul. Începu din bucătărie, cu ce alimente avea, ce vase și instrumente pentru gătit. Le memoră pe fiecare în parte. Își făcu un plan în ce ordine să pregătească alimentele și să le consume. Din calculele ei, putea să reziste zece zile fără să iasă din casă și fără să flămânzească. Dacă și le raționaliza bine, i-ar fi putut ajunge chiar doua săptămâni.

Investigă apoi celelalte provizii. Hârtie igienică, șervețele de hârtie, detergent, saci de gunoi. Nimic lipsă. Toate fuseseră pregătite cu mare atenție, probabil de o femeie. Se simțea acolo o mână pricepută de gospodină. Fusesse calculat în detaliu exact ce anume și în ce cantitate îi trebuia pentru o perioadă scurtă unei femei singure, sănătoase, de treizeci de ani. Un bărbat n-ar fi fost în stare

de așa ceva. Poate doar un *gay* atent, cu mult spirit de observație.

În dulapul cu așternuturi din dormitor găsi cearșafuri, pături și perne. Toate miroseau a nou și toate erau albe, fără model. Fusesse exclus orice fel de element decorativ. Nu era nevoie de bun gust sau personalitate.

În sufragerie avea un televizor, un aparat video și o micuță combină audio, cu pick-up și casetofon. Lipit de peretele opus ferestrei era un bufet înalt cam până la brâu. Aomame se aplecă să deschidă ușile de jos și înăuntru găsi vreo douăzeci de cărți. Cineva, nu se știe cine, le pusese acolo cu gândul la ea, să nu se plictisească atâta vreme cât stătea ascunsă în acea casă. Totul vădea multă grijă. Volumele erau cartonate, noi și nu păreau să fi fost vreodată deschise. Aomame trecu titlurile în revistă și observă că erau toate cărți în vogă la acel moment. Probabil fuseseră alese din rândul scos în față dintr-o librărie mare, însă, chiar și așa, se respectaseră niște criterii la alegerea lor. Urmaseră niște standarde, nu gusturi. Erau jumătate volume de beletristică, jumătate eseistică. Iar printre ele se număra și *Crisalida de aer*.

Aomame luă cartea dând aprobator din cap și se așeză cu ea pe canapeaua din sufragerie. Razele soarelui cădeau blând pe ea. Nu era deloc o carte groasă. Era subțirică, scrisă cu corp de literă mare. Aomame privi coperta, numele autoarei tipărit pe ea, Fukaeri, îi cântări greutatea în palmă și citi mesajul publicitar de pe banda de hârtie pusă în jurul ei. Apoi o adulmecă. Avea acel miros specific de carte nouă. Pe ea nu era tipărit numele lui Tengo, dar i se simțea prezența înlăuntru ei. Cuvintele așternute acolo erau cuvinte filtrate prin el. După ce se mai liniști puțin, Aomame deschise cartea.

Avea lângă ea, la îndemână, ceșcuța cu ceai și pistolul.

Capitolul 18 Un satelit taciturn

— S-ar putea sa fie pe-aproape, spuse Fukaeri după ce se gândi serios o vreme, mușcându-și buza de jos.

Tengo își împreună din nou degetele deasupra mesei și o privi în ochi.

— Pe-aproape? Adică pe aici, pe la Koenji?

— Poți să ajungi și pe jos.

Tengo voia să o întrebe de unde știa asta. Dar cu siguranță că nu ar fi primit niciun răspuns. Își putea imagina și el atâta lucru. Încerca să găsească niște întrebări concrete, la care răspunsul să fie da sau nu.

— Adică, dacă e să caut prin zonă, pot să dau de Aomame? spuse el.

Fukaeri clătină din cap.

— N-o găsești doar umblând pe străzi.

— Pot să ajung pe jos de aici, dar nu o găsesc doar colindând cartierul. Așa deci.

— Fiindcă se ascunde.

— Se ascunde?

— Ca o pisică rănită.

Tengo și-o imaginează pe Aomame făcută covrig sub vreun balcon care mirosea a mucegai.

— De ce? De cine se ascunde? întrebă el.

Bineînțeles că nu primi niciun răspuns.

— Dar, dacă se ascunde, asta înseamnă că e într-o situație periculoasă, spuse Tengo.

— Situație periculoasă, repetă Fukaeri și arboră o expresie ca a unui copil care trebuie să ia niște medicamente amare. Nu-i plăcea cum sunau cuvintele acelea.

— De exemplu, o urmărește cineva, zise Tengo.

Fukaeri își înclină puțin capul. Nu înțelegea.

— Dar n-o să stea acolo la nesfârșit.

— Timpul este limitat.

— Limitat.

— Deci stă ascunsă ca o pisică rănită, de-aia nu pot s-o întâlnesc întâmplător pe stradă?

— Nu iese afară, spuse clar fata.

— Adică trebuie să o caut într-un loc anume.

Fukaeri încuviință.

— Și despre ce fel de loc anume e vorba? întrebă Tengo.

După cum era de așteptat, Fukaeri nu-i răspunse.

— Să-ți amintești câteva lucruri despre ea, spuse Fukaeri după câteva momente de tăcere. S-ar putea să-ți folosească.

— Să-mi folosească. Dacă îmi amintesc câteva lucruri despre ea s-ar putea să îmi dea niște sugestii în privința locului în care se ascunde?

Fără să-i răspundă, Fukaeri înălță ușor din umeri, dar în gestul ei se putea citi o vagă nuanță afirmativă.

— Mulțumesc, spuse Tengo

Fukaeri dădu ușor din cap, ca o pisicuță mulțumită.

*

În bucătărie, Tengo făcea pregătirile pentru cină. Fukaeri își alegea atentă un disc din raft. Nu erau foarte multe albume, dar ei îi lua destul de mult să se hotărăscă. După ce chibzui îndelung, scoase un disc vechi de Rolling Stones, îl puse pe platanul pick-upului și lăsă acul. Era un disc pe care Tengo îl împrumutase în liceu de la cineva și pe care uitase să-l mai dea înapoi. Nu-l mai scosese din raft de multă vreme. Ascultând *Mother's Little Helper* și *Lady Jane*, Tengo prepară un pilaf cu orez brun, ciuperci și șuncă. Mai făcu și o supă *miso* cu tofu și alge. Fierse niște conopidă și turnă peste ea niște sos de curry pe care îl avea deja în frigider. Făcu o salată cu fasole verde și ceapă. Nu-i era deloc greu să gătească și de obicei în timpul acesta se gândea la tot felul de lucruri. La necazuri cotidiene, la probleme de matematică, la roman sau la întrebări metafizice. Reușea să își organizeze gândurile mai sistematic în timp ce robotea prin bucătărie decât atunci când nu făcea nimic. Dar, oricât ar fi sucit problema, tot nu înțelegea ce ar fi trebuit să fie acel „loc anume”. Era un exercițiu inutil să încerci să pui ordine acolo unde nu exista

de la bun început așa ceva. Nu putea duce la cine știe ce rezultat.

Se așezară la masă unul în fața celuilalt și mâncară fără să poarte niciun fel de conversație. Ca doi soți sătui de căsnicie, mestecau în tăcere și se gândeau fiecare la ale lui. Sau nu se gândeau la nimic. Mai ales în cazul lui Fukaeri, era greu de zis. După ce terminară masa, Tengo bău o cafea, iar Fukaeri își scoase o budincă rece din frigider. Orice ar fi mâncat, expresia ei era mereu aceeași. Părea să fie atentă doar la mestecat.

Tengo se așeză la birou și, urmând sfatul fetei, încercă să-și amintească detalii despre Aomame.

Să-ți amintești câteva lucruri despre ea. S-ar putea să-ți folosească

Nu se putea însă concentra. Acum ascultau alt album Rolling Stones și Mick Jagger cânta în extaz bluesul *Little Red Rooster*. Nu era rău, dar nu era deloc o muzică potrivită atunci când voiai să te gândești pe îndelete și să-ți răscolești amintirile. Rolling Stones nu se țin de dragălășenii din astea. Îmi trebuie un loc liniștit, unde să fiu singur, își spuse Tengo.

— les puțin, spuse el.

Cu coperta albumului în mână, Fukaeri încuviință fără prea mare interes.

— Să nu deschizi ușa dacă vine cineva! spuse Tengo.

*

Îmbrăcat într-o bluză bleumarin cu mâneci lungi, niște pantaloni chino care rămăseseră fără urmă de dungă și în adidași, Tengo se îndreptă spre gară. Intră într-un local din apropiere numit „Spic de grâu” și își comandă o bere. Era un loc unde puteai să bei ceva și să iei o masă ușoară. Spațiul era destul de îngust și nu încăpeau mai mult de douăzeci de clienți odată. Venise de câteva ori aici. La ore mai târzii era plin de tineri gălăgioși, dar între șapte și opt era relativ puțină lume și destulă liniște. Era un loc numai bun să stai într-un colț și să citești în timp ce beai o bere.

Scaunele erau comode. N-avea idee de unde venea numele localului și la ce se referea. Sigur, ar fi putut să-l întrebe pe patron, dar nu se pricepea să facă conversație cu oameni necunoscuți. În plus, nu-l stânjenea cu nimic să nu știe care era originea aceluși nume. În orice caz, cârciumioara numită „Spic de grâu” era un loc plăcut.

Din fericire, înăuntru nu era muzică. Tengo se așeză la o masă lângă fereastră și, în timp ce bea un Carlsberg la halbă și ronțăia din bolul cu alune care-i fusese pus în față, se gândi la Aomame. Amintindu-și de ea, redevenea și el un băiețel de zece ani. Retrăia momentul acela de cotitură din viața lui. După ce Aomame îl ținuse de mână, refuzase să mai umble cu tatăl său după taxa radio-TV. La scurtă vreme aflase ce înseamnă erecția și poluția. Acestea reprezentau o schimbare radicală în viața lui. Desigur, mai devreme sau mai târziu tot ar fi trecut prin aceste experiențe, chiar dacă Aomame nu l-ar fi luat de mână. Ea însă grăbise aceste schimbări și îl îmbărbătase. Ca și când l-ar fi împins de la spate.

Își privi palma stângă o vreme îndelungată. Fetita aceea de zece ani îl ținuse de mână și transformase ceva în el. Nu-și putea explica logic cum de se întâmplase, dar în momentul acela se înțeleseseră reciproc în mod cât se poate de firesc. Se acceptaseră unul pe celălalt. Aproape miraculos, de la un capăt la altul. Nu e un lucru care să se întâmple de multe ori în viață. Dimpotrivă, sunt unii care nu trec prin așa ceva nici măcar o dată. Dar în momentele acelea Tengo nu înțelesese ce semnificație majoră avea întâmplarea. De fapt, până abia de curând, nu înțelesese ce sens se ascundea în evenimentul acela. El doar păstrase vag în minte imaginea fetei.

Ea avea acum treizeci de ani și probabil că se schimbase mult. Era înaltă, îi crescuseră sânii, avea altă tunsoare. Se farda – desigur, asta dacă nu mai făcea parte din Biserica Martorilor. Poate că acum purta numai haine scumpe. Tengo nu reușea să-și imagineze prea bine cum ar fi arătat ea într-

un costum Calvin Klein și pe pantofi cu tocuri, pășind hotărât pe trotuar. Dar bineînțeles că toate acestea erau posibile. Oamenii cresc și se schimbă. Poate că ea era acum în același local și el nici măcar nu băgase de seamă.

Bău o gură de bere și se mai uită o dată împrejur. Ea era pe undeva pe aproape. Atât de aproape încât putea ajunge și pe jos până la ea. Așa îi spusese Fukaeri, iar el îi acceptase spusele fără să le pună la îndoială. Dacă așa zicea ea, probabil că era adevărat.

În local însă nu mai era decât un cuplu de tineri care arătau a studenți. Stăteau la tejghea și vorbeau în șoaptă, cu frunțile apropiate. Uitându-se la ei, Tengo se simți dintr-odată foarte singur. Era total izolat. Nu era legat de nimeni pe lumea asta.

Închise ochii și rememora scena din sala de clasă. La fel cum o făcuse cu o seară înainte, când retrăise acele momente în timp ce se împreuna cu Fukaeri. Foarte real și concret. Amintirile lui păreau acum și mai limpezi și mai vii, de parcă praful care se așternuse peste ele fusese spălat de ploaie.

În clasă pluteau neliniști, spaime și așteptări. Se ascundeau peste tot, ca niște animale mici și timide. Tengo readuse la viață cu detalii exacte tabla pe care rămăsese neșterse câteva cifre, bucățile de cretă, perdelele ieftine și decolorate de soare, care fluturau în bătaia vântului, vaza cu flori de pe catedră (nu mai ținea minte ce fel de flori erau), desenele elevilor atârinate pe pereți, o hartă a lumii, mirosul podelelor lustruite cu ceară, vocile care răsunau din curte. Reușea să urmărească limpede toate semnele și planurile și ghicitorile.

În cele doar vreo zece secunde în care Aomame îl ținuse de mână, pe retina lui Tengo se înregistraseră nenumărate detalii, cu precizia unui aparat fotografic. Îi rămăsese ca una dintre imaginile de bază din viața lui tristă de copil. O imagine însoțită de atingerea degetelor ei. Mâna ei dreaptă îi dădea curaj și acum, la maturitate, când avea de înfruntat

greutăți. E în regulă, sunt aici, îi transmitea ea.

Nu ești singur.

Se ascunde, spusese Fukaeri. Ca o pisică rănită.

La drept vorbind, era o coincidență stranie. Și Fukaeri se ascundea în apropiere. Nu ieșea deloc din apartamentul lui Tengo. În acest colțișor al metropolei, două femei se ascundeau în mod identic. Fugeau de ceva și amândouă aveau o strânsă legătură cu Tengo. Să fi existat o cauză comună? Sau nu era decât o întâmplare?

Desigur, nu avea niciun răspuns. Nu putea decât să lanseze întrebarea în gol. Prea multe întrebări, prea puține răspunsuri. Ca de obicei.

Când își termină berea, chelnerul veni să-l întrebe dacă mai dorește ceva. Comandă un burbon cu gheață și încă un bol cu alune. Bourbon nu avem decât Four Roses, spuse chelnerul. E în regulă, răspunse Tengo. Nu contează marca. Apoi își îndreptă din nou gândurile către Aomame. Din bucătăria restaurantului venea miros de pizza.

Oare de cine se ascunde Aomame? Poate e căutată de justiție, își spuse Tengo. Dar îi venea greu să creadă că ajunsese o răufăcătoare. Ce crimă să comită? Nu, nu poate fi vorba de poliție. Altcineva e pe urmele ei și, indiferent cine ar fi, nu are legătură cu legea.

Nu cumva o fi același lucru de care se ascunde și Fukaeri? se întrebă el deodată. Oamenii cei Mici? Dar de ce să o caute ei pe Aomame?

Presupunând că, într-adevăr, Oamenii cei Mici erau pe urmele ei, asta însemna că pionul principal era de fapt chiar el. Desigur, nu avea idee cum de ajunsese el să fie elementul cheie al întregii povești. Dar, dacă Fukaeri și Aomame erau unite printr-un motiv comun, acela nu avea cum să fie decât el însuși. Poate că fără să îmi dau seama am mânuit vreo forță care a adus-o pe Aomame mai aproape de mine, își spuse el.

Vreo forță?

Își privi mâinile. Nu-nțeleg. Ce putere să am eu?

Chelnerul îi aduse burbonul cu gheață și încă un bol cu alune. Tengo luă o gură de Four Roses și amestecă alunele în palmă ca pe niște zaruri.

În orice caz, Aomame e prin cartier. Atât de aproape că aş putea ajunge și pe jos până la ea. Așa mi-a spus Fukaeri și o cred. Nu știu de ce, dar o cred. Dar cum aş putea să o găsesc dacă ea se ascunde? Nu e ușor să dai nici măcar de cineva care are o viață socială. Iar dacă ea încearcă să nu fie găsită, e cu atât mai dificil. Ce să fac, să umblu cu un megafon pe străzi și să-i strig numele? Asta-i bună, așa în niciun caz nu s-ar arăta. Ar atrage atenția celor din jur și s-ar expune la și mai multe primejdii dacă ar face-o.

Cu siguranță mai sunt și alte lucruri pe care trebuie să mi le amintesc despre ea.

Să-ți amintești câteva lucruri despre ea. S-ar putea să-ți folosească, spuse Fukaeri. Dar chiar înainte de a primi acest sfat din partea ei, Tengo trăia cu impresia că îi scapă unul sau două amănunte importante legate de Aomame. Senzația aceasta îl sâcâia când și când, ca o pietricică intrată în pantof. Vag, dar dureros.

*

Tengo își goli mintea de gânduri ca și când ar fi șters o tablă de scris și își răscoli din nou amintirile. Despre Aomame, despre ei însuși, despre lucrurile și oamenii care fuseseră în jurul lor. Ca un pescar care își trage năvodul prin nămolul moale de pe fundul apei. Puse ordine în lucruri unul câte unul, cu atenție deosebită. Oricât de multe și de limpezi erau detaliile, până la urmă amintirile sale erau destul de limitate.

Trebuia totuși să găsească ceva ce se afla acolo, ceva ce până acum trecuse cu vederea. Și asta cât mai iute. Altfel, poate că nu o mai putea găsi pe Aomame, care se ascundea acum prin apropiere. Dacă era să dea crezare cuvintelor lui Fukaeri, nu avea mult timp la dispoziție, iar ea era urmărită.

Încercă să se gândească la lucrurile pe care le văzuseră

atunci, în clasă. Oare ea la ce se uitase? Trebuia să meargă înapoi pe firul timpului și să fie atent la privirea ei.

Cât îl ținuse de mână, fata se uitase drept în ochii lui, fără să-și desprindă privirea. La rândul său, Tengo, luat prin surprindere, o privise, din dorința de a-i cere o explicație. Sigur e vorba de o neînțelegere sau de o greșeală, crezuse el. Dar nu era niciuna, nici alta. Descoperise însă în ochii fetei o limpezime și o adâncime de necrezut. Nu mai văzuse niciodată niște ochi atât de senini și puri. Ca un izvor curat și străveziu, dar atât de adânc încât nu-i puteai vedea fundul. Dacă te uitai mult în ochii ei, ți se părea că te vor înghiți cu totul. De aceea Tengo își întorsese capul. Trebuia s-o facă.

Privise întâi podeaua din scânduri de sub picioarele lui, apoi ușa clasei pustii. După aceea își răsucise puțin capul și se uitase afară pe fereastră. În tot acest timp, ochii lui Aomame rămăseseră fixați asupra lui. Îl țintuise așa și când Tengo se uitase pe geam. Îi simțea privirea pe piele. Degetele ei continuau să îl strângă cu putere constantă, fără șovăială și fără să slăbească. Fata nu avea nicio teamă. Nu avea de ce să-i fie frică. Iar degetele ei îi transmiteau și lui acest lucru.

Se făcuse curățenie în clasă și geamurile erau acum deschise ca să se aerisească. Perdelele albe fluturau încet, suflante de vânt. Dincolo de ele se întindea cerul. Era deja decembrie, dar vremea nu era friguroasă. În văzduh plutea un nor alb și drept, care purta în el rămășițele toamnei. Părea desenat cu o pensulă, cu doar câteva momente înainte. Dar mai era ceva acolo. Ceva mai jos de nor. Soarele? Nu, nu putea fi soarele.

Tengo își ținu răsufierea și, apăsându-și tâmplele cu degetele, privi până în străfundul amintirii. Urmă firul subțire, gata să se rupă, al conștiinței.

Era luna.

Deși mai era până la asfințit, luna plutea pe cer. Era trecută de primul pătrar. Tengo și-o amintea. Fusese

impresionat că se vedea atât de limpede, în ciuda faptului că era încă lumină afară. Roca aceea cenușie și fără simțire stătea suspendată în văzduh, ca atârnată de un fir invizibil, cu un aer vag plictisit. Era ceva artificial în toată scena. Părea să fie o butaforie. Dar bineînțeles că era cât se poate de reală. Cum altfel? Nu atârna nimeni pe cer o lună din carton.

Își dădu seama dintr-odată că Aomame nu se mai uita în ochii lui. Avea privirea îndreptată în aceeași direcție ca și el, către luna de la amiază. Cu o față foarte serioasă, ținându-l încă strâns de mână. Tengo se uită din nou la ea. Ochii ei nu mai erau la fel de limpezi ca până adineauri. Fusese o limpezime aparte, de moment. În schimb, în ei se cristalizase altceva, fermecător, dar în același timp rece ca o brumă. Tengo nu reușea să priceapă ce însemna lucrul acela.

În curând fata păru că ia o hotărâre. Își desprinse mâna dintr-odată, se răsuci pe călcâie și, fără să spună un cuvânt, părăsi clasa cu pași iuți. Fără să se uite în urmă nici măcar o dată, îl lăsă pe băiat pierdut în gol.

*

Tengo deschise ochii și reveni la prezent. Răsuflă, apoi bău o gură de Four Roses. Simți alcoolul cum îi alunecă pe gât în jos, către stomac. Apoi inspiră și expiră din nou. Nu o mai vedea pe Aomame. Se întorsese cu spatele și ieșise din clasă. Apoi cu totul din viața lui.

De atunci trecuseră douăzeci de ani.

Luna, își spuse Tengo.

Am văzut luna atunci. Și Aomame a văzut-o. Plutea pe cerul luminos, deși era doar ora trei și jumătate. O rocă de culoare cenușie. Un satelit taciturn. Ne-am uitat amândoi la ea. Dar ce înseamnă asta? Mă conduce luna către locul în care se află Aomame?

Probabil că atunci Aomame încredințase lunii în secret o parte din inima ei, își dădu dintr-odată Tengo seama. Între ele se legase o promisiune ascunsă. Din privirea ei

extraordinar de serioasă își imaginează că asta se întâmplase.

Nu avea, desigur, cum să știe ce anume îi oferise ea lunii atunci, dar în schimb își putea imagina ce primise. Liniște și singurătate deplină. E cel mai de preț cadou pe care ți-l poate face luna.

*

Tengo plăti consumația și ieși din local. Își ridică privirile în căutarea lunii, dar nu reuși să o zărească. Cerul era senin și luna trebuia să fi răsărit deja, dar printre clădiri nu puteai s-o vezi. Cu mâinile înfundate în buzunare, se plimbă pe străzi încercând să găsească un loc mai larg, de unde să o poată vedea. În Kōenji însă un asemenea loc nu era tocmai ușor de găsit. Terenul era neted ca în palmă și nu dădeai nici măcar de un delușor. Nicio ridicătură. Tengo se gândi să se urce pe acoperișul vreunei clădiri de unde să i se deschidă întinderea cerului, dar nu văzu nicio clădire pe care să se poată urca.

Umblând pe străzi fără țintă, își aminti că în apropiere era un loc de joacă pentru copii, pe lângă care trecuse în plimbare de câteva ori. Nu era un parc mare, dar se afla acolo un tobogan. Poate că dacă se urca pe el putea să zărească ceva mai mult din cer. Nu era el prea înalt, dar chiar și un pic mai sus dacă reușea să ajungă ar fi avut șanse mai mari să vadă cerul. Se îndreptă către locul cu pricina. Acele ceasului său arătau aproape ora opt.

Parcul era pustiu. Chiar în mijloc, un felinar înalt lumina întregul loc. Era și un ulm, cu frunzișul încă des. Câteva tufișuri scunde, o cișmea, bănci, un leagăn și toboganul. Exista și o toaletă publică, dar pe aceasta o încuia în fiecare seară un angajat al primăriei de sector, probabil ca să nu înnopteze acolo boschetarii. În timpul zilei veneau acolo mame cu copii care încă nu mergeau la grădiniță și sporovăiau de zor. Tengo văzuse această priveliște în câteva rânduri. După lăsarea întinericului însă, nu mai călca nimeni pe acolo.

Tengo urcă pe tobogan și privi cerul. Către nord se

construite de curând un bloc de cinci etaje. Nu fusese acolo până de curând, abia îl terminaseră. Clădirea stătea ca un perete în dreptul cerului de nord. În celelalte direcții însă erau numai case scunde. Tengo dădu roată cu privirea și zări silueta lunii către sud-vest. Se ivise deasupra acoperișului unei clădiri vechi, cu etaj. Trecuse de primul pătrar. Era luna de acum douăzeci de ani. Aceași mărime, aceeași formă. O coincidență. Poate.

Totuși, pe cerul tomonic, luna strălucea limpede, cu căldura interioară specifică anotimpului. Era o atmosferă diferită față de cea pe care o crease atunci, în decembrie, la ora trei și jumătate la amiază. Lumina aceasta calmă și naturală îți vindeca și liniștea sufletul, la fel cum o face curgerea limpede a apei sau foșnetul blând al frunzelor.

Suit pe tobogan, Tengo privi îndelung astrul. Dinspre Șoseaua de Centură nr. 7 se auzea zgomotul mașinilor de toate gabaritele, ca vuietul mării. Sunetul acela îi aminti de tatăl său aflat în sanatoriul din prefectura Chiba, pe malul mării.

Ca de obicei, lumina vulgară a orașului ascundea stelele. Cerul era senin, dar nu se zăreau decât cele mai luminoase. Numai luna strălucea limpede, fără să se plângă de lumina artificială, de gălăgie sau de aerul poluat. Ea plutea cu integritate pe cer. Dacă te uitați cu atenție, puteai vedea umbrele stranii pe care le proiectau craterele și văile de pe suprafața ei. Sub lumina ei detașată, în Tengo se trezi o amintire străveche, transmisă din generație în generație. Înainte ca omul să stăpânească focul, uneltele și limbajul, luna fusese aliatul lui statornic. Ca un felinar venit din ceruri, arunca lumină asupra lumii întunecate și liniștea spaimile oamenilor. Fazele ei dădeau sensul timpului. Chiar și în timpurile noastre, când întunericul a fost izgonit de peste tot, respectul față de bunăvoința ei dezinteresată e adânc întipărit în genele oamenilor. Ca o caldă memorie colectivă.

Tengo își dădu seama că nu mai privise de mult luna.

Oare când ridicase ultima dată privirea să o vadă? Viața agitată din metropolă te făcea să te uiți doar în jos, la picioare. Uitai chiar și să îți mai înalți privirea către cer.

Își dădu seama că într-un colț al cerului, puțin mai departe de lună, se mai vedea încă una. La început crezu că ochii îi joacă feste sau că e o iluzie optică provocată de felul în care cădea lumina. Dar uitându-se bine se convinse că acolo era într-adevăr o a doua lună, cu conturul bine definit. Rămase cu gura căscată, mut de uimire. Nu-i venea să-și creadă ochilor. Ce vedea nu se potrivea cu ce știa, ca un concept și un termen care nu se potrivesc unul cu altul.

Încă o lună?

Închise ochii și își frecă obraji cu ambele palme. Oare ce-am pățit? se întrebă el. Doar n-am băut atât de mult! Inspiră și expiră, adânc și încet. Se asigură că are mintea limpede. Se încredință, în întuneric, cu ochii închiși, că știe cine e, unde e și ce face. Septembrie 1984, Tengo Kawana, Kōenji, sectorul Suginami, într-un loc de joacă pentru copii, se uita la lună. Nicio greșală.

Apoi deschise ochii și mai privi o dată cerul. Cu calm și atenție. Dar tot două luni erau.

Nu era o iluzie. Vedea într-adevăr două. Își încleșta pumnul drept și rămase multă vreme așa.

Luna era în continuare tăcută. Dar nu mai era singură.

Capitolul 19 Când *filia* se trezește

Crisalida de aer era o poveste fantastică, destul de ușor de citit. Era scrisă într-un stil care imita vorbirea unei fetițe de zece ani. Fără cuvinte dificile, fără argumente insistente, explicații oboșitoare sau expresii alambicate. Povestea era istorisită de la început și până la sfârșit de către fetiță. Cuvintele ei erau ușor de înțeles, curate, sunau plăcut la ureche, dar nu ofereau niciun fel de explicații. Ea doar povestea ceea ce vedea cu propriii ei ochi, așa cum se întâmpla. Nu se oprea să se întrebe „Dar ce s-a întâmplat

aici de fapt?” sau „Ce înseamnă asta?”. Ea mergea mai departe încet, dar cu pași potriviți. Cititorul pășea pe urmele ei în mod foarte firesc, privind prin ochii ei, până când, deodată, se trezea într-o lume diferită. *O altă lume*, în care Oamenii cei Mici făceau crisalide de aer.

Din primele zece pagini, Aomame era foarte impresionată în primul rând de stilul literar. Dacă într-adevăr Tengo era cel care scrisese acele rânduri, însemna că avea cu adevărat talent scriitoricesc. Aomame îl știa drept un geniu în ale matematicii. I se spunea copilul-minune. Rezolva cu ușurință probleme de matematică pe care adulții abia dacă reușeau să le descâlcească. Și la celelalte materii avea note strălucite și, orice era pus să facă, niciun alt copil nu îl egala. Era mare de statură și un sportiv performant. Însă Aomame nu-și amintea să fi fost din cale afară de priceput la scris. Probabil acel talent zăcea pe atunci ascuns în umbra matematicii și nu se făcea observat.

Sau poate că Tengo așternuse pe hârtie cuvintele ei așa cum le rostise, iar originalitatea lui nu avea prea mult de-a face cu acel stil. Dar ceva îi spunea că nu era chiar așa. La prima vedere, scrisul părea simplu și vulnerabil, dar, citind cu atenție, observai că era de fapt calculat cu meticulozitate și foarte ordonat. Nimic nu era exagerat și, în același timp, conținea tot ce era necesar. Deși figurile de stil apăreau în număr redus, descrierile erau precise și bogate în nuanțe. Dar, mai presus decât orice, tonul scriiturii era impresionant. Cititorul reușea să audă rezonanțele puternice ale cuvintelor fără să le dea glas cu voce tare. O tânără de șaptesprezece ani n-ar fi putut să scrie cu atâta naturalețe.

Cu aceste concluzii, Aomame se puse mai departe pe citit, cu maximă atenție.

*

Eroina era o fată de zece ani, care trăia în munți și aparținea de un mic „Grup”. Mama și tatăl ei trăiau și ei în sânul Grupului, laolaltă cu ceilalți. Frați sau surori nu avea.

Fusese adusă în acel loc la scurt timp după ce se născuse, drept pentru care nu știa nimic despre lumea de afară. Ocupați fiecare cu treburile de zi cu zi, cei trei membri ai familiei rar aveau ocazia să se întâlnească și să stea de vorbă pe îndelete. Dar se înțelegeau bine. În timpul zilei, fetița se ducea la școala primară din regiune, iar părinții se îndeletniceau cu agricultura. Când aveau timp, copiii ajutau și ei la muncile pământului.

Adulților care trăiau în Grup nu le plăcea lumea de afară. Spuneau că lumea în care trăiau ei era ca o fortăreață, ca o frumoasă insuliță în mijlocul unui ocean capitalist. Ea nu știa ce anume era capitalismul (cărui la vremea aceea i se spunea materialism), dar, judecând după disprețul care răzbătea din vocile lor când pronunțau acel cuvânt, părea să însemne un lucru anormal, nefiresc și greșit. Fetița era învățată că trebuia să evite pe cât posibil orice legătură cu lumea de afară, ca să-și mențină frumoase trupul și gândirea. Altfel, sufletul ei s-ar fi întinat.

Grupul era format din cincizeci de bărbați și femei relativ tineri, dar care erau împărțiți mai departe în două tabere. Una dintre ele urmărea revoluția, iar cealaltă, pacea. Părinții ei făceau parte din cea de-a doua tabără. Tatăl ei era cel mai în vârstă dintre membri și juca un rol central în cadrul Grupului, încă de la formarea sa.

Evident, unui copil de zece ani nu i se putea explica opoziția dintre cele două părți folosind logica. Ea nu înțelegea nici diferența dintre revoluție și pace. Își imagina revoluția ca pe un mod de gândire cu o formă mai țuguiată, iar pacea, mai rotunjită. Iar fiecare dintre ele avea propria sa formă și culoare și creștea sau descreștea precum luna. Cam atât reușea ea să priceapă.

Fetei nu îi era clar nici cum apăruse Grupul. I se spusese că, în urmă cu aproape zece ani, imediat după ce se născuse ea, avusese loc o mare mișcare în societate care îi făcuse să abandoneze traiul la oraș și să se mute într-un sat izolat din munți. Nici despre oraș nu știa prea multe. Nu

mersese niciodată cu trenul și nu se urcase niciodată în lift. Nu văzuse niciodată clădiri mai înalte de trei niveluri. Nu știa foarte multe lucruri. Tot ce putea ea să înțeleagă erau lucrurile din jurul ei, pe care le vedea cu ochii și le atingea cu mâna.

Cu toate acestea, în ciuda câmpului ei vizual restrâns și a stilului de vorbire fără înflorituri, felul în care era structurată și arăta comunitatea, felul de a fi și a gândi al oamenilor care trăiau acolo erau zugrăvite cu foarte multă prospețime.

Solidaritatea între oamenii care locuiau acolo se păstra în ciuda diferențelor de gândire. Oamenii împărtășeau ideea că traiul departe de capitalism e un lucru bun și erau perfect conștienți de faptul că trebuiau să stea umăr la umăr ca să supraviețuiască, indiferent de micile diferențe de formă și culoare din modul lor de gândire. Duceau o viață la limită. Munceau încontinuu, zi după zi, cultivau legume și făceau troc cu locuitorii din zonă, vindeau recolta rămasă și evitau obiectele produse în masă. Aparatele electrice pe care se vedeau obligați să le folosească le luau de obicei de la gunoi și le reparau. Purtau haine vechi, pe care le primeau nu se știe de unde.

Unii plecau pentru că nu reușeau să se împace cu viața aceea grea, deși pură, alții veneau și li se alăturau pentru că auzeau vorbindu-se despre ei. Veneau mai mulți decât plecau, drept pentru care numărul membrilor Grupului creștea constant. Lucrurile mergeau bine. În satul părăsit în care locuiau, încă mai erau multe câmpuri de cultivat și multe case abandonate care mai puteau adăposti oameni dacă erau puse un pic la punct. Mâna de lucru suplimentară era mereu binevenită.

Printre ei se numărau vreo opt, zece copii. Majoritatea se născuseră acolo, iar cea mai în vârstă era chiar eroina principală. Copiii mergeau la școala locală. Plecau cu toții împreună și se întorceau împreună. Erau obligați prin lege să meargă la școală. În plus, fondatorii Grupului considerau

drept indispensabilă pentru comunitatea lor menținerea unor legături de prietenie cu localnicii. Însă, pe de altă parte, copiii localnicilor îi considerau ciudați și îi ocoleau pe cei din Grup sau chiar îi terorizau, motiv pentru care aceștia stăteau mereu adunați laolaltă. Se apărau de primejdiile fizice și își păstrau sufletul neîntinat stând aproape unii de alții.

În cadrul Grupului se construiseră o școală separată, unde oamenii făceau cu rîndul ca să le predea copiilor. Majoritatea lor aveau studii superioare și mulți chiar grad didactic, drept pentru care nu le era deloc greu. Își făcuseră propriile lor manuale și îi învățau pe copii să socotească, să scrie și să citească. Le predau și principiile de bază din chimie, fizică și biologie. Îi învățau despre cum era structurată lumea în două mari sisteme, capitalismul și comunismul, care se urau reciproc. Dar ambele aveau defecte majore și împingeau lumea într-o direcție greșită. Comunismul avea la bază o ideologie superioară, cu idealuri înalte, dar căpătase o formă greșită din pricina unor politicieni egoiști. Fetița văzuse o fotografie cu unul dintre acei „politicieni egoiști”. Bărbatul cu nas uriaș și o mustață mare și neagră o dusesese cu gândul la un rege diabolic.

Acolo nu aveau televizor, iar radioul era permis doar în cazuri speciale. Ziarele și revistele erau în număr limitat. Știrile considerate necesare se comunicau oral în „sala mare”, în timpul cinei. Lumea adunată acolo reacționa la fiecare știre în parte prin chiote de încântare sau mormăieli de protest. Mult mai des se întâmpla să-și arate dezaprobarea decât încântarea. Acea era unica ei experiență legată de mass-media. Nu văzuse în viața ei vreun film și nu citise benzi desenate. Li se permitea doar să asculte muzică clasică. În „sala mare” exista un pick-up și aveau și un teanc de discuri aduse de cine știe cine. În timpul liber puteau asculta acolo simfonii de Brahms, lucrări pentru pian de Schumann, piese pentru clavecin de Bach sau muzică religioasă. Acea era pentru ea unica

distracție.

*

Într-o bună zi, fetița primise o pedeapsă. În acea săptămână fusese pusă să se ocupe dimineața și seara de niște capre, dar se luase cu temele și cu alte treburi și uitase cu desăvârșire. A doua zi de dimineață, capra cea mai bătrână, care era și oarbă, fusese găsită moartă. Drept pedeapsă, fetița fusese izolată de Grup timp de zece zile.

Acea capră era considerată de oameni ca având o însemnătate aparte, dar era bătrână și trupul ei slab era mâncat până la copite de o boală neștiută. Nu și-ar mai fi revenit indiferent dacă avea sau nu cineva grijă de ea. Moartea ei era doar o chestiune de timp, dar asta nu-i luase fetiței cu nimic din vină. Problema fusese nu doar moartea caprei, ci și faptul că își neglijase sarcina pe care o primise. Izolarea era pedeapsa cea mai aspră care se putea da.

Fetița fusese închisă împreună cu leșul caprei oarbe într-un șopron mic și vechi, căruia i se spunea „camera de reflecție”. Celor ce încălcau regulile Grupului li se dădea șansa să reflecteze acolo asupra faptelor comise. Cât fusese pedepsită, nimeni nu-i adresase vreo vorbă. Petrecuse acele zece zile în tăcere deplină. Primise minimum de apă și hrană, dar în șopron era întuneric, frig și urât. Iar leșul caprei mirosea. Ușa era încuiată pe dinafară, iar într-un colț avea o găleată în care să-și facă nevoile. Sus, pe un perete, era o fereastră prin care pătrundeau razele soarelui și ale lunii. Când nu era înnorat, putea să vadă câteva stele. Altă sursă de lumină nu avea. Își petrecea nopțile întinsă pe salteaua tare pusă pe dușumea și tremurând sub două păături vechi. Era aprilie, dar în munți nopțile încă erau reci. Când se întuneca, ochii caprei moarte străluceau puternic în lumina stelelor. De frica lor, fetița cu greu putea să doarmă.

În cea de-a treia noapte, gura caprei începu să se caște larg, deschisă din interior. Iar dinăuntru ieșiră unul după altul niște omuleți. Cu totul, șase. Aveau doar vreo zece

centimetri înălțime, dar odată ajunși pe podea începură să crească rapid, ca ciupercile după ploaie. Ajunseră la vreo șaizeci de centimetri. Și spuseră că ei erau „Oamenii cei Mici”.

Ca în *Alba-ca-Zăpada și cei șapte pitici*, se gândi fetița. Tatăl ei îi citise povestea când era mică. Însă lipsea unul.

— Dacă preferi șapte, putem să fim și șapte, zise cel cu voce joasă.

Oamenii cei Mici păreau să-i citească gândurile. Iar când îi numără din nou, văzu că nu mai erau șase, ci șapte. Însă fetiței nu i se păru neapărat straniu. Din momentul în care apăruseră din gura caprei, legile lumii deja se schimbaseră. Nimic din ce avea să se întâmple mai apoi nu mai era straniu.

— De ce ați ieșit din gura caprei moarte, întrebă fetița, observând că vocea îi suna ciudat. Vorbea altfel, poate și din cauză că de trei zile nu mai rostise niciun cuvânt.

— Fiindcă gura caprei e pasajul, spuse cel cu voce răgușită. Nici noi n-am știut că e o capră moartă până n-am ajuns pe partea asta.

— Pe noi nu ne deranjează câtuși de puțin, spuse cel cu voce subțirică. Atâta timp cât e pasaj, poate să fie și capră, și balenă, și mazăre.

— Tu ai făcut pasajul, zise cel cu voce joasă. Și noi l-am încercat, să vedem unde ne duce.

— Eu am făcut pasajul, spuse și fetița, nerecunoscându-și vocea.

— Ne-ai făcut un bine, adăugă cel cu voce stinsă.

Câțiva dintre ei mormăiră a aprobare.

— Nu vrei să te joci cu noi, să facem o crisalidă de aer? întrebă cel cu voce de tenor.

— Dacă tot suntem aici, spuse baritonul.

— Crisalidă de aer, întrebă fetița.

— Tragem fire din aer și țesem din ele un cuib. Și facem cuibul tot tot mai mare și mai mare, explică cel cu voce joasă.

— Pentru cine e cuibul.

— O să vezi tu, zise baritonul.
— O să vezi când o să iasă, adăugă vocea stinsă.
— Ho, ho, îl acompanie un altul.
— Pot să vă ajut și eu.
— Mai întrebă? răspunse vocea răgușită.
— Tu ne-ai făcut nouă un bine. Hai s-o țesem împreună!
zise tenorul.

Odată ce te obișnuiai, nu era prea greu să tragi un fir din aer. Fetița avea degete pricepute și treaba îi mergea foarte repede. Privind cu atenție, observai că în aer pluteau multe fire. Dacă voiai să le vezi, le vedeai.

— Așa. E foarte bine, zise vocea stinsă.

— Ești o fetiță tare deșteaptă. Înveți repede, adăugă vocea subțirică. Erau toți îmbrăcați identic și arătau la fel la față, dar se deosebeau după voce.

Hainele pe care le purtau Oamenii cei Mici erau foarte banale. Altfel nici nu puteau fi descrise. Dacă îți luai privirea de la ei, în secunda următoare nu mai știai cu ce erau îmbrăcați. Același lucru se putea spune și despre chipurile lor. Nu erau nici rele, nici plăcute, ci banale. Iar dacă îți luai privirea de la ei, în secunda următoare nu mai știai cum arată la chip. Părul, la fel. Nici lung, nici scurt. Păr și atât. Iar miros nu aveau deloc.

În zorii zilei, la cântatul cocoșilor, când cerul începu să se lumineze la răsărit, cei șapte Oameni Mici încetară lucrul și se întinseră. Apoi ascunseră într-un ungher din încăperea crisalida de aer, care era cam de mărimea unui iepuraș, probabil ca să n-o găsească cel care aducea mâncarea.

— E dimineață, zise vocea stinsă.

— A trecut noaptea, spuse vocea joasă.

Ce cor s-ar face cu atâtea voci, se gândi fetița.

— Noi nu avem cântece, spuse tenorul.

— Ho, ho, făcu cel cu rol de acompaniator.

Oamenii cei Mici se micșorară la dimensiunea de zece centimetri, ca la venire, se încolonară și intrară în gura caprei moarte.

— Mai venim și diseară, zise încetișor vocea stinsă, din gura caprei, înainte să o închidă. N-ai voie să spui nimănuî despre noi.

— Dacă spui cuiva, o să se întâmple ceva foarte rău, adăugă și vocea răgușită.

— Ho, ho, făcu acompaniatorul.

— Nu spun nimănuî.

Și chiar dacă aș spune, nu m-ar crede nimeni. Fetița era des certată de adulți când spunea ce-i trecea prin minte. I se reproșa că nu face diferența dintre realitate și imaginație. Modul în care gândea ea diferea mult ca formă și nuanță de al celorlalți oameni. Ea una nu înțelegea unde anume greșea. Dar, în orice caz, despre Oamenii cei Mici era mai bine să nu povestească nimănuî.

*

După ce dispărură Oamenii cei Mici și gura caprei se închise din nou, fetița căută vreme îndelungată locul în care aceștia pitiseră crisalida de aer, dar nu reuși să-l găsească pentru nimic în lume. Era foarte bine ascuns. Deși spațiul era foarte îngust, tot nu îi dădea de urmă. Unde putea să fie?

Apoi se înfășură în păături și adormi. O cuprinse un somn liniștit, cum nu mai avusese de mult. Fără vise, fără întreruperi. Fetița se bucură din plin de odihna profundă.

În timpul zilei, capra rămase moartă. Leșul ei era țeapăn și ochii ei tulburi arătau ca două mărgele de sticlă. Dar, când veni seara și în șopron se așternu întunericul, ochii începură să lucescă în lumina stelelor. Iar din gura ei apărură Oamenii cei Mici, călăuziți parcă de acea lumină. De data aceasta erau șapte de la bun început.

— Să continuăm ce am început aseară, zise vocea răgușită.

Ceilalți șase murmurară o încuviințare.

Fetița și cei șapte Oameni Mici se așezară în cerc în jurul crisalidei și se apucară de lucru. Trăgeau câte un fir alb din aer și țeseau din el crisalida. Își vedeau de treabă în tăcere,

fără să sufle o vorbă. Mișcându-se cu zel, nici că mai simțeau frigul nopții. Timpul zbura fără ca ei să-și dea seama. Nu se plictiseau și nici nu erau somnoroși. Crisalida creștea văzând cu ochii, puțin câte puțin.

— Cât de mare o facem, întrebă fetița La apropierea zorilor, vrând să afle dacă ar fi terminat-o în cele zece zile cât avea ea să stea închisă în șopron.

— Pe cât se poate de mare, răspuse vocea subțirică.

— Când ajunge de o anumită mărime, se sparge singură, zise tenorul vesel.

— Și din ea iese ceva, adăugă baritonul cu o voce puternică.

— Ce anume, întrebă fetița.

— Ce iese? zise vocea stinsă.

— O să vezi, spuse vocea joasă.

— Ho, ho, adăugă acompaniatorul.

— Ho, ho, făcură la unison ceilalți șase.

*

Stilul în care era scris romanul avea ceva sumbru. Detectând această nuanță aparte, Aomame se încruntă. Era un fel de basm pentru copii. Dar pe dedesubt curgea un curent nevăzut, întunecat și involburat. În cuvintele simple, fără înflorituri, Aomame percepea un ecou rău prevestitor, un soi de mohorâre ce vestește apropierea unei boli. O boală letală, care îți roade încet mintea pe dinăuntru. Iar cei care aduceau acea boală era corul format din cei șapte Oamenii Mici. Fără îndoială, la mijloc e ceva nesănătos, își spuse Aomame, detectând în vocea lor ceva periculos de aproape de ea însăși.

Aomame își ridică nasul din carte și se gândi la spusele Liderului înainte să moară: „Noi trăim alături de ei încă din vremuri străvechi, când binele și răul nici nu existau, iar oamenii încă nu aveau conștiință.”

Puțin mai târziu, își reluu lectura.

*

Fetița și Oamenii cei Mici continuară să lucreze, iar

câteva zile mai târziu, crisalida de aer ajunse de mărimea unui câine măricel.

— Mâine se termină pedeapsa și eu plec de aici, le spuse fetița când se apropiară zorile.

Aceștia o ascultară în tăcere.

— Deci nu mai pot să lucrez la crisalida de aer cu voi.

— Mare păcat, zise tenorul pe un ton plin de regret.

— Ne-ai fost de mare ajutor, adăugă baritonul.

— Crisalida e aproape gata, zise vocea subțirică. Mai punem un pic și ajunge.

Înșirați în jurul ei, Oamenii cei Mici priviră crisalida, cântărindu-i din ochi mărimea.

— Încă un pic de tot, zise vocea răgușită, de parcă dădea tonul unui cântec marinăresc monoton.

— Ho, ho, adăugă acompaniatorul.

— Ho, ho, făcură la unison ceilalți șase.

*

După cele zece zile de pedeapsă la izolare, fetița se întoarse în mijlocul Grupului. Își reluă traiul supus la numeroase reguli și nu mai avu timp de petrecut în singurătate. Desigur, nu mai putea nici să țeară la crisalida de aer alături de Oamenii cei Mici. În fiecare noapte, înainte să adoarmă, și-i imagina pe cei șapte Oameni Mici așezați în jurul ei și lucrând ca s-o facă tot mai mare. La altceva nu se mai putea gândi. Avea chiar senzația că acea crisalidă îi intrase de-a dreptul în cap.

Fetița era înnebunită să afle ce anume se forma înăuntrul crisalidei și ce avea să apară din ea când urma să se crape. Îi părea nespus de rău că nu putea să fie martoră la acel moment. La cât am ajutat, ar trebui să am dreptul să fiu la fața locului, își spunea ea. Se gândise chiar serios să mai comită o greșală și să fie din nou pedepsită, ca să ajungă înapoi în șopron. Dar era posibil ca, în ciuda eforturilor ei, Oamenii cei Mici nici să nu mai apară. Capra moartă fusese dusă de acolo și îngropată undeva. Ochii ei nu mai aveau cum să strălucească în lumina stelelor.

Mai departe se povestea despre viața de zi cu zi a fetiței în cadrul comunității. Rutina zilnică ordonată, muncile stabilite. Fiind cea mai mare dintre copii, îi îndruma pe cei mai mici și avea grijă de ei. Mese frugale, poveștile pe care i le citeau părinții înainte de culcare, muzica clasică pe care o asculta când își făcea timp. Viața neîntinată.

Oamenii cei Mici o vizitau în vis. Ei puteau să pătrundă în visele oamenilor după bunul lor plac. Crisalida de aer o să se spargă în curând, nu vii și tu să o vezi? o invitară ei. Ia o lumânare și hai în șopron pe înserat, ca să nu te vadă nimeni.

Fetița nu își putu stăpâni curiozitatea. Ieși din dormitor, luă o lumânare pregătită din timp și se duse tiptil în șopron. Acolo nu găsi pe nimeni. Doar crisalida de aer zăcea liniștită pe podea. Era mult mai mare față de cum era când o văzuse ultima dată. Avea o lungime de aproximativ un metru treizeci, patruzeci. Și emana o lumină slabă. Conturul ei descria o linie frumos arcuită, care se subția spre mijloc. Când era mai mică nu arăta așa. Se vedea treaba că Oamenii cei Mici munciseră din greu. Crisalida începuse deja să se crape. Avea o creștătură frumoasă de-a lungul ei. Fetița se așeză pe vine și se uită înăuntru.

În acel moment, descoperi că înăuntru crisalidei era ea însăși, își privi propria siluetă întinsă, dezbrăcată. Dublura ei stătea pe spate, cu ochii închiși. Nu părea conștientă. Nici nu respira. Arăta chiar ca o păpușă.

— Aceasta este *filia* ta, zise vocea răgușită și tuși o dată.

Fetița se întoarse și îi văzu în spatele ei pe cei șapte Oameni Mici, așezați în evantai.

— *Filia*, repetă ea automat.

— Iar ție ți se spune *mater*, zise vocea joasă.

— *Mater* și *filia*, repetă ea.

— *Filia* o reprezintă pe *mater*, explică vocea subțirică.

— M-am împărțit în două, întrebă fetița.

— Nu, răspuse tenorul. Nu te-ai împărțit în două. Tu ai rămas tu, complet întreagă. Nu te îngrijora. O *filia* nu este

decât umbra inimii proprii sale *mater*, care a prins formă.

- Când se trezește.
- În curând. Când vine vremea, spuse baritonul.
- Și ce face *filia* ca umbră a sufletului meu, întrebă fetița.
- Îndeplinește rolul de perceptor, zise încetișor vocea stinsă.
- Perceptor, repetă fetița.
- Cineva care percepe, explică vocea răgușită.
- Și ceea ce percepe transmite la receptor, adăugă vocea subțirică.
- Adică *filia* devine pasajul nostru, spuse tenorul.
- În locul caprei, întrebă fetița.
- Capra moartă nu era decât un pasaj temporar, explică vocea stinsă. Noi avem nevoie de o *filia* în viață care să lege locul în care trăim noi de aici. Ca perceptor.
- Și *mater* ce face.
- Stă lângă *fiii*, răspunde vocea subțirică.
- Când se trezește, întrebă fetița.
- Peste două sau trei zile, spuse tenorul.
- Una din două, adăugă vocea stinsă.
- Să ai multă grijă de ea, o sfătui baritonul. Fiindcă este *filia* ta.
- O *filia* nu este întreagă fără grijă de la *mater*. Nu poate să trăiască prea mult, explică vocea subțirică.
- Dacă o *mater* rămâne fără *filia*, își pierde și umbra inimii, spuse tenorul.
- Și ce face *mater* fără umbra inimii, întreba fetița.

Oamenii cei Mici se uitară unul la celălalt. Nimeni nu răspunde.

- Când *filia* se trezește, pe cer apar două luni, spuse vocea răgușită.
- Cele două luni proiectează umbra inimii, zise baritonul.
- Apar două luni, repetă fetița automat.
- Acesta este semnul. Să te uiți la cer cu luare aminte, spuse în șoaptă vocea stinsă. Să te uiți atentă. Și să numeri

lunile.

- Ho, ho, adăugă acompaniatorul.
- Ho, ho, făcură la unison ceilalți șase.

*

Fetița se hotărî să fugă.

Ceva era în neregulă, distorsionat. Era nefiresc. Iar fetița își dădea seama. Nu știa ce vor Oamenii cei Mici, dar propria sa imagine închisă în crisalida de aer o făcea să se cutremure. Nu putea să trăiască alături de dublura ei. Trebuia să fugă de acolo, iar asta cât mai repede posibil. Înainte ca *filia* să se trezească, înainte ca pe cer să apară două luni.

În cadrul Grupului era interzis să ai bani. Însă tatăl ei îi strecurase mai demult o bancnotă de zece mii de yeni și niște mărunțiș. „Ascunde-i, să nu-i găsească nimeni”, o sfătuisese el și îi întinsese o hârtiuță cu o adresă, un nume și un număr de telefon. „Dacă va trebui să fugi de aici, cumpăra-ți un bilet de tren cu banii ăștia și du-te la adresa asta.”

Tatăl ei probabil simțise că în Grup era posibil să se întâmple ceva rău în viitor. Iar fetița se mișcă rapid, fără să mai stea pe gânduri. Nu avea timp nici să-și ia rămas bun de la părinți.

Scoase dintr-un borcan îngropat în pământ bancnota de zece mii de yeni, mărunțișul și hârtiuța. La școală, în timpul unei ore, ceru voie să se ducă la cabinetul medical, spunând că nu se simțea bine. Ieși din clasă și părăsi școala. Se urcă în autobuz, se duse la gară și își cumpără un bilet până la Takao. Își luă restul. Era prima dată în viața ei când își cumpăra bilet, primea rest și mergea cu trenul, dar învățase de la tatăl ei cum trebuia să procedeze. Știa exact ce avea de făcut.

Luă trenul pe linia Chūō așa cum scria pe hârtiuță, coborî la Takao și apelă numărul de telefon de la un telefon public. Cel la care suna era un pictor, un vechi prieten de-al tatălui ei. Era cu zece ani mai în vârstă decât el și locuia împreună

cu fiica lui în apropierea muntelui Takao. Soția lui murise cu mai mult timp în urmă, iar fiica sa, Kurumi, era cu un an mai mică decât ea. Imediat cum îl sună, acesta veni la gară și o întâmpină pe fugară cu brațele deschise.

La o zi după ce ajunsese în casa pictorului, fetița se uită pe fereastră și descoperi că pe cer erau două luni. Lângă luna obișnuită mai apăruse una mică și scofâlcită ca o boabă de fasole. Se trezise *filia*, își dădu ea seama. Iar lunile proiectau umbra inimii. Inima ei tremură. Lumea se schimbasese. Și ceva era pe cale să se întâmple.

*

Fetița nu primea nicio veste de la părinți. Poate că cei din Grup nici nu remarcaseră că își luase tălpășița, pentru că în urmă rămăsese dublura ei. Din câte apucase să vadă, arăta identic cu ea, drept pentru care lumea nu ar fi avut cum să le deosebească între ele. Dar părinții ei sigur știau că nu era ea însăși, ci doar o dublură. Că ea fugise din Grup și că o lăsase în locul ei. Și nu avea decât un singur loc în care se putea duce. Însă părinții nu o contactară nici măcar o dată. Poate că acesta era un mesaj mut prin care o îndemneau să rămână dispărută.

Fetița ba mergea, ba nu mai mergea la școală. Lumea de afară era nouă pentru ea și mult prea diferită față de Grupul în care crescuse. Avea alte reguli, alt scop și se foloseau alte cuvinte. Prin urmare, nu prea putea să-și facă prieteni sau să se obișnuiască cu mediul de la școală.

Dar la gimnaziu se împrieteni cu un băiat. Îl chema Tooru. Tooru era mic și slab și avea fața brăzdată de niște riduri adânci, ca de maimuță. Se pare că fusese grav bolnav când era mic și nu putea face efort fizic intens. Avea coloana vertebrală strâmbă. În recreații stătea retras și citea. Nici el nu avea prieteni. Era prea mic și prea urât. Într-o pauză de prânz, fetița se așeză lângă el și intrară în vorbă. Îl întrebă ce citește. Băiatul îi citi și ei din carte cu voce tare. Fetiței îi plăcu vocea lui. Era răgușită și stinsă, dar ea o auzea perfect. Poveștile istorisite cu acea voce o fermecau. Tooru

citea frumos, de parcă recita poezii. Ea ajunsese să-și petreacă toate pauzele de prânz alături de el, ascultându-l cu atenție.

Dar în scurt timp îl pierdu pe Tooru. Oamenii cei Mici i-l răpiră de lângă ea.

Într-o seară, în camera lui Tooru apăru o crisalidă de aer. Oamenii cei Mici lucrau la ea în timp ce el dormea și în fiecare seară îi arătau fetei în vis ce se petrece. Dar ea nu îi putu opri. Crisalida ajunsese de mărimea potrivită și se crăpă în lung, întocmai ca în cazul ei. Însă înăuntrul ei erau trei șerpi uriași și negri. Stăteau strâns încolăciți unul în jurul altuia și nimeni – nici măcar ei înșiși – nu îi putea desface. Arătau ca o eternă încâlcitură lucioasă. Șerpii erau foarte furioși că nu se pot elibera. Se zbăteau cu disperare, încercând să se descâlcească, dar mai mult rău făceau zbătându-se. Oamenii cei Mici îi arătară fetei aceste vietăți. Tooru dormea liniștit lângă ei, fără să știe nimic. Doar ea îi putea vedea.

Câteva zile mai târziu, băiatul se îmbolnăvi subit și fu trimis la un sanatoriu îndepărtat. Boala de care suferea nu era dezvăluită. În orice caz, Tooru nu se mai întoarse niciodată la școală. Era pierdut de tot.

Fetița își dădu seama că acela era un mesaj de la Oamenii cei Mici. Se pare că pe *mater* nu o puteau atinge direct, dar puteau să le facă rău celor din jurul ei, să îi distrugă. Dar nu pe oricine.

Ca dovadă, pictorului, tutorele ei, și fiicei sale, Kurumi, nu puteau să le facă nimic. Ei alegeau drept pradă partea cea mai slabă. Scosese ră la iveală cei trei șerpi din subconștientul băiatului și îi treziseră din somn. Distrugându-l pe băiat îi trimiteau ei o avertizare, încercând să o facă să revină lângă *filia*. *De fapt, e numai vina ta*, îi spuneau ei.

Fetița era din nou singură. Nu se mai ducea nici la școală. Ar fi pus în pericol pe oricine cu care s-ar fi împrietenit. Asta însemna să trăiască sub cele două luni. Și ea o știa.

*

În cele din urmă, fetița începu să-și țeară propria ei crisalidă de aer. Putea să facă asta. Oamenii cei Mici îi spusese că veniseră din locul în care trăiau ei prin pasaj. Dacă așa stăteau lucrurile, însemna că și ea putea să se ducă în locul acela, traversând pasajul în direcție opusă. Așa ar fi dezlegat mai multe mistere, ca de exemplu de ce se afla ea acolo sau ce însemnau *mater și filia*. Poate chiar reușea să-l salveze pe Tooru. Fetița începu să-și construiască pasajul. Doar trăgea fire din aer și le împletea. Dura mult, dar era un lucru posibil.

Și totuși uneori se deruta. Nu mai știa ce să creadă. Ea era chiar *mater* sau poate la un moment dat fusese schimbată cu *filia*? Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai puțin sigură. Cum ar fi putut oare să-și dovedească dacă e sau nu ea însăși?

*

Povestirea se încheia în mod simbolic în momentul în care ea dădea să deschidă ușa de la pasaj. Nu se mai spunea nimic despre ce se afla în spatele ușii, poate din cauză că acele lucruri încă nu se întâmplaseră.

Filia, își zise Aomame. Liderul rostise acest cuvânt înainte să moară. Zisese că fiica lui fugise lăsând în urma ei *o filia*, pentru a crea un efect anti-Oamenii cei Mici. Asta chiar se întâmplase în realitate. Iar ea nu era singura care vedea două luni pe cer.

Însă, lăsând aceste lucruri la o parte, Aomame înțelegea cumva motivul pentru care fusese primit atât de bine acest roman și era atât de citit. Desigur, la un anumit nivel contribuise și faptul că autoarea era o tânără frumoasă de șaptesprezece ani. Dar un bestseller nu se naște doar dintr-atât. Descrierile vii și precise erau, fără îndoială, ceea ce fascina la acest roman. Cititorul reușea să vadă clar prin ochii ei lumea care o înconjura. Povestirea era despre o fetiță aflată într-un mediu cu totul aparte, dar cumva îi făcea pe oameni să se identifice în mod natural cu ea.

Probabil atingea ceva din subconștientul lor, iar asta îi făcea pe cititori să întoarcă paginile cărții complet absorbiți.

Contribuția lui Tengo la aceste calități literare era probabil foarte mare, dar Aomame nu putea să se lase furată de ele. Trebuia să citească romanul concentrându-se asupra părților în care apăreau Oamenii cei Mici. Pentru ea, aceasta era o poveste cât se poate de *reală*, în care se puneau în joc viața și moartea. Era ca un fel de manual din care putea să obțină cunoștințele de care avea nevoie. Trebuia neapărat să descifreze mai bine și mai concret lumea în care se afla acum.

Crisalida de aer nu era, așa cum își imagina lumea, o poveste extrem de fantastică, născocită de o tânără de șaptesprezece ani. Chiar dacă multe nume erau schimbate, Aomame era convinsă că majoritatea lucrurilor descrise acolo erau întâmplări cu totul reale, prin care tânăra chiar trecuse. Fukaeri lăsase în scris o înregistrare exactă a experiențelor sale, ca să dezvăluie întregii lumi acele secrete. Ca să îi informeze pe oameni despre existența Oamenilor cei Mici și despre faptele lor.

Probabil că *filia* pe care o lăsase în urmă le servise drept pasaj Oamenilor cei Mici, îi călăuzise la tatăl ei, adică la Lider, și îl transformaseră într-un receptor. Iar apoi, nemaiavând nevoie de Zori de Zi, îi împinseseră la o autodistrugere sângeroasă și îi transformaseră pe Pionieri într-o grupare religioasă radicală și exclusivistă. Probabil că, pentru Oamenii cei Mici, acela era cel mai convenabil și mai plăcut mediu.

Oare *filia* lui Fukaeri reușise să trăiască mult și bine fără *mater*? Oamenii cei Mici spusese că, fără *mater*, o *filia* nu poate supraviețui multă vreme. Și oare ce însemna ca o *mater* să trăiască fără umbra inimii?

Poate că, după ce fugise, Oamenii cei Mici creaseră în cadrul Pionierilor și alte *filia* în chip similar, cu scopul de a-și lărgi și a-și face cât mai stabil pasajul de trecere. Așa cum un drum ar căpăta mai multe benzi. Astfel, acele *filia* se

transformaseră fiecare în perceptor și primiseră rolul de vestale. Iar Tsubasa era una dintre ele. Dacă te gândeai că nu fetele adevărate erau cele care aveau relații sexuale cu Liderul, ci dublurile lor, expresia Liderului, „împreună în multiple sensuri”, căpăta o noimă. Așa se explica și de ce Tsubasa avea ochii lipsiți de profunzime și nu vorbea aproape deloc. De ce și cum reușise *Tsubasa-filia* să fugă din sectă nu se știa, dar cel mai probabil fusese introdusă într-o crisalidă de aer și dusă înapoi lângă *Tsubasa-mater*. Uciderea sângeroasă a câinelui fusese un avertisment din partea Oamenilor cei Mici. Ca în cazul lui Tooru.

Toate acele *filia* încercau să conceapă copilul Liderului, dar, neavând trup fizic, nu aveau nici menstruație. Cu toate acestea, ele se tot străduiau să rămână însărcinate. Oare de ce?

Aomame clătină din cap. Încă mai erau multe lucruri pe care nu le înțelegea.

*

Aomame ar fi vrut să-i spună imediat Doamnei aceste lucruri. Că poate fetele pe care le violase Liderul nu erau de fapt decât niște umbre. Că poate nici nu fusese nevoie să-lucidă pe acel bărbat.

Dar Doamna nu ar fi putut să creadă ușor o asemenea explicație. Aomame înțelegea. Nu doar ea, ci niciun om întreg la minte nu ar accepta pe loc ideea că Oamenii cei Mici, *mater*, *filia*, crisalidele de aer ar exista cu adevărat. Orice om întreg la minte ar considera toate aceste lucruri drept niște născociri care apar într-un roman și atât. Așa cum nimeni nu ar crede că Regina de Cupă sau iepurele cu ceas din *Alice în Țara Minunilor* ar exista cu adevărat.

Însă Aomame vedea în *realitate* două luni pe cer și își ducea viața sub lumina lor. Chiar ajunsese să le simtă forța aceea gravitațională distorsionată. Și îl omorâse cu mâinile ei pe bărbatul numit Liderul într-o cameră întunecată de hotel. Încă mai păstra în palmă senzația vie pe care o avusese în momentul în care îi înțepase ceafa cu acul

ascuțit. Era o senzație care încă îi mai făcea pielea de găină. Iar puțin înainte de asta văzuse cum Liderul ridicase cam cinci centimetri în aer ceasul acela greu. Nu fusese nicio iluzie și nicio scamatorie. Fusese realitatea adevărată și rece, pe care nu putea decât s-o accepte așa cum era.

Așa ajunseseră Oamenii cei Mici să conducă practic comunitatea pe nume Pionierii. Aomame nu știa ce anume urmăreau ei preluând conducerea organizației. Poate că era un lucru care transcendea ideea de bine și de rău. Însă eroina din *Crisalida de aer* simțise în mod intuitiv că era ceva *greșit* și încercase să se opună așa cum putuse. O abandonase *pe filia*, fugise din comunitatea ei și, împrumutând expresia Liderului, crease un „impuls anti-Oamenii cei Mici” pentru a menține echilibrul lumii. Încerca să traverseze în sens invers pasajul prin care trecuseră Oamenii cei Mici și să pătrundă în locul din care veniseră ei. Povestea era vehiculul ei. Iar Tengo devenise partenerul său și o ajutase să pună totul pe picioare. Probabil că la momentul respectiv el nici nu știa ce face. Poate nici acum nu știa.

În orice caz, *Crisalida de aer* e un element-cheie, își zise Aomame.

Totul începe cu această poveste.

Dar care e locul meu în ea?

În momentul în care am plecat de pe Autostrada Metropolitană blocată de ambuteiaj și am coborât pe scara de urgență cu *Sinfonietta* lui Janáček răsunându-mi în minte, am fost atrasă în lumea aceasta cu două luni pe cer, în misterioasa 1Q84. Ce semnifică asta?

*

Aomame închise ochii și se puse pe gândit.

Probabil că eu am fost împinsă de impulsul anti-Oamenii cei Mici prin pasajul creat de Fukaeri și de Tengo. Impulsul acela m-a purtat pe mine *dincoace*. Altfel cum aș putea să o iau? Iar rolul pe care l-am primit în cadrul acestei povești nu e deloc neglijabil. Poate sunt chiar unul dintre

personajele principale.

Aomame se uită în jurul ei. Cu alte cuvinte, eu mă aflu în povestea construită de Tengo, își spuse ea și își dădu seama de un lucru. Într-un sens, eu sunt în corpul lui. Adică în templul lui.

Am văzut mai demult la televizor un film științifico-fantastic. Nu mai știu cum se chema. Era cu niște oameni de știință care s-au micșorat de se mai vedeau doar la microscop, s-au urcat într-un fel de submarin (micșorat și el), au intrat în vasele de sânge ale unui pacient, au ajuns în creierul lui și încercau să facă o operație chirurgicală complicată, care ar fi fost imposibilă în condiții normale. Situația e asemănătoare. Eu sunt în venele lui Tengo și mă învârt prin corpul lui. Mă îndrept către cauza bolii, luptându-mă din greu cu leucocitele care mă tot atacă, încercând să elimine corpul străin (adică eu). Omorându-l pe Lider în camera aceea din Hotelul Okura, eu am reușit să îndepărtez cauza bolii.

Acest gând o mai încălzi un pic pe Aomame. Mi-am îndeplinit misiunea, își spuse ea. Și a fost o misiune grea, fără urmă de îndoială. Chiar mi-a fost frică. Dar, în mijlocul acelor tunete, eu mi-am făcut treaba fără greș, cu calm. Sub ochii lui Tengo. Aomame se simți foarte mândră.

Și ca să continueu analogia cu vasele de sânge, fiind acum un deșeu care și-a îndeplinit deja rolul, o să ajung în curând în vene și o să fiu eliminată din corp. Așa funcționează sistemul din corpul uman. Este un destin de care nu pot fugi, dar nici că mă deranjează. Acum eu sunt în lăuntru lui Tengo. Sunt învăluită în căldura trupului său, sunt călăuzită de pulsul său. Sunt purtată de logica lui și de regulile lui. Și, probabil, de stilul lui. Mi se pare minunat să fiu adăpostită în lăuntru lui.

Așezată pe podea, Aomame închise ochii. Își băgă nasul între filele cărții și trase adânc aerul în piept. Miros de hârtie, miros de cerneală. Se lăsă purtată de acel flux, ascultând bătăile inimii lui Tengo.

Asta e împărăția ta, își zise ea.
Sunt pregătită să mor. Oricând.

Capitolul 20 Morsa și Pălărierul nebun

Fără îndoială, pe cer erau două luni.

*

Una era cea obișnuită, dintotdeauna, iar cealaltă, o lună verzuie și mult mai mică. Era diformă și lumina mult mai slab. Aidoma copilului sărac și urât al unei rude îndepărtate, pe care nu îl întâmpină nimeni cu bucurie și cu care te trezești pe cap, fără să poți refuza. Dar era acolo și nu puteai scăpa de ea. Nu era nicio iluzie și nicio halucinație. Un astru care apăruse pe cer, cu corp și contur clar definite. Nu era nici avion, nici balon, nici satelit artificial. Nu era nici făcută în glumă de cineva, din hârtie creponată. Fără nicio îndoială, era o rocă. Își ocupa bucata ei de cer, fără să clinească, asemenea unui semn de punctuație pus după multe ezitări sau ca un neg cu care te-a pricopsit destinul.

Tengo o privi îndelung, sfidător. Nu-și dezlipea ochii de la ea. Nici măcar nu clipea. Dar, oricât s-ar fi uitat, ea nu se clintea de acolo. Rămânea pe cer, rece și taciturnă.

Tengo își descleștă pumnul strâns și, aproape inconștient, clătină din cap. Asta-i ca în *Crisalida de aer*, își spuse el. Lumea în care sunt două luni pe cer. Când se naște *filia*, apar două luni.

— Acesta este semnul. Să te uiți la cer cu luare aminte, spuse în șoaptă vocea stinsă.

Doar el scrisese cuvintele acestea. Urmând sfatul lui Komatsu, descrisese în detaliu cea de-a doua lună. Era partea la care lucrase cel mai mult. Și el fusese cel care născocise aspectul lunii celei noi.

Komatsu îi spusese:

— Tengo, gândește-te așa: cititorii au văzut până acum luna de pe cer de nenumărate ori. Așa-i? Dar nimeni nu a

văzut două luni. Când într-un roman apare ceva ce n-a văzut nimeni niciodată, e nevoie de o descriere detaliată și precisă.

O părere foarte corectă.

Cu privirea înălțată spre cer, Tengo clătină din nou din cap. Noul astru era aidoma celui descris de el, și ca formă, și ca dimensiuni. Era identică până și în plan metaforic.

Așa ceva e imposibil, își spuse. Ce fel de realitate imită metafora? Încercă să rostească cu voce tare:

— Așa ceva e imposibil!

Vocea nu-l ascultă. Avea gâtul uscat ca după o alergare lungă. Oricum ar fi privit situația, așa ceva era imposibil. *Acea era o lume fictivă.* Era lumea de basm pe care Fukaeri i-o descriesese lui Azami, seară de seară, și căreia Tengo îi dăduse o formă literară.

Adică, se întrebă el, sunt în lumea romanului? Oare am părăsit cumva realitatea și am intrat în lumea *Crisalidei de aer*, ca Alice în vizuina iepurelui? Sau poate lumea reală s-a transformat după modelul celei din *Crisalida de aer*? Dar lumea normală – cea obișnuită, în care era o singură lună – nu mai există pe nicăieri? Oare în chestia asta sunt implicați cumva Oamenii cei Mici?

Se uită împrejur, căutând răspunsuri. Nu vedea însă decât locuințe absolut normale. Nimic schimbat, nimic nelalocul său. Nu se zăreau nici Regina de Cupă, nici Morsa, nici Pălărierul nebun. În jur nu erau decât groapa cu nisip pustie, leagănul, copacul cu crengi largi, felinarul care răspândea o lumină inexpresivă, toaleta publică încuiată, clădirea nouă de cinci etaje (doar la patru ferestre se vedea lumină), avizierul public, un automat de băuturi răcoritoare cu emblema Coca Cola, un Volkswagen Golf vechi, parcat ilegal, stâlpii de telefon, firmele din neon care se zăreau în depărtare. Zgomotele obișnuite, lumina obișnuită. Locuia de șapte ani în Kōenji. Nu se mutase acolo fiindcă i-ar fi plăcut în mod deosebit cartierul, ci fiindcă se întâmplase să găsească o locuință unde chiria era mică și care se afla

aproape de gară. Rămăsese acolo fiindcă ajungea ușor la serviciu și oricum i se părea un efort prea mare să se mute. În orice caz, știa bine cartierul și ar fi observat de îndată dacă ar fi apărut vreo schimbare.

Oare de când mai apăruse o lună? Nu se putea lămuri. Poate că se întâmplase cu mulți ani înainte și Tengo nici nu băgase de seamă până acum. Poate că existau multe alte lucruri pe care nu le observase încă. Nu citea cu atenție ziarele și nici nu se uita la televizor. Erau nenumărate lucruri pe care le știa toată lumea, mai puțin el. Sau poate că abia acum apăruse și cea de-a doua lună. Ar fi putut să întrebe pe cineva. Nu vă supărați, aș vrea să vă întreb ceva mai neobișnuit, știți cumva de când sunt două luni pe cer? Numai că nu era nimeni în preajmă. Literalmente, nici măcar o pisică.

Ba da, era cineva. Undeva în apropiere, cineva bătea cuie într-un perete cu ciocanul. Poc, poc, poc, se auzea fără întrerupere. Un perete destul de dur, însă și cuiele erau tari. Cine se apucă la ora asta să bată cuie? se întrebă Tengo nedumerit și se uită împrejur, dar nu văzu niciun perete de unde să poată veni zgomotul. Și nimeni cu ciocanul în mână.

Abia peste câteva momente își dădu seama că ce auzea de fapt era bătaia propriei sale inimi. Sub influența adrenalinei, inima sa pompa cu zgomot în vene o cantitate brusc mărită de sânge.

*

Priveliștea celor două luni îl ameți pe Tengo. Era cât pe ce să-și piardă echilibrul. Se așeză în vârful toboganului și rămase câteva momente cu ochii închiși, ținându-se de balustradă, așteptând să se liniștească. Avea senzația că forța gravitațională se modifica puțin. Undeva marea urca, în altă parte cobora. Oamenii pendulau impasibil, când nebuni, când lunatici.

În vertijul acela, Tengo realizează dintr-odată că nu mai fusese asaltat de multă vreme de halucinația lui obișnuită.

Nu mai văzuse de mult imaginea mamei care își dezgolește sânii și a bărbatului tânăr care îi sărută. O uitase cu totul, în ciuda faptului că îl chinuse atâția ani de zile. Oare când îi apăruse ultima oară? Nu mai ținea bine minte, dar probabil cam pe când începuse să lucreze la noul său roman. Nu înțelegea de ce, dar stafia aceea se oprise acolo ca la un hotar și încetase să-l mai bântuie.

În schimb, stătea acum pe un tobogan într-un părculeț și se uita la două luni. Lumea cea nouă și necunoscută îl învăluia ca un val mut. Se vede că necazurile vechi fuseseră gonite de necazuri noi. Misterul vechi, cu care era deja învățat, fusese înlocuit cu altul, proaspăt se gândea Tengo, dar fără pic de ironie și fără să se împotrivescă. Era nevoit să accepte fără să crâcnească lumea cea nouă în care se afla, oricum ar fi fost ea alcătuită. Nu avea de ales. De fapt, nu putuse să aleagă nici lumea cea veche în care trăise până atunci. Era același lucru. În primul rând, se întrebă el pe sine, chiar dacă m-aș împotrivi, cui aș putea să mă plâng?

Inima i se zbătea în continuare, dar îi mai trecuse puțin amețeala. Ascultându-i bătăile, își lăsă capul pe balustrada toboganului și privi cei doi sateliți. O scenă incredibil de stranie. O lună nouă. O lume nouă. Nimic nu mai era cert și lucrurile căpătau alte sensuri. Un singur lucru putea afirma cu certitudine și anume că, indiferent de ce avea să i se întâmple, nu se va putea uita la cele două luni cu nepăsare, ca la un lucru firesc. Niciodată.

Ce promisiune îi făcuse atunci Aomame lunii? se întrebă Tengo. Își aminti ochii ei extrem de serioși care priveau astrul în plină zi. Ce îi oferise ea atunci?

Și cu mine ce o să se întâmple de acum înainte?

Aceasta fusese întrebarea pe care și-o tot pusese Tengo la vârsta de zece ani, după ce Aomame îl ținuse de mână în sala de clasă goală. Un băiețel speriat, în fața unei porți mari. Iar acum își punea aceeași întrebare. Aceeași neliniște, aceeași spaimă și același tremur. Doar poarta era

nouă și mai mare. Și, în dreptul lui, cele două luni.

Unde o fi Aomame?

Din vârful toboganului, se uită din nou de jur împrejur. Dar ce voia el să găsească nu se afla niciunde. Își ridică palma stângă în dreptul ochilor, căutând acolo un semn. Dar nu descoperi decât brazdele adânci ale palmei. Sub lumina plată a felinarului, arătau precum canalele de pe suprafața lui Marte. Canalele acestea însă nu-i spuneau nimic. Tot ce afla din palmă era că străbătuse un drum lung de când fusese un băiețuș de numai zece ani și până acum. Până pe acest tobogan dintr-un părculeț din Koenji. Iar pe cer luminau două luni.

Unde-o fi Aomame? se întrebă el din nou. Unde se ascunde oare?

— S-ar putea să fie pe-aproape, spusese Fukaeri. Poți să ajungi și pe jos.

Și dacă e atât de aproape, vede și ea cele două luni?

Cu siguranță, își spuse Tengo, deși nu avea niciun fel de dovadă. Totuși, dobândise convingerea neașteptat de fermă că avea dreptate. Fără îndoială că Aomame vedea ce vedea și el acum. Tengo își încleștă mâna stângă și izbi de câteva ori în tobogan, până când îl duru dosul palmei.

De-aia trebuie să dăm unul de altul, se gândi el. Undeva aproape, unde poți ajunge și pe jos. Aomame e probabil urmărită și se ascunde ca o pisică rănită. Nu am mult timp la dispoziție să o găsesc.

Dar Tengo nu știa unde să o caute.

— Ho, ho, adăugă acompaniatorul.

— Ho, ho, făcură la unison ceilalți șase.

Capitolul 21 Ce să fac?

În seara aceea, Aomame ieși pe balcon ca să se uite pe cer, îmbrăcată într-un trening gri și papuci. Avea în mână o cană de cacao cu lapte. De multă vreme nu mai avusese chef de așa ceva. Găsise într-un bufet o cutie de cacao Van

Houten și, uitându-se la ea, i se făcuse deodată poftă. Pe cerul de sud-vest, senin ca sticla, se vedeau clar două luni. Una mare și una mică. În loc să ofteze, Aomame scoase un mârâit din fundul gâtului. *Filia* ieșise din crisalida de aer și pe cer apăruseră două luni. Iar 1984 se transformase în 1Q84. Lumea cea veche pierise și nu avea să se mai întoarcă.

Așezată pe scaunul de grădină din balcon, sorbind încet din cana de cacao fierbinte și privind cele două luni, Aomame se strădui să-și aducă aminte cum era lumea cea veche. Însă, în acel moment, singurul lucru care îi venea în minte era arborele de cauciuc lăsat în apartament. Oare acum unde o fi? se întrebă ea. O fi având Tamaru grijă de el, așa cum a promis? E în regulă. N-am de ce să-mi fac griji. Tamaru e genul de om care se ține de cuvânt. La o adică, te-ar omorî fără să clipească, dar de ghiveciul tău tot ar avea grijă.

Dar de ce mă preocupă atâta arborele de cauciuc?

Până să părăsească apartamentul, Aomame nici nu prea îi acordase atenție. Nu era deloc remarcabil. Avea o culoare cam urâtă și un aspect nu prea sănătos. Prețul de pe etichetă era redus la o mie opt sute de yeni, dar când mersese cu el la casa de marcat, i-l redusese la o mie cinci sute fără nicio explicație. Dacă s-ar fi târguit un pic, ar fi putut să-l scoată și mai ieftin. Sigur stătuse nevândut de multă vreme. În drum spre casă, cum mergea ea cu ghiveciul în brațe, regretase încontinuu că cedase impulsului de moment și îl cumpăraseră. Pentru că, după ce că era cu totul neremarcabil, mai era și mare și greu, iar în plus era viu.

Pentru Aomame era prima dată când avea ceva viu. Animal de companie sau o plantă, ea nu cumpăraseră, nu primiseră și nu adunaseră de pe stradă niciodată nimic. Era prima ei experiență de a trăi alături de ceva ce avea viață.

Când văzuse la Doamna în sufragerie peștișorii roșii cumpărați pentru Tsubasa de la bazarul de noapte,

Aomame își dorise să aibă și ea. Și-o dorise enorm. Atât de mult, încât abia dacă mai putuse să-și ia privirea de la ei. De ce oare? Poate se simțise invidioasă pe Tsubasa. Ei nu îi cumpărase nimeni nimic de la bazarul de noapte. Nici măcar nu se dusese vreodată la așa ceva. Părinții ei, ca adepți devotați ai Bisericii Martorilor și care respectau întru totul litera Bibliei, disprețuiau și evitau toate festivalurile lumești.

De aceea Aomame se hotărâse să se ducă la magazinul din apropierea stației Jiyūgaoka și să-și cumpere peștișori. Dacă nu-i cumpăra nimeni acvariu cu pești, atunci n-avea decât să se ducă să-și ia singură. Păi, nu? Își zisese ea. Sunt om mare, am deja treizeci de ani și locuiesc singură, în casa mea. Am în seif la bancă ditamai cărămizile de bani. Nu mă oprește nimeni să-mi iau niște pești.

Dar odată ajunsă la magazin, uitându-se la peștii din acvariu care se plimbau de colo-colo fluturându-și aripioarele fine ca dantela, n-a mai putut să-i cumpere. Erau niște făpturi mici, fără judecată, rațiune, conștiință de sine, dar erau totuși niște ființe vii. I se părea nefiresc să cumpere o viață pe bani și să și-o însușească. Îi aminteau de ea însăși, când era mică. O vietate neajutorată, închisă într-un vas mic de sticlă și care nu putea să se ducă nicăieri. Pe peștișori nu părea să-i deranjeze. Și probabil chiar nu îi deranja. Probabil că oricum nu voiau să se ducă nicăieri. Însă lui Aomame nu-i dădea pace acel lucru.

Când îi văzuse pe cei din sufrageria Doamnei, nici nu-i trecuse prin cap așa ceva. Peștișorii înotau vioi și elegant prin vasul de sticlă. Lumina soarelui de vară tremura în apă. I se păruse ceva minunat să-ți duci viața alături de aceste ființe. I-ar fi adus un plus de căldură. Dar, la vederea celor din magazin, Aomame simțise că se sufocă. După ce privise o vreme acvariul, strânsese din buze. Nu pot, își zisese ea. N-aș fi în stare să țin niște peștișori.

În acel moment, îi căzuse privirea pe arborele de cauciuc dosit într-un colț, în cel mai puțin vizibil loc din magazin.

Stătea ghemuit acolo ca un copil orfan, abandonat. Sau cel puțin așa îl văzuse Aomame. Nu avea strălucire sau culoare și era cam diform, dar ei îi venise să-l cumpere fără să mai stea pe gânduri. Nu pentru că îi plăcea, ci pentru că trebuia. La drept vorbind, îl dusesse acasă, îl pusese într-un colț și din când în când îl mai uda, dar altfel nici măcar nu se uita la el.

Însă, acum că îl abandonase, pe Aomame o cuprinsese neliniștea la gândul că nu avea să-l mai vadă niciodată. Se încruntă puternic, așa cum făcea mereu când se simțea derutată și îi venea să urle. Mușchii feței i se contorsionară până la limită, iar chipul ei părea să aparțină altei persoane. Ajunsa în punctul dincolo de care mai mult nu se putea schimonosi, trebui să-și contracte mușchii în toate felurile ca să-și readucă chipul la expresia normală.

De ce mă preocupă atâta arborele de cauciuc?

*

În orice caz, Tamaru sigur are mare grijă de el, își zise ea. Sigur îl îngrijește cu mai multă atenție și responsabilitate decât mine. El e obișnuit să protejeze și sa iubească tot ce are viață. Eu, nu. El tratează câinii ca pe propriii lui copii. Când are timp, dă roată prin grădina Doamnei și inspectează cu atenție toate plantele. Când era la orfelinat, făcea tot posibilul să-l protejeze pe amărâtul ăla de băiat mai mic decât el. Eu una n-aș fi în stare de așa ceva. Eu nu îmi permit să iau în grija mea viața altcuiva. Eu abia dacă rezist sub povara propriei mele vieți, a propriei mele singurătăți.

Cuvântul „singurătate” o duse pe Aomame cu gândul la Ayumi.

Ayumi a fost legată cu cătușele într-o cameră de hotel, violată sălbatic și apoi strangulată de un bărbat cu cordonul de la halat.

Din câte știi, ucigașul încă n-a fost prins. Ayumi avea familie, colegi și tot se simțea singură. Atât de singură încât uite cum a trebuit să moară. Iar eu nu am putut să-i ofer ce

voia. Ea sigur voia ceva de la mine. Dar eu aveam secretul meu pe care trebuia să-l păstrez, singurătatea mea. Un secret și o singurătate pe care în niciun caz nu puteam să le împărtășesc cu ea. Oare de ce voia ea să se apropie sufletește tocmai de mine? Că doar sunt atâția oameni pe lumea asta.

Aomame închise ochii și în minte îi apăru arborele de cauciuc lăsat în apartamentul gol.

De ce mă preocupă atâta arborele de cauciuc?

*

Aomame plânse o vreme. Ce naiba e cu mine de plâng atâta în ultimul timp? se întreba ea clătinând din cap, încercând să se potolească. De ce să mă apuce bocitul dacă mă gândesc la ghiveciul ăla prăpădit? Dar nu putea să-și pună frâu lacrimilor. Curgeau încontinuu, iar umerii îi tresăltau ușor. Nu mi-a mai rămas nimic, se lamentă ea. Nici măcar un arbore de cauciuc amărât. Toate lucrurile care însemnau ceva cât de cât au dispărut unul câte unul. Au fugit toate de mine. Mai puțin amintirea caldă a lui Tengo.

Gata cu plânsul! se îndemnă ea. Uite, acum sunt înăuntrul lui Tengo. Ca oamenii de știință din *Călătorie fantastică* – asta era, așa se chema. Amintindu-și titlul, Aomame își mai reveni puțin și se liniști. Lacrimile nu rezolvau nimic. Trebuia să redevină aceeași Aomame imperturbabilă.

Dar cine vrea asta?

Eu vreau asta.

Se uită din nou în jur. Pe cer încă mai erau două luni.

— Acesta este semnul. Să te uiți la cer cu luare aminte, spuse în șoaptă vocea stinsă.

— Ho, ho, adăugă acompaniatorul.

*

În acel moment, Aomame observă că nu era singura care se uita la cer. În părculețul de vizavi se vedea silueta unui tânăr așezat în vârful toboganului și care se uita în aceeași

direcție ca ea. Aomame știu instinctiv că și el privea cele două luni. Fără îndoială. Se uita la aceleași lucruri ca și ea. *Le vedea*. Liderul îi spusese că în lumea în care se aflau acum existau două luni, dar că nu toți oamenii le puteau vedea.

Însă, fără nicio urmă de îndoială, acel bărbat tânăr și mare de statură vedea ambele luni de pe cer. Aomame putea să pună pariu pe orice. Stătea așezat acolo, privind luna galbenă și mare, alături de cea mică, diformă și parcă acoperită cu mușchi verde de pământ și se gândea la ce anume semnifica existența celor două luni vecine. Poate că era și el unul dintre oamenii aduși în 1Q84 împotriva voinței sale. Nu reușea să-i înțeleagă sensul și se simțea dezorientat. Sigur așa era. Tocmai de aceea se urcase pe tobogan și privea cerul învârtind în minte toate posibilitățile și teoriile și întorcându-le pe toate părțile.

Sau poate că nu. Poate că bărbatul acela era un trimis de-al Pionierilor, venit acolo în căutarea ei.

În acel moment, pulsul i se acceleră și în urechi îi răsună un țuiit ascuțit. Mâna ei dreaptă se întinse inconștient către brâu, în căutarea pistolului. Îl găsi și apucă strâns mânerul dur.

Și totuși atitudinea lui nu părea deloc încordată. Nu se simțea nimic agresiv la el. El doar stătea în vârful toboganului, cu capul sprijinit de balustradă, cu privirea îndreptată către cele două luni și căzut pe gânduri. Ea era pe balcon, la etajul trei, iar el, dedesubt. Stătea pe scaunul de grădină și îl privea de sus, prin deschizătura dintre placa opacă din plastic și balustrada fixată pe ea. N-ar fi putut s-o vadă de unde era. În plus, se uita la cer complet absorbit și nici nu părea să-i treacă prin cap că ar putea fi urmărit.

Aomame se calmă și expiră aerul pe care îl ținuse în plămâni. Apoi își relaxă degetele, își desfăcu mâna de pe pistol și continuă să-l urmărească pe bărbat din aceeași poziție. Din locul în care se afla, se vedea doar din profil. Felinarul din parc îi lumina de sus tot corpul. Era înalt și lat

în umeri. Avea părul țepos, tuns scurt. Purta o bluză cu mâneci lungi, suflecate până la cot. Nu era neapărat arătos, dar avea un chip plăcut și ferm. Nici capul în sine nu era rău. Peste câțiva ani, când avea să mai chelească un pic, ar fi arătat superb.

Și atunci realizează.

Era Tengo.

Lui Aomame nu îi venea să creadă. Își scutură scurt capul de câteva ori. Era de-a dreptul imposibil! Lucrurile nu se aranjează ele așa frumos. Abia dacă mai putea să respire. Toate sistemele din corpul ei erau date peste cap. Gândul și fapta nu se puneau de acord. Își propuse să se mai uite o dată bine la el, dar nu reușea să-și focalizeze privirea. Ceva îi dădea vederea peste cap. Aomame se încruntă rău, fără să-și dea seama.

Ce să fac?

Aomame se ridică și se uită aiurea în jur. Apoi își aduse aminte că în bufetul din sufragerie era un binoclu mic. Se duse să-l ia, se întoarse grăbită în balcon și se uită la tobogan. Bărbatul era încă acolo, în aceeași poziție. Stătea cu capul întors din profil și ochii ațintiți la cer. Cu degetele tremurânde, Aomame focaliză imaginea și îi privi chipul. Își ținu respirația și se concentrează. Nici urmă de dubiu. Era Tengo. Nu conta că trecuseră douăzeci de ani, ea îl recunoștea. Era Tengo și nimeni altul.

Ceea ce o uimi cel mai tare era faptul că arăta la fel ca la zece ani. Ca și cum copilul de zece ani ajunsese la treizeci exact așa cum fusese. Nu că ar fi arătat ca un copil. Sigur, corpul lui crescuse mult, avea gâtul mai gros și un chip cu trăsături adulte. Expresia lui căpătase mai multă profunzime. Măinile așezate pe genunchi erau mari și puternice. Altfel față de mâna pe care i-o strânsese ea în școala primară, la vârsta de zece ani. Cu toate acestea, aerul pe care îl emana corpul său era același ca atunci. Trupul acela zdravăn îi dădea o senzație puternică de liniște și căldură. Ar fi vrut să-și lipească obrazul de pieptul lui. Ar

fi vrut enorm. Aomame se gândi la asta cu plăcere. Stătea în vârful toboganului din parc, cu privirea ațintită în sus și se uita cu nesaț la ce vedea și ea: cele două luni. Amândoi puteau să vadă aceleași lucruri.

Ce să fac?

*

Aomame nu știa ce să facă. Își puse binoclul pe genunchi, frân- gându-și mâinile de simțea cum îi intră unghiile în carne, Pumnii ei încleștați tremurau ușor.

Ce să fac?

Aomame își auzea respirația agitată. Se simțea împărțită pe din două. O jumătate încerca să accepte faptul că îl avea pe Tengo în fața ochilor, iar cealaltă jumătate nega acel fapt și încerca să îl dosească undeva, încercând s-o convingă că nu e adevărat. Cele două forțe care ținteau în direcții perfect opuse dădeau o luptă aprigă înlăuntrul ei. Fiecare trăgea cu putere de ea, încercând s-o împingă încotro voia. Aomame simțea cum i se smulge carnea de pe ea, cum i se desfac articulațiile și i se frâng oasele.

Îi venea s-o ia la fugă către parc, să se urce pe tobogan și să-i vorbească. Dar ce să-i spună? Nici nu mai știa cum să-și miște gura. Dar ar fi reușit ea cumva să lege niște cuvinte. Mă numesc Aomame și cu douăzeci de ani în urmă, în școala primară din Ichikawa, eu te-am luat de mână. Mă mai ții minte?

Asta să zică?

Sigur se putea și mai bine de atât.

Cealaltă jumătate îi ordona să rămână ascunsă în balcon. Nu mai ai ce face! îi spunea ea. Păi, nu? Azi-noapte ai făcut un târg cu Liderul. Ai renunțat la propria ta viață ca să-l salvezi pe Tengo. Așa, el supraviețuiește în lumea de aici. Asta a fost înțelegerea. Ai semnat deja contractul. Ai fost de acord să-l trimiți pe Lider pe lumea cealaltă și să-ți oferi viața. Dacă te apuci să vorbești cu Tengo și să depeni cu el povești de demult, ce rezolvi? Iar dacă el nici nu-și mai aduce aminte de tine sau te mai ține minte doar ca „fata

aia penibilă cu rugăciunile ei bizare”, atunci ce te faci? Dacă se întâmplă asta, ce o să ai tu în inimă când o să mori?

La aceste gânduri, corpul ei deveni complet rigid și începu să tremure. Aomame nu se putea controla. Parcă ar fi fost răcită cumplit și ar fi avut frisoane. Se simțea înghețată până în măduva oaselor. Își strânse brațele în jurul ei și dărdâi o vreme de frig, dar în tot acest timp nu își luă ochii de la toboganul pe care Tengo stătea și se uita la cer. Avea senzația că ar fi dispărut în clipa în care și-ar fi abătut privirea de la el.

Vreau să mă ia în brațe, își zise ea. Vreau să mă mângâie cu mâinile lui mari. Vreau să-i simt căldura în tot corpul. Vreau să dezmierde fiecare părticică din mine. Să mă încălzească, să-mi alunge frigul din oase. Vreau să intre în mine și să mă răscolească. Încet, adânc, așa cum ai amesteca în cana de cacao cu lingurița. Dacă ar face asta, aș putea să mor și aici, pe loc, că nu m-ar deranja. Serios!

*

Serios? se întrebă Aomame. Dacă s-ar ajunge acolo, poate că n-aș mai vrea să mor. Aș vrea să fiu cu el la nesfârșit. Hotărârea mea de a muri s-ar topi precum roua dimineții. Sau poate mi-ar veni să îl omor pe el. Să-mi iau pistolul, să-l împușc, apoi să-mi zbor și eu creierii. Nu se știe ce s-ar întâmpla sau ce prostii aș face.

Ce să fac?

Aomame nu se putea hotărî. Respira din ce în ce mai agitat. Gândurile veneau în valuri, trecând unul pe lângă altul. Nu putea să se concentreze. Ce era bine și ce nu? Știa un singur lucru și anume că voia ca exact în acel moment Tengo să o strângă în brațele lui vânjoase. Mai departe avea să vadă la momentul respectiv. Dumnezeu sau diavol, să hotărască cine vrea și ce vrea.

*

Aomame se hotărî. Se duse la baie și își șterse fața de lacrimi cu un prosop. Își aranja repede părul în oglindă.

Avea chipul răvășit, ochii injectați și era îmbrăcată cu niște haine oribile. Purta un trening decolorat, iar în betelia pantalonilor avea îndesat pistolul automat de nouă milimetri, care îi făcea o umflătură ciudată în dreptul spatelui. Nu era o ținută în care să apară în fața băiatului cu care visa de douăzeci de ani să se întâlnească. De ce nu se îmbrăcase cu ceva mai ca lumea? Însă acum nu mai avea ce face. Nu avea timp să se schimbe. Aomame își puse adidașii în picioare fără șosete și o luă la goană pe scara de incendiu fără să mai încuie ușa, sărind câte trei trepte odată. Traversă strada, intră în parcul pustiu și merse drept la tobogan. Dar Tengo nu mai era acolo. În vârful toboganului învăluit în lumina artificială a felinarului nu se mai vedea nimeni. Era mai întunecat, mai rece și mai pustiu decât cealaltă față a lunii.

Să fi fost o închipuire?

Nu, n-a fost nicio închipuire, își zise ea, trăgându-și sufletul. Tengo a fost aici până mai adineauri. Fără dubiu. Aomame se urcă pe tobogan și se uită împrejur. Nici țipenie de om. Dar nu putea să fi ajuns prea departe. Fusesse acolo până mai devreme. Nu trecuseră mai mult de patru sau cinci minute. Dacă ar lua-o la fugă, l-ar prinde din urmă.

Totuși, Aomame se răzgândi. Se abținu cu toată puterea. Nu, nu trebuia să facă așa ceva. Nici măcar nu știa încotro se dusesse. Doar nu se apuca să alerge de nebună noaptea pe străzi, în căutarea lui Tengo. Nu asta trebuia să facă. Când stătuse ea în balcon ezitând, Tengo se dăduse jos de pe tobogan și plecase. Până la urmă, ăsta e destinul care mi-a fost dat, își zise ea. Am ezitat și iar am ezitat, n-am mai fost în stare să judec și în timpul ăsta Tengo a plecat. Asta s-a întâmplat.

Și poate că așa a fost mai bine, încercă ea să se convingă. Poate așa a fost cel mai corect. Cel puțin am reușit să dau de Tengo. L-am văzut doar la o stradă depărtare de mine și m-am înfiorat toată la gândul că ar fi posibil să mă ia în brațe. Am gustat cu tot corpul acea

bucurie enormă, acea speranță, fie și preț de câteva minute. Aomame închise ochii, apucă strâns bara de la tobogan și își mușcă buzele.

Se așeză în aceeași poziție ca Tengo și își ridică privirea către sud-vest. Pe cer pluteau cele două luni, una mare și una mică. Apoi se uită la balconul de la etajul trei al blocului. Lumina era aprinsă. Până mai adineauri, de acolo îl privise ea pe Tengo. În balcon încă mai pluteau urmele ezitării ei.

1Q84, numele pe care l-a primit această lume, își zise ea. Am ajuns aici cu o jumătate de an în urmă, iar acum urmează să plec. Am intrat fără să vreau, o să plec intenționat. Tengo rămâne aici după ce dispar eu. N-am de unde să știu cum va arăta lumea pentru el și nici nu trebuie să încerc să aflui. Dar nu mă deranjează. Eu o să mor pentru el. Nu am putut să trăiesc pentru mine însămi. Această posibilitate mi-a fost deja înlăturată. Dar, în schimb, pot să mor pentru el. E bine. Pot să mor cu zâmbetul pe buze.

Nu mint.

*

Aomame încercă să simtă prezența lăsată în urmă de Tengo, oricât de slabă ar fi fost ea. Dar nu mai rămăsese niciun strop de căldură. Vântul nopții, care purta în el un iz de toamnă, se strecurase printre frunzele ulmului și ștersese orice urmă. Însă Aomame rămase mult timp acolo, privind cele două luni, învăluită în lumina lor stranie și nepăsătoare. Zgomotele orașului se uneau și o înconjurau într-un basso continuo își aminti de minusculul păianjen care își țesea pânza pe scara de urgență de pe Autostrada Metropolitană. Oare încă mai trăia? Încă își mai țesea pânza?

Aomame zâmbi.

Sunt pregătită, își zise ea.

Dar înainte de toate am de mers undeva.

Capitolul 22 Câtă vreme sunt două luni pe cer

Tengo coborî de pe tobogan și părăsi părculețul. Apoi umblă fără țintă prin oraș. Rătăci de pe o stradă pe alta, fără să fie deloc atent pe unde merge. În timp ce se plimba, încerca să dea un contur cât mai clar ideilor care-i vuiiau prin minte. Dar, oricât s-ar fi străduit, nu reușea să le dea o formă. Cât stătuse cocoțat pe tobogan se gândise la prea multe. La cele două luni, la legăturile de sânge, la noi începuturi în viață, la fantezmele care-i provocau amețeli, la Fukaeri și *Crisalida de aer*, la Aomame care se ascundea pe undeva prin preajmă. Toate îi roiau în minte și puterea sa de concentrare era întinsă până la limită. Ar fi vrut să se bage în pat și să doarmă dus. Putea să cugete mai departe mâine dimineață, după ce se trezea. Acum se gândea degeaba, căci nu avea cum să ajungă la vreun înteles.

Când se întoarse acasă o găsi pe Fukaeri așezată la biroul lui, concentrată să-i ascute creioanele cu un briceag. Tengo avea întotdeauna vreo zece creioane așezate în suport, dar acum numărul lor crescuse la douăzeci. Le ascuțise foarte frumos, de-a dreptul impresionant. Tengo nu mai văzuse până atunci niște creioane ascuțite atât de bine. Vârfurile lor erau ca niște ace.

— A sunat telefonul, spuse Fukaeri verificând cu buricul degetului ascuțimea unui creion. De la Chikura.

— Știi că nu trebuie să răspunzi.

— Dar era important.

Probabil își dăduse seama de asta după țârâitul telefonului.

— Despre ce e vorba? întrebă Tengo.

— Nu mi-a zis.

— Au sunat de la sanatoriul din Chikura?

— Să le dai un telefon.

— Au zis ei să le dau telefon?

— Azi, chiar dacă se face târziu.

Tengo oftă.

— Dar nu le știi numărul!

— Îl știi eu.

Ținuse minte numărul de telefon. Tengo și-l notă pe o hârtie. Apoi se uită la ceas. Era opt și jumătate.

— La cât au sunat? întrebă.

— Puțin mai devreme.

Tengo se duse în bucătărie și bău un pahar cu apă. Își sprijini mâinile de chiuvetă, închise ochii și se încredință că mintea îi funcționează cât de cât normal. Apoi ridică receptorul și formă numărul. Poate că murise tatăl său. În orice caz, mai mult ca sigur era o problemă de viață și de moarte. Dacă nu era ceva grav, nu l-ar fi căutat la ora aceea.

La telefon răspunse o femeie. Tengo se prezentă și spuse că sunase fiindcă îl căutaseră mai devreme.

— Sunteți fiul domnului Kawana, nu? spuse femeia.

— Da.

— Ați venit acum câtăva vreme pe aici.

Își aminti figura asistentei între două vârste, cu ochelari cu ramă metalică. Nu mai ținea minte cum o chema. Spuse câteva cuvinte de politețe.

— Am primit un telefon de la dumneavoastră ceva mai devreme.

— Într-adevăr. Vă fac legătura cu doctorul care se ocupă de caz, puteți vorbi direct cu el.

Tengo așteptă cu receptorul la ureche, dar doctorul nu răspundea. De la celălalt capăt al firului se auzea la nesfârșit melodia monotonă *Home on the Range*. Tengo închise ochii și își aminti sanatoriul aflat pe țărmul mării, la Bōsō. Rândurile dese de pini și briza care trecea printre ei. Valurile Pacificului care loveau țărmul fără încetare. Holul pustiu de la intrare, unde nu era niciun vizitator. Sunetul roților de la paturile mobile purtate pe culoare. Perdelele îngălbenite de soare. Halatele albe și frumos călcate ale asistentelor. Cafeaua slabă și proastă de la cantină.

În cele din urmă, doctorul răspunse.

— Mă scuzați, am fost chemat de urgență la un pacient.

— Nu e nicio problemă, spuse Tengo.

Încercă să-și amintească chipul său, dar își dădu apoi seama că nu-l cunoscuse niciodată. Încă nu-i mergea capul cum trebuie.

— A pățit ceva tata? Întrebă el.

Doctorul ezită câteva secunde.

— Nu s-a întâmplat nimic astăzi, doar că de la o vreme situația lui a luat o întorsătură neplăcută. Îmi vine greu să v-o spun, dar e în stare comatoasă.

— Comatoasă! exclamă Tengo.

— E ca într-un somn adânc.

— Adică nu e conștient?

— Nu.

Tengo chibzui. Trebuia să-și pună mintea în funcțiune.

— S-a îmbolnăvit și a intrat în comă?

— Nu e chiar așa, spuse profesorul necăjit.

Tengo așteptă.

— Îmi este greu să vă explic la telefon, dar nu e vorba de nicio problemă aparte, nu e cancer sau pneumonie sau altă boală în mod anume. Din punct de vedere medical, e o stare care nici nu poate fi identificată. Nu știu de ce, însă forța naturală care îl face pe tatăl dumneavoastră să se mențină în viață scade văzând cu ochii. Neștiind care sunt cauzele, nu putem să-i oferim niciun tratament. L-am pus pe perfuzii, ca să îi oferim substanțele nutritive necesare, dar acesta e doar un tratament simptomatic, care nu înlătură adevărata cauză.

— Puteți să-mi răspundeți sincer la o întrebare? zise Tengo.

— Desigur.

— Nu mai are mult de trăit?

— Dacă starea aceasta continuă, într-adevăr probabilitatea este destul de mare.

— Moare de bătrânețe?

Doctorul scoase un sunet ambiguu.

— Tatăl dumneavoastră are șazeci și ceva de ani. Nu e o vârstă foarte înaintată. Din punct de vedere fizic, e sănătos. În afară de Alzheimer, nu are nicio boală. La analizele periodice pe care le facem, rezultatele i-au ieșit întotdeauna bune. Nu am găsit niciun fel de problemă.

Doctorul tăcu câteva momente. Apoi continuă:

— Numai că... într-adevăr, consultându-l în ultimele zile, pare că se stinge de bătrânețe, așa cum spuneți dumneavoastră. Toate funcțiile corpului încetinesc și îi dispare voința de a trăi. E o stare care apare de obicei pe la optzeci și cinci de ani. La vârsta aceea, unii pur și simplu obolesc să mai rămână în viață și renunță să mai facă vreun efort în sensul acesta. Dar mi-e greu să înțeleg de ce o persoană de șazeci și ceva de ani, cum e domnul Kawana, ar fi în aceeași situație.

Tengo se gândea, mușcându-și buzele.

— Când a intrat în comă? întrebă el.

— Acum trei zile, spuse doctorul.

— De trei zile nu a mai deschis ochii deloc?

— Nici măcar o dată.

— Și semnele vitale sunt din ce în ce mai slabe?

— Nu e vorba de un proces foarte rapid, spuse doctorul.

După cum v-am spus, forța vitală îi dispare treptat, dar vizibil. Ca un tren care încetinește ca să oprească.

— Cât mai are?

— Nu pot să vă spun cu certitudine. Dar, dacă rămâne în starea aceasta, în cel mai rău caz, cam o săptămână, răspunse doctorul.

Tengo își mută receptorul în cealaltă mână. Își mușcă din nou buzele.

— O să vin mâine acolo, spuse el. Chiar dacă nu m-ați fi căutat dumneavoastră, oricum voiam să vin în curând. Vă mulțumesc că mi-ați dat de știre.

Doctorul păru că răsuflă ușurat la auzul acestor cuvinte.

— Chiar vă rog să veniți. Ar fi bine să-l vedeți cât mai

degrabă. Chiar dacă nu poate vorbi, sigur se va bucura că îl vizitați.

— Dar spuneți că nu e conștient?

— Nu e conștient.

— Are dureri?

— Acum, nu. Probabil că nu. Este singura parte bună într-o asemenea situație. V-am spus, e ca un somn adânc.

— Vă mulțumesc, zise Tengo.

— Domnule Kawana, adăugă doctorul. Tatăl dumneavoastră a fost, cum să zic, ușor de îngrijit. Nu făcea probleme nimănui.

— Așa a fost dintotdeauna, spuse Tengo. Apoi îi mai mulțumi o dată doctorului și închise.

*

Își încălzi niște cafea și o bău, așezat la masă în fața lui Fukaeri.

— Mâine pleci, întrebă ea.

Tengo încuviință.

— Mâine dimineață trebuie să mă sui în tren și să mă duc încă o dată în orașul pisicilor.

— Te duci în orașul pisicilor, spuse Fukaeri cu o voce lipsită de inflexiuni.

— Mă aștepți aici, întrebă Tengo. De când stătea cu Fukaeri, se obișnuise să vorbească la fel ca ea, fără intonație interogativă.

— Te aștept aici.

— Mă duc singur în orașul pisicilor, spuse el și bău o gură de cafea. Apoi își dădu seama și o întrebă: Vrei să bei ceva?

— Dacă ai niște vin alb.

Tengo deschise frigiderul și se uită după o sticlă de vin. Găsi niște Chardonnay pe care îl cumpărase mai demult la ofertă. Pe etichetă avea desenat un mistreț sălbatic. Scoase dopul, turnă într-un pahar și i-l puse în față lui Fukaeri. Apoi, după câteva momente de ezitare, își turnă și lui un pahar. Mai degrabă ar bea vin decât cafea acum. Era un pic prea rece și prea dulce, dar simțea că alcoolul îl mai destinde.

— Mâine te duci în orașul pisicilor, repetă Fukaeri.

— Mă sui în tren de dimineață, spuse Tengo.

În timp ce bea din vin, Tengo își aminti că ejaculase înăuntrul fetei aceleia frumoase, de șaptesprezece ani, care stătea în fața lui. Se întâmplase cu doar o seară înainte, dar părea să fi trecut de atunci o veșnicie. Un fapt petrecut cândva, în istorie. Totuși, în el mai zăbovea senzația pe care o trăise.

— A mai apărut o lună, mărturisi el, învârtind încet paharul în mână. M-am uitat pe cer mai devreme și erau două luni. Una mare și galbenă și încă una, mică și verde. Poate că e mai de mult acolo, dar eu n-am văzut-o. Abia acum am observat-o.

Fukaeri nu avu nimic de comentat. Nu lăsa defel impresia că se miră la auzul acestei vești. Chipul ei nu trăda nicio schimbare. Nici măcar nu ridică ușor din umeri. Nu părea să fie niciun fel de noutate pentru ea.

— Nu e cazul să-ți spun tocmai ție, dar asta se întâmplă în *Crisalida de aer*, spuse Tengo. Iar luna cea nouă arată exact cum am descris-o eu în carte. Și culoarea, și mărimea.

Fukaeri rămase tăcută. Când nu credea că e nevoie să răspundă, nu răspundea.

— De ce s-a întâmplat una ca asta? Cum e posibil așa ceva?

Din nou, niciun răspuns.

Tengo întrebă deschis:

— Adică am intrat în lumea zugrăvită de noi în *Crisalida de aer*?

O vreme, Fukaeri își cercetă unghiile.

— Fiindcă am scris împreună o carte, zise ea.

Tengo își puse paharul pe masă și spuse:

— Noi doi am scris *Crisalida de aer* și cartea a fost publicată. A fost o muncă de echipă. Romanul nostru a devenit bestseller și toată lumea a aflat despre Oamenii cei Mici, despre *mater* și *filia*. Iar rezultatul a fost că am intrat

împreună într-o lume schimbată. Asta s-a întâmplat?

— Tu funcționezi ca receptor.

— Funcționez ca receptor, o îngână Tengo. Am scris, într-adevăr, în *Crisalida de aer* despre asta. Dar nu știu despre ce e vorba. Nu știu concret ce rol are un receptor.

Fukaeri clătină încet din cap. Nu-l putea lămuri.

Dacă ai nevoie de explicații ca să înțelegi, înseamnă că n-o să înțelegi oricâte explicații ai primi, îi spusese tatăl său la un moment dat.

— Mai bine să fim împreună, spuse Fukaeri. Până o găsești pe ea.

Tengo o privi în tăcere câteva momente, încercând să-i descopere o expresie pe chip, dar nu găsi nimic. Ca întotdeauna. Apoi, involuntar, își întoarse capul și privi pe fereastră. Dar nu se vedeau lunile. Doar stâlpii de telefon, cu cablurile urâte, îmbârligate.

— Ca să primești rolul de receptor trebuie să ai vreo calitate specială?

Fukaeri își mișcă ușor bărbia în sus și în jos. Da, era nevoie.

— Dar *Crisalida de aer* e povestea ta. Tu ai pomit-o de la zero. E o poveste izvorâtă din tine. Mie doar mi s-a cerut să-i aranjez forma. Am fost doar un simplu tehnician.

— Fiindcă am scris împreună o carte, repetă Fukaeri cuvintele de mai devreme.

Tengo își apăsă tâmpla cu degetul.

— De atunci îndeplinesc funcția de receptor, fără să o știu?

— Dinainte, spuse Fukaeri.

Își îndreptă degetul arătător întâi spre sine, apoi spre Tengo.

— Eu sunt perceptor, tu ești receptor.

— Perceptor și receptor, făcu Tengo. Adică, tu ești cea care simte iar eu sunt cel care recepționează. Așa-i?

Fukaeri încuviință cu o mișcare ușoară.

Tengo se încruntă puțin și spuse:

— Deci tu știai că eu sunt receptor sau cel puțin că am calitatea necesară unui receptor și de aia mi-ai permis să refac *Crisalida de aer*. Lucrurile pe care tu le-ai simțit le-ai transpus în carte prin mine. Am dreptate?

Niciun răspuns.

Tengo își destinse fruntea și spuse privind-a în ochi pe Fukaeri:

— Nu pot să identific încă momentul exact, dar cam pe atunci cred că am intrat în lumea în care sunt două luni. Până acum n-am fost conștient de asta. Nu m-am mai uitat noaptea pe cer și nu observasem că a mai apărut încă o lună. Așa e, nu?

Fukaeri rămânea amuțită. Tăcerea ei plutea prin aer ca o pulbere fină, imperceptibilă. O pulbere pe care tocmai o împrăștiase un roi de insecte apărut din senin. Tengo privi o vreme formele pe care le desenau în aer aceste particule. Se simțea ca un ziar vechi de două zile. Informațiile se schimbau fără încetare, numai el nu putea să țină pasul.

— Am impresia că s-au inversat cauza cu efectul, spuse el după ce se mai adună un pic. Nu știi ce vine înainte și ce vine după. Oricum, noi doi suntem în lumea asta nouă.

Fukaeri își ridică privirea și se uită în ochii lui Tengo. Poate că era doar o iluzie, dar i se păru că vede în adâncul pupilelor ei o ușoară licărire de blândețe.

— În orice caz, lumea de dinainte nu mai există, spuse el.

Fukaeri înălță ușor din umeri.

— Trăim aici.

— În lumea cu două luni?

Fukaeri nu răspunse. Frumoasa fată de șaptesprezece ani își ținea buzele strâns lipite și se uita fix la Tengo. La fel cum se uitase Aomame în ochii lui, la vârsta de zece ani, în clasa pustie. Era în privirea aceea o concentrare adâncă. Tengo avea senzația că se va preschimba în stană de piatră sub căutătura aceea intensă. Odată împietrit, avea să fie transformat într-o nouă lună. Una mică și diformă. După o vreme, Fukaeri îl slăbi un pic din priviri, își ridică mâna

dreaptă și își puse un deget la tâmplă, de parcă încerca să descopere gândurile secrete care se aflau în ea.

— Ai căutat-o, întrebă ea.

— Da.

— Dar n-ai găsit-o.

— N-am găsit-o, spuse Tengo.

N-o găsisese pe Aomame. Descoperise în schimb că pe cer erau două luni. La sugestia lui Fukaeri, își scormonise prin amintiri și, ca rezultat, se uitase pe cer să vadă luna.

Fata îl mai slăbi puțin din priviri și ridică paharul de vin. Luă o înghițitură și o bău cu grijă, ca o insectă care soarbe o picătură de rouă.

— Ai zis că se ascunde. Înseamnă că nu pot s-o găsec chiar așa ușor, spuse Tengo.

— Nu-ți face griji, răspunse fata.

— Să nu-mi fac griji, repetă Tengo.

Fukaeri încuviință cu un gest larg.

— Adică, pot să o găsec?

— O să o găsești, spuse fata încet. O voce ca o adiere peste o pajiște cu iarbă moale.

— Aici, în Kōenji?

Fukaeri își înclină capul. Voia să spună că nu știe.

— Undeva, spuse.

— Undeva în lumea *asta*?

Fukaeri încuviință.

— Câtă vreme sunt două luni pe cer.

— Am impresia că nu pot decât să te cred pe cuvânt, spuse Tengo resemnat, după câteva momente de gândire.

— Eu simt, iar tu recepționezi, spuse Fukaeri gânditoare.

— Tu simți, iar eu recepționez, zise și Tengo, inversând pronumele.

Fukaeri încuviință din nou.

Voia să o întrebe dacă acesta era motivul pentru care se împreunaseră cu o noapte înainte, în timpul furtunii violente. Ce însemnătate avea? Dar nu spuse nimic. Era probabil o întrebare nepotrivită și își dădea seama că n-ar fi

primit niciun răspuns.

Dacă ai nevoie de explicații ca să înțelegi, înseamnă că n-o să înțelegi oricâte explicații ai primi, îi spusese tatăl său la un moment dat.

— Tu simți și eu receptez, spuse Tengo încă o dată. La fel ca atunci când am rescris *Crisalida de aer*.

Fukaeri clătină din cap. Apoi își dădu părul pe spate și își scoase la iveală urechile mici și frumoase. Parcă ar fi ridicat antena unui emițător.

— Nu e la fel, spuse ea. Te-ai schimbat.

— M-am schimbat, repetă el.

Fukaeri încuviință.

— În ce fel m-am schimbat?

Fukaeri se uită îndelung înăuntrul paharului de vin. Părea că vede ceva foarte important acolo.

— Dacă te duci în orașul pisicilor o să înțelegi, spuse fata. Apoi, cu urechile lăsate descoperite, luă o gură de vin.

Capitolul 23 Un tigru în rezervorul dumneavoastră

Aomame se trezi puțin după ora șase. Era o dimineață însorită și frumoasă. Își făcu niște cafea la filtru, prăji pâine și fierse niște ouă. Apoi se uită la știri ca să se asigure că încă nu se aflase despre moartea liderului Pionierilor. Probabil scăpaseră de cadavru fără să anunțe poliția și fără să sufle o vorbă oamenilor. Foarte bine. Nu era o problemă majoră. Un om mort rămâne mort indiferent ce se face cu el. Moartea e ireversibilă.

La ora opt făcu un duș, se pieptănă bine în oglinda de la baie și își aplică pe buze un strat aproape invizibil de ruj. Își puse o pereche de dresuri, cămașa albă de mătase agățată pe umeri în dulap și elegantul costum Junko Shimada. Se suci și răsuci de câteva ori și, aranjându-și sutienul cu burete și întăritură, se gândi din nou că i-ar plăcea să aibă sânii mai mari. Același lucru îl gândise poate de șaptezeci și două de mii de ori în fața oglinzii. Și ce? E treaba mea ce

gândesc. Ce dacă asta ar fi a șaptezeci și două de mii și una oară? Atâta cât trăiesc, pot să mă gândesc la ce vreau, când vreau și cât vreau. Nimeni n-are ce comenta, își zise ea și își puse în picioare pantofii cu toc Charles Jourdan.

Aomame se postă în fața oglinzii mari din hol și își inspectă ținuta. Își ridică ușor umărul drept ca să vadă dacă reușește să o imite pe Faye Dunaway din *Afacerea Thomas Crown*. În film, Faye joacă rolul unei agente de asigurări, cumpătată și rece ca o lamă de cuțit. E relaxată, sexy și îi stă bine îmbrăcată în costum. Evident, Aomame nu semăna cu Faye Dunaway, dar avea un aer oarecum asemănător. Sau cel puțin acesta nu îi lipsea cu desăvârșire. Era un aer aparte, pe care doar profesioniștii de primă clasă îi pot degaja. În plus, mai și avea în geantă pistolul rece și dur.

*

Aomame își puse ochelarii de soare Ray Ban și ieși din casă. Se duse în parcul de vizavi, se opri în fața toboganului pe care stătuse Tengo cu o seară în urmă și rederulă în minte acea scenă. Cu doar douăsprezece ore în urmă, aici era Tengo, în carne și oase, la doar o stradă depărtare de mine, își zise ea. Stătea aici singur și privea lunile în liniște. Aceleași două luni pe care le văd și eu.

Lui Aomame i se părea un adevărat miracol faptul că îl întâlnise pe Tengo. Era un fel de revelație. Ceva îl adusese în fața ei, iar acest fapt o schimbase complet pe dinăuntru. De când se trezise de dimineață simțise încontinuu cum îi scrâșnește corpul din toate încheieturile. A apărut în fața mea și apoi a dispărut, își zise ea. Nu am putut nici să vorbim, nici să ne atingem. Dar în acel interval scurt a schimbat multe înlăuntrul meu. Mi-a răscolit puternic inima și tot corpul, de parcă ar fi amestecat cu lingurița într-o cană de cacao cu lapte. Adânc, până în măruntaie, până în uter.

Aomame zăbovi acolo câteva minute, sprijinindu-se cu o mână de scara toboganului, puțin încruntată și lovind ușor pământul cu tocul ascuțit. Își reamintea cât îi răscolise

trupul și inima și gusta din plin acea senzație. Apoi părăsi parcul, ieși în strada cea mare și luă un taxi.

*

— Mergem mai întâi până la Yōga, apoi pe Autostrada Metropolitană nr. 3 până înainte de ieșirea Ikejiri, îi spuse ea șoferului.

După cum era de așteptat, șoferul se arătă nedumerit.

— Și care este destinația finală? Întrebă el cu o voce destul de relaxată.

— Ieșirea Ikejiri. Deocamdată.

— Am putea să mergem direct la Ikejiri, pentru că este mult mai aproape de aici. Ocolim mult până la Yoga, iar la ora asta, autostrada e cumplit de aglomerată pe sensul către centru. Nu se înaintează aproape deloc. De chestia asta sunt sigur așa cum sunt sigur că azi e miercuri.

— Nu-i nimic dacă e aglomerat. Nu m-ar deranja nici dacă azi ar fi joi, vineri sau ziua de naștere a împăratului. Te rog să intri pe autostradă dinspre Yoga. Eu una am timp berechet.

Taximetristul avea treizeci și ceva de ani. Era slab, avea un ten deschis și chipul îngust și alungit. Arăta ca un animal erbivor foarte prudent. Avea o bărbie proeminentă, ca a statuilor de piatră de pe Insula Paștelui. Se uita la Aomame în oglindă, încercând să-și dea seama din expresia ei dacă pur și simplu avea vreo doagă sărită sau era un om normal, dar care se ținea de cine știe ce prostii. Însă nu prea reușea să-și dea seama. Cel puțin nu din ce vedea în oglinda aceea micuță.

Aomame își scoase portofelul din geantă, luă din el o bancnotă de zece mii de yeni nou-nouță, de parcă tocmai ar fi ieșit de la tiparniță, și i-o vârî sub nas.

— Nu-mi trebuie rest la ea. Și nici chitanță, zise ea scurt. Aș vrea să faci exact așa cum îți spun. Ne ducem mai întâi la Yoga, acolo intrăm pe autostradă și mergem până la Ikejiri. Indiferent cât e de aglomerat, banii ăștia sunt suficienți, nu?

— Sigur că sunt suficienți, dar... răspunse șoferul pe un ton neîncrezător. Aveți vreo treabă anume pe autostradă?

Aomame flutură bancnota de zece mii de yeni.

— Dacă nu vrei să mă duci, mă dau jos și caut alt taxi, așa că hotărăște-te repede.

Șoferul privi bancnota încruntat preț de zece secunde. Într-un final se hotărî și o luă. Se uită la ea în lumină, ca să se asigure că nu e falsă, apoi o îndesă în borseta cu bani.

— Am înțeles. Gata, mergem pe Autostrada Metropolitană nr. 3. Dar să știți că o să fie extrem de aglomerat. Iar între Yoga și Ikejiri nu mai e nicio ieșire. Și nici toalete publice. Dacă aveți nevoie, mai bine mergeți acum.

— Nu, mulțumesc. Mergem direct.

*

Taxiul părăsi străduțele întortocheate din cartier, intră pe Șoseaua de Centură nr. 8, care era și ea destul de aglomerată și o luă către Yoga. Niciunul nu spunea nimic. Șoferul asculta știrile de la radio, iar Aomame stătea cufundată în gânduri. Chiar înainte să intre pe autostradă, acesta dădu volumul mai încet și zise:

— Mă scuzați că vă întreb, dar aveți cumva vreo ocupație mai aparte?

— Sunt agentă de asigurări, răspunse Aomame fără să ezite.

— Agentă de asigurări, repetă șoferul cuvintele cu atenție, de parcă gusta dintr-un fel de mâncare pe care nu-l mai întâlnise până atunci.

— Strâng dovezi pentru un caz de fraudă, explică ea.

— Aha, făcu șoferul admirativ. Iar autostrada este cumva legată de cazul ăsta de fraudă?

— Da.

— Ca în filmul ăla.

— Care film?

— Filmul ăla vechi, cu Steve McQueen. Ăă... am uitat cum se cheamă.

— *Afacerea Thomas Crown.*

— Da, exact. Faye Dunaway e agentă de asigurări, specialistă în asigurări împotriva furtului. Steve McQueen e un bogătaş care pune la cale un jaf ca să se distreze. Foarte interesant filmul. L-am văzut când eram prin liceu. Și mi-a plăcut și muzica. Foarte mișto.

— Michel Legrand.

Șoferul fredonă primele patru versuri, apoi se uită din nou la Aomame prin oglinda retrovizoare.

— Știți, chiar mi se pare că aveți un aer care aduce cumva cu Faye Dunaway, cum era ea pe atunci.

— Mulțumesc, răspuse Aomame, străduindu-se să-și ascundă zâmbetul care dădea să-i înflorească pe buze.

*

După cum anticipase șoferul, Autostrada Metropolitană nr. 3 era cumplit de aglomerată pe sensul către centru. La nicio sută de metri de la intrare, începuse deja ambuteiajul. Era o frumusețe de ambuteiaj, numai bun de fotografiat și adăugat la colecție. Dar exact asta și sperase Aomame. Aceleași haine, același drum, același ambuteiaj. Din păcate, la radio nu era *Sinfonietta* lui Janáček, iar aparatul în sine nu era de calitatea celui din acea Toyota Crown Royal Saloon. Dar asta chiar ar fi însemnat să vrea prea multe.

Prinsă între două camioane, mașina înainta încet ca melcul. Stătea o vreme într-un loc, apoi mai mergea un pic în față. Cât stătea pe loc, șoferul camionului frigorific de pe banda alăturată citea cu înfrigurare dintr-o carte cu benzi desenate. Într-o Toyota Corona Mark II bej era un cuplu între două vârste. Cei doi se uitau drept înainte încruntați și nu scoteau nicio vorba. Probabil nu aveau nimic de discutat. Sau poate erau așa tocmai pentru că discutaseră ceva. Aomame stătea cufundată pe banchetă, pierdută în gânduri, iar șoferul asculta radioul.

Cu chiu, cu vai, ajunseră în dreptul unui indicator către Komazawa și se îndreptară spre Sangejaya, târându-se ca melcul. Din când în când, Aomame își ridica privirea și se

uita pe geam afară. Îmi iau adio și de la orașul asta, își zise ea. O să plec undeva, departe. Dar, în ciuda acestui gând, Aomame nu reuși să simtă afecțiune față de acea metropolă. Clădirile care se înșirau de-a lungul autostrăzii erau urâte și înnegrite de la gazele de eșapament, iar la tot pasul dădeai cu ochii de panouri publicitare stridente. Era o priveliște dezolantă. De ce a trebuit ca oamenii să construiască un loc atât de deprimant? Nu zic că lumea trebuie să fie neapărat frumoasă de la un cap la altul, dar chiar trebuie să fie atât de urâtă?

Între timp, în câmpul ei vizual apăru un loc cunoscut. Era locul în care se dăduse atunci jos din taxi. Șoferul acela îi spusese conspirativ despre existența scării de urgență. În față se vedea uriașul panou publicitar la benzinăriile Esso. Un tigru zâmbitor ținea în mână o pompă de benzină. Era exact același panou.

Un tigru în rezervorul dumneavoastră.

Aomame realizează că avea gâtul uscat. Tuși o dată și scoase din geantă niște dropsuri cu lămâie. Luă unul și puse cutiuța înapoi. Strânse apoi cu putere mânerul pistolului din geantă. Îi cântări în mână greutatea și duritatea. E bine, își zise ea. Apoi mașina mai înaintă un pic.

— Treci pe banda din stânga, îi spuse ea șoferului.

— Dar pe dreapta încă se mai merge, protestă acesta liniștit. Iar ieșirea de la Ikejiri e prin dreapta. Dacă ne mutăm acum în stânga, ne complicăm.

Aomame nu îi acceptă protestul.

— Mută-te pe stânga.

— Cum doriți, zise șoferul resemnat.

Scoase mâna pe geam ca să-i facă semn camionului frigorific din spate și, după ce se asigură că fusese observat, se strecură pe banda din stânga, în fața lui. Cincizeci de metri mai târziu, mașina se opri din nou.

— Cobor aici. Deschide ușa.

— Coborâți? zise taximetristul perplex. Cum adică? Aici?

— Da, aici. Aici am treabă.

— Dar suntem în mijlocul Metropolitanei! E periculos! Unde să vă duceți?

— Stai liniștit, e o scară de urgență un pic mai încolo.

— Scară de urgență? zise șoferul clătinând din cap. Eu nu știu nimic despre așa ceva. Dacă se află că am lăsat un client să coboare din mașină într-un asemenea loc, o pățesc serios. Mă ceartă firma care administrează Metropolitana de nu mă văd! Deci vă rog frumos să mă înțelegeți.

— Dar am treabă și trebuie neapărat să cobor aici, zise Aomame și scoase din portofel încă o bancnotă de zece mii de yeni, pe care o prinse între degete și i-o întinse șoferului. Îmi cer scuze că insist, dar uite, pentru deranj. Te rog să mă lași să cobor.

Șoferul nu luă bancnota. Trase resemnat maneta și portiera stângă din spate se deschise automat.

— Nu-mi trebuie. E suficient cât am primit deja. Dar, zău, vă rog frumos să aveți grijă. Metropolitana nu are bandă de avarie și e periculos să mergeți pe jos, oricât de blocat ar fi traficul.

— Mulțumesc, răspuse Aomame.

După ce coborî din mașină, bătu în geamul din stânga șoferului, iar acesta îl coborî. Aomame se aplecă și îi îndesă bancnota în mână.

— Ia-o, te rog. Nu-ți face probleme. Bani am, chiar prea mulți.

Șoferul se uita când la Aomame, când la bancnotă.

— Dacă zice poliția sau firma ceva de mine, să le spui că te-am amenințat cu pistolul și că n-ai avut încotro. Așa nu mai au de ce să te ia la rost.

Șoferul părea să nu înțeleagă bine cele auzite. Prea mulți bani? Amenințat cu pistolul? Cu toate acestea, luă bancnota de zece mii de yeni, poate de teamă să nu se mai întâmple cine știe ce trăsnaie dacă o refuza.

*

Ca și mai înainte, Aomame se strecură printre parapet și

marginea benzii din stânga și o luă în direcția Shibuya. Mai avea de parcurs aproximativ cincizeci de metri. Oamenii din mașini o priveau uimiți. Dar Aomame continua să meargă fără să se sinchisească, mândră, cu pași mari și spatele drept, ca un manechin la Săptămâna Modei de la Paris. Vântul îi răvășea părul. Tirurile care goneau pe benzile libere de pe celălalt sens zgâlțâiau drumul cu putere. Panoul cu reclama la Esso devenea tot mai mare, până ce Aomame ajunsese, într-un sfârșit, la spațiul familiar pentru staționare de urgență.

*

Totul arăta la fel ca data trecută. Grilajul de fier, iar alături cabina galbenă de telefon pentru apeluri de urgență.

Acesta a fost punctul de plecare în 1Q84, își zise Aomame.

Din momentul în care am coborât scara și am ajuns în Drumul Național 246, lumea s-a schimbat. Așa că hai să mai cobor o dată! Data trecută eram la începutul lui aprilie și purtam pardesiul bej. Acum suntem la începutul lui septembrie și e prea cald pentru pardesiu. Dar, în afară de asta, am pe mine exact aceleași lucruri ca atunci. Sunt aceleași haine cu care eram îmbrăcată când l-am ucis pe neisprăvitul ăla cu afacerile lui petroliere la hotelul din Shibuya. Costumul Junko Shimada, pantofii cu toc Charles Jourdan, cămașă albă, dresuri și sutien alb cu întăritură. Mi-am ridicat fusta, am sărit peste grilaj și am coborât pe scară.

Mai fac o dată același lucru, din pură curiozitate. Vreau să știu ce se întâmplă dacă repet ce am făcut atunci, în același loc, îmbrăcată la fel. Nu încerc să mă salvez. Nu mi-e teamă de moarte. Când o să vină vremea, nici n-o să ezit. Eu pot să mor cu zâmbetul pe buze. Dar nu vreau să mor ignorantă, fără să înțeleg cum stau lucrurile. Vreau să încerc tot ce se poate încerca. Dacă nu-mi iese, nu-i nimic. Eu o să fac tot ce pot până în ultima clipă. Țsta e modul meu de a fi.

Aomame se aplecă peste grilaj și căută scara de urgență.
Dar scara nu mai era.

Se uită de mai multe ori, cu același rezultat. Scara dispăruse.

Aomame își mușcă buzele și se încruntă.

Nu greșise locul. Acela era spațiul pentru staționare de urgență. Priveliștea din jur era identică, iar în fața ochilor avea panoul publicitar cu Esso. În lumea anului 1984, scara era acolo. Aomame o găsisese foarte ușor, urmând indicațiile acelui taximetrist ciudat. Apoi sărise peste grilaj și coborâse. Însă, în 1Q84, scara nu mai exista.

Ieșirea era blocată.

Aomame își relaxă chipul, privi atentă împrejur, apoi din nou către panoul publicitar. Tigrul se uita pieziș, zâmbind vesel, cu pompa de benzină în mână și coada ridicată în aer. Mai fericit și mai mulțumit de atât nici că putea să fie.

Evident, își zise Aomame.

Știa asta de la bun început. I-o spusese răspicat și Liderul înainte să moară de mâna ei, în apartamentul din Hotelul Okura. Din 1Q84 nu există cale de întoarcere către 1984. Ușa dintre cele două lumi se deschide într-o singură direcție.

Însă Aomame voise cu tot dinadinsul să se convingă cu ochii ei de acest fapt. Aceasta era firea ei. Și se convinsese. Sfârșit. Ceea ce era de demonstrat. Q.E.D.

*

Aomame se sprijini de grilaj și se uită pe cer. O vreme impecabilă. Pe bolta albastră se profilau câțiva nori lungi și subțirei. Se vedea până hăt, departe. Parcă nici n-ar fi fost cerul de deasupra unui oraș. Însă luna nu se zărea nicăieri. Unde să fi dispărut? se întrebă Aomame. În fine. Luna e luna, eu sunt eu. Fiecare cu viața și cu treburile ei.

Faye Dunaway ar fi scos acum o țigară și ar fi aprins-o nonșalant cu bricheta. Și-ar fi mijit ochii cu stil. Dar Aomame nici nu fuma și nici nu avea la ea țigări sau brichetă. În geanta ei erau doar niște dropsuri cu lămâie

împotriva tusei. Plus un pistol automat de nouă milimetri din oțel și o dălțiță pe care o înfipsese până atunci în ceafa mai multor bărbați. Ambele probabil mai letale decât tutunul.

Aomame aruncă un ochi la șirul de mașini blocate în trafic. Oamenii o priveau avid, fiecare din mașina lui. Era de înțeles. Nu se întâmpla prea des să vezi un cetățean obișnuit plimbându-se pe jos pe Autostrada Metropolitană. Cu atât mai mult când era vorba de o tânără femeie, care mai și purta fustă scurtă, pantofi cu toc și ochelari cu lentile verzi și flutura un zâmbet pe buze. Mai ciudat ar fi fost dacă nu se uitau la ea.

Majoritatea mașinilor oprite pe autostradă erau tiruri venite la Tokio cu marfă din diverse locuri. Șoferii conduseseră probabil toată noaptea, iar acum se treziseră înțepeșiți în ambuteiajul fatal al dimineții. Erau plictisiți, sătui, obosiți. Voiau să se spele, să se bărbierească și să se culce. Asta era tot ce își doreau. Stăteau și o priveau absent pe Aomame ca pe un animal necunoscut și bizar. Erau mult prea obosiți ca să intervină în vreun fel.

Printre toate acele camioane de marfă era și un Mercedes Benz *Coupé* argintiu, care arăta ca o antilopă pierdută într-o turmă de rinoceri. Era nou-nouț și strălucea orbitor în lumina proaspătă a dimineții. Până și capacele erau asortate la culoarea mașinii. La volan era o femeie stilată între două vârste, care lăsase geamul și o urmărea cu privirea pe Aomame din spatele ochelarilor de soare Givenchy. I se vedeau mâinile sprijinite pe volan și inelele care îi străluceau pe degete.

Părea sa fie o persoană amabilă, destul de îngrijorată de Aomame. Probabil se întreba ce căuta pe autostradă o tânără dichisită și ce anume putea să i se fi întâmplat. Părea gata să intre în vorbă cu ea. Dacă ar fi rugat-o, probabil ar fi dus-o cu mașina până undeva.

Aomame își scoase ochelarii de soare și îi puse în buzunarul de la piept. Își masă cu degetele locul de pe nas

unde îi rămăseseră urme de la ei, mijindu-și ochii în bătaia razelor orbitoare ale dimineții. Își trecu limba peste buzele uscate. Simți un gust vag de ruj. Se uită în sus, la cerul senin, apoi privi din nou în jos, într-o doară.

Își deschise geanta și scoase încet pistolul. Lăsă geanta să-i cadă la picioare, ca să-și elibereze ambele mâini. Cu stânga trase piedica, armă, iar glonțul intră în cameră. Făcu aceste mișcări cu rapiditate și precizie. Sunetul metalic reverberă plăcut în jur. Aomame cântări pistolul în palmă. Arma în sine avea patru sute optzeci de grame, plus cele șapte cartușe de nouă milimetri. E încărcat, nu-ți face griji, își spuse ea. Simțea diferența de greutate.

Pe buzele ei strânse încă mai flutura un zâmbet. Oamenii îi văzuseră mișcările. O priviseră scoțând pistolul din geantă, dar nu se mirau. Sau cel puțin nu își arătau mirarea. Poate că nici nu credeau că e o armă adevărată. Dar să știți că e, le zise ea în gând.

Aomame apucă invers mânerul și își vârî țeava pistolului în gură, îndreptând-o direct către creier. Către labirintul de materie cenușie în care sălășluiește conștiința.

Rugăciunea i se rostogoli pe buze fără să se mai gândească. Aomame o rosti rapid, cu țeava pistolului îndesată în gură. Nimeni n-ar fi înțeles ce zicea. Dar nu conta. Dacă Domnul o auzea, era suficient. Când era mică, Aomame nu reușea să înțeleagă deloc sensul acelor cuvinte, însă ele pătrunseseră adânc înlăuntrul ei. Le rostea negreșit și la școală, înainte de masă. De una singură, dar cu voce tare. Nu ținea cont de privirile curioase și chicotelile din jur. Important e că Domnul te privește. Nimeni nu poate fugi de privirea sa.

Fratele cel Mare stă cu ochii pe tine.

Doamne, care ești în ceruri. Pur fie numele Tău, vie împărăția Ta. Și ne iartă nouă păcatele noastre. Și ne binecuvântează nouă calea. Amin.

Femeia frumoasă care strângea volanul Mercedesului nou-nouț încă o mai fixa cu privirea. Părea să nu înțeleagă prea bine – la fel ca și ceilalți din jur – ce însemna pistolul din mâinile lui Aomame. Dacă ar înțelege, și-ar feri privirea de mine, își zise Aomame. Dacă îmi vede creierii împrăștiați, sigur n-o să se mai atingă nici de prânz și nici de cină. Așa că uite ce te sfătuiesc, i se adresă ea în gând. Întoarce frumușel capul! Să știi că nu mă spăl pe dinți. Am în gură un pistol Heckler & Koch, fabricat în Germania. Mi-am zis și rugăciunea. Asta sigur știi ce înseamnă.

Ascultă-mi sfatul, că e important. Întoarce capul, pornește-ți Mercedesul tău argintiu și du-te acasă fără să te uiți la ceva. Du-te la soțul tău și la copiii tăi care abia te așteaptă și vezi-ți de viața ta tihnită. Asta nu e o priveliște pentru cineva ca tine. Am în mână un pistol adevărat, în toată urâtenia lui. E încărcat cu șapte cartușe urâte. Și, după cum spunea Anton Cehov, dacă în povestire apare un pistol, e musai să se tragă cu el. Asta e ceea ce înseamnă o povestire.

Însă femeia aceea nu-și dezlipea nici în ruptul capului privirea de la ea. Aomame clătină încet din cap, resemnată. Îmi pare rău, dar nu mai pot să aștept. S-a scurs timpul. Începe spectacolul.

Un tigru în rezervorul dumneavoastră.

— Ho, ho, adăugă acompaniatorul.

— Ho, ho, făcură la unison ceilalți șase.

— Tengo! zise Aomame și își încleștă degetul pe trăgaci.

Capitolul 24 Cât rămâne căldura

Tengo se urca în expresul care pleca înainte de amiază din gara Tokio. Se îndrepta spre Tateyama. Acolo schimbă într-un personal și merse până la Chikura. Era o dimineață senină, lipsită de vânt. Marea era liniștită, aproape fără valuri. Vara trecuse deja și îi era numai bine cu o jachetă

subțire de bumbac peste cămașa cu mânecă scurtă. Din orașul de la malul mării dispăruseră vilegiaturiștii și străzile erau surprinzător de pustii. S-a transformat cu adevărat în orașul pisicilor, își spuse Tengo.

Mâncă ceva într-un restaurant din fața gării și apoi se sui într-un taxi. Ajunse la sanatoriu după ora unu. La recepție îl întâmpină aceeași asistentă între două vârste. Tot ea îi răspunsese și la telefon cu o seară înainte. Asistenta Tamura. Îl recunosc pe Tengo și de data aceasta se purtă ceva mai prietenos cu el. Ba chiar schiță o urmă de zâmbet. Conta poate și faptul că era îmbrăcat mai îngrijit.

Îl conduse în cantină și îi oferă o cafea.

— Așteptați aici, vă rog. O să vină și doctorul, spuse ea.

Zece minute mai târziu, apărură și doctorul, ștergându-se pe mâini cu un prosop. Era un individ cam la cincizeci de ani, cu părul aspru și puțin albit. Părea să se fi ocupat de o treabă și nu purta halat. Era îmbrăcat într-un trening gri și avea în picioare niște adidași jerpeliți. Și după haine, și după înfățișare arăta mai degrabă ca un antrenor care nu reușește să scape din divizia B, decât a doctor la un sanatoriu.

Repetă în mare cam ce îi spusese și cu o seară înainte la telefon. Din nefericire, în punctul acesta medicina nu mai avea ce face, îl informă el cu părere de rău. Din expresia și din cuvintele sale, regretul părea sincer.

— În afară de încurajări venite din partea fiului său, nu mai avem altă cale prin care să-l îmboldim să lupte.

— Aude când se vorbește cu el? întrebă Tengo.

Doctorul se încruntă, bându-și ceaiul verde deja rece.

— Sincer să vă spun, nu știu nici eu. Tatăl dumneavoastră e în comă. Chiar dacă i se vorbește, nu are nicio reacție. Unii pacienți, chiar în stare de comă profundă, aud ce li se spune și chiar înțeleg.

— Dar nu vă puteți da seama dacă aude sau nu.

— Întocmai.

— Pot rămâne până diseară la șase și jumătate, spuse

Tengo. Am să stau cu el până atunci și am să-i vorbesc.

— Dacă observați vreo reacție, să-mi dați negreșit de veste. Mă găsiți pe-aici, spuse doctorul.

O asistentă tânără, pe al cărei ecuson scria Adachi, îl conduse în camera tatălui său. Îl mutaseră singur într-un salon din pavilionul celor aflați în stare gravă. Roata dințată se învârtise înaintea. De aici nu mai aveau unde să-l transfere. Încăperea neprimitoare era lungă și îngustă. Patul ocupa aproape jumătate din suprafața ei. Pe fereastră se zărea pâlcul de pini plantați să protejeze de vânt. Păduricea aceea deasă părea să formeze un zid între realitatea de afară, plină de viață și locul acela. Asistenta ieși, iar Tengo rămase singur cu tatăl său, care era întins cu fața în sus. Se așeză pe scăunelul de lemn de lângă pat și îl privi pe bătrân.

Alături de pat se afla un suport pentru perfuzii, iar din punga de plastic, un tub mergea până într-o venă din brațul tatălui său. Un alt tub îi intra în uretră, pentru colectarea urinei, dar se adunase surprinzător de puțină. Bărbatul arăta și mai pipernicit decât cu o lună înaintea, când îl văzuse ultima oară. Pe obrajii descărnați i se vedea o barbă albă de vreo două zile. Ochii săi adânciți în orbite erau acum și mai înfundați. Atât de tare, încât îți creau impresia că trebuie scoși de acolo cu un instrument special. Pleoapele erau coborâte ferm, ca niște obloane. Ținea gura ușor întredeschisă. Nu i se auzea respirația, dar, dacă îți apropiai fața de a lui, simțeai un șuier slab care vădea puțină viață rămasă în acel trup.

Tengo înțelese dureros de clar expresia doctorului, de la telefon. „Ca un tren care încetinește până când se oprește de tot.” Era un tren care pierdea treptat din viteză, purtat doar de inerție, până când avea să se oprească definitiv în mijlocul unui bărăgan pustiu. Singura parte bună era faptul că în vagoane nu se mai afla niciun călător. Trenul oprit în mijlocul pustiului nu cauza nimănui vreo neplăcere.

Trebuie să-i vorbesc, își spuse Tengo, dar nu știa cum și

pe ce ton să o facă. Nu-i veneau în minte decât cuvinte fără sens.

— Tată, încercă el cu o voce slaba, aproape murmurată. Dar apoi nu mai rosti nimic.

Se ridică de pe scaun, se duse la fereastră și privi pajiștea bine îngrijită și pâlcul de pini. Un corb oprit pe o antenă se scâldea în razele soarelui și privea judicios și cu o urmă de dispreț lumea de dedesubt. La capul patului se afla un radio cu ceas deșteptător, dar bătrânului nu-i mai foloseau acum nici ceasul și nici radioul.

— Tengo sunt. Acum am venit din Tokio. Mă auzi? spuse el către bătrân, încă în dreptul ferestrei. Nicio reacție. Cuvintele sale tremurată puțin prin aerul înțepenit și fură înghițite în gol fără să lase vreo urmă.

Omul ăsta se pregătește să moară, își spuse Tengo. Înțelegeai asta uitându-te la ochii lui adânciți în orbite. Hotărâse deja să renunțe la viață. Își închisese ochii și se cufundase într-un somn profund. Orice i-ar fi spus, oricât l-ar fi încurajat, decizia lui nu mai putea fi schimbată. Din punct de vedere medical, încă trăia. Dar, pentru el, viața se sfârșise deja. Nu mai exista în el niciun motiv și nici dorință să o prelungească.

Ce putea Tengo să facă era să îi respecte dorința și să îl lase să moară în pace. Avea un chip foarte liniștit. Acum nu mai pătimea deloc. După cum spusese și doctorul la telefon, aceasta era singura ușurare.

Cu toate acestea, Tengo trebuia să îi vorbească. În primul rând, pentru că îi promisese doctorului care îl îngrijea cu atâta căldură pe tatăl său. În al doilea rând era - nu știa nici el exact cum să o formuleze - o chestiune de politețe. De foarte multă vreme nu mai avusese o discuție adevărată cu tatăl său. Nu schimbau nici măcar banalități. Ultima dată când purtaseră ce s-ar putea numi o conversație fusese când Tengo era încă în gimnaziu. De atunci Tengo se ducea foarte rar pe acasă și, când o făcea cu vreo treabă, încerca să evite pe cât putea să dea ochii cu tatăl său.

Dar acest om aflat în comă profundă se îndrepta în liniște spre moarte. De când aflase că nu e tatăl său adevărat, lui Tengo i se luase o greutate de pe umeri și se mai liniștise întrucâtva. În ceasul al doisprezecelea, scăpase fiecare de poverile pe care le purta.

Chiar dacă între ei nu exista de fapt nicio legătură de sânge, cel puțin în acte, Tengo era fiul său și îl crescuse până când fusese suficient de mare încât să-și vadă singur de grijă. Avea măcar această datorie morală față de el. Avea obligația să-i vorbească despre cum trăise până acum și ce credea el. Nu, nu era o obligație, ci o chestiune de politețe. Nu avea nicio importanță dacă bărbatul îl auzea sau nu, dacă îi era de ajutor sau nu.

*

Tengo se așeză din nou pe scăunelul de lângă pat și îi povesti tatălui său despre propria sa viață, începând cu anul în care intrase la liceu și se mutase în căminul clubului de judo. De atunci, viețile celor doi își pierduseră aproape orice punct comun și pe niciunul nu îl mai interesase ce făcea celălalt. Probabil că era cazul să umple acum acest hău care se căscase între ei.

Tengo nu prea avea însă multe de povestit despre perioada liceului. Fusese acceptat la un liceu particular din prefectura Chiba, cunoscut pentru clubul performant de judo. Ar fi putut să intre la o școală și mai bună, fără prea mare efort, dar îi conveniseră condițiile pe care le oferea acel liceu. Era scutit de taxe școlare, putea sta în cămin și, în plus, avea și trei mese pe zi asigurate. Tengo ajunsese luptătorul de bază al clubului. Între antrenamente, își vedea de învățătură (și la școala aceea nu era nevoie să dea în brânci ca să fie printre cei mai buni din clasă), iar în vacanțe își găsea, împreună cu colegii de la club, slujbe plătite cu ora, la care era nevoie de efort fizic. Astfel își câștiga niște bani de buzunar. Erau multe de făcut și era hăituit de dimineață până seara. În afară de faptul că în cei trei ani de liceu fusese ocupat până peste cap, nu prea

avea ce să povestească. Nu fusese o perioadă prea plăcută și nici nu își făcuse prieteni. Școala impunea o mulțime de reguli și nu îi plăcea deloc acolo. Se întovărășise în mod firesc cu cei din clubul de judo, dar practic nu aveau multe de împărțit. La drept vorbind, nu fusese niciodată complet captivat de judo. Era nevoit să aibă rezultate bune, ca să se poată descurca singur și se antrena serios, ca să nu trădeze așteptările celor din jur. Dar pentru el, acesta era mai degrabă un mod concret de a-și câștiga existența, decât un sport. Era ca un serviciu. Își petrecu cei trei ani de liceu abia așteptând să absolve și să ducă o viață mai serioasă.

Numai că, odată intrat la facultate, continuă să practice judo. Până la urmă, lucrurile erau ca în timpul liceului. Dacă se ținea de sport, era primit la cămin și nu-și făcea griji că nu are unde dormi sau ce mânca (deși aceste nevoi erau satisfăcute la cel mai de jos nivel). Primea bursă, dar numai din banii aceia nu se putea descurca. Astfel că fusese nevoit să continue cu sportul. Desigur, intrase la matematică. Studia destul de serios și avea rezultate bune, iar profesorul său îndrumător îl sfătuisese chiar să continue cu studii postuniversitare. Dar, în ultimii ani de facultate, Tengo își pierde rapid interesul față de studiul matematicii. Îi plăcea în continuare, dar nu-i ardea să facă o carieră din cercetare. La fel ca și cu judoul. Ca amator, era foarte bun, dar nu avea nici dorința și nici dispoziția să își petreacă întreaga viață făcând lucrul acesta. Își dădea seama și singur de asta.

Odată cu diminuarea interesului pentru matematică și cu apropierea absolvirii, dispăru și orice motiv să mai continue să facă judo. Nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă de atunci înainte, ce drum să își croiască. Viața sa își pierduse miezul. E drept, nu fusese de la bun început una cu mult miez, dar până atunci cei din jur ceruseră multe de la el și avuseseră așteptări, iar el trăise ocupat răspunzând acestor așteptări. Acum însă nimeni nu-i mai cerea și nu mai aștepta ceva de la el, iar lui nu-i mai rămăsese nimic demn

de menționat. Nu mai avea nici un țel și niciun prieten. Rămăsese într-o stare totală de apatie și nu-și mai putea concentra mintea la nimic.

În facultate avusese câteva prietene cu care se culcase. Tengo nu era ceea ce se înțelege de obicei prin chipeș, nu era foarte sociabil și nici nu te cucerea prin vorbe. Mai tot timpul era lipsit de bani și îmbrăcat prost. Dar, așa cum unele insecte sunt atrase de mirosul anumitor fructe, tot așa unele fete erau atrase de el, și încă destul de puternic.

Descoperise lucrul acesta pe la douăzeci de ani (cam tot în perioada în care începuse să-i piară interesul pentru matematică). Fără ca el să facă vreun efort, se găsea mereu câte o fată care să fie interesată și care se apropia de el. Voia să fie strânsă de brațele lui puternice. Sau măcar nu protesta când el o făcea. La început nu prea înțelesese cum stau lucrurile și fusese destul de nedumerit dar în curând îi picase și lui fisa și începuse să-și folosească abilitatea cu pricepere. De atunci nu mai dusese lipsă de prietene. Dar nu fusese niciodată îndrăgostit nebunește de vreuna dintre ele. Doar erau împreună și se culca cu ele. Își umpleau unul altuia vidul dinăuntru. Într-adevăr, era un lucru destul de neobișnuit, dar nu fusese nici măcar o dată îndrăgostit de fetele care îl iubeau.

Tengo îi povesti toate acestea tatălui său inconștient. La început, vorbise destul de greu, alegându-și cuvintele cu grijă, dar mai apoi își dăduse drumul la gură, iar la sfârșit vocea lui căpătase chiar o oarecare înflăcărare. Vorbise cu sinceritate și despre sex. Nu era acum momentul să fie sfios. Tatăl său rămânea cufundat în același somn adânc, fără să se miște, cu fața în sus. Nici respirația nu i se schimbuse.

Înainte de ora trei veni asistenta, îi schimbă perfuzia și recipientul în care se colecta urina și îi măsură temperatura. Era o asistentă robustă, cam la treizeci și cinci de ani, cu pieptul mare. Pe ecusonul său scria Omura. În părul strâns își ținea un pix.

— Ați observat vreo schimbare? întrebă ea, completând pe o hârtie cu pixul scos din păr.

— Nimic. E în aceeași stare, răspunse Tengo

— Dacă observați ceva, apăsați butonul acesta, spuse ea și îi arătă un buton de la capul patului. Apoi își înfipse la loc pixul în păr.

— Am înțeles.

La puțină vreme după plecarea ei, în ușă se auzi un ciocănit ușor și apăru asistenta cu ochelari, pe nume Tamura.

— Nu vreți să mâncați ceva? Puteți lua masa la cantină.

— Mulțumesc, dar încă nu mi-e foame, răspunse Tengo.

— Cum mai e tatăl dumneavoastră?

— I-am vorbit încontinuu. Nici nu știu dacă mă aude sau nu.

— Lăsați, că e bine să-i vorbiți, spuse ea cu un surâs încurajator. Nu vă faceți griji, sigur vă aude!

Femeia închise ușa încet și Tengo rămase din nou singur cu tatăl său.

*

Tengo își continuă povestirea.

După ce absolvise facultatea, se angajase în oraș la o școală pregătitoare, unde preda matematică. Nu mai era copilul-minune al matematicii, de la care se aștepta un viitor măreț și nici promițătorul luptător de judo. Nu era decât un profesor oarecare la o școală oarecare. Dar el era fericit așa. În sfârșit putea să răsuflă ușurat. De când venise pe lume, în sfârșit nu mai era constrâns de nimeni și putea duce traiul pe care îl voia.

Începuse să scrie beletristică. Scrisese câteva lucrări și participase la un concurs literar organizat de o revistă. Cunoscuse astfel un editor excentric pe nume Komatsu și acceptase să refacă *Crisalida de aer*, o carte a unei fete de șaptesprezece ani, pe nume Fukaeri (Eriko Fukada). Fukaeri crease povestea, dar nu avea talentul să se exprime literar, iar Tengo îndeplinise acest rol. Treaba mersese bine și

romanul câștigase premiul pentru debut literar oferit de revistă. Acum ajunsese bestseller. Nu putea câștiga premiul Akutagawa, fiindcă se vorbise atât de mult de el încât cei din juriu nici nu voiau să-i mai audă numele. Oricum, se vindea atât de bine încât, după cum spunea cu franchețe chiar Komatsu, nici n-avea nevoie de el.

Tengo nu avea certitudinea că vorbele lui ajungeau la urechile tatălui său. Și, chiar dacă îl auzea, nu putea ști dacă înțelegea ceva sau nu. Nu avea nicio reacție. Iar dacă pricepea ce i se spune, poate că nu îl interesa deloc povestea. Poate că-l deranja și nu avea chef să asculte istoria vieții altuia. Poate că voia să fie lăsat în pace, să-și vadă de somnul lui. Dar Tengo continua să îi spună tot ce îi venea în minte. Singur cu el în camera îngustă, nici nu ar fi știut ce altceva să facă.

Tatăl său rămânea mai departe neclintit. Ochiul său erau strâns închiși în fundul unor găuri adânci și întunecate. Dacă ar fi nins peste el, ar fi rămas așa, până când zăpada le-ar fi umplut.

*

— Nu pot spune că merge foarte bine deocamdată, dar aș vrea să continui să scriu. Nu să refac ce au scris alții, ci să aștern pe hârtie propriile mele povești. E un lucru care mi se potrivește. E bine să existe ceva ce vrei să faci. În sfârșit s-a născut în mine acest lucru. Încă nu mi-a fost publicată nicio lucrare, dar în curând tot se va întâmpla și asta. Nu încerc să mă laud, dar să știi că mă pricep destul de bine la scris. Și există și editori care mă apreciază cât de cât. Așa că nu-mi fac griji din punctul ăsta de vedere.

Se pare că am calitățile necesare unui receptor, ar fi trebuit să adauge. Și am fost tras într-una dintre lumile fictive despre care am scris. Dar nu avea niciun rost să discute acum despre asemenea chestiuni complicate. Asta era o cu totul altă poveste. Se hotărî să schimbe subiectul.

— O problemă foarte serioasă pentru mine este că până acum n-am iubit cu adevărat pe nimeni. De când m-am

născut, nu a existat nicio persoană pe care s-o iubesc necondiționat. Atât de mult încât să mă sacrific pe mine însumi. Nici măcar o dată.

Rostind aceste cuvinte, Tengo se uită la bătrânul ca vai de lume din fața lui și se întrebă dacă, de-a lungul vieții sale, iubise vreodată din suflet pe cineva. Poate că o iubise cu adevărat pe mama lui Tengo și tocmai de aceea îl crescuse și îl acceptase ca pe copilul său, în ciuda faptului că știa că nu-i e fiu. Dacă astfel stăteau lucrurile, bărbatul din fața lui avusese o viață mult mai împlinită din punct de vedere spiritual decât Tengo.

— Îmi amintesc bine de o singură fată. Mi-a fost colegă de clasă într-a treia și a patra, când stăteam în Ichikawa. Da, e o poveste veche de douăzeci de ani. M-a atras foarte mult. Mă gândeam întruna la ea și chiar și acum o mai fac. Dar nici măcar nu am vorbit cu ea. S-a mutat la altă școală și de atunci n-am mai văzut-o. În orice caz, s-au întâmplat niște lucruri de curând și m-am hotărât să o caut. În sfârșit am înțeles că am nevoie de ea. Voiam să o văd și să îi povestesc o sumedenie de lucruri, dar până la urmă n-am reușit să o găsesc. Trebuia să o fi căutat mai de mult, lucrurile ar fi fost mult mai simple așa.

Tengo tăcu, lăsând timp tatălui său să înțeleagă ce îi spusese. Sau poate, mai degrabă, să înțeleagă chiar el însuși. Apoi își continuă povestirea:

— Da, sunt destul de laș în privința asta. Asta e și motivul pentru care nu am verificat niciodată registrul de familie. Aș fi putut foarte ușor să aflu dacă mama a murit într-adevăr. Mă duceam la primărie și mă uitam în registru. Am vrut să o fac de nenumărate ori. M-am dus chiar acolo, dar n-am putut să le cer să-mi arate actele. Mi-a fost frică să fiu pus față în față cu adevărul, să-l scot eu însumi la iveală. Am tot sperat că o să-mi fie revelat printr-o întâmplare, fără să fac eu nimic.

Oftă.

— Dar nu de asta e vorba acum. Ar fi trebuit să o caut pe

fata aia mai din timp. Am luat-o mult prea pe ocolite. Dar n-am fost în stare să mă urnesc. Pentru că eu, cum să-ți spun, sunt foarte laș când e vorba de chestiuni de suflet. Asta e marea mea problemă.

Tengo se ridică de pe scaun, se duse la fereastră și privi rândurile de pini. Vântul se oprise și nu se mai auzea nici vuietul mării. O pisică traversa curtea. După cum îi atârna pânțele, părea să aibă pui. Se trânti la rădăcina unui copac, își desfăcu picioarele și începu să se lingă pe burtă.

Încă aplecat pe fereastră, Tengo spuse către tatăl său:

— Lăsând asta la o parte, în sfârșit în ultima vreme viața mea a început să se schimbe. Așa am impresia. Adevărul e că foarte mult timp ți-am purtat pică. De când eram mic mă gândeam că nu e de mine locul ăsta incomod și deplorabil, că ar trebui să trăiesc într-un loc mai binecuvântat. Mi se părea că e nedrept să fiu tratat astfel. Toți colegii mei erau fericiți și duceau o viață îndestulată. Deși îmi erau inferiori din toate punctele de vedere, traiul lor era mult mai bun ca al meu. Îmi doream cât se poate de serios ca tu să nu fii tatăl meu. Visam mereu la lucrul ăsta, că s-a făcut pe undeva o greșală și tu de fapt nu ești tatăl meu, că nu avem nicio legătură de sânge.

Tengo se uită din nou pe fereastră. Pisica, fără să aibă habar că e privită, continua să-și lîngă inocentă burta. Tengo își reluă povestea, cu ochii la ea:

— Acum nu mai cred asta. Am fost într-un mediu potrivit și m-a crescut un părinte potrivit. Nu e o minciună. Dacă e să spun lucrurilor pe nume, am fost un om de nimic. Un om fără valoare, într-un anume sens, eu însumi mi-am bătut joc de viața mea. Acum înțeleg lucrul ăsta. Când eram mic, eram într-adevăr priceput la matematică. E un talent grozav, îmi dau și eu seama. Toți stăteau cu ochii pe mine și mă copleșeau cu atenția lor. Dar până la urmă a fost un talent fără nicio perspectivă, de care nu s-a ales nimic. Pur și simplu era acolo. Și tot de mic am fost solid și m-am descurcat la judo. La competiții ajungeam mereu pe un loc

bun. Dar în lume existau destui luptători mai buni ca mine. La facultate nici măcar nu m-au ales în echipa pentru competiția națională. Am fost atât de șocat, încât o vreme nici nu am mai știut ce sunt. Dar era de așteptat, pentru că până la urmă eu nu eram nimic.

Tengo desfăcu sticla de apă minerală pe care și-o adusese și bău o gură. Apoi se așeză din nou pe scaun.

— Ți-am spus și data trecută, îți sunt recunoscător. Nu cred că sunt copilul tău. Sunt aproape sigur de asta. Și îți sunt recunoscător ca m-ai crescut, cu toate că nu sunt sânge din sângele tău. Cu certitudine, unui bărbat singur nu-i e ușor să crească un copil. Mi-e rău și mă doare inima numai când îmi amintesc cum mă luai cu tine să colectezi taxe. Nu am decât amintiri neplăcute despre asta. Dar sunt sigur că ăsta era singurul mod de comunicare dintre noi pe care ai putut să-l găsești. Era, cum să zic, lucrul pe care îl făceai tu cel mai bine. Singurul punct comun dintre tine și lume. Și asta cred că încercai să-mi arăți. Acum înțeleg și eu. Bineînțeles, dacă mă luai după tine reușeai să aduni taxele mai ușor, dar nu cred că ăsta era singurul tău motiv.

Tengo făcu o pauză, lăsându-i timp tatălui său să-i înțeleagă spusele. Își adună și el gândurile.

— Când eram mic nu înțelegeam lucrurile astea. Mie mi-era rușine și oboseam. Duminicile, când colegii mei de la școală se distrau, eu trebuia să umblu cu tine după taxa radio-TV. Nu puteam să suport zilele alea. Acum însă cred că te înțeleg într-o oarecare măsură. Nu spun că ce făceai era bine. M-ai rănit. Pentru un copil nu era deloc ușor. Dar astea sunt lucruri trecute și nu trebuie puse la inimă. Am impresia că până la urmă lucrul ăsta m-a întărit. Experiența asta m-a învățat că viața nu e tocmai ușoară.

Tengo își desfăcu mâinile și își privi palmele.

— O să trăiesc eu cumva și de acum înainte. Sper că mai chibzuit și fără să o mai iau pe căi atât de ocolite. Nu știu ce ai tu de gând. Poate vrei să dormi mai departe în liniște, fără să te mai trezești vreodată. Dacă asta vrei, așa să faci.

Dacă asta îți dorești, nu pot să te împiedic cu nimic. Nu pot decât să te las să dormi în pace. Fie cum o fi, dar eu unul voiam să-ți spun lucrurile astea. Ce-am făcut până acum, ce gândesc eu. Poate că nu voiai să auzi poveștile mele. Dacă e așa, îmi pare rău că te-am necăjit. În orice caz, nu mai am ce să-ți spun. Ți-am zis cam tot ce aveam de zis și nu te mai deranjez. Poți să dormi liniștit cât vrei.

*

Puțin după ora cinci apăru din nou asistenta Omura cu pixul înfipt în păr și verifică perfuzia. De data aceasta nu îi mai luă și temperatura.

— Ați observat vreo schimbare?

— Nu, nimic anume. Doarme și atât, răspuse Tengo.

— Vine și domnul doctor imediat, spuse asistenta încuviințând. Domnule Kawana, astăzi până la ce oră stați?

Tengo își privi ceasul de la mână.

— Am diseară un tren înainte de șapte, deci mai stau până pe la șase și jumătate.

Asistenta termină de notat în fișă, apoi își puse pixul la loc în păr.

— De la prânz îi tot vorbesc, dar nu pare să audă nimic, zise Tengo.

— La școala de asistente am învățat un lucru, spuse ea. Cuvintele vesele ne ating timpanul cu veselie. Indiferent dacă persoana respectivă le înțelege sau nu, fizic, timpanul tot vibrează vesel. Deci nu contează dacă pacientul aude sau nu, noi trebuie să-i vorbim tare și voios. Nu știu dacă are vreo logică, dar cert e că e de folos. Spun asta și din experiență.

— Mulțumesc, zise Tengo după câteva clipe de gândire. Asistenta încuviință ușor, apoi părăsi încăperea cu pași grăbiți.

Tengo și tatăl său rămaseră cufundați în tăcere un timp îndelungat. Tengo nu mai avea ce să-i spună. Însă liniștea nu era stânjenitoare. Lumina după-amiezii se subție treptat și împrejur se lăsară semnele înserării. Ultimele raze din

încăpere păleau în tăcere.

Oare i-am spus despre cele două luni? se întrebă Tengo deodată. Avea senzația că încă nu o făcuse. El trăia într-o lume în care pe cer erau două luni. „Oricât m-aș uita la ea, tot mi se pare o priveliște ciudată”, i-ar fi zis el tatălui său. Dar ceva îi spunea că nu ajută la nimic să deschidă acum acest subiect. Tatălui său nu-i mai păsa câte luni sunt pe cer. Era o problemă cu care Tengo trebuia să se confrunte singur de acum încolo.

În plus, indiferent dacă în această lume (sau *acea* lume) existau una, două sau trei luni, la urma urmei Tengo era unul singur. Nu era decât un om, cu propriile lui probleme și cu propria sa fire. Important nu era numărul lunilor, ci el însuși.

*

După o jumătate de oră apăru din nou asistenta Omura. De data aceasta nu mai avea pixul înfipt în păr. Oare ce se întâmplase cu el? se întrebă Tengo chiar îngrijorat. Împreună cu ea mai veniră doi infirmieri care aduceau un pat mobil. Amândoi erau bondoci și tuciuiri la față. Nu scoteau niciun cuvânt. Arătau a străini.

— Domnule Kawana, îl ducem pe tatăl dumneavoastră la un control. Puteți să așteptați aici? întrebă asistenta.

— E vreo problemă? întrebă Tengo, uitându-se la ceas.

— Nu, răspunse ea clătinând din cap. Nu avem aici aparatul necesar și de aceea trebuie să îl mutăm. Nu e nimic ieșit din comun. O să vorbească apoi domnul doctor cu dumneavoastră.

— Am înțeles. Aștept aici.

— Puteți să vă duceți la cantină să beți un ceai cald. Ar fi bine să vă odihniți un pic.

— Mulțumesc.

Cei doi bărbați ridicară trupul slab al tatălui său cu perfuzie cu tot și îl mutară pe patul mobil. Ieșiră apoi cu el în hol, ținând alături suportul pentru perfuzie. Erau foarte îndemânatici. Și complet tăcuți.

— N-o să dureze mult, zise asistenta.

Totuși, după un timp destul de îndelungat, tatăl său încă nu se întorsese. Lumina care pătrundea pe fereastră scădea treptat în intensitate. Însă Tengo nu aprinse lumina în cameră. A avea senzația că ar fi distrus ceva foarte important.

În urma tatălui său rămăsese o adâncitură în pat. Deși trupul lui nu cântărea mult, reușise să lase o urmă clară. Privind acea adâncitură, Tengo se simți rămas singur pe lume. A avea senzația că, odată apus, soarele nu mai avea să răsară niciodată.

În camera scăldată de culorile amurgului, Tengo rămase multă vreme nemișcat pe scaun, pierdut în gânduri. La un moment dat realizează că, de fapt, nu se gândea la nimic. Stătea doar cufundat într-un gol fără noimă. Se ridică încet de pe scaun și se duse la toaletă. Se spală apoi pe față cu apă rece. Se șterse cu batista și se privi în oglindă. Își aminti de ce îi spusese asistenta și coborî la cantină să bea un ceai cald.

*

După douăzeci de minute se întoarse în cameră, dar tatăl lui încă nu fusese adus înapoi. În schimb, în adâncitura lăsată în pat de trupul său se odihnea acum un obiect alb și necunoscut.

A avea o lungime de aproximativ un metru și patruzeci și cinci de centimetri și o formă frumos arcuită. La prima vedere ai fi zis că e o coajă de arahidă, îmbrăcată într-un puf moale și mărunț. Iar puful acela emana o strălucire stinsă, dar uniformă și mătăsoasă. În încăperea ce se cufunda tot mai mult în întuneric, o lumină ușor albăstruie învăluia acel obiect. Se odihnea liniștit pe pat, încercând parcă să umple golul temporar lăsat în urmă de tatăl său. Tengo se opri în prag, cu mâna pe clanță și privi un timp straniul obiect. Buzele îi tremurau ușor, dar nu dădeau glas nici unui cuvânt.

Ce mai e și asta? se întrebă el cu ochii mijiți, țintuit

locului. Ce caută chestia asta în locul lui tata? Își dăduse seama dintr-o privire că nu fusese adusă acolo de vreun doctor sau o asistentă, în jurul său plutea un aer aparte, rupt de realitate.

Și atunci Tengo înțelese. *Era o crisalidă de aer.*

Era prima dată când vedea așa ceva. Le descriesese amănunțit în *Crisalida de aer*, dar, desigur, nu văzuse niciodată vreuna în realitate și nici nu-și închipuisese că ar putea exista cu adevărat. Însă acum avea în fața ochilor o crisalidă întocmai cum își imaginase el și cum le zugrăvisese în carte. O puternică senzație de *déjà vu* îi strânse stomacul ca într-o menghină. Tengo intră totuși în cameră și închise ușa. Mai bine să n-o vadă nimeni. Apoi își înghiți saliva adunată în gură, cu un sunet nefiresc din fundul gâtului.

Tengo se apropie încet de pat și inspectă cu atenție crisalida de aer cam de la un metru distanță. Se încredință că era întocmai așa cum o descriesese el în carte. Înainte să se apuce să scrie despre ea, schițase un desen simplu cu creionul, transpunând într-o formă vizuală imaginea pe care și-o crease înlăuntrul său. Cât timp lucrase la roman, ținuse acel desen prins cu piuneza pe perete, în fața biroului. Arăta mai degrabă a cocon, însă nici Fukaeri și nici el nu îl puteau numi altfel decât „crisalidă de aer”.

Majoritatea detaliilor exterioare fuseseră adăugate de el. De exemplu, curbura grațioasă de la mijloc sau protuberanțele rotunjite de la ambele capete. Pe acestea, Tengo le născocise. Nu exista nicio aluzie la așa ceva în povestirea inițială a lui Fukaeri. Pentru ea, crisalida de aer era pur și simplu o crisalidă de aer, ceva aflat între abstract și concret, pe care nu simțise nevoia să o descrie în cuvinte. De aceea Tengo trebuise să-i dea singur o formă mai detaliată. Iar crisalida pe care o avea în acel moment în fața ochilor era arcuită la mijloc și frumos rotunjită la ambele capete.

Este exact cum am desenat-o eu, cum am descris-o eu, își zise Tengo. Cum se întâmplase și cu cele două luni de pe

cer. Formele modelate de el se transformaseră în realitate până în cel mai mic detaliu. Cauza se amestecase cu efectul.

Simți cum i se contorsionează toți nervii din mâini și din picioare și i se făcu pielea de găină. Nu mai reușea să-și dea seama cât din lumea înconjurătoare era realitate și cât ficțiune. Cât din ea era a lui Fukaeri, cât a lui. Și cât era „a noastră”.

În partea de deasupra a crisalidei era o crăpătură care mergea de-a lungul ei. Urma cât de curând să se spargă în două. Despărțitura era de vreo doi centimetri. Dacă s-ar fi aplecat și s-ar fi uitat prin ea, ar fi putut să vadă ce e înăuntru. Dar Tengo nu avea curajul acesta. Așezat pe scaunul de lână pat, încerca să-și regleze respirația, cu umerii tresăltându-i ușor și ochii ațintiți asupra ei. Crisalida cea albă stătea nemișcată, emanând o strălucire stinsă. Îl aștepta liniștită să se apropie, oferindu-i-se ca un enunț matematic.

Oare ce era înăuntru ei?

Ce urma să îi arate?

Eroina din carte descoperise în ea propria sa dublură. *Filia*. Apoi fugise din comunitatea în care trăia, părăsindu-și *filia*. Dar în crisalida lui (iar Tengo știa instinctiv că a lui era) oare ce se ascundea? Ceva bun sau ceva rău? Ceva care avea să-l conducă oare undeva sau care să-l protejeze? Și cine o adusese până aici?

Tengo își dădea și el seama că trebuia să facă ceva, dar nu reușea să-și adune curajul să se ridice și să se uite înăuntru. Îi era teamă. Poate că ce se ascundea în crisalidă avea să-l rănească sau să-i schimbe complet viața. La acest gând, Tengo rămase împietrit pe scaunul mic, aidoma unui om care nu mai are încotro să fugă. Era aceeași teamă care îl împiedicase să se uite în registrul de familie sau să o caute pe Aomame. Pur și simplu nu voia să știe ce se afla în crisalida pregătită pentru el. Ar fi vrut, dacă se putea, să meargă mai departe fără să afle. Să fugă din camera aceea,

să se urce în tren și să se întoarcă la Tokio. Să-și închidă ochii, să-și astupe urechile și să se refugieze în lumea lui, așa mărunță cum era.

Însă Tengo știa foarte bine că nu putea face asta. Dacă plec de aici fără să văd ce se ascunde înăuntru, am sa regret toată viața, își spuse el. Dacă îmi feresc privirea de acel ceva, n-am să mi-o pot ierta niciodată.

*

Tengo rămase multă vreme așezat pe scaun, neștiind ce să facă. Nu mai putea merge nici înainte, nici înapoi. Stătea cu mâinile împreunate pe genunchi și cu ochii la crisalida de pe pat. Din când în când, privirea îi mai fugea pe fereastră. Soarele apusese, iar înserarea învăluia încet pâlcul de pini. Vântul tot nu bătea, iar valurile nu se auzeau. Era straniu de liniște. Pe măsură ce întunericul se lăsa în încăpere, lumina albă a crisalidei se întetea. Lui Tengo i se părea că era vie. Avea o sclipire blândă de viață. Emană o căldură proprie și un ecou surd.

În cele din urmă se hotărî, se ridică de pe scaun și se aplecă asupra patului. Nu putea s-o ia la fugă. Nu putea să trăiască ferindu-și ochii la nesfârșit, ca un copil înfricoșat. Cunoașterea adevărului este ceea ce îi dă omului puterea cea dreaptă. Oricare ar fi acest adevăr.

Crăpătura din crisalidă arăta neschimbată. Nu era nici mai mare, nici mai mică. Tengo încercă să privească prin ea, dar nu reuși să deslușească nimic. Era întunecată pe dinăuntru și părea învelită într-o membrană subțire. Tengo își calmă respirația și se asigură că nu-i tremurau mâinile, apoi își strecură degetele în crăpătura de doi centimetri și trase ușor în lături, ca și când ar fi încercat să deschidă o ușă dublă. Aceasta cedă ușor, fără zgomot și fără să opună rezistență, de parcă aștepta să fie deschisă de el.

Strălucirea pe care o emana crisalida o lumina blând pe dinăuntru, dându-i o scânteiere ca de zăpadă. Era slabă, dar se putea vedea ce ascundea.

Tengo descoperi acolo o fetiță frumoasă de zece ani.

Fetița dormea. Era îmbrăcată cu o rochie albă și simplă, ca o cămașă de noapte și își ținea mâinile micuțe împreunate pe pieptul său plat. Tengo o recunoscuse dintr-o privire. A avea chipul alungit, iar buzele ei formau o linie dreaptă, ca trasată cu rigla.

Bretonul tuns drept îi cădea pe fruntea netedă și frumos modelată. Nasul ei mic, îndreptat în sus, părea să caute ceva. Pomeții i se reliefa ușor în părți. A avea pleoapele închise, dar Tengo știa deja cum arătau ochii ascunși dedesubtul lor. Cum să nu-i știe? Doar purta acest chip înlăuntrul lui de douăzeci de ani.

Aomame, zise Tengo.

Fetița era cufundată în somn. Un somn firesc, profund. Respira extrem de încet. Inima ei batea atât de ușor, încât nici nu se auzea. Nu avea suficientă putere să-și deschidă ochii. Încă nu venise vremea. Mentea ei era undeva într-un loc îndepărtat. Dar cuvântul rostit de el reușise să-i facă timpanul să vibreze. Era numele ei.

Aomame îi auzi șoapta dintr-un loc îndepărtat. Tengo, se gândi ea. O spuse clar, cu voce tare. Însă buzele fetei din crisalida de aer nu se mișcă, iar cuvântul acela nu răzbătu până la urechile lui.

Tengo o privea fără să se mai sature, respirând doar ușor, ca un om rămas fără suflet. Chipul ei arăta foarte liniștit. Nu ascundea nicio urmă de tristețe, chin sau neliniște. Buzele ei micuțe și subțiri păreau gata să dea glas unor cuvinte pline de miez. Ochii ei stăteau să se deschidă. Tengo se rugă din tot sufletul să o facă. Inima lui înălța o rugăciune fără formă, nepusă în cuvinte, însă fetița nu dădea semne să se trezească.

Aomame, o strigă din nou Tengo.

A avea multe să-i spună. Multe să-i împărtășească. Lucruri pe care le purtase în el ani de-a rândul. Însă tot ce putea face acum era să-i rostească numele.

Aomame, o strigă el.

Tengo se întinse deodată și atinse mâna fetei culcate în

crisalidă. Își puse peste ea palma lui mare, de adult. Degetele acelea micuțe erau cele care îl strânseseră cu putere pe când avea zece ani, care îl căutaseră fără ezitare și îl îmbărbătaseră. Mâna fetei care dormea în acea lumină slabă emana fără îndoială căldura unui trup însuflețit. Aomame venise până aici ca să-i transmită căldura ei. Aceasta era semnificația pachetului pe care i-l dăduse în clasa aceea, cu douăzeci de ani în urmă. În sfârșit, putea să-l deschidă și să se uite înăuntru.

Aomame, zise Tengo. *Am să te gășesc cu orice preț.*

*

Chiar și după ce crisalida își pierduse treptat strălucirea și dispăruse ca înghițită de întuneric, iar copila Aomame se făcuse nevăzută odată cu ea, când Tengo nici nu mai știa dacă întâmplarea se petrecuse aievea, degetele lui încă mai păstrau atingerea și căldura acelei mâini micuțe.

Probabil că nici n-o să dispară vreodată, se gândea Tengo în expresul care îl purta înapoi spre Tokio. De douăzeci de ani trăia cu amintirea acelei atingeri și de acum încolo avea să trăiască alături de această căldură nouă.

Trenul coti larg, de-a lungul falezei de la poalele munților, iar pe cer își făcură apariția cele două luni. Pluteau clar în văzduh, deasupra mării liniștite. Una mare și galbenă, cealaltă mică și verzuie. Conturul lor se deslușea limpede, dar nu-ți puteai da seama cât de departe erau. Undele de pe suprafața apei reflectau enigmatic lumina, ca o bucată de sticlă spartă și împrăștiată în jur. Cele două luni trecură încet prin dreptul ferestrei și în cele din urmă dispărură din câmpul vizual, lăsând în urma lor acele cioburi mărunte ca pe niște sugestii mute.

După ce lunile se făcură nevăzute, căldura se întoarse în pieptul lui Tengo. Slabă, ca o luminiță care îi apare în zare unui călător, dar certă și plină de promisiuni.

De acum am să trăiesc în această lume, își zise Tengo închizând ochii. Încă nu știa cum era clădită și pe ce principii funcționa. Nu avea cum să prevadă nici ce urma să

se întâmplă. Dar nu conta. El nu avea de ce să se teamă.

Indiferent de ce îl aștepta, el avea să rămână în viață în lumea aceasta cu două luni și să-și găsească drumul său. Atâta vreme cât nu uita această căldură, cât nu își pierdea curajul.

Rămase cu ochii închiși un timp îndelungat. Când, în sfârșit, îi deschise, dincolo de geam îl întâmpină cerul întunecat de toamnă timpurie. Marea nu se mai zărea.

Am s-o găsesc pe Aomame, se hotărî Tengo. Orice s-ar întâmpla, în orice lume s-ar afla și oricine ar fi ea.

„Fantastic, misterios, captivant, romanul lui Murakami este o lume a închipuirilor creată parcă de un condei kafkian.”

The Philadelphia Inquirer

„Pe fundalul anului 1Q84, al *Sinfoniettei* lui Janáček, Murakami construiește un roman ca un labirint. 1Q84 se sprijină pe realitățile unei Japonii contemporane acordate la evenimentele din lumea întreagă, dar și pe iluziile unei lumi fantastice. Cititorul, dacă reușește să dezlege *puzzle*-ul, poate să aleagă între povestea funambulescă a dislexicei Fukaeri și șovăielile epic-etice ale lui Tengo.”

The Japan Times

www.polirom.ro